A.G. RIDDLE

ATLANTİS GENİ

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1882
Bestseller Roman: 792

Atlantis Geni
A.G. Riddle
Özgün Adı: The Atlantis Gene

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Ayşesu İlemre
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2018
ISBN: 978-605-299-430-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © A.G. Riddle, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'ten alınmıştır.

Bu roman, kurgu olmayan bölümleri dışında kurgu bir romandır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

A.G. RIDDLE

ATLANTİS GENİ

KÖKENİN GİZEMİ - 1

İngilizceden çeviren:
Bora Serkan Yavuz

PEGASUS YAYINLARI

Anna'ya

GİRİŞ

Araştırma Gemisi Icefall
Atlantik Okyanusu
Antarktika Sahili'nin 141 Kilometre Açığı

Karl Selig, geminin korkuluklarına tutundu ve dürbünden devasa buzdağına dikkatle baktı. Bir buz kütlesi daha çatırdayarak suya düştü ve uzun, kapkara objenin bir bölümü daha gözler önüne serildi. Neredeyse... bir denizaltı gibi görünüyordu. Ama olması mümkün değildi.

"Hey, Steve, gel şuna bir bak."

Karl'ın yüksek lisanstan arkadaşı olan Steve Cooper, üzerine bir can yeleği geçirdi ve geminin diğer tarafındaki Karl'ın yanına gitti. Dürbünü aldı, hızlıca etrafı taradıktan sonra duraksadı. "Vay! Bu ne? Denizaltı mı?"

"Belki."

"Altında ne var?"

Karl dürbünü aldı. "Altında..." Denizaltının alt tarafına baktı. Başka bir şey vardı. Eğer o bir denizaltıysa, başka bir metalik objeden dışarı fırlıyor gibiydi ancak alttaki metalik obje daha büyük ve griydi. Denizaltının aksine, gri obje ışığı yansıtmıyordu daha ziyade dalgalara benzer bir yapısı vardı; sıcak bir otobanda veya uçsuz bucaksız bir çölde ufuk çizgisinde oluşan titrek parıltılara benziyordu. Ancak sıcak değildi ya da en azından etrafındaki buz kütlesini eritmiyordu. Karl, yapının üst tarafında, denizaltının üstünde yazılı bir şeyler gördü bir an: *U-997 ve Kriegsmarine.* Bir Nazi denizaltısı. Bir çeşit yapıdan... dışarı çıkan bir Nazi denizaltısı.

Karl dürbünü yanına bıraktı. "Naomi'yi uyandır ve yanaşmak için hazırlanın. Gidip kontrol edeceğiz."

Steve, hızla güverte altına koştu ve küçük geminin iki kamarasından birinde uyuyan Naomi'yi uyandırmak için telaşlı bağırışlarını güvertedeki Karl bile duyabiliyordu. Karl'ın sponsoru olan şirket, Naomi'yi de yanlarına almaları konusunda ısrarcı olmuştu. Karl, toplantıda bunu kabul etmiş ve kadının yolculuk sırasında ona ayak bağı olmamasını ummuştu. Hayal kırıklığına da uğramamıştı. Güney Afrika'daki, Cape Town'dan beş hafta önce denize açılırlarken Naomi yanında, iki takım giysi, üç aşk romanı ve Rus ordusunu bile öldürmeye yetecek kadar votka getirmişti. O günden sonra kadını nadiren görmüşlerdi. *Burada olmak, onun için çok sıkıcı olmalı*, diye düşündü Karl. Kendi içinse, bu hayatının fırsatıymış gibi geliyordu.

Karl, dürbünü kaldırdı ve yaklaşık bir ay önce Antarktika'dan kopup ayrılan devasa buz kütlesine bir kez daha baktı. Buzdağının yaklaşık yüzde doksanı su altındaydı ama sadece suyun üzerinde kalan kısmı bile yüz yirmi iki kilometre kare genişliğindeydi yani Manhattan'ın bir buçuk katı kadar.

Karl'ın doktora tezi, kutuplardan kopan buz dağlarının erime sürecinde küresel deniz akıntılarını nasıl etkiledikleri üzerineydi. Son dört hafta boyunca, o ve Steve, buzdağının çevresine deniz suyunun sıcaklığını ve tuzlu su/taze su dengesini ölçümleyen, yüksek teknoloji ürünü şamandıralar yerleştirmişlerdi. Aynı zamanda buzdağının değişen şeklini gözlemlemek için periyodik olarak sonar taramaları yapıyorlardı. Çalışmanın amacı, buzdağlarının Antarktika'dan koptuktan sonra nasıl parçalandıkları hakkında daha fazla şey öğrenmekti. Antarktika, dünya buz kütlelerinin yaklaşık yüzde doksanını oluşturuyordu ve önümüzdeki birkaç yüzyıl içerisinde tamamen eridiğinde, dünyayı bütünüyle değiştirecekti. Karl, araştırmasının bu değişikliğin nasıl gerçekleşeceği konusunu aydınlatmasını ümit ediyordu.

Karl, araştırma için gereken fonu bulduğunu anlar anlamaz Steve'i çağırmıştı. "Benimle gelmelisin –Hayır, güven bana." Steve

istemeye istemeye kabul etmişti ancak yolculuğa çıktıktan sonra her gün ölçümler yapmak ve akşamları bu ön bulguları Karl'la tartışmak, onu heyecanlandırmıştı. Karl, buna çok sevinmişti. Steve'in akademik kariyeri, bu yolculuğa çıkmadan önce tıpkı takip ettikleri buzdağı gibi akıp gitmekteydi; adam bir tez konusundan diğerine sürükleniyordu. Karl ve diğer arkadaşları, Steve'in doktora programını tamamen bırakmasından endişeleniyorlardı. Araştırma bulguları ilgi çekiciydi ve şimdi başka bir şey daha bulmuşlardı, olağanüstü bir şey. Gazetelere manşet olacaklardı. Ama ne söyleyeceklerdi? "Antarktika'da Nazi Denizaltısı Bulundu!" mu diyeceklerdi? Bu akla hayale sığmaz bir şeydi.

Karl, Nazilerin Antarktika konusunda takıntılı olduklarını biliyordu. 1938 ve 1939 yıllarında keşif grupları yollamış hatta kıtanın bir bölümünün, artık yeni bir Alman şehri olduğunu iddia etmişlerdi, Neuschwabenland. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Alman denizaltılarının pek çoğu ele geçirilememişti ve bunların batırıldıklarına dair istihbarat da yoktu. Komplo teorisyenlerine göre, savaş bitip Alman İmparatorluğu'nun üçüncü devresi kapandıktan ve Üçüncü Reich çökmeden hemen önce tüm yüksek rütbeli Nazileri ve bütün Alman devlet hazinesini taşıyan bir denizaltı Almanya'dan ayrılmıştı. Taşıdıkları içinde yağmaladıkları paha biçilemez eşyalar ve çok gelişmiş teknolojiler mevcuttu.

Karl'ın zihninin derinlerinde bir başka fikir belirdi: ödül parası. Eğer denizaltıda Nazi hazinesi varsa bu çok fazla para demekti. Araştırmalarına fon bulmak için bir daha asla endişelenmesine gerek kalmazdı.

Önlerindeki ilk zorluk gemiyi, buz kütlesine yanaştırmaktı. Deniz dalgalıydı ve üç kez yanaşamadan kütlenin yanından geçmek zorunda kaldılar ancak sonunda denizaltından ve altındaki garip yapıdan birkaç kilometre ötede gemiyi kütleye bağlamayı başardılar.

Karl ve Steve sımsıkı giyindiler ve tırmanma aletlerini yüklendiler. Karl, Naomi'ye bazı temel direktifler verdi. Aslında tüm talimatlar,

"hiçbir şeye dokunma" cümlesinin kısa veya uzun halleriydi. Sonra Karl ve Steve, altlarındaki buz kütlesine inerek tekneden ayrıldılar.

Sonraki kırk beş dakika boyunca, çıplak buzdağları arasında düşe kalka ilerlerken, iki adam da hiç konuşmadı. İç kesimlere doğru buzdan yol gittikçe zorlaşıyor ve iyice yavaşlıyorlardı; Steve, Karl'dan daha fazla yavaşlamıştı.

"Hızlanmamız gerekiyor, Steve."

Steve, adamın hızına ayak uydurmaya çalıştı. "Üzgünüm. Gemide bir ay geçirince formumu kaybetmişim."

Karl, gözucuyla güneşe baktı. Güneş battığında sıcaklık bir anda çok fazla düşecekti ve donarak ölmeleri muhtemeldi. Burada günler uzundu. Güneş sabaha karşı 02.30'da doğuyor, akşam 10.00 gibi batıyordu ama sadece birkaç saatleri kalmıştı. Karl biraz daha hızlandı.

Arkasından gelen Steve'in kar botlarını yere sürüyerek, elinden geldiğince hızlı ilerlediğini ve umutsuz bir çabayla ona ayak uydurmaya çalıştığını duyabiliyordu. Buzda, garip sesler yankılandı: önce hafif bir vızıltı, sonra hızla vurulan bir çekice benzer bir ses duyuldu; sanki binlerce ağaçkakan buza saldırıyor gibiydi. Karl durdu ve dinledi. Steve'e döndü ve tam göz göze geldiklerinde, Steve'in ayağının altındaki buz kütlesinde, örümcek ağına benzer, pek çok ince kırık oluştu. Steve, korkuyla yere baktı ve sonra elinden geldiğince hızlı Karl'a, sağlam buz kütlesine doğru koştu.

Karl içinse manzara, adeta gerçeküstü gibiydi ve her şey ağır çekimde ilerliyordu. Arkadaşına doğru koştuğunu ve belindeki halatı ona doğru fırlattığını hissetti. Devasa bir kırılma sesi her yanı doldurmadan önce Steve halatı yakalamayı başardı ve ayağının altındaki buz parçası, çok derin bir uçurum yararak çöktü.

Halat bir anda gerildi, Karl'ın ayaklarını yerden kesti ve onu yüzüstü buza yapıştırdı. Karl da, Steve'in peşinden uçuruma sürükleniyordu. Ayağa kalkmaya çabaladı ancak halat onu çok şiddetli çekiyordu. Karl, ellerini gevşetti ve halat ellerinin arasından kayarken adamın sürüklenişi yavaşladı. Ayaklarını önüne doğru çekti ve bot-

larının altındaki çiviler buza saplandı. Sürüklenerek durana kadar çivilerin kopardığı buz parçaları, Karl'ın yüzüne çarptı. Adam halatı iyice sıktı ve halat uçurumun kenarında iyice gerildi ve halattan keman sesine benzer garip bir titreşim geliyordu.

"Steve! Dayan! Seni yukarı çekeceğim..."

"Yapma!" diye bağırdı, Steve.

"Ne? Delirdin mi..."

"Burada bir şey var. Beni yavaşça aşağı indir."

Karl, bir an düşündü. "Nedir o?"

"Bir çeşit tünel ya da mağara. İçerisi metalle kaplı. Bulanık."

"Tamam, sıkı tutun. Halatı biraz salacağım." Karl, ipi yaklaşık üç metre kadar saldı ve Steve'den bir ses gelmeyince bir o kadar daha saldı.

"Dur," diye bağırdı Steve.

Karl, ipin iyice gerildiğini hissediyordu. Steve, halatın ucunda sallanıyor muydu? Halat bir anda gevşedi.

"İçerideyim," diye seslendi Steve.

"Nedir o?"

"Emin değilim," Steve'in sesi artık boğuk geliyordu.

Karl, buzun kenarına doğru emekledi ve aşağı baktı.

Steve, mağara girişinden başını çıkardı. "Sanıyorum bir çeşit katedral. Devasa bir yer. Duvarlarda yazılar var. Semboller... daha önce hiç görmediğim semboller. Bakacağım."

"Steve, yapma..."

Steve, tekrar gözden kayboldu. Birkaç dakika geçti. Bir küçük titreşim daha mı olmuştu? Karl, dikkatle dinledi. Bir şey duyamıyor ama hissedebiliyordu. Buzun nabzı hızlanmış gibiydi. Ayağa kalktı ve kütlenin kenarından bir adım geriledi. Arkasındaki buz kütlesi kırıldı ve hemen ardından, buzun her yanı çatlamaya başladı, hızla yayılıyorlardı. Bütün hızıyla ayrılmakta olan çatlağa doğru koştu ve sıçradı. Neredeyse diğer tarafa ulaşıyordu ancak biraz geride kaldı. Elleriyle buz kütlesinin kenarına tutundu ve uzun bir saniye boyunca orada sallandı. Her geçen saniye, buzdaki titreşim kuvvetleniyordu.

Karl, etrafındaki buz tabakasının tamamen çatırdayarak çöküşünü izledi. Daha sonra tutunduğu parça da koptu ve adam büyük bir süratle uçuruma düşmeye başladı.

Gemide kalan Naomi, buzdağının ardındaki günbatımını izliyordu. Uydu telefonunu eline alıp adamın ona verdiği numarayı aradı.

"Enteresan bir şey bulursak aramamı söylemiştin."

"Hiçbir şey söyleme. Hatta kal. İki dakika içinde yerini saptayacağız. Sana geleceğiz."

Kadın, telefonu tezgâhın üzerine bıraktı, ocağın yanına döndü ve tenceredeki fasulyeleri karıştırmaya devam etti.

Uydu telefonunun diğer ucundaki adam GPS koordinatları ekranında parlayınca başını kaldırdı. Yeri kopyaladı ve canlı görüntü alabilmek için uydu izleme veri bankasını araştırdı. Tek bir sonuç çıktı.

Canlı yayını açtı ve kamerayı, buzdağının merkezine, karanlık noktaların bulunduğu alana çevirdi. Görüntüyü defalarca yaklaştırdı ve görüntü tekrar odaklandığında, elindeki kahve bardağını düşürdü. Ofisinden hızla çıktı ve müdürünün odasına gitmek için büyük salonu koşarak geçti. Hızla içeri daldı; ayakta, iki eli havada, bir şeyler anlatan beyaz saçlı adamın sözünü kesti.

"Onu bulduk."

BİRİNCİ KISIM
JAKARTA YANIYOR

1

Otizm Araştırma Merkezi (OAM)
Jakarta, Endonezya
Günümüz

Dr. Kate Warner, korkunç bir hisle uyandı: odada biri vardı. Gözlerini açmaya çalıştı ancak açamıyordu. Kendini sersemlemiş hissetti, ilaç verilmiş gibiydi. Hava küflüydü... Toprak altında bir yerdeydi sanki. Yavaşça dönmeye çalıştı ancak acı vücuduna yayıldı. Yattığı yatak sertti –ya da belki bir kanepeydi ama Jakarta şehir merkezinde, on dokuzuncu kattaki apartman dairesindeki yatağı olmadığı kesindi. *Neredeyim ben?*

Hafif ayak sesleri duydu; halıda gezinen bir çift spor ayakkabının sesine benziyordu. Onun uyanık olup olmadığını anlamak için bir adam, "Kate," diye fısıldadı.

Kate, gözlerini biraz açmayı başardı. Kadının üzerinde, odanın kısa ve geniş pencerelerindeki metal güneşlikten sızan gün ışığı huzmeleri düşüyordu. Odanın köşesinde, her birkaç saniyede bir odayı göz alıcı bir aydınlığa boğan, bir tür projektör bulunuyordu; sürekli fotoğraf çeken bir kameranın aralıksız patlayan flaşı gibiydi.

Kadın derin bir nefes aldı, hızlıca doğrularak oturdu ve adamı ilk kez tam olarak görebildi. Adam geri çekilirken elinden bir şey düşürdü. Kahverengi bir sıvı yere yayılırken adamın düşürdüğü şey zeminde tangırdadı.

Adamın adı Ben Adelson idi; kadının laboratuvar asistanı. "Tanrım, Kate. Özür dilerim. Ben... Uyandıysan, kahve isteyebilirsin diye düşündüm." Adam, paramparça olan kahve fincanın kırıklarını

toplamak için yere eğildi ve kadına daha yakından baktıktan sonra konuştu: "Kusura bakma ama felaket görünüyorsun, Kate." Ona kısa bir süre dikkatle baktı. "Lütfen bana olanları anlat."

Kate, gözlerini ovuşturdu ve sonunda nerede olduğunu fark ettiğinde aklını biraz daha toplamış gibi görünüyordu. Son beş gündür, gece gündüz laboratuvarda çalışıyordu. Araştırma sponsorundan telefon geldiğinden beri, kelimenin tam anlamıyla ara vermeden çalışmıştı: Artık bir sonuca var, herhangi bir sonuç yoksa bütün fonların kesilecek. Bu sefer mazeret yoktu. Otizm çalışmaları ekibinden hiç kimseye bir şey söylememişti. Onları endişelendirmenin bir anlamı yoktu. Ya bazı sonuçlar elde edecek ve çalışmalarına devam edebileceklerdi ya da sonuç elde edemeyecek ve hepsi evlerine dönecekti. "Kahve kulağa güzel geliyor, Ben. Teşekkürler."

Adam, minibüsten inip siyah maskeyi yüzüne geçirdi. "İçeride bıçağını kullan. Silah sesi dikkat çeker."

Yardımcısı olan kadın başıyla onayladı ve o da maskesini yüzüne indirdi.

Adam, eldivenli elini kapıyı uzattı ancak sonra tereddüt etti. "Alarmın devredışı olduğuna emin misin?"

"Evet. Yani, dışarıdaki hattı kestim ama içerideki de muhtemelen kapanıyordur."

"Ne?" Adam başını iki yana salladı. "Tanrım, şu anda bile bizi ihbar ediyor olabilirler. Acele et!" Kapıyı hızla açtı ve içeri daldı.

Kapının üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu:

Otizm Araştırma Merkezi

Personel Girişi

Ben, yeni bir taze bir fincan kahveyle geri geldi ve Kate ona teşekkür etti. Sonra kadının çalışma masasının tam karşısındaki bir sandalyeye külçe gibi çöktü. "Çalışa çalışa öldüreceksin kendini. Dört gecedir burada uyuduğunu biliyorum. Ve bu gizlilik, laboratuvarı herkese yasaklaman, notlarını karıştırıp durman ve OAM-247 hakkında hiç konuşmaman. Endişelenen tek kişi ben değilim."

Kate, kahvesini yudumladı. Jakarta, klinik deneyi yürütmek için zor bir yerdi ancak Cava Adası'nda çalışmanın da iyi yanları da vardı. Bunlardan biri de kahveydi.

Kadın, laboratuvarda ne yaptığını Ben'e anlatamazdı, en azından şimdilik. Bir hiç uğruna çalışıyor olabilirdi ve zaten büyük bir ihtimalle, yakında hepsi işsiz kalacaktı. Onu çalışmaya dahil etmek, yalnızca olası bir suça ortak etmek anlamına gelecekti.

Kate başıyla, odanın köşesinde parlayan ışığı gösterdi. "Projektörün ne işi var burada?"

Ben, omzunun arkasına baktı bir an için. "Emin değilim. Bir alarm, sanırım..."

"Yangın mı?"

"Hayır. Buraya gelmeden önce devriye turlarımı tamamladım, yangın değil. Senin kapının aralık olduğunu fark ettiğimde, detaylı bir araştırma yapmak üzereydim." Ben, Kate'in ofisini dolduran bir düzine karton kutuya uzandı. Birkaç çerçeveli diplomayı karıştırdı. "Neden bunları duvara asmıyorsun?"

"Bir anlamı olduğunu düşünmüyorum." Duvara diplomalarını asmak Kate'e göre bir hareket değildi ve zaten olsaydı dahi, diplomalarla kimi etkileyecekti ki? Bu çalışmadaki tek araştırmacı ve tıp insanı kendisiydi ve tüm diğer çalışanlar, kadının özgeçmişini zaten biliyordu. Laboratuvara hiç ziyaretçi gelmezdi ve kadının ofisini gören diğer insanlar sadece çalışmadaki otistik çocuklarla ilgilenen iki düzine bakıcıydı. Çalışanlar Stanford ve John Hopkins'in gerçek insanlar, muhtemelen kadının uzun süre önce vefat eden akrabaları olduğunu ve hatta belki de diplomaların, onların doğum sertifikaları olduğunu düşüneceklerdi.

"*Ben* olsam, yani John Hopkins'ten alınmış bir doktoram olsa duvarıma asardım." Ben, dikkatli bir şekilde diplomayı yerine bıraktı ve kutuyu biraz daha karıştırdı.

Kate, kahvesinden son yudumu aldı. "Evet?" Bardağını uzattı. "Bir bardak daha kahve karşılığında sana verebilirim."

"Bu emirleri artık benim sana verebileceğim manasına mı geliyor?"

"Hemen kendini kaptırma," dedi Kate, Ben odadan çıkarken. Kadın ayağa kalktı ve penceredeki güneşliği kontrol eden sert plastik silindiri döndürdü. Bulundukları binayı çevreleyen tel örgünün bir bölümü ve ardındaki kalabalık Jakarta sokakları gözler önüne serildi. Sabah curcunası tam gaz devam ediyordu. Arabalar ve otobüsler, trafikte ağır ağır giderken, aralardaki boşluklara dalıp çıkan motosikletler ok gibi ilerliyorlardı. Kaldırımların üstü tamamen yayalar ve bisikletlilerle doluydu. Bir de zamanında San Francisco trafiğinin daha kötü olduğunu düşünürdü.

Sorun yalnızca trafik değildi; Jakarta, hâlâ yabancı bir yer hissi uyandırıyordu onda. Evi değildi ve belki de asla olmayacaktı. Dört yıl önce Kate, dünyanın neresi olursa olsun taşınmaya hazırdı; San Francisco dışında herhangi bir yere. Onu evlat edinmiş olan babası Martin Grey, "Jakarta, araştırmalarına devam etmen için harika bir yer olabilir... ve... baştan başlaman için," demişti. Ayrıca zamanın yaraları iyileştirmesiyle ilgili bir şey daha söylemişti. Ama Kate'in zamanı artık tükenmek üzereydi.

Masasına geri döndü ve Ben'in kutudan çıkardığı fotoğrafları kaldırmaya başladı. Parke zeminli, kocaman bir balo salonunun soluk fotoğrafına geldiğinde durakladı. Bu fotoğraf, iş eşyaları arasına nasıl karışmıştı? Batı Berlin'de, Tiergartenstraße'nin hemen dışındaki, çocukluğunu geçirdiği eve ait tek fotoğraftı bu. Kate, üç katlı, devasa binayı zar zor hatırlıyordu. Orası, yabancı bir konsolosluk ya da başka bir çağdan kalma, kocaman bir malikâne gibi kalmıştı hafızasında. Bir kale. Boş bir kale. Kate'in annesi doğum sırasında ölmüştü ve babası ne kadar sevgi dolu olsa da çoğu zaman yanında değildi. Kate, babasını gözünün önüne getirmeye çalıştı

ancak yapamadı. Sadece soğuk bir aralık günü, küçük kızı yürüyüşe çıkardığına dair hayal meyal bir anı vardı zihninde. Babasının elini tutarken, kendi ellerinin ne kadar küçücük olduklarını düşünmüş ve kendini son derece güvende hissetmişti. Berlin Duvarı'na kadar Tiergartenstraße boyunca yürümüşlerdi. Çok hüzünlü bir manzaraydı: aileler çelenkler bırakıyor, dualar ediyor, Duvar'ın yıkılmasını ve sevdiklerine kavuşabilmeyi ümit ediyorlardı. Babasına ait diğer hatıralarının hepsi adamın geliş ve gidişlerine aitti ve elinde her zaman uzak diyarlardan getirdiği küçük bir hediye olurdu. Malikânenin çalışanları, ellerinden geldiğince boşluğu doldurmaya çalışırlardı. İlgiliydiler ama belki biraz soğuktular. Kâhya kadının adı neydi? Ya da üst katta onunla birlikte yaşayan özel öğretmenin? Kate'e Almanca öğretmişti. Kate, hâlâ Almanca konuşabiliyordu ama kadının adını hatırlayamıyordu.

Kadının hayatının ilk altı yılına ait berrak tek hatıra, bir gece Martin'in dans odasına gelip müziği kapatması ve babasının eve dönmeyeceğini –bir daha asla– ve küçük kıza, artık onunla birlikte yaşayacağını söylemesiydi.

Kate, o anıyı silebilmeyi ve aynı şekilde, ondan sonra geçen on üç yılı da unutabilmeyi dilerdi. Kate, Martin'le birlikte Amerika'ya taşınmıştı ancak adam, bir keşif seferinden diğerine koşuşturup, küçük kız da bir yatılı okuldan diğerine sürüklenirken, neredeyse bütün şehirleri gezmişlerdi. O şehirlerin de hiçbiri Kate'e evi gibi gelmemişti.

Araştırma laboratuvarı, kadın için gerçek bir eve en yakın yerdi. Her dakikasını burada harcıyordu. San Francisco'dan sonra kendini tamamen işine vermişti ve özünde bir savunma mekanizması olarak başlayan bu durum, daha sonra kadının hayat rutinine ve yaşam tarzına dönüşmüştü. Araştırma ekibi onun ailesi, araştırmaya katılan çocuklar ise onun çocuklarıydılar.

Ve hepsini kaybetmek üzereydi.

Konsantre olması gerekiyordu. Ve daha fazla kahveye ihtiyacı vardı. Masası üzerine yığılmış fotoğrafları, eliyle masasından yerdeki kutuya itti. Ben neredeydi?

Kate, dışarıdaki salona yürüyüp personel mutfağına gitti. İçerisi boştu. Kahve makinesini kontrol etti. O da boştu. Projektör ışıkları, bu odada da yanıyordu.

Bir sorun vardı. "Ben?" diye seslendi Kate.

Araştırma ekibinin diğer çalışanlarının gelmesine henüz saatler vardı. Garip bir zaman çizelgesinde çalışıyor ama iyi iş çıkartıyorlardı. Kate'in asıl ilgilendiği konu ne kadar iş yapıldığıydı.

Laboratuvarın araştırma kanadına doğru yürüdü. O bölümde yan yana dizilmiş, birçok malzeme odası ve Kate ile ekibinin, otizmin tedavisi olacağını umdukları gen tedavisi retrovirüslerini geliştirdikleri geniş, "temiz oda" laboratuvarını çevreleyen ofisler bulunuyordu. Kadın, camdan içeri dikkatlice baktı. Ben laboratuvarda değildi.

Sabahın bu saatlerinde, bina korkutucu bir yer oluyordu. Boş ve sessizdi; ayrıca tamamen karanlık olmasa bile aydınlık da sayılmazdı. Odaların her iki yanındaki pencerelerin güneşliklerinden, salonlara gün ışığı sızıyor ve yaşam belirtisi arayan arama kurtarma ekiplerinin ışıklarına benziyorlardı.

Mağaraya benzeyen araştırma kanadını gezip, parlak Jakarta güneşinde görebilmek için gözlerini kısarak her odayı kontrol ederken Kate'in ayak sesleri duvarlarda yankılandı. Bütün odalar boştu. Böylece, geriye sadece yerleşim kısmı kalmıştı, yaşam birimleri, mutfaklar ve çalışmaya katılan yaklaşık yüz otistik çocuk için destek tesisleri.

Kate, kendinden daha hızlı birilerinin ayak seslerini duyabiliyordu uzaktan, birileri koşuyordu. Sesin geldiği yöne doğru hızla yürümeye başladı ve köşeyi dönünce Ben uzanıp kolunu yakaladı. "Kate, beni takip et, çabuk!"

2

Manggarai Tren İstasyonu
Jakarta, Endonezya

David Vale, tren istasyonunun bilet bankosunun gölgesine geri döndü. Gazete standından *New York Times* satın alan adamı dikkatle inceledi. Adam, satıcıya parasını ödedi sonra çöp kutusunun yanında geçti ancak gazeteyi çöpe atmadı. İrtibat kişisi o değildi.

Gazete standının arkasından, bir banliyö treni ağır ağır istasyona yanaştı. Tren, günlük işleri için komşu şehirlerden Jakarta'ya gelen Endonezyalı işçilerle tıka basa doluydu. Çoğunluğu orta yaşlı adamlardan oluşan yolcular, trenin bütün çift kanatlı kapılarından dışarı sarkmışlardı. Trenin çatısındaysa ergenler ve gençler oturmuş, çömelmiş ya da uzanmış; gazete okuyor, akıllı telefonlarıyla uğraşıyor veya sohbet ediyorlardı. Kalabalık banliyö trenleri, Jakarta kentinin sembolü gibiydiler. Jakarta, hınca hınç kalabalık ve hâlâ büyümekte olan bir şehirdi ve modernleşme konusunda zorlanıyordu. Toplu taşıma da şehrin yirmi sekiz milyon insana ev sahipliği yapmakta ne kadar zorlandığının en gözle görülür işaretiydi.

Banliyölerden gelenler artık trenden kaçan ve istasyonu istila eden bir arı sürüsüydü sanki; Amerika'da indirim günlerinde alışverişe çıkan tüketiciler gibi. Tam bir keşmekeşti. İşçiler, istasyon kapılarından çıkmaya çalışırken, diğer insanlar içeri girmek için mücadele ediyordu ve herkes bağrışıyor, birbirini itiyor ve dirsek atıyordu. Bu olaylar, burada ve şehrin diğer tüm tren istasyonlarında her gün yaşanıyordu. Buluşmak için mükemmel bir yerdi.

David, gözlerini gazete standından ayırmadı. Bu sırada kulaklığı cızırdadı. "Koleksiyoncu, Saat Dükkânı. Dikkatine, sıfır saat artı yirmi dakikadayız."

İrtibat kişisi geç kalmıştı. Ekip huzursuzlanıyordu. Konuşulmayan soru şuydu: İptal ediyor muyuz?

David, cep telefonunu yüzüne doğru kaldırdı. "Anlaşıldı, Saat Dükkânı. Tüccar, Simsar, rapor verin."

David, bulunduğu yerden diğer iki ajanı görebiliyordu. Birisi, vızır vızır kalabalığın ortasında bir banka oturmuştu. Diğeri ise tuvaletlere yakın bir lambayı tamir ediyordu. Her ikisi de isimsiz muhbirlerinden bir iz olmadığını belirttiler; muhbir, Toba Protokolü adı verilen ve pek yakında gerçekleşecek bir terör saldırısıyla ilgili detayları bildiğini iddia eden adamdı.

Adamlar Jakarta İstasyonu'nun en iyi ajanlarından ikisiydi, David bile onları kalabalıkta zorlukla ayırt edebiliyordu. Adam, istasyonun geri kalanını incelerken bir şey onu huzursuz etti.

Kulaklık, tekrar cızırdadı. Bu sefer, David'in çalıştığı terörle mücadele organizasyonu Saat Kulesi'nin yöneticisi Howard Keegan hattaydı. "Koleksiyoncu, Muhammin, satıcı bugün pazar yerini sevmemiş gibi görünüyor."

David, Jakarta İstasyonu'nun şefiydi ve Keegan onun hem yöneticisi hem de akıl hocasıydı. Ondan yaşlı olan adam, belli ki, operasyonu sonlandırarak David'in önünü kesmek istemiyordu ancak mesaj çok açıktı. Keegan, Londra'dan buraya kadar bir ilerleme kaydetmek umuduyla gelmişti. Devam eden diğer Saat Kulesi operasyonlarını düşününce, bu büyük bir riskti.

"Katılıyorum," dedi David. "Bitirelim."

İki ajan, sakince yerlerinden ayrılıp telaş içinde koşuşturan Endonezyalıların izdihamına karıştılar.

David, gazete standına son bir kez baktı. Kırmızı bir rüzgârlık giymiş, uzun boylu bir adam bir şeyin parasını ödüyordu. Bir gazetenin; *New York Times*.

"Beklemede kalın, Tüccar ve Simsar. Mallara bakan bir alıcımız var," dedi David.

Adam bir adım geri attı, gazeteyi havaya kaldırdı ve birkaç saniye ön sayfayı okudu. Etrafına bakınmadan gazeteyi katladı, çöp kutusuna attı ve istasyondan uzaklaşan dolu trene doğru hızlı adımlarla yürüdü.

"Adamımız bu. Harekete geçiyorum." David, gölgeden çıkıp kalabalığa karışırken, zihninde fikirler uçuşuyordu. Adam neden geç kalmıştı? Ve dış görünüşü... yanlıştı. Kendini çok belli eden, kırmızı bir yağmurluk giymişti, duruşu bir askerin veya gizli ajanın duruşu değildi, yürüyüşünde bir yanlışlık vardı.

Adam trene atladı ve ayakta duran kadın ve erkeklerden oluşan büyük kalabalığın arasından yılan gibi ilerledi. Boyu neredeyse trendeki herkesten uzun olduğu için David, adamı hâlâ görebiliyordu. David de trene sıkışmayı başardı ve durdu. Muhbir neden kaçıyordu? Bir şey mi görmüştü? Bir şeyden mi korkmuştu? Ve sonra beklenen oldu. Adam döndü, David'e baktı ve gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu.

David, kendi etrafında döndü ve platform ile trenin kapısı arasında duran dört adamı savurarak trenden uzaklaştırdı. Ancak daha fazla banliyö yolcusu, oluşan açıklıktan trene doluşuyordu. David tam bağırmak üzereydi ki kuvvetli bir patlama treni boylu boyunca parçaladı. İstasyona metal ve cam parçaları saçıldı. Patlama onu, platformun beton zeminine, bir kısmı ölmüş, bir kısmı acı içinde inleyen insan vücutlarının arasına fırlattı ve bir sandviç gibi sıkıştırdı. Çığlıklar havayı doldurdu. Dumanların arasından, uçuşan küller ve molozlar kar gibi yağıyordu. David, kollarını veya bacaklarını hareket ettiremedi. Başı arkaya düşmüştü ve neredeyse bilincini kaybetmek üzereydi.

Bir an için New York'a dönmüştü sanki, çöken binadan kaçmaya çalışıyor ama mahsur kalıyor ve bekliyordu. Kollarını göremediği eller adamı tutup çektiler. "Tamam, dostum. Tuttuk seni," dedi-

ler. Yüzüne gün ışığı vurmaya başladığında, New York itfaiyesi ve polisinin sirenlerini duydu.

Ama bu defa gelen ambulans değildi. Bu defa tren istasyonunun dışına siyah bir sevkiyat kamyoneti yanaşmıştı. Adamlar, New York itfaiyesinden değillerdi. Diğer iki ajan gelmişti, Simsar ve Tüccar. David'i hemen kamyonete götürdüler ve Jakarta polisi ile itfaiye ekipleri sokakları doldururken hızla oradan uzaklaştılar.

3

Otizm Araştırma Merkezi (OAM)
Jakarta, Endonezya

Oyun odası dört, hareketle vızıldıyordu. Manzara her zamanki gibiydi; her yana saçılmış oyuncaklar, odaya yayılmış ve kendi başlarına oynayan, yaklaşık bir düzine öğrenci. Köşede sekiz yaşında, Adi adındaki bir çocuk, bir yapbozu kolaylıkla tamamlarken ileri geri sallanıyordu. Son parçayı da yerine koyunca başını kaldırıp Ben'e baktı. Yüzünde gururlu bir gülümseme vardı.

Kate, buna inanmıyordu.

Küçük çocuk az önce ekibin savant sendromlu çocukları, yani otizmli olan ancak matematik, sanat gibi alanlarda olağanüstü yetenekli kişileri, belirlemek için kullandığı yapbozu tamamlamıştı. Yapbozu yapabilmek için hastanın IQ'sunun 140 ila 180 arasında olması gerekiyordu. Kate, yapbozu tamamlayamamıştı ve yapabilen bir tek çocuk vardı, Satya.

Kate, çocuğun yapbozu çabucak yaptığını sonra bozduğunu ve sonra bir kez daha yapışını izlemişti. Adi ayağa kalktı ve banka gidip çalışmaya katılan yedi yaşındaki Surya'nın yanına oturdu. Daha küçük olan çocuk, yapbozun başına geçti ve o da yapbozu aynı kolaylıkla tamamladı.

Ben, Kate'e döndü. "İnanabiliyor musun? Sence ezbere mi yapıyorlar? Satya'yı seyrederek ezberlemiş olabilirler mi?"

"Hayır. Veya belki. Pek sanmıyorum," dedi Kate. Fikirler zihninden hızla geçiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Emin olmalıydı.

"Üzerinde çalıştığın şey buydu, öyle değil mi?" diye sordu Ben.

"Evet," dedi Kate, düşüncelere dalmıştı. İmkânsızdı. Bu kadar çabuk işe yaramış olamazdı. Bu çocuklar daha dün otizmin klasik belirtilerini gösteriyorlardı, tabii eğer öyle bir şey varsa. Araştırmacılar ve tıp insanları otizmi, semptomları çok geniş bir alana yayılan ve giderek artan bir dizi rahatsızlıklar bütünü olarak tanımlıyorlardı. Otizmin merkezinde, iletişim ve sosyal etkileşim bozukluğu bulunuyordu. Bu hastalıktan etkilenen pek çok çocuk göz teması kurmaktan ve sosyalleşmekten kaçınıyor; bazıları kendi isimlerine bile cevap vermiyordu. Daha ileri vakalarda çocuklar, kendilerine dokunulmasına bile dayanamıyorlardı. Dün, ne Adi ne de Surya, yapbozu tamamlayabilmiş ya da göz teması kurabilmişti, hatta sıraları geldiğinde yapbozla ilgilenmemişlerdi bile.

Bunu Martin'e anlatmalıydı. Böylece araştırma fonlarının kesilmemesini sağlayabilirdi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Ben, sesi çok heyecanlıydı.

"Onları iki numaralı gözlem odasına al. Bir telefon etmem gerek." Gördüğüne hâlâ inanamama hissi, aşırı yorgunluğu ve büyük sevinci Kate'in zihninde savaşıyorlardı. "Ve... ah, tetkik yapmamız lazım. ADI-R. Hayır, ADOS 2 yapalım, daha kısa sürer. Ve bunu kaydedelim." Kate gülümsedi ve Ben'in omuzunu tuttu. Derin ve anlamlı bir şey söylemek istiyordu; o ana damgasını vuracak, muhteşem bilim insanlarının şöhret olmak üzereyken tam o kırılma anında söylediklerini hayal ettiği cümleler gibi bir şey söylemek istedi ama kelimeler aklına gelmedi; sadece yorgun argın gülümseyebildi. Ben başıyla onayladı ve sonra çocukların ellerini tuttu. Kate, kapıyı açtı ve dördü beraber, iki kişinin beklediği koridora çıktılar. Hayır, bunlar insan değildi, canavarlardı, tepeden tırnağa simsiyah askeri teçhizat içindeydiler: kumaş yüz maskesi üzerine geçirilmiş miğferler, koyu renkli kayak gözlüklerine benzer gözlükler, kurşungeçirmez yelekler ve simsiyah kauçuk eldivenler.

Kate ve Ben durakladı, gördüklerine inanamayan gözlerle birbirlerine bakıp çocukları arkalarına sakladılar. Kate boğazını temizledi

ve konuştu. "Burası bir araştırma laboratuvarı, burada nakit olmaz ama cihazları alabilirsiniz. İstediğinizi alın. Biz, bir şey..."

"Kapa çeneni." Adamın sesi kalındı; ömrü boyunca içki ve sigara içmiş gibiydi. Onun gibi simsiyah giyinmiş, kadın olduğu çok belli olan daha minyon yapılı ortağına döndü ve, "Al onları," dedi.

Kadın, çocuklara doğru bir adım attı. Kate, hiç düşünmeden kadının yolunu kesti. "Yapmayın. İstediğinizi alın. Onların yerine beni alın."

Adam, bir silah çıkardı ve Kate'e doğrulttu. "Çekilin, Dr. Warner. Sizi incitmek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım."

Adımı biliyor.

Kate, gözucuyla Ben'in yaklaştığını ve kadınla eli silahlı canavarın arasına girdiğini fark etti.

Adi, kaçmaya çalıştı ancak siyahlı kadın, çocuğu gömleğinden yakaladı.

Ben, önce Kate'in arkasına ve sonra önüne geçti; ikisi birlikte eli silahlı adama doğru koştular. Silah patlarken adamın üstüne atladılar. Kate, Ben'in siyah giysili adamı devirdiğini gördü. Her tarafta kan vardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ancak adam onu yakaladı. Çok kuvvetliydi. Onu yere adeta çiviledi ve sonra Kate kuvvetli bir çatırtı duydu.

4

Saat Kulesi Güvenli Evi
Jakarta, Endonezya

Tren patlamasından otuz dakika sonra David, ucuz bir katlanır masa üzerinde oturmuş, bir yandan bir pratisyenin tedavisine katlanıyor bir yandan da saldırıyı anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Ah." David, yüzünü buruşturdu ve pratisyenin hafifçe yüzüne sürdüğü alkollü pamuktan kaçmak için geriye yaslandı. "Teşekkür ederim, gerçekten ama bunu sonra yapalım. Ben iyiyim. Birkaç sıyrık sadece."

Howard Keegan, odanın diğer tarafındaki, önündeki bilgisayar ekranlarının başından kalktı ve David'e doğru yürüdü. "Bu bir tuzaktı, David."

"Neden? Hiç mantıklı değil..."

"Mantıklı. Bunu görmen lazım. Bu patlamadan önceki gece bana geldi." Keegan adama bir kâğıt uzattı.

<<< ÇOK GİZLİ >>>
<<< SAAT KULESİ >>>
<<< MERKEZİ KOMUTA >>>
Saat Kulesi, saldırı altında.
Cape Town ve Mar Del Prata İstasyonları yok edildi.
Karaçi, Delhi, Dakha ve Lahore'da ihlaller var.

Güvenlik Duvarı uygulamasını başlatmanız tavsiye olunur.
Lütfen bilgi verin.
<<< BİLDİRİ SONU >>>

Keegan, kâğıdı paltosunun cebine sokuşturdu. "Güvenlik problemimizle ilgili yalan söyledi."

David, şakaklarını ovuşturdu. Bu bir kâbus senaryosuydu. Patlama yüzünden başı hâlâ zonkluyordu. Düşünmeliydi. "Yalan söylemedi..."

"En azından çok küçümsedi veya daha olası bir ihtimal, Saat Kulesi'ne yapılan daha büyük saldırı için dikkatimizi dağıtmak ve imkânlarımızı kısıtlamak için yalan söyledi."

"Saat Kulesi'ne yapılan saldırı terör tehdidinin gerçek olmadığı anlamına gelmez. Bu sadece bir başlangıç..."

"Belki. Ancak kesin olarak bildiğimiz tek şey, Saat Kulesi'nin köşeye sıkışmış olduğudur. Öncelikli görevinse istasyonun güvenliğini sağlamak olmalı. Güneydoğu Asya'daki en büyük organizasyon sizsiniz. Komuta merkezin şu anda bile saldırı altında olabilir." Keegan, çantasını aldı. "Ben Londra'ya geri dönüp işleri oradan idare etmeye çalışacağım. İyi şanslar, David."

El sıkıştılar ve David, Keegan'ın güvenli evden çıkışını izledi.

Sokakta, bir yığın gazete taşıyan bir çocuk, ellerini havada sallayıp bağırarak David'e doğru koştu. "Duydunuz mu? Jakarta saldırı altında."

David, çocuğu itti ancak çocuk, rulo halinde bir gazeteyi adamın eline sıkıştırdı ve koşarak köşeyi dönüp kayboldu.

David, gazeteyi atmak istedi, gazete çok ağırdı. İçine bir şey sarılmıştı. Adam, gazeteyi açtı ve otuz santimlik, siyah, silindir şeklinde bir boru yere düştü. Bir boru bombası.

5

Otizm Araştırma Merkezi (OAM)
Jakarta, Endonezya

Batı Jakarta Polis Şefi Eddi Kusnadi, suç mahalli olan şehrin batı yakasındaki bir araştırma merkezine doğru yürürken, alnındaki teri sildi. Komşulardan biri, silah sesi ihbarında bulunmuştu. Söz konusu mahalle, politik bağlantıları olan insanların yaşadığı, seçkin bir muhitti ve bu yüzden polis şefinin suç mahallini kontrol etmesi gerekiyordu. Mekânın bir çeşit tıbbi tesis olduğu aşikârdı ancak odaların bazıları neredeyse anaokulu sınıfına benziyordu. Sivil giyimli polis memurları arasında en iyilerden biri olan Paku, arka taraftaki odalardan birini şefe gösterdi. Yerde baygın bir kadın, onun hemen yanında da kendi kanından oluşan havuzda yatan bir adamın cesedi vardı. Birkaç polis etraflarına toplanmıştı.

"Sevgili tartışması mı?"

"Öyle düşünmüyoruz," dedi Paku.

Polis şefi, arka planda ağlayan çocukların seslerini duyabiliyordu. Endonezyalı yerel halktan bir kadın odaya girdi ve bedenleri görür görmez çığlık atmaya başladı.

"Çıkarın bu kadını buradan," dedi şef. İki polis memuru, kadını dışarı çıkardılar. Şef, odada kalan tek polis olan Paku'ya döndü ve sordu. "Kim bunlar?"

"Kadın, Dr. Katherine Warner."

"Doktor mu? Burası klinik mi?"

"Hayır. Bir araştırma merkezi. Warner, merkezin yöneticisi. Az önce gördüğünüz kadın çocukların bakıcılarından biri, engelli çocuklar üzerinde araştırmalar yapıyorlar."

"Çok kârlı bir iş gibi görünmüyor. Adam kim?" diye sordu şef.

"Laboratuvar teknisyenlerinden biri. Bakıcı, teknisyenin çocuklara bakmayı teklif ettiğini, o yüzden kendisinin eve gittiğini söyledi. Ayrıca çocuklardan ikisinin de kayıp olduğunu iddia ediyor."

"Kaçmışlar mı?"

"Öyle olmadığını düşünüyor; binanın güvenlik önlemleri olduğunu söyledi," dedi Paku.

"Binada güvenlik kameraları mı var?"

"Hayır. Çocuk odalarında birkaç gözlem kamerası var. Kayıtları kontrol ediyoruz."

Şef öne eğilip kadına baktı. Kadın zayıftı ama çok değil. Bu hoşuna gitti. Kadının nabzını kontrol etti ve başını yana çevirerek kafa travması olup olmadığına baktı. Polis şefi, kadının bileklerinde ufak morluklar olduğunu fark etti ancak bunlar dışında yaralanmamış gibi görünüyordu. "Çok pis bir iş. Kadının parası olup olmadığını öğrenin. Eğer varsa karakola getirin. Yoksa hastaneye bırakın."

6

Immari Şirketi Araştırma Tesisi
Burang'ın dışı, Çin
Tibet Özerk Bölgesi

Proje yöneticisi, Dr. Shen Chang'in ofisine girdi ve masasının üzerine bir dosya attı. "Yeni bir tedavimiz var."

Dr. Chang, dosyayı eline alıp sayfaları karıştırmaya başladı.

Yönetici, oda boyunca volta atıyordu. "Çok umut verici. Oldukça hızlı ilerliyoruz. Dört saat içinde makinenin hazırlanmış ve yeni tedavinin deneklere uygulanmış olmasını istiyorum."

Chang dosyayı elinden bırakıp başını kaldırdı.

Bilim insanı, konuşmak için ağzını açtı ancak yönetici bir el hareketiyle onu susturdu. "Bunu duymak istemiyorum. Bildiğimiz kadarıyla, tekillik her an gerçekleşebilir, bugün, yarın, hatta çoktan olmuş bile olabilir. Tedbirli olmaya zamanımız yok."

Chang, konuşmaya başladı ancak yönetici onu bir kez daha susturdu. "Daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu da söyleme. Zamanın vardı. Artık sonuçlara ihtiyacımız var. Şimdi bana bunun neye mal olacağını söyle."

Chang koltuğuna yığıldı. "Son test, yerel enerji hatlarında zorlanmaya sebep oldu. Saha kapasitemizin üzerine çıktık. Sorunu hallettiğimizi düşünüyorum ama bölgenin enerji kurumu, burada yaptıklarımız konusunda şüphelenmiş olmalı. Ama asıl büyük sorun denek hayvanı olarak primat sayımızın çok azalmış..."

"Primatlar üzerinde test yapmayacağız. Teste hazır elli kişilik bir insan grubu istiyorum.

Chang, koltuğunda doğruldu ve daha yüksek sesle konuştu. "İşin etik boyutunu bir kenara bırakırsak ki ısrarla bırakmamamız gerektiğini savunuyorum, insan üzerinde testlere başlamadan önce çok daha fazla veriye ihtiyacımız var. İhtiyaç duyacağımız..."

"İhtiyacın olan her şeye sahipsin, doktor. Hepsi bu dosyada var. Ve şu an, biz konuşurken bile veri topluyoruz. Hepsi bu kadar da değil. Uzun süreli Atlantis Geni aktivitesine maruz kalmış iki deneğimiz var."

Chang'in gözleri açıldı. "Siz... İki... Nasıl?.."

Adam, kobra gibi hızlı bir el hareketiyle dosyayı işaret etti. "Dosya, doktor; her şey içinde. Ve yakında burada olacaklar. Hazır olsan iyi olur. Bütün yapman gereken gen terapisini kopyalamak."

Chang, sayfaları karıştırdı ve kendi kendine mırıldanarak okuyordu. Başını kaldırıp ileri baktı. "Denekler çocuk mu?"

"Evet. Bir sorun mu var?"

"Ah, hayır. Şey, belki. Veya belki de değil."

"*Belki de değil,* doğru cevap değil. Bir ihtiyacınız olursa beni arayın, Doktor. Dört saat. Size, ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu söylememe gerek yok."

Ama Dr. Chang adamı duyamıyordu. Dr. Katherine Warner'in notları arasında kaybolmuştu.

7

Saat Kulesi Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

David, patlama kalkanının dar penceresinden, boru tipi bombaya baktı. Elle kontrol edilen kolu kullanarak bombanın kapağını açmak çok uzun zaman almıştı. Ama bombanın içine bakmak zorundaydı. Kafasına takılan şey ağırlığıydı; boru bomba olamayacak kadar hafifti. Eğer içine çivi, saçma ve benzeri parçalar koyulsaydı bomba çok daha ağır olurdu.

Sonunda kapak düştü ve David boruyu yana eğdi. Borunun içinden rulo yapılmış bir kâğıt düştü. Kalın, kuşe kâğıttan bir sayfaydı. Bir fotoğraf.

David ruloyu açtı. Masmavi denizin ortasında yüzen kocaman bir buzdağının uydu görüntüsüydü. Buzdağının ortasında, dikdörtgen şeklinde siyah bir obje vardı. Buzdan dışarı uzanan bir denizaltı. Kâğıdın arkasındaysa bir not yazılıydı.

```
Toba Protokolü gerçek.

4+12+47 = 4/5; Jones
7+22+47 = 3/8; Anderson
10+4+47 = 5/4; Ames
```

David, fotoğrafı kalın karton dosyaya koydu ve gözetleme odasına yürüdü. Bilgisayar ekranları önündeki iki teknisyenden biri döndü ve, "Henüz bir iz yok," dedi.

"Havaalanlarında bir şey var mı?" diye sordu David.

Adam klavyede bir şeyler yaptı ve sonra başını kaldırdı. "Evet, birkaç dakika önce Soekarno-Hatta'ya iniş yaptı. Orada tutuklatmamızı ister misiniz?"

"Hayır. Ona burada ihtiyacım var. Yalnız, üst kattaki güvenlik kameralarına yakalanmamasını sağlayın. Oradan sonrasını ben hallederim."

8

BBC Dünya Haberleri – Kablolu Yayını

Arjantin Mar del Prata ve Güney Afrika, Cape Town'daki yerleşim yerlerine olası terör saldırıları

**** **Son dakika: Pakistan, Karaçi ve Endonezya, Jakarta'dan da patlama haberleri geliyor. Detaylar ortaya çıktıkça haberlerimiz güncellenecektir.** ****

Cape Town, Güney Afrika // Bugün, Cape Town'da sabahın erken saatlerindeki sessizliği otomatik silah sesleri ve patlayan el bombası bozdu. Yaklaşık yirmi kişiden oluşan silahlı bir suikast timi bir apartmana girip on dört kişiyi öldürdü.

Polis, saldırı hakkında resmi bir açıklama yapmadı.

Görgü tanıkları, saldırının özel harekât ekiplerinin operasyonlarına benzer bir saldırı olduğunu belirtti. Sahada bulunan bir BBC muhabiri görgü tanıklarıyla görüştü: "Evet, olanları gördüm, tank veya ona benzer bir şeydi, yani, asker taşıyan zırhlı araçlardan. Köşeyi dönüp geldi ve her yanından adamlar sarkıyordu. Ninjalara, robot askerlere veya öyle bir şeye benziyorlardı. Makine gibi hareket ediyorlardı ve sonra bina patladı. Cam parçaları yağmaya başladı, ben de kaçtım. Yani demek istediğim, evet burası çok da güvenli bir mahalle olmayabilir ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. En başta bir uyuşturucu baskını sandım. Ama yapılan her neyse, gerçekten çok yanlış gitti."

Kimliğinin gizli kalması şartıyla konuşan başka bir görgü tanığı, saldıran grubunun araçlarında ve giysilerinde resmi semboller veya rütbeler olmadığını belirtti.

Polis tarafından dışarı çıkartılmadan önce kısa bir süreliğine olay yerine girmeyi başaran bir Reuters muhabiri, manzarayı şöyle tarif etti: "Bana bir güvenli ev gibi göründü; belki CIA'in veya MI6'in. Böyle bir teknolojiye sahip olabilmek için çok iyi finanse edilmiş bir organizasyon olmalı; duvardan duvara bilgisayar ekranlarıyla kaplı bir kontrol odası ve devasa bir sunucu odası vardı. Her tarafta bedenler vardı. Yarısı sivil giyimliydi. Diğer yarısı ise görgü tanıklarının anlattıkları saldırganların üzerindekilere benzer siyah, kurşungeçirmez yelekler giymişlerdi."

Saldırganların arasında yaralılar olup olmadığı ve arkada birini bırakıp bırakmadıkları bilinmiyor, olay yerindeki bedenlerin kendilerini savunmaya çalışan sivillere ait olduğu düşünülüyor.

BBC, olayla ilgili yorumlarını almak için CIA ve MI6'le görüştü ancak her iki kurum da yorum yapmayı reddetti.

Bu olayın, bugün yerel saatle saat ikide, Arjantin, Mar del Plata'nın düşük gelir seviyeli mahallerinden birinde yaşanan ve yirmi kişinin ölümüyle sonuçlanan benzer büyük patlamayla herhangi bir ilişkisi olup olmadığı belirsizliğini koruyor. Görgü tanıkları, patlamanın ardından kim olduklarını kimsenin anlayamadığı silahlı bir grubun baskın yaptığını belirtiyorlar.

Tıpkı Cape Town'da yaşanan saldırı gibi Mar del Plata'da yaşanan saldırıyı da üstlenen olmadı.

American University profesörlerinden Richard Bookmeyer, "Saldırıları kimin yaptığına dair en ufak bir fikrimiz olmaması çok endişe verici," dedi. "İlk raporlardan edindiğimiz bilgilere dayanarak; saldıranlar veya kurbanlar herhangi bir terör organizasyonunun parçası ise... Bu saldırılar, şu anda hiçbir terör örgütünün sahip olmadığı düşünülen ölçüde bir organizasyon

ve beceriye işaret ediyor. Yeni ya da var olanlar arasında, kendini fazlaca geliştirmiş bir örgüt söz konusu. Her iki ihtimal de, küresel terörizme ilişkin bildiğimizi sandığımız şeyleri tekrar düşünmemizi gerektiriyor."

Detaylar ortaya çıktıkça, bu haberimize ilişkin güncellemelerimiz devam edecek.

9

Saat Kulesi Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Gözetleme teknisyeni içeri girdiğinde David, Jakarta Haritası ve şehre yayılmış olan güvenli evler üzerinde çalışıyordu. "O burada."

David, haritayı katladı. "Güzel."

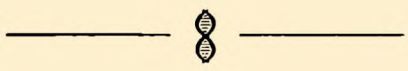

Josh Cohen, Saat Kulesi Komuta Merkezi'nin bulunduğu sıradan apartmana yürüdü. Etrafındaki binalar çoğunlukla terk edilmiş, yarım kalmış konut projeleri veya harabeye dönmüş depolardı.

Binanın üzerindeki tabelada "Saat Kulesi Güvenlik Şirketi" yazıyordu ve dış dünyanın bildiği kadarıyla, Saat Kulesi, sayıları giderek artan özel güvenlik firmalarından biriydi sadece. Saat Kulesi Güvenlik resmi olarak, üst düzey firma yöneticilerine ve yüksek önem taşıyan yabancı ziyaretçilere Jakarta ziyaretleri sırasında kişisel ve yakın koruma sağlayan bir firmaydı. Ayrıca yerel güvenlik güçlerinin "işbirliği içinde olmaktan uzak" olduğu durumlarda, özel dedektiflik hizmetleri de sunuyordu. Gizliliği korumak için mükemmel bir paravandı.

Josh binaya girdi, uzun koridoru geçti ve ağır, çelik bir kapıyı açıp parlak, gümüşi renkli asansör kapılarına yaklaştı. Kapıların ardındaki bir panel arkaya kaydı ve adam elini parlak yüzeye koyup, "Josh Cohen. Sesimi tanımla," dedi.

İkinci bir panel açıldı. Bu panel, yüz hizasındaydı ve kırmızı bir ışın, Josh başını sabit, gözlerini açık tutarken yukarı aşağı ve sağa sola tarama yaptı.

Uyarı zili çaldı, kapı açıldı ve asansör, adamı binanın orta katına taşımaya başladı. Asansör sessizce yukarı çıkıyordu ancak John, binanın başka bir yerindeki gözetim teknisyenin, tam bir vücut taraması yaptığını ve üzerinde gizli kayıt cihazı, bomba veya buna benzer sorunlu eşyalar olup olmadığını kontrol ettiğini biliyordu. Eğer bir şey taşıyor olsaydı asansör kokusuz, renksiz bir gazla dolardı ve adam bir hücrede uyanırdı. Bu hücre, göreceği son oda olurdu. Eğer geçmeyi başarırsa, asansör onu dördüncü kata çıkartacaktı, yani son üç yıldır adamın evi olan Saat Kulesi, Jakarta Komuta Merkezi'ne.

Saat Kulesi, ülke odaklı olmayan terör eylemlerine dünyanın verdiği cevaptı; hiçbir ülkeye bağlı olmayan bir terörle mücadele örgütü. Resmi formaliteler yoktu. Bürokrasi yoktu. Sadece iyi adamlar, kötü adamları öldürüyordu. Aslında bu kadar basit değildi ama Saat Kulesi, dünyanın sahip olabileceği en iyi koruma sayılırdı.

Saat Kulesi bağımsız, apolitik, dogma karşıtı ve hepsinden önemlisi son derece etkili bir kurumdu. Ve bu nedenle, dünya çapında pek çok ülkenin gizli teşkilatları, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemelerine rağmen bu organizasyonu destekliyordu. Hiç kimse ne zaman kurulduğunu, kim tarafından yönetildiğini, kimlerin finanse ettiğini veya Komuta Merkezi'nin yerini bilmiyordu. Josh, üç sene önce Saat Kulesi'ne katılıp, içeriden birisi olduğunda bu soruların cevaplarını öğreneceğini düşünmüştü. Yanılmıştı. Adam kısa sürede rütbelerini yükseltmiş ve Jakarta İstasyonu'nun İstihbarat Analiz Şefi olmuştu ancak Saat Kulesi hakkında, CIA Terör Analizleri Departmanı'ndan buraya getirildiği ilk gün öğrendiğinden daha fazlasını hâlâ bilmiyordu. Ve göründüğü kadarıyla böyle olması isteniyordu.

Saat Kulesi bünyesinde, istihbarat çok katı kurallarla birbirlerinden bağımsız birimlere bölünüyordu. Herkes elindeki istihbaratı

merkezle paylaşıyor ve merkezden bilgi alıyordu ancak hiçbir birimin büyük resim hakkında veya bu organizasyonun içyapısı hakkında bir bilgisi yoktu. Bu nedenle John altı gün önce, tüm Saat Kulesi bünyesindeki birimlerin İstihbarat Analiz Şefleri'nin katılacağı bir tür "zirve toplantısı" için davetiye aldığında çok şaşırmıştı. Jakarta İstasyon Şefi David Vale'le görüşüp bunun bir şaka olup olmadığını sormuştu. Adam şaka olmadığını ve tüm yöneticilerin, bu toplantıdan haberleri olduğunu söylemişti.

John'un davet karşısında duyduğu şaşkınlık, toplantıda öğrendikleriyle kıyaslandığında tamamen gölgede kalmıştı. İlk sürpriz toplantıyla katılanların sayısıydı; iki yüz otuz sekiz. John, Saat Kulesi'nin nispeten küçük bir organizasyon olduğunu ve dünyanın sıcak noktalarında konumlanmış elli veya o civarlarda birime sahip olduğunu tahmin ediyordu ancak toplantıda tüm dünyanın temsil edilidiğini gördü. Her birimin, Jakarta'nın elli ajanlık birimi boyutlarında olduğu düşünüldüğünde toplam on binin üzerinde personel çalışıyor olabilirdi. Buna ek olarak bir de merkezi yönetim vardı. İstihbaratları birbirleriyle ilişkilendirmek ve analiz etmek için en az bin kişi gerekliydi; tabii birimleri organize etmek için gerekli personel bu sayıya dahil değildi.

Organizasyonun boyutları muazzamdı; Josh'ın çalıştığı sıralarda yaklaşık yirmi bin personeli olan CIA kadar büyük bir organizasyondu. Ayrıca CIA'in yirmi bin kişilik personelinin büyük bölümü Virginia, Langley'de bulunan merkezde analizle görevliydi, sahada değil. Saat Kulesi hantal değildi, CIA'deki bürokratik işlerden ve organizasyon ağırlığından uzaktı.

Saat Kulesi'nin özel harekât kabiliyetleri muhtemelen dünyadaki tüm hükümetleri gölgede bırakacak boyutlardaydı. Her Saat Kulesi birimi üç gruptan oluşuyordu. Personelin üçte biri, CIA'in ulusal gizli operasyon ekiplerine benzer şekilde vaka istihbaratı görevindeydi. Gerçek terör organizasyonları, karteller veya kötü adamların yönettiği başka yapılanmalar içinde gizli görevdeydiler ve buralarda

kaynak yaratıyorlardı: yerel hükümetler, bankalar ve polis güçleri. Onların amacı ilk elden İnsan İstihbaratı (İNSİST) toplamaktı.

Birimin, üçte birlik diğer bir bölümü analizden sorumluydu. Analistler, zamanlarının büyük bir bölümünü iki aktiviteye ayırıyorlardı: bilgisayar korsanlığı ve tahmin. Herkese ve her şeye sızıyorlardı: cep telefonları, e-postalar ve mesajlar. Bu Muhaberat İstihbaratını (MUHİST), İNSİST ve diğer yerel istihbaratlarla birleştirerek Merkez'e yolluyorlardı. Josh'ın temel görevi, Jakarta İstasyonu'nun topladığı istihbaratı en üst düzeye çıkarmak ve bu verilerin analizini yaparak sonuçlara varmasını sağlamaktı. Sonuçlara varmak, tahminde bulunmaktan daha iyi geliyordu kulağa, adamın işi özünde tahmin etmek ve Jakarta İstasyonu'nun şefine danışmanlık yapmaktı. Daha sonra istasyon şefi, Merkez'den aldığı tavsiyeleri de değerlendirerek yerel operasyonlar için yetki veriyordu ve bu operasyonlar birimin gizli operasyonlar ekibi olan personelin geri kalan üçte birlik bölümü tarafından yürütülüyordu.

Jakarta özel operasyonlar ekibi, Saat Kulesi birimleri arasındaki en iyi ekiplerden biri olarak ünlenmişti. Bu durum, konferansta Josh'a bir nevi şöhret statüsü kazandırmıştı. Josh'ın birimi, Güneydoğu Asya bölgesinin fiili lideri konumundaydı ve herkes bu başarının sırrını öğrenmek istiyordu.

Ancak konferanstaki herkes şöhret meraklısı değildi –John eski pek çok dostunu, CIA'de birlikte çalıştığı insanları veya işbirliği yaptığı diğer hükümetlerin görevlilerini de orada gördüğüne memnun olmuştu. Bu inanılmazdı; yıllardır tanıdığı insanlarla iletişim kuruyordu. Saat Kulesi'nin çok katı bir kuralı vardı: her yeni üyeye yeni bir isim verilirdi; geçmişiniz yok edilir ve gerçek kimliğiniz birim dışında hiç kimseye açıklanmazdı. Dışarıya yapılan telefon görüşmelerinde bilgisayarla ses değiştirilirdi. Yüz yüze görüşmek kesinlikle yasaktı.

Bu yüz yüze toplantı, hem de tüm Saat Kulesi birimlerinin şef analistleriyle aralarındaki gizlilik perdesini kesinlikle paramparça etmişti. Bu durum Saat Kulesi'nin temel çalışma protokolüne aykırıydı.

Josh, bu riski almalarının bir sebebi olması gerektiğini biliyordu ve son derece zor, son derece acil bir sebep olduğunu düşünüyordu. Ancak gizli Merkez'in de toplantıya katılarak deşifre olacağını asla tahmin edemezdi. Buna hâlâ inanamıyordu. Durumu derhal David Vale'a iletmesi gerekiyordu.

Josh, asansöre yürüdü ve kapıya yakın durdu. En kısa yoldan istasyon şefinin odasına gitmeye hazırdı.

Saat sabahın dokuzuydu ve Jakarta istasyonu tam kapasiteyle çalışıyordu. Analiz bölümü, tıpkı New York Borsası gibi harıl harıldı; analistler monitörlerin etrafına toplanmış, birbirlerine bir şeyler göstererek tartışıyorlardı. Katın diğer tarafındaki, saha operasyonlarına hazırlık odasının kapısı ardına kadar açıktı ve muhtemelen içerisi güne hazırlanan ajanlarla doluydu. Geç kalanlar, dolapları önünde aceleyle üzerine kurşungeçirmez yeleklerini giyiyor, tüm ceplerini yedek şarjörlerle dolduruyorlardı. Erken gelenlerse çoğunlukla ahşap banklara oturmuş bekliyorlardı. Sabah toplantıları başlamadan önce spor veya silahlar hakkında sohbet ediyorlardı. Sıkı fıkı sohbetlerini yalnızca ara sıra yapılan soyunma odası eşek şakaları bölüyordu.

Burası Josh için evi gibiydi ve her ne kadar konferans hiç beklemediği pek çok yönden faydalı olsa da burayı özlediğini kabul etmek zorundaydı. Kendisiyle benzer tecrübeler yaşamış analiz şeflerinden oluşan daha büyük bir topluluğun parçası olduğunu, onların da benzer problemleri ve korkuları olduğunu bilmek Josh'ı şaşırtıcı ölçüde rahatlatmıştı. Jakarta'da analiz işlerinin başıydı, onun için çalışan bir ekip vardı ve Josh, yalnızca istasyon şefine hesap veriyordu. Ancak gerçek bir meslektaşı veya konuşacak kimsesi yoktu. İstihbarat, yalnızlık gerektiren bir işti, özellikle de yönetimdekiler için. Bu durum bazı eski dostları üzerinde çoktan etkisini göstermişti. Çoğu, yaşına göre çok fazla yaşlanmıştı. Diğerleriyse sert ve mesafeli insanlar olmuştu. Onları gördükten sonra aynı sonla karşılaşıp karşılaşmayacağını düşünmüştü Josh. Her şeyin bir bedeli olsa da yaptıkları işe duyduğu inanç tamdı. Hiçbir iş mükemmel değildi.

Konferansa dalıp giden aklını toplarken, kapının artık açılmış olması gerektiğini fark etti. Josh, etrafına bakınmak için başını çevirirken asansörün ışıkları ağır çekimde oynayan bir video gibi bulanıklaştı. Vücudunun ağırlaşmaya başladığını hissetti. Güçlükle nefes alabiliyordu. Tutunmak için asansörün korkuluğuna uzanmaya çalıştı ama elleri kapanmıyordu; kaydı ve çelik zemin hızla yukarı çıkmaya başladı.

10

Sorgu Odası C
Batı Jakarta Gözaltı Merkezi
Jakarta, Endonezya

Kate'in başı onu öldürecek gibi ağrıyordu. Tüm vücudu acıyordu. Ve polis hiç yardımcı olmuyordu. Bir polis arabasının arka koltuğunda uyanmıştı ve arabanın şoförü ona herhangi bir şey anlatmayı reddetmişti. Polis merkezine vardığında her şey daha da kötüye gitti.

"Beni neden dinlemiyorsunuz? Neden dışarı çıkıp o iki çocuğu aramıyorsunuz?" Kate Warner ayağa kalktı, metal masaya yaslandı ve çoktan yirmi dakikasını harcayan, kendini beğenmiş, ufak tefek sorgu memuruna baktı.

"Onları bulmaya çalışıyoruz. O yüzden size bu soruları soruyoruz, Bayan Warner."

"Size çoktan söyledim, hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki öyle belki değil." Ufak adam, bu kelimeleri söylerken başını iki yana salladı.

"Belkiymiş, haydi oradan! Kendi bulacağım onları." Çelik kapıya doğru adım attı.

"Kapı kilitli, Bayan Warner."

"O zaman aç."

"Mümkün değil. Bir şüpheli sorgulanırken kilitli olması gerekiyor."

"Şüpheli mi? Avukat istiyorum, derhal."

"Jakarta'dasınız Bayan Warner. Avukat yok, Amerikan Konsolosluğu'nu aramak yok." Adam yere bakmaya ve postallarındaki çamuru

temizlemeye devam etti. "Burada çok fazla yabancı var, çok fazla turist, buraya gelen ve ülkemize, insanlarımıza saygı göstermeyen pek çok insan. Eskiden Amerikan Konsolosluğu'ndan korkardık, onlara avukat verirdik ve her seferinde paçayı kurtarırlardı. Öğreniyoruz. Endonezyalılar, sizin düşündüğünüz kadar aptal değiller, Bayan Warner. Bu yüzden işlerinizi burada yapıyorsunuz, değil mi? Sizin ne işler karıştırdığınızı anlayamayacak kadar aptal olduğumuzu düşündüğünüz için."

"Ben hiçbir şey *karıştırmıyorum*. Yapmaya çalıştığım şey otizmi tedavi etmek."

"Bunu neden kendi ülkenizde yapmıyorsunuz, Bayan Warner?"

Kate, milyon yıl bile geçse Amerika'yı niye terk ettiğini bu adama kesinlikle açıklamayacaktı. Onun yerine , "Amerika, bilimsel bir deney yürütmek için dünyanın en pahalı yeridir," dedi.

"Ah, o zaman sorun maliyetler yani, öyle mi? Burada, Endonezya'da, üzerinde deney yapmak için bebek satın alabiliyorsunuz. Değil mi?"

"Ben bebek falan satın almadım!"

"Ama deneyiniz bu çocukların sahibi durumunda, değil mi?" Dosyayı kadına çevirdi ve parmağıyla gösterdi.

Kate, adamın parmağını takip etti.

"Bayan Warner, deneyiniz bu iki çocuğun –hatta yüz üç çocuğun tamamının– yasal vasisi konumunda. Haksız mıyım?"

"Yasal vasilik, sahiplik değildir."

"Siz farklı kelimeler kullanıyorsunuz. Hollanda Doğu Hindistan Şirketi de öyle yapmıştı. Onları duymuş muydunuz? Eminim duymuşsunuzdur. Onlar da *koloni* kelimesini kullandılar ama iki yüz yıl boyunca Endonezya'nın sahibi oldular. Bir şirket ülkemin ve insanlarımın sahibiydi ve bize şirketlerinin malı gibi davrandılar. Canları ne isterse aldılar. 1947 yılında, en sonunda özgürlüğümüzü kazandık. Ama anıları, insanlarımın aklında hâlâ taze. Bir jüri de durumu aynen böyle görecektir. Sonuçta o çocukları aldınız. Almadınız mı? Kendiniz söylediniz, onlar için para ödemediniz. Ve

ailelerine dair herhangi bir kayıt da göremiyorum. Evlat edinme için verdikleri bir izin belgesi de yok. En azından çocuklarını sizin aldığınızı biliyorlar mı?"

Kate, adama gözlerini dikti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bir yerlere varıyoruz. Dürüst olmak en iyisi. Son bir şey daha var, Bayan Warner. Gördüğüm kadarıyla araştırmanız Immari Jakarta'nın Araştırma Bölümü tarafından finanse ediliyor. Muhtemelen sadece tesadüftür... ama çok kötü bir tesadüf... altmış beş yıl önce bu ülkeden atıldıklarında Hollandalıların mallarının büyük bir bölümünü Immari Şirketi satın aldı... yani işiniz için gereken paranın geldiği yer..."

Adam, dosyadaki kâğıtları karıştırdı ve kapanış konuşmasını yapmaya hazırlanan Endonezyalı bir Perry Mason[1] edasıyla ayağa kalktı. "Bir jürinin bu olayı nasıl göreceğini anlayabilirsiniz, Bayan Warner. İnsanlarınız gittiler ama sonra yeni bir isimle geri geldiler ve bizi sömürmeye devam ediyorlar. 1900'lerde yaptığınız gibi şeker kamışı ve kahve çekirdekleri yerine artık yeni uyuşturucular istiyorsunuz, üzerinde deney yapacağınız kobay farelerine ihtiyacınız var. Bizim çocuklarımızla kendi ülkenizde yapamayacağınız deneyler yapıyorsunuz çünkü onlara kendi çocuklarınıza yapamayacağınız şeyler yapabiliyorsunuz. Bir şeyler ters gittiğinde, çocuklardan biri hastalandığında veya devlet kurumları ne yaptığınızı anladığında onlardan kurtulabilirsiniz. Ama bir şeyler hep yanlış gider. Belki teknisyenlerinizden biri çocukları öldüremedi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Size karşı koydu ve mücadele ederken öldürüldü. Polisin geleceğini bildiğiniz için mi bu kaçırılma hikâyesini uydurdunuz? Evet. Bunu itiraf edebilirsiniz; daha iyi olur. Endonezya merhametli bir yerdir."

"Bu doğru değil."

---

1 Perry Mason; Erle Stanley Gardner tarafından yazılan polisiye romanlardaki kurgu bir karakter, bir cezai savunma avukatı. (ç.n.)

"Bu en mantıklı hikâye, Bayan Warner. Bize başka bir seçenek bırakmıyorsunuz. Avukat istiyorsunuz. Sizi serbest bırakmamız için ısrar ediyorsunuz. Bunun nasıl göründüğünü düşünün."

Kate, adama dik dik baktı.

Adam ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Pekâlâ, Bayan Warner. Ama sizi uyarmak zorundayım. Bundan sonra olacaklar hoşunuza gitmeyecek. En iyisi işbirliği yapmanız ama tabii ki, siz akıllı Amerikalılar her şeyin en iyisini bilirsiniz."

11

Immari Şirketi, Araştırma Tesisi
Burang'ın Dışı, Çin
Tibet Özerk Bölgesi

"Uyan Jin, seni çağırıyorlar."

Jin gözlerini açmaya çalıştı ama ışık kör ediciydi. Oda arkadaşı üzerine eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu ancak o söyleneni anlayamadı. Arka planda, hoparlörden gür bir ses geliyordu. "204394, derhal rapor ver. 204394, derhal rapor ver. 204394. 204394, rapor ver."

Jin, küçük yatağından sıçradı. Ne zamandır onu çağırıyorlardı? Gözleri hızla sağa sola döndü. Wei'le paylaştıkları üç metreye üç metrelik hücreyi taradı. Pantolonu ile gömleği neredeydi? Eğer geç kaldıysa ve giysilerini unuttuysa, onu kesinlikle kovarlardı. Neredeydiler? Nerede?.. Oda arkadaşı, bankında oturmuş beyaz pantolonunu ve gömleğini havaya kaldırdı. Jin, giysileri hızla adamın elinden çekti ve üzerine geçirdi. Pantolonu neredeyse yırtıyordu.

Wei, yere bakıyordu. "Kusura bakma, Jin. Ben de uyuyakalmışım. Duymadım."

Jin bir şey söylemek istedi ama zaman yoktu. Odadan koşarak çıktı ve koridorda hızla ilerledi. Hücrelerin bazıları boştu ve birçoğunda tek kişi kalıyordu. Kanadın kapısında, bir görevli, "Kolunu uzat," dedi.

Jin kolunu uzattı. "204394."

"Sessiz," dedi adam. Küçük ekranlı portatif cihazı Jin'in kolunda gezdirdi. Aletten sinyal sesi geldi ve adam başını çevirip seslendi. "Bu o." Jin için kapıyı açtı. "Devam et."

Jin, kendisinden yaşlı yaklaşık elli "sakinin" arasına katıldı. Üç görevli, sıra sıra koltukların olduğu daha büyük bir odaya kadar onlara eşlik etti. Sıralar uzun, ofis bölmesi duvarlarına benzer duvarlarla birbirlerinden ayrılmıştı. Koltuklar şezlong gibi geriye yatıktı. Her koltuğun yanında, uzun, gümüş bir direk bulunuyordu ve üzerlerinde seruma benzer üç tüp dolusu berrak sıvı asılıydı. Koltukların diğer yanlarındaysa, arabaların gösterge panelinden fazla düğmesi olan bir makine vardı. Altlarından sarkan kablolar yanlarındaki koltukların kollarına bağlanıyordu.

Jin, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Hiç böyle olmamıştı. Altı ay önce bu tesise geldiğinden beri günlük rutin nadiren değişmişti: kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği hep aynı saatteydi ve yemekler bile her zaman aynı olurdu. Her öğünden sonra sağ koluna takılan vana benzeri bir makineyle kanları alınırdı ve bazen öğleden sonraları göğüslerine takılan elektrotlarla durumları kontrol edilirken egzersiz yaparlardı. Geri kalan zamanlarda, içlerinde iki yatak ve bir tuvalet bulunan, üç metreye üç metre hücrelere hapsediliyorlardı. Her birkaç günde bir, sürekli tekrarlanan can sıkıcı bir ses çıkaran, büyük bir makinenin yanında resimleri çekilirdi. Jin'e her defasında, hareket etmeden uzanması söylenirdi.

Haftada bir kez, kadın-erkek karışık, büyük bir grup halinde duş alırlardı. En zoru da buydu, duştaki dürtülerini kontrol etmeye çalışmak. İlk ay, bir çift duşta oynaşırken yakalanmıştı. Onları bir daha gören olmadı.

Geçen ay, duş sırasında kendi hücresinde kalmaya çalışmıştı ancak yakalanmıştı. Yönetici bir hışımla hücresine girip, "Eğer bir daha emirlere itaatsizlik edersen atılırsın," demişti. Jin çok korkmuştu. Ona servet ödüyorlardı, gerçek bir servet. Ve adamın başka seçeneği yoktu.

Ailesi geçen sene çiftliklerini kaybetmişti. Artık kimse küçük bir çiftliğin üzerindeki vergi yüküne dayanamıyordu; belki daha büyük çiftlikler dayanabilirdi. Arazi değerleri roket gibi fırlamıştı ve tüm Çin genelinde nüfus çığ gibi büyüyordu. O yüzden ailesi, pek çok diğer ailenin yaptığı gibi, ebeveynler ve küçük çocuklar çiftlikte kalırken en büyük çocuğu çalışması için şehre yollamıştı.

Büyük ağabeyi, elektronik eşyalar üreten bir fabrikada iş bulmuştu. Jin ve ailesi, işe girdikten bir ay sonra onu ziyaret etmişlerdi. Şartlar buradakinden çok daha kötüydü ve işin ağabeyi üzerindeki yıkımı belli olmaya başlamıştı, ailesinin çiftliğini terk eden o kuvvetli, enerjik, yirmi bir yaşındaki genç adam, sanki yirmi yıl yaşlanmıştı. Rengi solmuş, saçları seyrekleşmeye başlamıştı ve hafif topallayarak yürüyordu. Durmadan öksürüyordu. Fabrikada bir salgın olduğunu ve onun yatakhanesindeki herkesin bu hastalığa yakalandığını söylemişti ancak Jin ona inanmamıştı. Ağabeyi, maaşından arttırabildiği azıcık parayı ailesine verdi. "Düşünsenize, beş on sene arası bir sürede kendimize yeni bir çiftlik alacak kadar para biriktirebileceğim. Eve döneceğim ve her şeye baştan başlayacağız." Hepsi çok heyecanlanmış gibi davranmıştı. Anne ve babası, onunla çok gurur duyduklarını söylemişlerdi.

Eve dönüş yolunda Jin'in babası, ertesi gün gidip daha iyi bir iş bulacağını söyledi. Sahip olduğu yeteneklerle, bir yerde kolaylıkla yönetici pozisyonunda iş bulabilirdi. İyi para kazanabilirdi. Jin ve annesi, sadece başlarını sallayarak onayladılar.

Jin, o gece annesinin ağladığını duydu ve kısa bir süre sonra babası bağırmaya başladı. Daha önce hiç kavga etmemişlerdi.

Ertesi gece Jin gizlice odasından çıktı, anne babasına bir not yazdı ve en yakındaki büyük şehre, Chongqing'e gitmek için evlerinden ayrıldı. Şehir iş arayan insanlarla doluydu.

Başvurduğu ilk yedi yer Jin'i reddetti. Sekizinci yer farklıydı. Soru bile sormamışlardı. Ağzına bir pamuklu çubuk sokmuşlar ve onu yaklaşık bir saat kadar büyük bir odada bekletmişlerdi. Gelenlerin çoğu gönderildi. Bir saat sonra çocuğun numarasını

okudular –204394– ve ona bir tıbbi tesiste iş verebileceklerini söylediler. Maaştan bahsettiler. Formları o kadar hızlı imzalamıştı ki, çocuğun elleri acımıştı.

Şansına inanamıyordu. Çalışma şartlarının çok ağır olacağını düşünmüştü ancak çok yanılmıştı, neredeyse bir tatilde gibiydi. Ama şimdi her şeyi mahvetmişti. Onu kesinlikle kovacaklardı. Numarasını çağırmışlardı.

Belki de yeni bir çiftlik için yeteri kadar para biriktirmişti. Belki başka bir araştırma tesisi bulabilirdi. Çin'deki büyük fabrikaların, kötü çalışanlarının listelerini birbirleriyle paylaştıklarını duymuştu. O insanlar, hiçbir yerde iş bulamazlardı. Bu intihar sayılırdı.

"Ne bekliyorsun!" diye bağırdı bir adam. "Oturacak bir yer bul."

Jin ve diğer elli kadar ak saçlı, yalın ayak "çalışan" koltuklara koştular. İnsanlar birbirlerini dirsekleriyle dürttü, itti ve çoğu yere düştü. Jin hariç herkes bir koltuk bulmuştu sanki. Jin yöneldiği her koltuğa son anda biri gelip oturmuştu. Ya boş bir koltuk bulamazsa? Belki de bu bir testti. Belki yapması gereken...

"Sakin olun, sakin olun. Ekipmanlara dikkat edin," dedi adam. "Sadece size en yakın koltuğa oturun."

Jin, nefes nefese diğer sıraya yürüdü. Orası da doluydu. Nihayet boş bir koltuk buldu.

İçeriye bir grup yaşlı girdi. Uzun, beyaz önlükler giymişlerdi ve ellerinde tablet bilgisayarlar vardı. Genç görünümlü bir kadın, ona yaklaştı, serumları kolundaki tüpe bağladı ve yuvarlak alıcıları adamın vücuduna taktı. Parmağının ucuyla birkaç kez ekranına dokundu ve yanındaki koltuğa devam etti.

Belki de sadece yeni bir testtir, diye düşündü Jin.

Aniden uykusunun geldiğini hissetti. Başını arkaya yasladı ve...

Jin aynı koltukta uyandı. Serumlar çıkartılmıştı ancak alıcılar hâlâ vücuduna bağlıydı. Çok halsiz ve sersemlemiş hissediyordu, grip

olmuş gibi. Başını kaldırmaya çalıştı ancak çok ağırdı. Yanına bir beyaz önlüklü yaklaştı, gözlerine ufak bir fener tuttu. Sonra alıcıları çıkardı ve gidip kapının yanındakilerle birlikte durmasını istedi.

Jin ayağa kalktığında bacakları neredeyse ağırlığını taşıyamadı. Koltuğun koluna tutunarak dengesini sağladı ve sendeleyerek grubun yanına ilerledi. Hepsi uykulu görünüyordu. Yaklaşık yirmi beş kişi kadarlardı, odaya gelenlerin yarısı kadar. Geri kalanlar neredeydi? Çok mu fazla uyumuştu yine? Bu ceza mıydı? Ona nedenini söyleyecekler miydi? Birkaç dakika sonra aralarına başka bir adam daha katıldı; Jin'den ve grubun geri kalanından bile kötü görünüyordu.

Görevliler, onları uzun bir koridordan geçirdiler ve daha önce hiç görmeği çok geniş bir odaya getirdiler. Oda tamamen boştu ve duvarlar pürüzsüzdü. Jin, buranın bir çeşit kasa dairesi veya ona benzer bir yer olduğu izlenimine kapıldı.

Birkaç dakika geçti. Jin, yere oturma dürtüsüyle mücadele ediyordu. Kimse oturabileceğini söylememişti. Öylece ayakta durdu. Ağırlaşan başı sallanıyor gibiydi.

Kapı açıldı ve içeriye iki çocuk getirildi. Yedi sekiz yaşından daha büyük olamazlardı. Muhafızlar, çocukları grubun yanında bıraktılar ve büyük bir gümbürtüyle kapıyı kapadılar.

Çocuklara ilaç verilmemişti. En azından Jin öyle düşündü. Gayet dikkatli ve tetikte görünüyorlardı. Hızla odadaki kalabalığa karıştılar. Koyu tenliydiler, Çinli değillerdi. Çocuklar, tanıdık bir yüz arayarak gruptaki herkesin yanına gitti. Jin, birazdan ağlamaya başlayacaklarını düşündü.

Odanın uzak köşesinden, vinç sesine benzer, mekanik bir ses geldi. Adam, birkaç saniye sonra bir şeyin alçaltıldığını fark etti. Başı çok ağırlaşmıştı. Dik tutabilmek için kendini zorladı. Aleti güçlükle görebiliyordu. Demirden, üzeri düz bir satranç piyonuna veya pürüzsüz, düz kenarlı kocaman bir çana benziyordu alet. Dört metre uzunluğundaydı ve oldukça ağır olmalıydı çünkü aleti yaklaşık çeyrek metre çapında, devasa dört halat taşıyordu. Yere yaklaşık altı metre kaldığında alet durdu ve halatlardan ikisi, Jin'in duvarda daha

önce fark etmediği bir ray üzerinden aşağı indi. Devasa aletle aynı hizaya geldiklerinde durdular ve cihazın her tarafından sabitlenirken gerilmiş gibi görünüyordu. Jin, yukarı bakmak için kendini zorladı. Makinenin üzerinde bir halat daha vardı. İki yanındaki halatlardan bile kalındı. Diğerlerinin aksine metal değildi, hatta katı bile değildi. Birbirlerine dolanmış elektrik veya bilgisayar kablolarına benziyordu; bir tür elektronik göbek bağı gibiydi.

Çocuklar, kalabalığın ortasında duruyorlardı. Bütün yetişkinler, başlarını kaldırıp bakmaya çalıştı.

Gözleri ışığa alışan Jin, makinenin yanında bir sembol olduğunu fark etti. Nazi sembolüne benziyordu... sembolün adını hatırlayamadı. Çok uykusu gelmişti.

Makine karanlıktı ama Jin içinden çok hafif bir çarpıntı sesi geldiğini duyabiliyordu, sanki biri sağlam bir kapıya, ritmik bir şekilde hafifçe vuruyordu, pat, pat, pat. Veya belki de bir fotoğraf makinesinin sesiydi. Farklı bir tür fotoğraf makinesi miydi acaba? Grup resmi mi çekilecekti? *Pat, pat, pat* sesleri her saniye yükselirken devasa piyonun üstünde bir ışık belirdi –demek ki tepesinde dar pencereler vardı. Turuncumsu sarı ışık her pat sesiyle titriyor ve bir deniz fenerini andırıyordu.

Jin kendini, makinenin sesine ve ışık dalgalarına o kadar kaptırmıştı ki etrafında yere düşen insanları fark etmedi. Bir şey oluyordu. Ve bu şey ona da oluyordu. Bacaklarının ağırlaştığını hissetti. Bükülen metal sesine benzer bir şey duydu; makine dört bir yanındaki kabloları zorluyor, yükselmeye çalışıyordu.

Her geçen saniye yerçekimi kuvvetleniyordu. Jin etrafına bakındı ancak çocukları göremedi. Bir elin omzunu kavradığını hissetti. Döndü ve bir adamın ona tutunduğunu gördü. Jin, adamın elindeki derilerin giysilerine yapıştığını fark etti. Soyulan sadece adamın derisi değildi. Kanı da Jin'in gömleğine bulaştı. Adam, Jin'in üzerine düştü ve birlikte yere kapaklandılar. Jin, makinenin çıkardığı seslerin, aralıksız bir vızıltı ve keskin bir ışıkla karıştığını duyarken burnundan, yüzüne akan kanları hissetti. Sonra ses ve ışık aniden kesildi.

Kontrol odasındaki Dr. Chang ve ekibi, öylece durmuş deneklerinin yere yığılıp buruşuk ve kanlı bedenlerden oluşan bir yığına dönüşmelerini izliyordu.

Chang aniden koltuğuna gömüldü. "Tamam, yeter, kapat şunu." Doktor gözlüklerini çıkarıp masaya fırlattı. Burun kemiğini sıktı ve derin bir nefes aldı. "Bunu yönetime rapor etmem gerekiyor." Hiç memnun olmayacaklardı.

Chang, ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. "Hemen temizliğe başlayın, otopsi yapmakla uğraşmayın." Sonuç önceki yirmi beş testle aynı olacaktı.

İki kişilik temizlik ekibi cansız bedenleri, ileri geri sallayarak plastik bir tekerlekli çöp kutusuna attı. Çöp kutusuna aşağı yukarı on beden sığıyordu. Yani, çöpleri yakmak için kullandıkları kazana bugün üç kez gidip gelmek zorunda kalacaklardı; cesetleri üst üste istiflerlerse belki iki kez.

Daha önce çok daha kötülerini temizlemişlerdi; en azından bu sefer cesetler tek parça halindeydi. Paramparça olduklarında temizlik yapmak sonsuza kadar sürüyordu sanki.

Koruyucu elbiseler içinde çalışmak zor olsa da diğer seçeneğe göre çok daha iyiydi.

Bir cesedi daha yerden kaldırdılar, ileri geri salladılar.

Ceset yığını içinde hareket eden bir şey vardı.

İki çocuk cesetlerin altından sıyrılmaya uğraşıyorlardı. Kan içindeydiler.

Adamlardan biri cesetleri çekmeye başladı. Diğeri kameraya döndü ve ellerini salladı. "Hey! Bunların ikisi hâlâ canlı!"

12

Askeri Hapishane
Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

"Josh, beni duyabiliyor musun?"

Josh Cohen, gözlerini açmaya çalıştı ama ışık çok parlaktı. Kafası zonkluyordu.

"Haydi, bir tane daha."

Josh, sert bir yatağın üzerinde, hemen yanında oturan bulanık bir siluet olduğunu güçlükle seçebildi. Neredeydi? İstasyonun esir hücrelerinden birine benziyordu. Adam, Josh'ın burnuna küçük, yassı bir paket uzattı ve ağız kısmını gürültüyle kırdı. Josh, hayatı boyunca rastladığı en kötü kokuyu ciğerlerine çekti, keskin, baş döndürücü amonyak kokusu, solunum yolu boyunca seyahat edip ciğerlerine ulaştığında adam arkaya devrilip başını duvara vurdu. Aralıksız zonklama keskin bir acıya dönüştü. Gözlerini sımsıkı kapadı ve başını ovaladı.

"Tamam, tamam, sakin ol." Bu istasyon şefi David Vale'in sesiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Josh.

Artık gözlerini açabiliyordu ve David'in tam teçhizat giyindiğini fark etti. Adamla beraber iki ajan daha vardı ve hücre kapısının yanında duruyorlardı.

Josh, doğrularak oturdu. "Biri üzerime dinleme cihazı yerleştirmiş olmalı."

"Rahatla, bu dinleme cihazıyla ilgili değil. Ayağa kalkabilir misin?" dedi David.

"Sanırım." John, güçlükle ayağa kalktı. Asansörde kendini bayıltan gaz yüzünden hâlâ çok halsiz hissediyordu.

"Güzel, beni takip et."

Josh, David'i ve yanındaki iki ajanı takip edip odadan dışarı, tutuklu hücrelerinin bulunduğu uzun koridora çıktı. Uzun bir koridoru geçip sunucu odasına ulaştılar. David, sunucu odasının kapısındaki diğer iki askere döndü. "Burada bekleyin. Koridora giren biri olursa bana telsizle haber verin."

Sunucu odasına girdiklerinde David her zamanki gibi hızlı ve çevik adımlarla ilerledi. Josh'ın adama ayak uydurmak için neredeyse koşması gerekti. İstasyonu şefi bir seksen boyunda, kaslı bir adamdı. Amerikan futbolunda savunma oyunayanlara benzeyen özel harekâtçılar kadar iri yarı olmasa da sarhoş bir bar kabadayısının durup ne yaptığını düşünmesini sağlayacak kadar heybetliydi.

Tıkış tıkış sunucu odasında, üzerlerinde yeşil, sarı ve kırmızı yanıp sönen ışıklar bulunan, kule gibi metal kabinler arasından bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerlediler. Oda serindi ve makinelerin aralıksız uğultusu insanın kafasını karıştırıyordu. Üç kişilik bilişim ekibi durmaksızın sunucular üzerinde çalışıyordu, donanım ekliyor, çıkartıyor ve değiştiriyorlardı. Oda tam bir domuz ahırı gibiydi. Josh bir kabloya takıldı ama yere düşmeden David dönüp adamı yakaladı ve tekrar ayakları üzerine kaldırdı.

"İyi misin?"

Josh başıyla onayladı. "Evet. Burası çok dağınık."

David bir şey söylemedi ancak odanın arka tarafındaki metal bir sunucu kabinine kadar kalan yolu biraz daha yavaş yürüdü. David kabini kenara itti. Arkasından gümüşi renkli bir kapı ve kontrol paneli çıktı. Bir avuç içi tarayıcısının kırmızı ışığı adamın elinde parladı ve ardından bir panel daha açıldı. Bu panel ise yüz ve retina taraması yaptı. O da sona erdiğinde duvar ikiye ayrıldı ve bir savaş gemisini andıran koyu renkli metalik bir kapı çıktı ortaya.

David, ikinci bir avuç taramasıyla kapıyı açtı ve Josh'ı bir lise spor salonunun neredeyse yarısı kadar bir odaya götürdü. Mağaranın duvarları betondu ve odanın merkezine yürürlerken ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Odanın merkezinde yaklaşık üç buçuk metreye üç buçuk metre ufak, cam bir kutu, eğri büğrü halatlara tavandan asılıydı. Cam kutu hafifçe aydınlatılmıştı ve Josh, içinde ne olduğunu göremese de ne olduğunu çoktan anlamıştı.

Josh, birimin böyle bir odası olduğundan kuşkulanmıştı ancak daha hiç görmemişti. Sessiz bir odaydı. Aslında tüm Jakarta istasyonu bir tür sessiz odaydı, her tür dinleme cihazına karşı korunaklıydı. İstasyon için daha fazla önlem almaya gerek yoktu, birimin başka bir üyesinin konuştuklarınızı duymasını istemiyorsanız.

Tabii ki, bunu gerektiren çeşitli protokoller vardı. Josh, şefin bu odada diğer istasyona şefleriyle telefonla ve görüntülü görüştüğünden şüphelendi; hatta belki de Merkez'le.

Odaya yaklaştıklarında, kısa bir cam merdiven alçaldı ve onlar odaya çıkar çıkmaz tekrar geri çekildi. Cam kapı arkalarından kapandı. Odanın uzak duvarında sıra sıra bilgisayar ekranları asılıydı ama Josh, bunlar dışında odanın şaşırtıcı biçimde pek dolu olmadığını gördü; sadece basit bir açılır kapanır masa ve dört sandalye, iki telefon, bir konferans hoparlörü ve eski, çelik bir dosya dolabı. Mobilyalar ucuz ve biraz uyumsuzdu; bir şantiye konteynerinde görülebilecek türden.

"Otur," dedi David. Dosya dolabına yürüdü ve birkaç dosya çıkardı.

"Rapor vermem gerekiyor. Önemli bir..."

"Sanırım benim başlamama izin versen daha iyi olacak." David, masada oturan Josh'ın yanına gelip dosyaları aralarına koydu.

"Saygısızlık etmek istemem ama anlatacağım şey bakış açını tamamen değiştirebilir. Büyük bir yeniden değerlendirmeye sebep olabilir. Jakarta istasyonundaki tüm operasyonların değerlendirilmesini ve hatta her şeyi analiz etme şeklimizin..."

David elini kaldırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet. Takip ettiğimiz terör tehditlerinin büyük bölümünün, hatta henüz anlam veremediğimiz gelişmiş ülkelerdeki operasyonların, şüphelendiğimiz gibi bir düzine kökten dinci, *farklı* terörist gruplar tarafından yürütülmediğini anlatacaksın."

Josh hiçbir şey söylemeyince David devam etti. "Artık Saat Kulesi'nin, bütün bu grupların aslında tek bir küresel süper grubun farklı farklı yüzleri olduğuna inandığını ve bu organizasyonunun, hepimizin en çılgın tahminlerinden bile daha büyük olduğunu anlatacaksın."

"Sana anlattılar mı?"

"Evet. Ama yakın zamanda değil. Saat Kulesi'ne katılmadan önce bile parçaları birleştirmeye başlamıştım. İstasyon şefi olduğumda resmi olarak açıklandı bana."

Josh, gözlerini kaçırdı. Bu tam anlamıyla bir ihanet sayılmasa da, bu kadar büyük bir olayın ondan –analiz bölümü şefinden– gizlendiğini fark etmek, karın boşluğuna yumruk yemek gibi bir şeydi. Öte yandan, aslında parçaları bir araya getirmiş olması mı gerektiğini ve bu gerçeği kendi başına göremediği için David'in hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını düşündü.

David, Josh'ın yaşadığı hayal kırıklığını hissetmişe benziyordu. "Ne olursa olsun, bunu sana bir süredir anlatmak istiyordum ancak sadece bilmesi gerekenlere açıklanan gizli bilgiler kapsamındaydı. Ve bilmen gereken bir şey daha var. Analistler konferansına katılan yaklaşık 240 civarı katılımcıdan 142'si evlerine dönemediler."

"Ne? Anlamadım. Onlar..."

"Testi geçemediler."

"Test..."

"Konferans bir testti. Oraya vardığın andan, dışarı çıkana kadar her dakika sesli ve görüntülü gözetleme sistemleriyle izlendiniz. Konferansı organize edenler sesinizdeki stresten, gözbebeklerinizin büyümesine ve gözlerinizin hareketine kadar bir düzine başka

göstergeyi ölçtüler, burada şüphelileri sorguladığımız gibi. Kısacası konferans boyunca tüm analistlerin tepkilerini izlediler.

"Bilgi saklayıp saklamadığımızı anlamak için mi?"

"Evet ama daha önemlisi kimin anlatılanları daha önceden bildiğini öğrenmek için; özellikle olayların arkasında tek bir süper terör örgütü olduğunu hangi analistlerin bildiğini anlamak istiyorlardı. Konferans, tüm Saat Kulesi genelinde düzenlenen bir köstebek avıydı."

O anda Josh için, etrafını saran cam oda kaybolmuş gibiydi. Arka planda David'in konuştuğunu duyabiliyordu ancak analiz şefi kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Konferans bu iş için biçilmiş kaftandı. Tüm Saat Kulesi ajanları, hatta analistler bile standart karşı casusluk yöntemleri konusunda eğitilirdi. Yalan makinesini geçebilmek standart eğitimlerden biriydi. Ancak bir yalanı gerçekmiş gibi söylemek, bir sürpriz karşısında gösterilecek duygusal tepkiyi taklit etmekten ve bu taklidi, inandırıcı fiziksel tepkimelerle desteklemekten ve dahası bunu üç gün boyunca sürdürmekten çok daha kolaydı, böyle bir şey imkânsızdı. Ama bütün analiz şeflerini teste tabi tutmak; buradan çıkarılacak sonuç...

"Josh, beni duydun mu?"

Josh, başını kaldırdı. "Hayır, üzgünüm. Bir anda fazla geldi... Saat Kulesi'nin gizliliği ifşa oldu."

"Evet. Ve şimdi odaklanmana ihtiyacım var. Her şey çok hızlı gelişiyor ve yardım etmen gerekiyor. Analistlerin testi, Saat Kulesi güvenlik duvarı protokolünün ilk adımıydı. Şu anda, dünya çapında, konferanstan geri dönebilen bütün analiz şefleri, tıpkı buna benzer sessiz odalarda istasyon şefleriyle toplantı yapıyor ve kendi birimlerinin güvenliğini sağlamanın yollarını bulmaya çalışıyorlar."

"Jakarta İstasyonu'nun da deşifre olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olmamışsa çok şaşırırdım. Dahası da var. Analist temizliği olayların hareketlenmesine neden oldu. Plan, yani Güvenlik Duvarı

Protokolü, köstebekleri bulmak için analistleri izlemek ve daha sonra kalan analiz şeflerinin ve istasyon şeflerinin birlikte çalışarak çift taraflı ajanları tespit etmesi üzerine kurulu."

"Mantıklı."

"Mantıklıydı ama sızıntının boyutlarını küçümsedik. Saat Kulesi'nin nasıl yapılandığı hakkında sana anlatmam gerekenler var. Kaç birim olduğunu biliyorsun, sayım zamanına göre 200 ila 250 arasında değişiyor. Bazı analiz şeflerinin –yaklaşık altmış tanesinin– köstebek olduğunu daha önceden ortaya çıkardığımızı bilmen gerekiyor. Onlar konferansa bile varamadılar."

"O zaman gelenler..."

"Aktörler. Çoğunlukla daha önce analist olarak çalışmış saha ajanları, başarıyla analist taklidi yapabilecek kişiler. Bunu yapmak zorundaydık. Bazı analistler Saat Kulesi'nin kaç birimi olduğunu önceden biliyorlardı ve oyuncular operasyon için kolaylık sağladılar: Üç gün süresince yalan söyleyenleri tespit ettiler, amaca yönelik özel sorular sordular, cevaplar aldılar ve tepkileri ölçtüler."

"İnanılmaz... Nasıl bu kadar derinlemesine deşifre olabildik?"

"Bu, cevaplamamız gereken sorulardan biri. Dahası var. Bütün birimler, Jakarta İstasyonu gibi değil. Büyük bir çoğunluğu, dinleme istasyonlarından sadece biraz daha büyük; küçük vaka istihbarat grupları tarafından idare ediliyor ve elde ettikleri İNSİST ve MUHİST verilerini Merkez'e iletiyorlar. Deşifre olmuş bir dinleme istasyonu oldukça kötüdür, bu küresel düşman her kimse, o birimleri kullanarak istihbarat toplamış ve hatta bize yanlış veriler yollamış olabilir."

"Kör olmuş sayılırız," dedi Josh.

"Doğru. En iyi durum senaryomuza göre bu düşman, çok büyük çaplı bir saldırıya hazırlanmak için istihbarat toplama yapımızı ele geçirmiş olabilir. Artık biliyoruz ki bu sadece tehlikenin yarısı. Büyük birimlerden bazıları da deşifre olmuş durumda. Bunlar yapısal olarak Jakarta İstasyonu gibi olan birimler; istihbarat toplar-

ken *beraberinde* ciddi bir özel harekât gücüne sahipler. Biz, büyük ölçekli yirmi birimden biriyiz. Bu birimler son savunma hattımız; düşmanın planları ile dünya arasındaki ince kırmızı çizgi.

"Kaçı deşifre oldu?"

"Bilmiyoruz. Ancak üç büyük birim çoktan düştü, Karaçi, Cape Town ve Mar del Plata, kendi özel harekât birliklerinin yönetim merkezlerine saldırdıklarını ve analistler ile istasyon şeflerinin çoğunu öldürdüklerini rapor ettiler. Onlardan saatlerdir haber alınamıyor. Arjantin üzerindeki uydudan aldığımız görüntüler, Mar del Plata Komuta Merkezi'nin yok edildiğini doğruluyor. Cape Town isyancıları, dış güçlerden yardım aldılar. Biz konuşurken Seul, Delhi, Dakka ve Lahor'da silahlı çatışmalar devam ediyor. O istasyonlar dayanabilir ancak onları da kaybedilmiş varsaymak zorundayız. Şu anda kendi özel harekât birliğimiz Jakarta İstasyonu'nu ele geçirmeye hazırlanıyor, hatta şu anda bu odanın dışında ele geçirmeye başlamış olabilirler ama bunun olacağını pek sanmıyorum."

"Neden?"

"Senin dönüşünü bekleyeceklerini düşünüyorum. Onlara göre sen ayak bağısın. Saldırıya geçtiklerinde hedef listelerinin başında olacaksın. Sabah toplantısı, saldırı için en uygun zaman; muhtemelen onu bekliyorlardır."

Josh ağzının kuruduğunu hissetti. "Beni bu yüzden asansörde yakaladınız." Bir an düşündü. "Peki, şimdi ne olacak? Toplantıdan önce personel içinden tehdit oluşturanları belirlememi mi istiyorsun? Onlardan önce karşı saldırıya mı geçeceğiz?"

"Hayır," dedi David başını iki yana sallayarak. "Asıl plan oydu ancak artık o noktayı geçtik. Jakarta İstasyonu'nun da düşeceğini varsaymalıyız. Eğer diğer büyük birimler kadar geniş çaplı düzeyde içimize sızıldıysa bu sadece an meselesi. Büyük resme bakmalı ve düşmanımızın kapanış oyunun ne olacağını tahmin etmeliyiz. Bir veya daha fazla büyük birimin bu saldırılardan canlı çıkacağını düşünmeli ve onların, öğrenebileceğimiz her şeyi kullanabilecek-

lerini varsaymalıyız. Onlar olmasa bile, ulusal organizasyonlardan birinin. Ama hâlâ sormadığın çok önemli bir soru var."

Josh bir saniye düşündü. "Neden şimdi? Ve neden analistlerle başladınız? Neden önce özel harekâtçıları temizlemediniz?"

"Çok güzel." David, dosyalardan birini açtı. "On iki gün önce kimliği belirsiz bir kaynak benimle iletişime geçti ve iki şey söyledi. Birincisi, çok yakında bir terör saldırısı olacağını, daha önce karşılaşmadığımız kadar büyük bir saldırı. Ve ikincisi, Saat Kulesi'nin ifşa olduğunu." David birkaç sayfayı sıraladı. "İfşa olduğunu iddia ettiği altmış analistin listesini verdi. Birkaç gün o listedekileri takip ettik; onaylanmamış görüşmeler yaptıklarını ve bazı değiş tokuş noktalarında bir şeyler bıraktıklarını ve aldıklarını doğruladık. Bilgiler doğru çıktı. Kaynak, daha fazlasının da olabileceğini söylemişti. Bundan sonrasını biliyorsun: Diğer istasyon şefleri ve ben, analistler konferansını organize ettik. Taraf değiştiren analistleri karantinaya alıp sorguladık. Yerlerine konferansa katılan oyuncuları koyduk. Bu kaynak her kimse, ya saha ajanları hakkında bilgi sahibi değildi ya da kişisel sebeplerle bunu bize söylemedi. Kaynak buluşmayı reddetti ve ondan bir daha haber alamadım. Konferansla devam ettik ve sonrası... temizlik. Kaynak tamamen sessizdi. Dün gece geç saatlerde, benimle tekrar iletişime geçti. Söz verdiği istihbaratın diğer yarısını, Toba Protokolü adı verilen devasa saldırıya ilişkin bilgileri yollamak istediğini söyledi. Bu sabah Manggarai İstasyonu'nda buluşmamız gerekiyordu ama gelmedi. Onun yerine bomba taşıyan biri geldi. Ama sanırım, kaynağım orada olmak istedi. Saldırıdan hemen sonra küçük bir çocuk bana bir gazete verdi ve içinde bu mesaj vardı." David, masanın üzerindeki bir kâğıdı Josh'un önüne itti.

```
Toba Protokolü gerçek.

4+12+47 = 4/5; Jonas
7+22+47 = 3/8; Anderson
10+4+47 = 5/4; Ames
```

"Bir tür kod," dedi Josh.

"Evet, bu şaşırtıcı. Diğer mesajlar son derece açıktı. Ama şimdi mantıklı geliyor."

"Anlamıyorum."

"Bu şifre her neyse, asıl mesaj bu, bütün plan bunun üzerine kurulu. Kaynak önce analist temizliğinin yapılmasını istedi ve böylece şifreli mesajını doğru zamanda gönderebilecekti –ve şifrenin iki tarafa ajanlık yapmayan biri tarafından kırılacağından emin oldu– yani senin tarafından. Bizim analistleri temizlemek üzerine odaklanmamızı ve o, bu mesajı yollayana kadar havai fişekleri geciktirmemizi istedi. Eğer sızıntının büyüklüğünü daha önce tamamıyla görseydik, önce saha ajanlarını karantinaya alırdık ve Saat Kulesi'ni tamamen tecrit durumuna geçirirdik. O zaman bu konuşmayı yapamazdık."

"Evet, ama neden bir şifreyle uğraşıyor ki? Neden daha önceki görüşmelerinizde olduğu gibi bilgiyi doğrudan yollamıyor?"

"Bu güzel bir soru. Kaynak da izleniyor olmalı. Bize anlatmak istediğini açık kanallardan anlatmasının bazı bedelleri olacaktır; kendisinin ölümüyle veya terör saldırısının hızlandırılmasıyla sonuçlanabilir. O yüzden, kaynağı izleyen her kimse, bizim henüz mesajda anlatılanı bilmediğimizi varsayıyor. Daha fazla birimin henüz düşmemiş olmasının nedeni bu olabilir, hâlâ Saat Kulesi içindeki varlıklarını sürdürebileceklerine inanıyor olabilirler.

"Mantıklı."

"Öyle. Ama bir soru beni hâlâ rahatsız ediyor: Neden ben?"

Josh bir an düşündü. "Doğru, neden Saat Kulesi müdürü ve tüm Saat Kulesi istasyonlarının şefleri değil? Ya da neden dünyadaki tüm istihbarat servislerini uyarmadı? Onların bu saldırıyı durdurmak için çok daha kuvvetli bir erişim ağları var. Belki onlara haber vermek saldırıların daha erken başlamasına neden olabilirdi, tıpkı mesajı açık kanaldan yollamak gibi. Veya... sen, bu saldırıları durdurabi-

lecek benzer bir pozisyonda olabilirsin..." Josh başını kaldırdı. "Ya da onların bilmediği bir şey biliyorsundur."

"Çok güzel. Saat Kulesi'ne katılmadan önce bu terör grubunu incelemeye başladığımı sana söylemiştim." David ayağa kalktı, dosya dolabına yürüdü ve iki dosya daha çıkardı. "Sana on senedir üzerinde çalıştığım bir şeyi göstereceğim; daha önce hiç kimseye, Saat Kulesi'ne bile göstermediğim bir şeyi."

13

Sorgu Odası C
Batı Jakarta Polisi, Gözaltı Merkezi
Jakarta, Endonezya

Kate, sandalyesinde geriye yaslanıp seçeneklerini düşündü. Deneyin nasıl başladığını sorgu polisine anlatmalıydı. Adam inanmasa bile onu yargılama ihtimallerine karşı bunun kayıtlara geçmesi gerekiyordu. "Dur," dedi kadın.

Adam kapıda durdu.

Kate, sandalyesinde doğruldu ve kollarını masaya koydu. "Deneyin yapılması için o çocukların evlat edinilmesinin çok iyi bir nedeni var. Bir şeyi anlaman gerekiyor. Jakarta'ya geldiğim zaman bu deneyi, tıpkı Amerika'daki bir deney gibi yürütmeyi bekliyordum. Bu ilk hatamdı. Başarısız olduk... ve biz... yaklaşımımızı değiştirdik."

Ufak tefek adam, kapıdan döndü ve tekrar oturdu. Kate, uygun hastaları bulmak için haftalarca nasıl uğraştıklarını anlattı ve adam dinledi.

Kate'in organizasyonu, tıpkı ABD'de yapacakları gibi deneyi yürütmek için bir Sözleşmeli Araştırma Kuruluşu'yla (SAK) anlaşmıştı. ABD'de ilaç firmaları yeni ilaçlar veya tedaviler geliştirmeye yoğunlaşırlar ve umut verici bir şey keşfettiklerinde deney aşaması için genellikle dış kaynaklardan yani SAK'lardan faydalanırlar. SAK'lar, deneyleri yürütmekle görevlendirilecek doktorları ve klinikleri bulurlar. Daha sonra klinikler veya kuruluşlar, deneylere gönüllü olarak katılacak

denekleri bulur, yeni ilacı veya tedaviyi uygular ve herhangi bir sağlık problemi –yani yan etki– ihtimaline karşı onları periyodik olarak muayene ederler. SAK, deneyin her aşamasını yakından takip eder, sonuçları deneye sponsor olan araştırma organizasyonuna rapor ettikten sonra onlar da Amerika'nın federal yiyecek ve ilaç idaresine veya diğer ülkelerin dünya çapında idari birimlerine kendi raporlarını sunarlar. Burada amaç istenen tedavi etkilerini, çeşitli olumsuz ve yan etkileri olmadan elde etmektir. Bu uzun ve zorlu bir yoldur. Laboratuvarlarda üzerinde çalışılan ilaçların %1'inden bile azı eczane raflarına ulaşabilir.

Ancak bir problem vardı: Jakarta'da ve hatta bütün Endonezya'da, bir tane bile otizm kliniği yoktu. Gelişim bozuklukları üzerine uzmanlaşmış sadece birkaç tane klinik vardı ve onların da daha önceden klinik araştırma tecrübeleri yoktu ve bu hastalar için tehlikeli bir durumdu. İlaç endüstrisi Endonezya'da hiç gelişmemişti çünkü pazar çok küçüktü (Endonezya, çoğunlukla muadil ilaçlar ithal etmeyi tercih ediyordu) ve bu nedenle, daha önce araştırmayla ilgili çok az sayıda doktorla irtibata geçilmişti.

SAK, özgün bir çalışma sistemiyle bu soruna çözüm buldu: Ebeveynlerle doğrudan iletişim kurulacak ve tedaviyi uygulamak için bir klinik işletilecekti. Kate ve deneyin başaraştırmacısı Dr. John Helms, SAK'la uzun toplantılar yapıp alternatif çözümler aradılar. Başka bir çözüm yoktu. Kate, bu çözüme razı olması için Dr. Helms'e ısrar etti ve sonunda doktor kabul etti.

Jakarta'ya yüz millik bir mesafe içinde yaşayan ve çocukları otizm spektrumuna giren ailelerin listesini çıkardılar. Kate, şehrin en güzel otellerinden birinin konferans salonunu kiralayıp yapacakları sunuma aileleri davet etti.

Kadın, günlerce deney broşürü üzerinde çalıştı, yazdı, tekrar yazdı ve revize etti. Sonunda bir gün Ben hızla kadının ofisine girdi ve broşürü tekrar tekrar yazmayı bırakmazsa deneyden ayrılacağını söyledi. Kate nihayet mücadele etmekten vazgeçip broşürü önce

bir etik komitesine, sonra matbaaya yolladı ve sunum için hazırlık yapmaya başladılar.

Sunum günü geldiğinde Kate, gelen aileleri karşılamaya hazır, giriş kapısında duruyor, ellerinin terlemeyi bırakmasını istiyordu. Birkaç dakika bir ellerini pantolonuna siliyordu. İlk izlenim çok önemliydi. Özgüven, inanç, uzmanlık.

Kate bekledi. Yeteri kadar broşürleri var mıydı? Ellerinde bin tane broşür vardı ve yalnızca altı yüz davetiye yollamışlardı ama anne babalar birlikte gelebilirdi. Toplantıya başka aileler katılabilirdi, Endonezya'da bu hastalıkla ve bundan etkilenen ailelerle ilgili bir veri merkezi veya kayıt yoktu. Ne yapacaklardı? Her ihtimale karşı otelin fotokopi makinesinin kullanılmaya hazır olmasını istedi; o konuşurken Ben broşürlerin fotokopilerini çekebilirdi.

On beş dakika geçti. İlk iki anne göründü. Kate, kadınların ellerini güçlü bir şekilde sıkmadan önce ellerini bir kez daha kuruladı ve yüksek bir sesle konuştu. "Sizi burada görmek harika, geldiğiniz için teşekkürler, hayır, konferans salonu burası, lütfen oturun, birazdan başlayacağız."

Başlama saati yarım saat geçti.

Sonra bir saat daha.

Kadın, toplantıya gelen altı annenin etrafında dolaşıyor ve havadan sudan konuşuyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum, davetiyenizi hangi gün aldınız? Hayır, başkalarını da davet ettik. Sanırım postada bir sorun çıkmış olmalı..."

Sonunda Kate, durumun daha da garip görünmemesi için altı katılımcıyı otelin daha küçük konferans salonuna götürdü. Kısa bir sunum yaparken anneler birer birer, çocuklarını almaları, işe dönmeleri gerektiği gibi mazeretlerle izin istediler.

Dr. Helms, otelin alt katındaki barında kör kütük sarhoş oldu. Sonunda Kate de ona katıldığında, kır saçlı adam öne eğildi ve "Bunun işe yaramayacağını *söylemiştim sana*. Bu şehirde kimseyi bulamayacağız, Kate. Barmen, evet, buraya gel, bir tane daha... şey... aynısından alabilir miyim, dostum? Ne diyordum? Ah, evet.

Bu işi çabucak toparlamamız gerekiyor. Oxford'dan bir teklif aldım. Tanrım, Oxford'u özledim. Burası felaket nemli bir yer, sürekli saunaymışız gibi. Ve itiraf etmeliyim ki hayatımın en iyi işini orada çıkardım. Şeyden bahsediyorum..." İyice öne eğildi. "Dillendirerek işe uğursuzluk getirmek istemiyorum. No. Bel. Ödülü. Ama... Adaylar arasında benim ismimin de verildiğini *duydum* –bu yıl, benim yılım olabilir, Kate. Bu fiyaskonun unutulmasını bekleyemem. Ne zaman dersimi alacağım? Sanırım hayır işleri konusunda biraz yufka yürekliyim."

Kate, adamın yufka yüreğinin sıkı bir pazarlık yaptığını hatırlatmak istedi, üç katı bir maaş, yayınlanacak tüm bildirilerde ve patentlerde adının en başta yazılması, hem de araştırma tamamen Kate'in geçmiş doktora araştırması üzerine kurulu olmasına rağmen ama çenesini tuttu ve kadehinde kalan beyaz şarabını bitirdi.

O gece Martin'i aradı. "Yapamıyorum."

"Orada dur bakalım, Kate. Sen aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Her zaman yaptın. Endonezya'da yaklaşık iki yüz milyon ve şu küçük dünyada neredeyse yedi milyar insan var. Bu insanların yüzde birinin yaklaşık yarısında otizm belirtileri mevcut –bu otuz beş milyon insan eder– Teksas'ın nüfusu kadar. Sadece altı yüz aileye mektup yolladın. Pes etme. Buna izin vermeyeceğim. Yarın sabah Immari Araştırmaları'nın finans bölümü başkanına telefon edeceğim ve seni finanse etmeye devam edecekler. O sahtekâr John Helms çalışmada olsa da olmasa da."

Bu telefon Kate'e, Martin'i San Francisco'dan aradığı ve onun her şeye baştan başlamak ve araştırmalarına devam etmek için Jakarta'nın iyi bir yer olacağını söylediği zamanı hatırlattı. Belki de her şeye rağmen adam haklıydı.

Ertesi sabah kadın laboratuvara girdi ve Ben'den daha fazla broşür hazırlatmasını istedi. Bir de tercümanlar bulmasını. Köylere gideceklerdi. Ulaştıkları ağı genişleteceklerdi ve ailelerin onlara gelmesini beklemeyeceklerdi. Kate, SAK'la çalışmalarına son verdi. Dr. Helms'in itirazlarını duymazdan geldi.

İki hafta sonra dört araştırmacı, sekiz tercüman, Endonezya Malay dili, Cava dili, Sunda dili, Madura dili ve Betawi dili olmak üzere beş dilde basılmış sandıklar dolusu deney bilgi kitapçığını, üç minibüse yüklediler. Kate, kitapçıkların dillerini seçerken de çok zorlanmıştı çünkü Endonezya çapında yedi yüzün üzerinde farklı lehçe konuşuluyordu ancak sonunda Jakarta ve Cava adasında en çok konuşulan beş dili seçmişti. İşin ironisi bir yana, Kate otizm deneyinin iletişim problemleri yüzünden başarısız olmasına izin vermeyecekti.

Jakarta şehir merkezindeki otelde yaptığı tüm hazırlıklar tamamen boşa gitmişti. İlk köye girdiklerinde, Kate ve arkadaşları çok şaşırdılar; otizm hastası tek bir çocuk bile yoktu. Köylüler kitapçıklarla ilgilenmediler. Tercümanlar, hiç kimsenin böyle sorunları olan çocuklar görmediğini söyledi.

Bu hiç mantıklı değildi. Her köyde, deneye katılabilecek olası en az iki veya üç çocuk olması gerekiyordu; belki de daha fazlası.

Bir sonraki köyde tercümanlardan biri, yaşlı bir adamın diğer tercümanlar kapı kapı dolaşırken minibüse yaslandığını fark etti.

"Hey, sen neden çalışmıyorsun?" diye sordu Kate.

Adam omuz silkti. "Çünkü hiçbir şey fark etmeyecek."

"Haydi oradan, saçmalama. Şimdi işe dönsen işe dönsen iyi olur."

Adam ellerini kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemiyorum, hanımefendi. Sadece yanlış sorular sorduğunuzu belirtmek istiyorum. Ve yanlış insanlara soruyorsunuz."

Kate adamı dikkatlice inceledi. "Tamam. Sen olsan kime sorardın? Ve neler sorardın?"

Adam, yaslandığı minibüsten ayrıldı ve Kate'e başıyla kendini takip etmesini işaret etti. Daha güzel görünümlü evleri geçerek köyün içlerine yürüdüler. Dış mahallelere geldiklerinde önüne çıkan ilk evin kapısını çaldı, kapıyı açan kısa boylu kadınla hızlıca, sert bir ses tonuyla konuştu ve sık sık Kate'i işaret etti. Kate utançtan kasıldı. Farkında olmadan üzerindeki beyaz önlüğün yakalarını birleştirdi. Kadın kıyafet seçerken de çok zorlanmış ve sonunda

güven verici, profesyonel klinik görünümünün o gün için en uygun olduğuna karar vermişti. Köylülerin üzerlerinde, çalıştıkları atölyelerden eve getirdikleri artık kumaşlardan veya kısmen parçalanmış paçavralardan kendi yaptıkları eğreti giysiler vardı. Kate, görünüşü hakkında bu köylülerin ne düşündüklerini hayal bile edemezdi.

Kate, kadının gittiğini fark etti ve tercümana neler olduğunu sormak için bir adım attı ancak yaşlı adam elini kaldırdı. Kadın geri geldiğinde üç küçük çocuğu tercümanın önüne iteledi. Çocuklar ayaklarına bakıyor ve heykel kadar hareketsiz duruyorlardı. Tercüman sırayla tüm çocukların yanına yürüdü ve onları tepeden tırnağa süzdü. Kate ağırlığını verdiği ayağını değiştirip ne yapacağını düşündü. Çocuklar sağlıklıydılar; en ufak bir otizm belirtisi göstermiyorlardı. Son çocuğa geldiğinde adam öne eğildi ve bir kez daha bağırdı. Anne hızlıca bir şey söyledi ancak adam yine bağırdı ve kadın sessizliğe gömüldü. Çocuk gergin bir şekilde üç kelime söyledi. Tercüman bir şey dedi ve çocuk kelimeleri tekrarladı. Kate, bunların isim olup olmadıklarını merak etti. Belki de yer isimleriydi?

Tercüman doğruldu ve parmağıyla kadını işaret ederek tekrar bağırmaya başladı. Kadın başını hiddetli bir şekilde iki yana salladı ve tekrar tekrar aynı sözü söyledi. Tercümanın birkaç dakika süren azarlamasından sonra başını öne eğdi ve daha kısık sesle konuşmaya başladı. Başka bir kulübeyi işaret etti. Tercümanın sesi ilk kez yumuşadı, söyledikleri kadını rahatlatmış görünüyordu. Çocukları tekrar içeri soktu, hızla kapıyı kapatırken neredeyse son çocuğu iki parçaya ayıracaktı.

İkinci kulübedeki manzara, birinci kulübedekiyle hemen hemen aynıydı: Tercüman bağırdı ve parmağıyla doktoru işaret etti. Kate garip bir şekilde olduğu yerde dikildi ve kaygılı görünen köylü kadın, dört çocuğunu onların önüne getirdi. Sonra endişeyle onlara bakarak bekledi. Bu defa tercüman çocuklardan birine sorular sorduğunda, çocuk beş kelime söyledi. Kate, bunların isim olduğunu düşündü. Anne itiraz etti ancak tercüman onu görmezden gelerek çocuğa baskı yapmayı sürdürdü. Çocuk soruya cevap verdiğinde,

erkek olan tercüman çocukları ve anneyi kenara itip hızla kapıdan içeri daldı. Kate, hazırlıksız yakalanmıştı ancak anne ile çocuklar, adamın peşinden eve girince onları takip etti.

Üç odalı, tıkış tıkış bir harabeydi. Kate, yürürken neredeyse bir şeylere takılıp düşüyordu. Kulübenin arka tarafına ulaştığında tercüman ile kadının öncekinden de hararetli tartıştıklarını gördü. Ayaklarının dibinde bir deri bir kemik, küçük bir çocuk çatıyı taşıyan ahşap direğe bağlanmıştı. Çocuğun ağzı da bağlıydı ancak Kate, onun ileri geri sallanıp kafasını taşıyıcı kirişe vururken çıkardığı kısık ve ritmik sesleri duyabiliyordu.

Kate tercümanın kolunu yakaladı. "Bu nedir? Hemen burada neler olduğunu anlat."

Adam bakışlarını Kate'ten anneye çevirdi; efendisi ile saldırganlığı her an artan kafesteki bir hayvanın arasında kalmış gibiydi. Kate adamın kolunu daha sıkı tutup onu anneye doğru ittelediğinde anlatmaya başladı. "Bunun onun suçu olmadığını söylüyor. Bu çocuk söz dinlemiyormuş. Kadının yemeklerini yemiyor. Onun söylediklerini yapmıyor. Diğer çocuklarla oynamıyor. Hatta kendi adına bile tepki vermediğini söylüyor."

Bunların hepsi otizmin klasik belirtileriydi; hem de ciddi bir vakanın. Kate yerdeki çocuğa baktı.

Adam ekledi. "Bunun onun suçu olmadığı konusunda ısrar ediyor. Bu çocuğa diğerlerinden daha uzun bir süre baktığını ama daha fazla yapamayacağını..."

"Hangi diğerleri?"

Tercüman kadınla normal ses tonuyla biraz daha konuştuktan sonra Kate'e döndü. "Köyü geçtikten sonra, anne babalarına saygı göstermeyen çocukları götürdükleri bir yer varmış. Hiç söz dinlemeyenler, ailenin parçası olamayanlar için."

Tercüman, kadını zorlayarak biraz daha bilgi aldıktan sonra Kate'e oradan çıkmak için kapıyı gösterdi. Kadın arkalarından seslendi. Adam Kate'e döndü. "Onu alıp alamayacağımızı öğrenmek istiyor."

"Alacağımızı söyle, geri döneceğiz, çocuğun iplerini çözsün."

Tercüman Kate'i köyün güneyindeki ıssız ormana götürdü. Bir saatlik aramanın sonunda hiçbir şey bulamasalar da etrafa bakmaya devam ettiler. Kate, ağaçların arasında dolaşırken yaprakların ve ağaçların hışırtılarını duyuyordu. Güneş birazdan batacaktı, o zaman ormanın nasıl görüneceğini merak etti. Endonezya, tamamen tropik bir bölgeydi; sıcaklık her gün ve neredeyse her mevsim sabitti. Balta girmemiş Cava ormanları tehlikeli, ehlileştirilmemiş yerlerdi. Her tür yılana, yırtıcı kedigillere ve böceklere ev sahipliği yapıyorlardı. Bir çocuğa uygun yerler değildi.

Kate uzaktan gelen bir çığlık duydu ve tercüman, "Dr. Warner, çabuk gelin!" diye seslendi.

Kadın, sık ağaçlar arasından olanca hızıyla koştu. Ayağı takılsa da mücadele ederek yoğun ve aşırı büyümüş bitki örtüsü arasından geçmeyi başardı. Tercüman, kucağında kulübedekinden bile zayıf bir çocuk tutuyordu. Koyu kahverengi tenine rağmen küçük çocuğun yüzündeki çamur ve pislik görülebiliyordu. Çocuk, kendini yakalayan tercümandan kurtulmak için kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi çırpınıyordu.

"Başkaları da var mı?" diye sordu Kate. Yaklaşık elli metre ileride yıkık dökük, yan yatmış bir kulübe fark etti. Orada yatan bir çocuk mu vardı? Kadın oraya doğru hareketlendi.

"Oraya gitmeyin, Dr. Warner." Tercüman çocuğu daha sıkı kavradı. "Başka kimse yok... alınabilecek kimse. Lütfen bana yardım edin."

Kadın, çocuğun kolunu tuttu ve birlikte onu minibüse götürdüler. Araştırma ekibini topladılar, kulübe kirişine bağlanmış ve sonradan adının Adi olduğunu öğrendikleri çocuğu aldılar. Ormanda buldukları çocuğun bir ismi yoktu ve ailesini ya da ona yapılanları üstlenecek herhangi birini asla bulamayacaklarını biliyorlardı. Kate çocuğa Surya ismini verdi.

Araştırma ekibi minibüste toplandığında Kate tercümanı kenara çekti. "Şimdi orada ne yaptığını anlatmanı istiyorum, tam olarak ne söylediğini."

"Sanıyorum, siz bilmek istemiyor olabilirsiniz Doktor."

"Sanıyorum, ben kesinlikle bilmek istiyorum. Şimdi konuşmaya başla."

Adam iç çekti. "Onlara sizin çocuk sağlıyla ilgili çalışmalar yapan bir insan hakları organizasyonu olduğunuzu..."

"Ne?"

Adam duruşunu dikleştirdi. "Onlar zaten sizin böyle bir şey olduğunuzu düşünüyorlar. Bu yüzden bir şey fark etmedi. Klinik deneyin ne olduğunu bilmiyorlar. Öyle bir şeyi hayatlarında duymamışlardır. Etrafınıza bir bakın; bu insanlar bin yıl önce nasıl yaşamışlarsa şimdi de öyle yaşıyorlar. Onlara sizin çocukları görmek zorunda olduğunuzu ve ihtiyacı olanlara yardım edeceğinizi anlattım. Yine de bize güvenmiyorlar. Bazıları başlarının derde gireceğini düşünüyor ancak çoğu bunun etrafta duyulmasından korkuyor. Burada, sorunlu çocuklara sahip olmak tehlikeli bir şeydir; insanlar onları gözden uzakta saklarlar. Eğer bu duyulursa ailenin diğer çocukları kendilerine eş bulmakta zorlanır. *Senin bu adamdan bir çocuğun olunca ve o da babasının kardeşi* gibi hasta olur, diyebilirler. *Kanlarında var,* diyebilirler. Ama çocuklar, kardeşlerinin isimlerini saymalarını istediğim zaman doğru söylerler. Çocuklar, bu konuda henüz yalan söylemeyi bilmiyor."

Kate, adamın hikâyesini düşündü. Kesinlikle işe yaramıştı. Ekibine döndü. "Tamam. Yeni yaklaşımımız bu olacak."

Dr. Helms, Kate ile tercümana doğru bir adım attı. "Bunu yapmayacağım. Bir çocuğu klinik deneye kaydetmek için ebeveynine yalan söylemek temel tıbbi etik kurallarını ihlal etmektir ve en basit anlatımıyla, ahlaken yanlıştır." Sözlerinin yarattığı etkiyi görmek için durakladı. "Ne şartlarda oldukları ve veya içinde bulundukları topluluğun sosyal kurallarının bir önemi yok." Gözlerini önce Kate'e, sonra ekibin geri kalanına dikti.

Kate, adamın gösterisini alaycı bir tavırla kesti. "Keyfiniz bilir. Minibüste bekleyebilirsiniz ve bu çocukları, burada ölüme terk etmek isteyen başkaları da varsa size katılabilir."

Doktor, bir kez daha çıkışmak için Kate'e döndü ama Ben, adamın konuşmasını engelledi. "Pekâlâ, ben varım. Minibüste beklemekten nefret ediyorum. Ve tabii bir de çocukları öldürmekten." Dönüp eşyalarını toplamaya başladı, sadece ekibinin geri kalanına yardım etmelerini söylemek için durakladı.

Diğer üç asistan, istemeyerek de olsa yardım etmeye başladılar ve Kate ne kadar bıçak sırtında olduklarını ancak o zaman anladı. Ben'e teşekkür etmek için aklının bir kenarına not düştü ancak o gün telaş içinde geçtiği için unuttu.

Ekip bir sonraki köyde, deney kitapçıklarını attı ancak köylüler atılan kitapları toplamaya başlayınca bunları atmak yerine köylülere dağıtmaya başladılar, kulübeleri için yalıtım malzemeleri olarak. Bu yardımsever davranış, insani yardım örgütü olduklarına ilişkin hikâyeyi pekiştirdi ve hazırlamak için onca çaba sarf ettiği kitapçıkların sonunda bir işe yaradığını görmek Kate'i mutlu etti.

Dr. Helms, itirazlarını sürdürdü ancak ekibin geri kalanı onu ciddiye almadı. Minibüsler çocuklarla dolmaya başladığında adamın itirazları gitgide azaldı ve günün sonunda, yaptıklarından pişman olduğunu bütün ekip görebiliyordu.

Diğer ekip gittikten sonra, Dr. Helms Jakarta'ya dönüp ofisinde Kate'le görüştü. "Dinle, Kate. Seninle konuşmak istiyorum. Şey, biraz düşündükten sonra... ve dürüst olmak gerekirse, bu çalışmanın bazı etkilerini görünce, şey, çocuklar üzerindeki etkilerini... söylemek zorundayım... hâlâ tıbbi etik kuralları ile benim açımdan kabul edilebilir sınırları aşmadığımıza karar verdim, yani bu araştırmaya liderlik etme konusunda bir sorunum yok." Oturmak için ilerledi.

Kate, önündeki evraklardan başını kaldırmadı. "Oturma, John. Benim de sana söylemek istediğim bir şey var. Orada, sahadayken kendi güvenliğini –kendi kişisel şöhretini– o çocukların hayatlarının önüne koydun. Bu kabul edilemez bir şey. İkimiz de biliyoruz ki seni ben kovamam. Ama çocukların hayatlarının söz konusu olduğu böyle klinik bir deneyde seninle çalışamam da. Eğer onlardan birine bir şey olursa, onları bir şekilde tehlikeye atarsan bunu

bilerek yaşayamam. Deneyin finansörü Immari Araştırmaları'na deneyi bıraktığımı bildirdim ve çok komik bir şey oldu." Başını kâğıtlardan kaldırdı. "Ben olmadan deneyi finanse etmeyeceklerini söylediler. O yüzden ya sen istifa edersin ya da ben ederim ve bütün finansmanını kaybedersin ve deneye başka bir isimle tekrar başlarım. Ah, bu arada, yarın ofisini toplamak üzere bir nakliye firması gelecek, o yüzden, ne karar verirsen ver, kiralık yeni bir yer bulmak zorundasın."

Kadın odadan çıkıp yatmaya gitti. Helms ertesi gün, Jakarta'yı ilelebet terk etti ve Kate, projedeki tek araştırmacısı oldu. Kate, Martin'den birkaç telefon görüşmesi yapmasını istedi, karşılıklı birkaç iyilik yapıldı böylece çalışma, kaydedilen her çocuğun yasal vasisi statüsünü kazandı.

Kate hikâyesini bitirdiğinde, sorgu memuru ayağa kalktı ve "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bizler vahşi, yabani insanlar değiliz, Bayan Warner. Jakarta'daki bir jüriye bu hikâyeyi anlatırken size iyi şanslar dilerim," dedi. Kate cevap veremeden memur küçük odadan çıktı.

Sorgu odasının dışında, ufak tefek sorgu memuru, koca göbekli polis şefinin yanına gitti. Şef, terli kolunu adamın omzuna koydu ve sordu. "Nasıl gitti, Paku?"

"Sanırım kadın hazır, patron."

14

Güvenli İletişim Odası
Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Josh, David'in anlattıklarını sindirmeye çalışırken cam odanın dışındaki beton duvarlara baktı. Saat Kulesi, ifşa olmuştu ve tehdit altındaydı. Büyük birimlerin pek çoğu hayatta kalmak için savaşıyordu. Jakarta İstasyonu, birazdan saldırıya uğrayacaktı ve hepsinin ötesinde, her an küresel bir terör saldırısı gerçekleşebilirdi.

Ve bunu durdurmak için David'in, Josh'ın bir şifreyi kırmasına ihtiyacı vardı.

Çok büyük mesele değil.

David, dosya dolabından dönüp tekrar masaya oturdu. "On yıl önce, 11 Eylül saldırısının hemen ardından oluşturduğum bir teori üzerine çalışıyordum."

"Bu saldırının bir şekilde 11 Eylül'le bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Josh.

"Öyle düşünüyorum."

"Sence bu bir El Kaide operasyonu mu?"

"Öyle olması gerekmez. El Kaide'nin 11 Eylül saldırılarını yalnızca üstlendiğini düşünüyorum. Gerçekte Immari Enternasyonal adında başka bir grubun, bu saldırıları planladığına, finanse ettiğine ve sonuçlarından faydalandığına inanıyorum. Bence tüm bu olanlar, Immari'nin Afganistan ve Irak'ta yürüttüğü çeşitli arkeolojik kazıların örtbas edilmesi için düzenlenmiş, son derece detaylı bir aldatmaca. Bir soygun."

Josh, masaya baktı. David aklını mı kaçırmıştı? Böyle bir 11 Eylül komplo teorisi, internet forumlarını yemlemek için uygundu; ciddi bir anti terör çalışması için değildi.

David, Josh'ın isteksizliğini fark etmiş gibiydi. "Bak, kulağa deli saçması gibi geldiğini biliyorum ama beni iyi dinle. 11 Eylül'den sonra neredeyse bir yılımı hastanede ve sonrasını da rehabilitasyonda geçirdim. Bu düşünmek için çok uzun bir süre. Bu saldırılar hakkında bana mantıksız gelen çok fazla şey var. Neden önce New York'a saldırdılar? Neden eş zamanlı olarak Beyaz Saray'ı, Kongre'yi, CIA'i ve Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nı vurmadılar? O dört uçak bu hedeflere çarpsaydı, ülke kötürüm kalırdı; özellikle de savunma sistemleri açısından. Benzersiz bir kaos ortamına düşerdik. Ve neden sadece dört uçak kullandılar? Kesinlikle çok daha fazla pilot eğitebilirlerdi. Eğer gidip başkentteki Dulles ve Washington havaalanlarındaki, Baltimore'daki ve belki Richmond'daki uçakları kaçırsalardı, o sabah rahatlıkla en az otuz uçak kaçırabilirlerdi. Atlanta oldukça yakındı; Hartsfield-Jackson dünyanın en yoğun havaalanı. Kim bilir... Yolcular karşı koymaya başlamadan önce o gün yüz tane uçak düşürebilirlerdi. Ve uçakları kaçırıp düşürmenin tek seferlik bir taktik olduğunu biliyor olmalılardı. O yüzden maksimum etkiyi yaratmaları gerekiyordu."

Josh, başıyla onayladı ama hâlâ şüpheli görünüyordu. "Bu ilginç bir soru."

"Ve başkaları da var. Neden Başkan'ın şehir dışında, Florida'daki bir ilkokulda olduğunu bildiğin bir günde saldırdılar? Bizim savaş kapasitemizi düşürmenin, saldırının hedefleri arasında olmadığı kesin, tabii, Pentagon vuruldu ve pek çok cesur Amerikalı öldü ama asıl sonuç, gerçek sonuç Pentagon ile silahlı kuvvetleri gerçekten çok kızdırmak oldu, hatta bütün ülkeyi de. 11 Eylül saldırılarından sonra Amerika, tarihi boyunca hiç olmadığı kadar savaş ister oldu. Çok kuvvetli bir etkisi daha vardı bu saldırıların; borsa çöktü, bu tarihi bir çöküş. New York, dünyanın finansal başkentidir. Orayı vurmak sadece tek bir amaca hizmet eder; borsayı çökertmek. Saldırılar

iki konuda gayet başarılıydı, birincisi savaş çıkmasını sağlamak, gerçekten büyük bir savaş *ve* ikincisi de borsayı çökertmek."

"Hiç bu şekilde bakmamıştım," dedi Josh.

"Gündüzleri yürümeyi baştan öğrenerek ve akşamları kendi kendine neden diye sorarak bir hastane odasında neredeyse bir yıl geçirince her şey farklı görünüyor. Hasta yatağımda teröristlere ilişkin pek fazla araştırma yapma şansım yoktu. O yüzden, olayın finansal boyutuna odaklandım. Bu finansal çöküşten en çok kimlerin kazanç sağladığına bakmaya başladım; kimlerin Amerikan hisse senetlerine karşı yatırım yaptığını. Hangi firmaların açığa hisse sattıklarını, bu hisselere kimlerin opsiyon koyduğunu ve kimlerin bir servet kazandığını araştırdım. Uzun bir listeydi. Daha sonra kimlerin savaştan kazanç sakladıklarına bakmaya başladım; bilhassa özel güvenlik firmalarına, petrol ve doğalgaz çıkaranlara. Liste kısaldı. Ve başka bir konu daha ilgimi çekti; saldırılar Afganistan'da bir savaş yaşanacağını neredeyse garantilemişti. Belki de bu grubun peşinde olduğu şey her neyse oradaydı ve gidip araştırmak için izlerini örtbas edecek bir paravana ihtiyaçları vardı. Veya belki Irak'taydı. Belki ikisinde birden. Bazı gerçek cevaplar bulmak için sahaya geri dönmek zorunda olduğumu biliyordum."

David derin bir nefes alıp devam etti. "2004 yılında, tekrar ayağa kalkmıştım. O yıl CIA'e başvurdum ama reddedildim. Bir yıl antrenman yaptıktan sonra 2005 yılında tekrar reddedildim ve biraz daha antrenman yaptım. Orduya katılmayı düşündüm ancak sorularıma gerçek cevaplar bulmak için gizli operasyonlara katılmam gerektiğini biliyordum."

Josh, adamın anlattıklarını sindirmeye çalışarak önüne baktı, artık David'i farklı bir gözle görüyordu. İstasyon şefinin, her zaman şimdiki gibi yenilmez bir süper asker olduğunu düşünmüştü, David'in hep böyle bir adam olduğuna inanmıştı. Şefin bir hastane odasında, bir sene boyunca bir yataktan kalkamadan, sakat yattığını ve saha ajanı olmak için yaptığı başvurunun *reddedildiğini* düşünmek –üstelik iki kez– bayağı sarsıcıydı.

"Ne?" dedi David.

"Bir şey yok... Ben sadece... senin kariyerinin ajan olarak geçtiğini düşünmüştüm. 11 Eylül sırasında da organizasyonla birlikte olduğunu sanmıştım."

David'in yüzüne memnun bir gülümsemeyle yayıldı. "Hayır, hiç alakası yok. Doğrusu bir lisansüstü öğrencisiydim. Columbia Üniversitesi'nde, inanabiliyor musun? CIA'nin beni sürekli reddetmesinin nedeni bu olabilir, saha birimlerinde, olayları fazlasıyla düşünen birisini istememiş olabilirler. Ama kesin bir şey var ki üçüncü seferde şans hep döner. Beni 2006'da kabul ettiler. Belki yeteri kadar ajan kaybettiler veya yeteri kadar ajan özel güvenlik firmalarına geçti. Sebebi ne olursa olsun Afganistan'da olmaktan mutluydum. Aradığım cevapları buldum. Oluşturduğum kısa listede üç firma vardı ve üçü birden tek bir firmaya bağlı kuruluşlardı: Immari Enternasyonal. Operasyonları, firmanın güvenlik bölümü olan Immari Güvenlik yürüyordu ancak 11 Eylül saldırısından elde ettikleri finansmanın büyük bir bölümü grubun birkaç paravan şirketine gidiyordu. Ve bir şey daha buldum. Toba Protokolü adı verilen yeni bir saldırı planı." David, dosyayı işaret etti. "O saldırıya ilişkin bulduğum her şey bu dosyada. Pek fazla değil."

Josh, dosyayı açtı. "Saat Kulesi'ne bu yüzden katıldın, değil mi? Immari'yi ve Toba Protokolü'nü araştırmak için."

"Kısmen. Saat Kulesi benim için mükemmel bir platformdu. O zamanlar Immari'nin 11 Eylül saldırılarının arkasında olduğunu, bu saldırılardan servet kazandıklarını ve Doğu Afganistan ve Pakistan dağlarında aktif olarak bir şeyler aradıklarını biliyordum. Ancak büyük resmi ortaya çıkartamadan bana ulaştılar. Kuzey Pakistan'da, beni neredeyse öldürüyorlardı. Resmi olarak Görev Esnasında Ölüm olarak kaydedildim. CIA'den ayrılmam için mükemmel bir paravandı. Yeni bir kimliğe ve çalışmalarıma devam edeceğim bir yere ihtiyacım vardı. Afganistan'da bu durumda kalmadan önce Saat Kulesi'ni hiç duymamıştım ama buraya sığındım. Kusursuzdu. Hepimiz Saat Kulesi'ne kendi nedenlerimizle geliriz; o zamanlar

benim hayatta kalmamın anahtarı ve Immari ile Toba hakkındaki gerçekleri nihayet öğrenebilmem için gereken araç Saat Kulesi'ydi. Yönetici dışında hiç kimseye gerçek amacımı asla söylemedim. Yönetici beni organizasyona kabul etti ve dört yıl önce Jakarta İstasyonu'nu kurmamda bana yardımcı oldu. Bir hafta öncesine kadar Immari konusunda ciddi bir ilerleme kaydedememiştim ama sonra kaynak benimle iletişim kurdu."

"Kaynak seni bu yüzden seçti."

"Öyle görünüyor. Araştırmamı da, bu dosyaya sahip olduğumu biliyordu. Kodun anahtarı bu dosyada olabilir. Benim tüm bildiğim, Immari Şirketi'nin bir şekilde 11 Eylül saldırılarına ve belki daha önce veya daha sonra düzenlenen başka terör saldırılarına da dahil olduğu ve çok ama çok daha büyük bir şey üzerinde çalıştıkları: Toba Protokolü. Jakarta'yı bu yüzden seçtim; Toba Dağı'na en yakın büyükşehir olduğu için. Sanırım bu, saldırının başlayacağı yerle ilgili bir referans."

"Mantıklı bir varsayım. Toba Protokolü hakkında ne biliyoruz?" dedi Josh.

"Fazla bir şey değil. Birkaç referanstan ve bir nottan fazlası yok. Notta kentleşme, ulaştırma altyapısı ve toplam insan nüfusunun düşürülmesine ilişkin imkânlarla ilgili bir rapor yer alıyor. Toba her neyse, sanırım asıl amacı toplam insan nüfusunu önemli ölçüde azaltmak."

"Olasılıkları bir şekilde sınırlandıran bir hedef bu. Küresel olarak insan nüfusunu azaltacak bir saldırı, biyolojik bir saldırı olmalı; belki doğal iklim şartlarını ciddi ölçüde değiştirmek veya yeni bir dünya savaşı başlatmak olabilir. İntihar bombacılarından bahsetmiyoruz; bu daha büyük bir şey."

David başıyla onayladı. "Çok daha büyük ve muhtemelen hiç beklemediğimiz bir şey. Jakarta, böyle bir saldırıyı başlatmak için mükemmel bir yer, nüfus yoğunluğu yüksek ve burada ülkelerinden kaçmış pek çok insan yaşıyor. Böyle bir saldırının başlaması

Jakarta'da yaşayan zengin yabancıların havaalanlarına koşup oradan dünyanın bütün ülkelerine dağılmalarına neden olur."

David, Josh'ın arkasında sıralanmış bilgisayar ekranlarını işaret etti. "Arkandaki bilgisayarlar Merkez'e bağlı; kendi sunucularımıza ve geri kalan birimlerimize. Dünya üzerinde neler olduğuna, Immari Enternasyonal'e bağlı çeşitli terörist gruplara ve organizasyonlara dair sahip olduğumuz tüm bilgiler bu bilgisayarlarda. Fazla bir şey yok. Buradan başla, neler olduğunu öğren ve sonra hemen en son yerel istihbaratları incele. Eğer burada, Jakarta'da bir şeyler dönüyorsa bunu ilk araştıran biz olmalıyız. Bu bizim sorumluluğumuz. Eğer Jakarta İstasyonu düşecek olursa tüm bildiklerimizi başkalarına aktarmamız gerekiyor. Kalıpların dışında düşün. Her ne oluyorsa bilinen şablonlara uymayacaktır. Normalde şüphelenmeyeceğimiz şeyleri araştır; Almanya'da uçuş dersleri alıp sonra Amerika'ya taşınan Suudiler gibi; Oklahoma'da tonlarca gübre satın alan ama çiftçi olmayan biri gibi."

"Dosyaların geri kalanında neler var?" dedi Josh.

David bir dosyayı masasının diğer tarafına itti. "Bu dosyada, Immari hakkında Saat Kulesi'ne katılmadan önce topladığım bilgilerin kalanı var."

"Bilgisayarlara kayıtlı değil mi?"

"Hayır. Bu dosyayı da Saat Kulesi'ne hiç vermedim. Nedenini anlayacaksın. Diğer zarfta bir mektup var; benden sana. Ama ben ölünce açmalısın. Sana gerekli talimatları verecek."

Josh bir şey söylemeye başlayacaktı ama David sözünü kesti. "Son bir şey daha var."

David ayağa kalktı, odanın köşesinde duran küçük çantayı alıp masanın üzerine koydu. "Bu oda ve dış çember, bir süreliğine koruyarak umuyorum ki sana bir ipucu bulup şifreyi kırmak için gerekli zamanı sağlayacaktır. Saat Kulesi Komuta Merkezi, seni arayacakları son yer. Ama yine de fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum. Bulduğun her şeyi cep telefonuma gönder. Sağdaki en üst monitörde bir kamera görüntüsü var. O kamera kapının üzerinde

ve sunucu odasının dışını gösteriyor. Böylece içeri girmeye çalışan biri olursa görebilirsin. Bildiğin üzere güvenlik sebepleriyle Saat Kulesi Komuta Merkezi içinde hiç kamera yok. O yüzden birilerini görürsen fazla zamanın olmayacak." Çantayı açıp içinden bir silah çıkardı. Silahın kabzasına şarjörü itti ve masaya, Josh'ın önüne koydu. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Josh, silaha bir göz attı ve sandalyesinde arkaya yaslandı. "Ah, evet. Yani, on iki yıl önce gizli servise katılırken temel silah eğitimi almıştım ama o zamandan beri hiç kullanmadım. Yani... yani, pek biliyorum sayılmaz." Josh, "Bu odaya özel harekâtçılar girecek olursa gerçekten ne kadar şansım olabilir ki?" diye sormak istedi ancak yapmadı. David'in, bu silahı ona kendini daha güvende hissetmesi için gösterdiğini biliyordu. Ölümüne korkuyor olmak zihnini boşaltmasına ve işini yapmasına hiç yardımcı olmazdı ama Josh, bunun şefin amacının sadece yarısı olduğunu hissetti.

"Eğer bunu kullanman gerekirse üstündeki kızağı geri çek, böylece mermiyi namluya sürersin. Mermin bittiğinde şuraya basacaksın, boş şarjör dışarı kayar. Yeni bir şarjör yerleştirip şu düğmeye basacaksın. Kızak döner ve yeni şarjörün ilk mermisi namluya sürülür. Ama eğer o kapı aşılırsa, silahı kullanmaya başlamadan önce yapman gereken bir şey var."

"Bilgisayarları silmek mi?"

"Aynen öyle. Ve bu dosyayı ve mektubu da yak." David küçük, metal bir çöp kovasını işaret etti ve çantadan küçük bir bütan meşalesi çıkarıp adama uzattı.

"Çantada başka ne var?" Josh, bildiğini düşünüyordu ama yine de sordu.

Jakarta İstasyon Şefi birkaç saniye durakladı, sonra çantaya uzanıp küçük bir kapsül çıkardı.

"Yutuyor muyum?"

"Hayır. Eğer zamanı gelirse bunu ısırıyorsun. Siyanür işini oldukça hızlı görür, üç belki dört saniye." David, kapsülü Josh'a

uzattı. "Bunu yanında tut. Umarım ihtiyacın olmaz. Burası içine girilmesi oldukça zor bir odadır."

David, silahı çantaya koyup çantayı tekrar odanın köşesine götürdü. "Bir şeyler bulur bulmaz bana haber ver." Adam dönüp kapıya yöneldi.

Josh ayağa kalktı ve "Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bize zaman kazandıracağım."

15

Sorgu Odası C
Batı Jakarta Polisi, Gözaltı Merkezi
Jakarta, Endonezya

Sorgu odasının kapısı açılıp içeri şişman ve terli bir adam girdiğinde, Kate başını kaldırıp kapıya baktı. Adamın bir elinde dosya vardı. Diğer elini kadına uzattı. "Dr. Warner, ben Polis Şefi Eddi Kusnadi. Ben umarım..."

"Saatlerdir bekliyorum. Adamlarınız çalışmamın gereksiz detayları hakkında beni sorgulayıp hapse atmakla tehdit ettiler. O kaçırılan çocukları bulmak için ne yaptığınızı öğrenmek istiyorum."

"Doktor hanım, buradaki durumu anlamıyorsunuz. Biz küçük bir polis şubesiyiz."

"O zaman ulusal polisleri çağırın yoksa..."

"Ulusal polisin kendi sorunları var, doktor hanım ve bu sorunlar arasında kaçırılmış zihinsel özürlü çocukları bulmak yer almıyor."

"Onlara özürlü demeyin."

"Özürlü değiller mi?" Adam, dosyayı açtı. "Bizim notlarımızda, kliniğinizin yeni ilaç deneyleri yaptığı yazıyor."

"Onlar özürlü değiller. Sadece beyinleri, diğer insanlara göre farklı çalışıyor. Tıpkı benim metabolizmamın, sizinkinden farklı çalışması gibi."

Şişman polis şefi, bakışlarını indirerek sanki kendi metabolizmasını bulmak ve Kate'inkiyle kıyaslamak istercesine vücuduna baktı.

"Ya o çocukları hemen aramaya başlayın ya da beni bırakın ben arayayım."

"Sizi serbest bırakamayız," dedi Kusnadi.

"Neden bırakmıyorsunuz?"

"Henüz sizi şüpheliler listesinden çıkartmadık."

"Bu çok saçma..."

"Biliyorum Doktor hanım inanın bana, biliyorum. Ama ne yapmamı istersiniz? Dedektiflerime kimin şüpheli olup kimin olmadığını söyleyemem. Bu uygunsuz olur. Ama onları, sizi bu birimde tutmaya ikna ettim. Sizi ortak tutuklu alanına transfer etmem için ısrar ettiler. Orası karma bir birim ve korkarım ki pek de iyi izlenemiyor." Adam bir an durakladı ve sonra dosyayı tekrar açtı. "Ama sanırım, geçişinizi en azından bir süreliğine erteleyebilirim. Bu sırada, size sormak istediğim bazı şeyler var. Kayıtlarımıza göre burada, Jakarta'da bir daire satın almışsınız. Nakit ödenmiş, yedi yüz bin Amerikan dolarına denk bir miktar." Adam başını kaldırıp ona baktı ve Kate bir şey söylemeyince sözlerine devam etti. "Bankadaki danışmanımız vadesiz hesabınızda ortalama üç yüz bin Amerikan dolarına denk bir miktarda paranız olduğunu söyledi. Bu hesaba Cayman Adaları'ndan düzenli olarak para transferi oluyormuş."

"Benim banka hesabımın bu konularla hiçbir alakası yok."

"Olmadığına eminim. Ama bu durumun dedektiflerime nasıl göründüğünü anlayabiliyorsunuz, değil mi? Eğer izin verirseniz, nasıl bu kadar çok paranız olduğunu sorabilir miyim?"

"Miras kaldı."

Polis şefi, anlamış gibi görünerek kaşlarını kaldırdı. "Ah, dedelerinizden herhalde, öyle mi?"

"Hayır, babamdan. Bakın, burada zaman kaybediyoruz."

"Ne iş yapardı?"

"Kim?"

"Babanız."

"Bankacılık, sanıyorum ya da yatırımcıydı. Bilmiyorum, çok küçüktüm."

"Anlıyorum." Şef başıyla onayladı. "Sanırım birbirimize yardım edebiliriz, doktor hanım. Dedektiflerimi bu kaçırılma olayıyla sizin

bir ilginiz olmadığına ikna edebilir ve birimime bu... bu zavallı çocukları bulmak için fazlasıyla ihtiyaç duyduğu kaynakları sağlayabiliriz."

Kate, gözlerini dikip adama baktı. Artık her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. "Dinliyorum."

"Ben size inanıyorum, Dr. Warner. Ama az önce söylediğim gibi dedektiflerim delillere bakarlar ve bir jürinin, o konuda düşüneceklerini iyi bilirler ve bu söyleyeceklerim aramızda kalsın ama sanırım yabancıları pek sevmiyor olabilirler; hatta belki de özellikle Amerikalıları. Gerçekten güvenliğinizi sağlamanın ve her ikimizin de istediklerini alabilmesinin tek yolu o zavallı çocukları bulmaktan geçtiğine inanıyorum. Böylece isminiz temize çıkar."

"O zaman neden bekliyorsunuz?"

"Daha önce de söylediğin gibi Dr. Warner, biz küçük bir şubeyiz. Bu çocukları bulmak için... daha fazla kaynağa ve polis birimim dışında insanlara ihtiyacım olacak. Ama üzülerek belirtmeliyim ki böyle bir araştırma çok masraflı olur. Muhtemelen iki milyon dolar kadar. Ah, Amerikan doları. Ama birilerini arayıp iyilik yapmalarını istersem, sanırım bir buçuk milyona bu işi halledebiliriz. Ama sevgili Doktor hanım, burada zaman çok önemli. Şu ana kadar çocuklar her yere götürülmüş olabilirler. Hâlâ hayatta olmalarını ancak umut edebilirim."

"Bir buçuk milyon dolar."

Şef, başıyla onayladı.

"Paranızı alacaksınız ama önce beni serbest bırakmalısınız."

"Bunu ben de çok istiyorum doktor hanım, inanın bana. Ama sorgu odalarında şüpheliler tarafından verilen sözler..." Adam ellerini kaldırdı.

"İyi, bana bir telefon bulun ve banka hesabınızın detaylarını verin. Bir de araba hazırlayın."

"Hemen doktor hanım." Adam gülümsedi, ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Polis şefi Kate'i sorgu odasında yalnız bıraktı. Tekrar masaya oturdu, bir dizini sandalyenin üzerine koydu ve ellerini, sarı saçları arasında gezdirdi. Aynalı duvarda gördüğü kadın, dört sene önce Jakarta'ya taşınan umut oldu bilim insanına hiç benzemiyordu.

Şef, sorgu odasının kapısını kapadı. Bir buçuk milyon! Emekli olabilirdi. Bütün ailesi emekli olabilirdi. Bir buçuk milyon... Daha fazlasını koparabilir miydi? Belki iki veya iki buçuk? Üç milyon? Doktor daha fazlasını bulabilirdi. Bir buçuk milyonu hemen kabul etmişti. Belki de geri dönüp daha fazla adam gerektiğini söyleyebilirdi. Dört milyon tutacak diyebilirdi. İki yüz elli bin dolar da olsa alırdı; hatta daha azına bile razıydı. Şef soruşturma odasının önünde durup ne yapacağını düşündü.

İçeriye hemen dönemezdi. Kadını daha da yumuşatması gerekiyordu. Kameralar kapalıyken sarhoşların hücresinde geçireceği birkaç saat. Dikkatli olmalıydı, kadının koşarak ABD konsolosluğuna gitmesini istemiyordu, dikkatli olursa bugün gerçekten çok iyi para kazanabilirdi.

16

Güvenli İletişim Odası
Saat Kulesi Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Josh, konumlama ekranındaki kırmızı noktalara baktı. David'in ayrılmasından bu yana geçen bir saat içinde Jakarta İstasyonu'nun tüm saha ajanlarını temsil eden yirmi dört kırmızı nokta İstasyon Merkezi'nden şehrin çeşitli noktalarına dağılmışlardı. Artık ekranda, her biri altı noktadan oluşan dört grup yer alıyordu.

Josh, bu yerlerden üçünü iyi biliyordu: Bunlar Jakarta İstasyonu güvenli evleriydi. Bu evlerdeki on sekiz ajan, David'in şüpheli listesinde yer alıyor olmalıydı. Güvenli evlerdeki noktalar yavaş hareket ediyor ve duvara gelince geri dönüyorlardı. Tıpkı hücresinde volta atarak kaderini duymayı bekleyen tutuklu sanıklar gibi görünüyorlardı.

Strateji çok açıktı: David olası düşman güçlerini parçalara ayırmış ve saldıracak olurlarsa kendisine gelişlerini önceden görecek kadar zaman kazandırmıştı. Daha doğrusu, saldıracakları zamana kadar. Harita üzerindeki noktaları görmek Josh'ın içini dehşetli bir korkunun kaplamasına sebep oldu ve karşı karşıya oldukları tehdidin gerçekliğini yüzüne vurdu. Bu gerçekten oluyordu. Jakarta İstasyonu için çıkacak savaş sadece an meselesiydi. Bir noktada, kırmızı noktalar güvenli evlerden çıkacak ve David'in altı askerlik grubunun üzerine çökeceklerdi. Sonra Komuta Merkezi'ne geri dönecek ve Josh'ın işini bitireceklerdi.

Josh'ın, o günün istihbarat bilgilerini elekten geçirmesi ve kodun üzerinde çalışıp bir şey bulması için onlara biraz zaman kazandırmıştı David. Ve Josh, bir şey bulup bulmadığından emin eğildi.

Ayarladığı videoyu bir kez daha izledi. Elinde sadece bu vardı. Ama ya yanılıyorsa ne olacaktı?

Elini saçlarında gezdirdi. Bu kesinlikle alışılmadık bir şeydi. Ama aslında hiçbir şey anlamı yoksa...

İstihbarat işleri sıklıkla içgüdülere bağlıdır. Minibüs, operasyon, hiçbiri Josh'a doğru gelmiyordu.

Telefonu kaldırıp David'i aradı ve "Sanırım, bir şey buldum," dedi.

"Devam et," dedi David.

"Bir adam kaçırma vakası, tıbbi bir klinikten kaçırılan iki çocuk. Saatler önce Jakarta Polis Merkezi'ne bildirilmiş. Saat Kulesi bunu düşük öncelikli yerel bir olay olarak işaretlemiş. Ama minibüs, Immari'nin paravan firmalarından biri olduğunu bildiğimiz, Hong Kong merkezli sahte bir firma adına kayıtlı. Ve dürüst olmak gerekirse yerel bir şeye benzemiyor; bu profesyonel bir adam kaçırma olayı. Normal şartlarda bunu standart adam kaçırma ve fidye olarak kaydederdik ama Immari adam kaçırma ve fidye işleriyle uğraşmaz. Araştırmaya devam ediyorum ama bunun bir Immari operasyonu olduğuna ve ne kadar göz göre göre yapıldığına bakarsak çocukları güpegündüz hem de izinin sürülebileceğini bildikleri bir minibüsle kaçırmışlar, yüksek öncelikli bir operasyon olduğuna yüzde doksan dokuz eminim. Demek ki daha fazla bekleyemediler."

"Yani bunun anlamı nedir?"

"Henüz emin değilim. İşin garip tarafı, görünüşe göre başka bir Immari şirketi olan Immari Araştırmaları bu kliniğin finansörü. Bina ve aylık masrafları için gereken para holdingin Jakarta merkezli bir firması Immari Jakarta tarafından ödeniyor. Senin dosyalarında bu konuyla ilgili pek çok referans var. Firmanın geçmişi neredeyse iki yüz yıl öncesine dayanıyor. Koloni dönemlerinde, Hollanda Doğu

Hindistan Şirketi'nin bir yan kuruluşuymuş. Immari'nin burada, Güneydoğu Asya'daki anaoperasyon merkezi olabilir."

"Mantıklı gelmiyor. Neden bir Immari birimi, bir başka birimden çocukları kaçırsın? Belki bir iç çatışma vardır? Klinik çalışanları hakkında neler biliyoruz?"

"Pek fazla şey değil. Çalışanı az. Birkaç laboratuvar teknisyeni, biri olay sırasında öldürülmüş. Çocuklar için vardiyalı çalışan bakıcılar. Çoğu yerel halktan, olayla bağlantıları yok. Ve bir de baş araştırmacı," Dr. Katherine Warner'la ilgili bir dosyayı önüne çekti, "saldırı sırasında oradaymış, muhtemelen etkisiz hale getirilmiş. Yerel polis, kadını Jakarta şubesinde tutuyor."

"Çocuk için kuruluşlararası bir acil durum çağrısı yayınladılar mı?"

"Hayır."

"Kamuya açık kayıp kişi haberi var mı?"

"Hayır ama bir teorim var. Batı Jakarta Polisi içinde bir kaynağımız var. On beş dakika önce bir rapor yolladı. Polis şefinin bir Amerikalı kadından şantajla para koparmaya çalıştığı yazıyor. Dr. Warner olduğunu varsayıyorum."

"Hımm. Klinik ne üzerine çalışıyor?"

"Aslında bir araştırma tesisi. Genetik araştırmayla ilgili. Otizm hastası çocuklar için yeni tedaviler üzerinde çalışıyorlar; aslında gelişim bozukluğu olan herkes için."

"Açıkçası uluslararası terörizm tehlikesine benzemiyor."

"Aynı fikirdeyim."

"O zaman buradaki teori nedir? Neyle karşı karşıyayız?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Bu işin henüz köklerine kadar inemedim ama bir şey çok açık, çalışmanın hiç kayıtlı patenti yok."

"Bu neden önemli? Araştırma yapmadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece ithal ettikleri aletlere ve kurulan laboratuvara bile bakıldığında araştırma yaptıklarına oldukça eminim. Ama para için değil. Eğer üzerinde çalıştıkları şeyden ticari bir beklentileri

olsaydı öncelikle patentini almaları gerekirdi. Bu, klinik deneyler için standart bir prosedürdür. Laboratuvarda bir bileşen bulursun, bunun patentini alırsın ve test edersin. Bu patent, rakiplerinin deneyler sırasında numunelerden birini çalmasını ve patentini senden önce alıp seni pazarın dışında bırakmasını engeller. Bir şeyin patentini almadan test etmenin tek amacı dünyanın bu deneyi öğrenmesini istenmemesi olabilir. Ve bunun için Jakarta mantıklı bir seçim. Amerika'da hastalar üzerinde deney yapmak için federal yiyecek ve ilaç idaresine yasal başvuru yapılması ve deneye konu olan tedavinin ifşa edilmesi gerekir."

"Yani bir biyolojik silah mı geliştiriyorlar?"

"Belki. Ama bugüne kadar klinikte hiçbir olay yaşanmamış. Hiç kayıp bildiriminde bulunmamışlar. Eğer deneylerini çocuklar üzerinde yapıyorlarsa, bu şu ana kadar üretilen en etkisiz biyolojik silah olur. Görebildiğim kadarıyla yaptıkları araştırma kanunlara uygun. Ve iyi niyetli. İşin aslı eğer araştırma amaçlarına ulaşabilirlerse, bu tıp dünyasında çığır açan bir buluş olacaktır."

"Bu aynı zamanda muhteşem bir paravan olur. Ama bir sorum var: Neden kendilerinden bir şey çalsınlar? Eğer kliniği finanse eden ve işleten Immari ise, çocukları çalmak için neden kendi adamlarını kullanmak zorunda kalsınlar? Belki de araştırmacıları ürettikleri silah veya her ne yapıyorlarsa o konuda çelişkiye düşmüş olabilir mi?" dedi David.

"Olabilir."

"Jakarta Polisi'ndeki danışmanının doktoru serbest bırakma yetkisi var mı?"

"Hayır, görünen o ki kast sisteminin daha alt kademelerinde."

"Şef hakkında bir dosyamız var mı?"

"Bekle." Josh, Saat Kulesi veri tabanını inceledi ve şefin dosyası ekranda belirince sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet, bir dosyamız var. Vay be!"

"Benim mobil idare merkezime yolla. Bütün yerel istihbaratı inceleyebildin mi?"

"Evet, dikkatimi çeken tek şey buydu. Ama başka bir şey daha var." Josh, bundan bahsedip bahsetmeme konusunda kararsızdı ama tıpkı kaçırılma görüntüleri gibi bu konuda da bir şeylerin doğru olmadığını hissediyordu. "Diğer birimlerin hiçbiri saldırıya uğradıklarına dair bir rapor vermediler ve Merkez'den bir tavsiye raporu yayınlanmadı. Haberlerde de hiçbir şey yok, yani Karaçi, Cape Town ve Mar Del Plata'daki çatışmalardan beri. Tüm birimler sessiz. Hiçbir şey olmamış gibi rutin raporlarını yayınlamaya devam ediyorlar."

"Tahminin var mı?" dedi David.

"İki ihtimal var: ya bir şey olmasını bekliyorlar, belki bir sonraki hamlemizi ya da..."

"Diğer birimler savaşamadan düştüler."

"Evet. Biz kalan son büyük birim olabiliriz," dedi Josh.

"Şifre üzerinde çalışmanı istiyorum, elinden geldiğince hızlı."

17

Immari Şirketi Araştırma Tesisi
Burang'ın Dışı, Çin
Tibet Özerk Bölgesi

Video konferans bağlantısı gerçekleşirken Dr. Shen Chang rahatlamaya çalıştı.

Adam ekranda belirdiğinde Chang kendini kontrol etmeye çalışarak konuşmaya başladı. "Proje Yöneticisi sizinle iletişime geçmemi istedi, Dr. Grey. Protokolü ve araştırmayı uyguladık, hem de harfi harfine. Ne olduğunu bilmiyorum..."

"Eminim uygulamışsınızdır, Dr. Chang. Ama sonuçlar çok şaşırtıcıydı. Neden çocuklar hayatta kalırken yetişkinler başaramadı?"

"Emin değiliz. Çocuklar üzerinde testler yaptık. Onlarda uzun süreli Atlantis Geni aktivasyonu görülüyor."

"Tedavinin yetişkinlerde etkili olmaması mümkün mü?"

"Evet, belki. Tedavi, deneğin genetik koduna gen eklemesi yapan bir tür retrovirüs. DNA aracılığıyla kendilerini kopyalıyorlar. Ciddi bir genetik değişiklik değil ancak DNA'yı değiştirmeden kalıtıma etki ederek epigenetik seviyede ardışık etki yaratıyor ve deneğin önceden var olan gen sıralamalarında bazı açma ve kapamalar gerçekleştiriyor. Bizim gözlemleyebildiğimiz kadarıyla psikolojik bir etkisi bulunmuyor ancak beyinde olağanüstü bir değişim gerçekleşiyor. Gen temelde deneğin beynini baştan yapılandırıyor. Nöroplastisite yani beynin kendini yeniden yapılandırmasına ve uyum sağlamasına olanak tanıyan beceri yaşlandıkça azalır; yaşlandıkça yeni şeyler öğrenmenin zorlaşmasının nedeni de budur. Gen aktivasyonunun

yetişkinlerin beyinlerindeki değişiklikleri tetikleyemediği için yetişkinlerin tedaviye cevap vermediği fikrindeyiz. Esas olarak gen tedavisi beyni yeniden yapılandırmaya çalışıyor ancak yetişkinlerde devre kartları çoktan yapılandırılmış; çocukluk evresinin sona ermesinden bu yana aynılar."

"Yetişkin deneklerin beyin değişiklikleri için gerekli öncü genlere sahip olmamaları mümkün mü?"

"Hayır, tüm yetişkin deneklerde ardışık gen mevcuttu. Sizin de bildiğiniz üzere, bir süredir bu genlerin farkındayız ve Çin'deki işe alım tesisimizde tüm denekleri test ediyoruz. Yetişkinlerin test sonucunda hayatta kalmaları gerekiyordu."

"Tedavinin sadece otizm hastası beyinler üzerinde etkili olması mümkün mü?"

Chang, bu olasılığı düşünmemişti. Dr. Grey, soyu tükenmiş canlılar üzerine çalışan, paleobiyolojiyle ilgilenen evrimci bir biyologdu ve Chang'in patronunun patronuydu; yani Immari besin zincirinin en üst kademelerinde yer alıyordu. Chang, bu konuşmanın bilim odaklı olacağını düşünmemişti, çok üstdüzey yönetici olan bu adamın, başarısızlıkları yüzünden onu fırçalayacağını sanmıştı.

Grey'in hipotezine odaklandı. "Evet, kesinlikle olabilir. Otizm temel olarak beynin yapılanma bozukluğudur, özellikle de iletişim ve sosyal anlayış becerilerini kontrol eden bölümlerde. Ve başka kısımlar da etkilenir. Hastalıktan etkilenen bazı bireyler, özel yeteneklere sahip son derece zeki insanlara dönüşürken diğerleri spektrumun karşıt ucunda yer alabilir; kendi başlarına yaşamlarını bile sürdüremezler. Otizm, beynin yapılanmasındaki değişliklerin çeşitliliği açısından gerçekten tüm olasılıkları barındıran bir hastalıktır. Bu konuyu araştırmak istiyoruz ancak biraz zaman alacak. Büyük ihtimalle daha fazla deneğe ihtiyacımız olacak."

"Zamanımız yok ancak daha fazla çocuk bulabiliriz. Atlantis Geni aktivasyonu uygulandığını bildiğimiz tek çocuklar bunlar. Bu konuya araştırayım. Bana söylemediğiniz herhangi bir şey var

mı? Başka bir teoriniz? Bu aşamada kötü fikir diye bir şey yok, Dr. Chang."

Chang'in bir fikri daha vardı. Ekibin geri kalanına söylemediği bir fikir. "Ben kişisel olarak yetişkinlere ve çocuklara aynı tedavinin uygulanıp uygulanmadığını merak ediyorum."

"Dr. Warner'ın tedavisini tekrarlamakta sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Dediğim gibi protokolü harfi harfine uyguladık, bu sözümün arkasındayım. Merak ettiğim şey, Dr. Warner'ın bu çocuklar üzerinde, resmi notlarında ve deney protokolünde belirtmediği farklı bir uygulama yapmış olup olmadığı.

Grey, Chang'in fikrini düşünüyor gibi görünüyordu. "Bu çok ilginç."

"Dr. Warner'la konuşmak mümkün mü acaba?"

"Emin değilim... Bu konuda size dönüş yapayım. Ekip üyeleriniz benzer endişeleri olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla böyle bir şey olmadı."

"Şimdilik Dr. Warner'la ilgili endişelerinizi kendinize saklamanızı ve gelişmelerle ilgili doğrudan benimle iletişim kurmanızı istiyorum. Bu konuda sızıntı olmaması için işleri sıkı tutmalıyız. Sizin ile benim birlikte çalıştığımızı proje direktörünüze bildireceğim. Bütün çabalarınızı destekleyecek, soru sormayacak."

"Anlıyorum," dedi Dr. Chang ama aslında bir şey anlamamıştı. Görüşme sadece daha fazla soru işareti yaratmıştı ve artık doktor tek bir şeyden emindi: Yanlış tedaviyi kullanmışlardı.

18

Batı Jakarta Polisi, Gözaltı Merkezi
Jakarta, Endonezya

Şef Kusnadi, sorgu odasının kapısına varmak üzereyken bir adam yolunu kesti. Amerikalı veya Avrupalı bir adamdı ve kesinlikle askerdi. Vücut yapısından ve gözlerinden anlaşılıyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Kusnadi adama.

"Bu önemli değil. Dr. Katherine Warner'ı almaya geldim."

"Ah, çok komik. Seni bir hücreye attırmadan önce kim olduğunu söyle."

Adam şefe bir evrak zarfı uzattı. "Bir göz atın. Daha önce görmediğiniz şeyler değil."

Polis şefi zarfı açtı ve ilk birkaç fotoğrafa baktı. Gözlerine inanamadı. Nasıl? Nasıl yapabilmişlerdi?"

"Eğer onu hemen serbest bırakmazsanız bu fotoğrafları görecek son kişi siz olmazsınız."

"Orijinalleri istiyorum."

"Bunu bir pazarlık mı sandınız? Onu hemen bırakın yoksa örgütüm bu dosyanın içeriğini kamuya açıklayacak."

Kusnadi'nin gözleri önce yere ve sonra hızla yana döndü. Kaçacak yol arayan, köşeye sıkışmış bir hayvana benziyordu.

"Ve beni bir hücreye atmayı düşünme ihtimalinize karşı eğer üç dakika içinde adamlarım benden haber almazsa, dosyanın içindekileri her halükârda yayınlayacak. Artık benim için çalışıyorsun. Polis Şefi olmak istiyor musun? İstemiyor musun?"

Kusnadi düşünmek zorundaydı. Departmandakilere baktı. Bunu kim yapmış olabilirdi?

"Zaman doldu." Adam gitmek için arkasını döndü.

"Bekle." Polis şefi, sorgu odasının kapısının açtı ve kadına dışarı çıkmasını işaret etti. "Bu adam size dışarıya kadar eşlik edecek."

Kadın kapıda durakladı ve askeri tepeden tırnağa süzmeden önce Kusnadi'ye baktı.

"Sorun yok. Artık bu adam sizi devralacak."

Adam, kolunu kadının beline dolayıp, "Beni takip edin, Dr. Warner. Buradan çıkıyoruz," dedi.

Kusnadi, karakoldan dışarı çıkışlarını izledi.

Polis karakolundan çıktıklarında Kate durdu ve kendisini kurtaran adama döndü. Siyah bir kurşungeçirmez yelek giymişti, çocukları kaçıran adamların giydiğine ürkütücü ölçüde benzeyen bir yelek. Adamları da benzer giyinmişti. Kate onları yeni görmüştü; beş kişilerdi, fazlasıyla büyük, kapalı kasa kargo kamyonetlerine benzeyen, iri ve siyah bir araç ile camları film kaplı, siyah bir cipin önünde duruyorlardı.

"Siz kimsiniz? Bilmek istiyorum."

"Bir saniye bekleyin," dedi adam.

Kate'i çocukları satın almakla suçlayan ufak tefek sorgu memurunun yanına gitti. Asker küçük adama bir zarf uzatıp, "Duyduğuma göre terfi sırasındaymışsın," dedi.

Küçük adam omuz silkti. "Sadece bana söylenenleri yapıyorum," dedi itaatkâr bir tavırla.

"Vaka istihbarat görevlin, senin iyi bir kaynak olduğunu söylüyor. Eğer bunu nasıl akıllıca kullanacağını bilirsen belki daha iyi bir polis şefi olursun."

Sorgucu başıyla onayladı. "Siz nasıl isterseniz, patron."

Asker, Kate'e doğru yürüdü ve başıyla siyah kargo kamyonetini işaret etti. "Kamyonete binmen gerekiyor."

"Bana kim olduğunuzu ve neler döndüğünü anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Açıklayacağım ama şu anda güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Hayır, siz..."

"Sana bir tüyo vereyim. İyi adamlar, kamyonete binmeni isterler. Kötü adamlar, kafana siyah bir çuval geçirip seni kamyonete atarlar. Ben senden istiyorum. Bak, ya burada kalırsın ya da benimle gelirsin. Karar senin."

Asker kamyonete yürüdü ve çift kanatlı arka kapısını açtı.

"Bekle. Geliyorum."

19

Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

İstasyon çalışanlarının geri kalanı sırayla anakonferans odasına girerken, Vincent Tarea, Saat Kulesi Jakarta biriminin saha operasyonları şefi, kol kaslarına masaj yapıyordu. Kolları ve bacakları, klinikteki o iki sersemin ve vahşi çocukların saldırıları yüzünden hâlâ ağrıyordu. Ve adamın günü o andan sonra gitgide kötüleşmiş ama işleri tekrar yoluna koymayı başarmıştı. Saldırıya katılmaları için sadece birkaç Jakarta istasyonu çalışanını ikna etmesi gerekmişti; geri kalanları zaten Immari'nin ödeme listesinde yer alan adamlardı.

Tarea, kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. Saat Kulesi Komuta Merkezi'ndeki herkes oradaydı: tüm analistler, vaka istihbarat görevlileri ve saha ajanları, David Vale ve onunla birlikte olan beş ajan hariç. Josh Cohen, başanalist de ortalıkta görünmüyordu ama çok geçmeden onu bulacaklardı. Konferans salonundaki büyük ekranlarda, şehrin farklı yerlerindeki üç güvenli eve kapatılmış saha ajanlarıyla dolu üç kalabalık oda görüntüsü vardı.

"Tamam, herkes beni dinlesin. Video bağlantılarındaki herkes beni duyabiliyor mu?"

Başlar sallandı ve ardından, "Evet" ve "Seni duyuyoruz," sesleri yükseldi.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, bu yüzden doğrudan söyleyeceğim: Saat Kulesi ifşa oldu."

Odadaki sessizlikte yere iğne düşse duyulurdu.

"Ve saldırı altındayız. Bugün daha erken saatlerde, aralarında Karaçi, Cape Town ve Mar del Plata'nın da bulunduğu pek çok birimin tamamen imha edildiğine dair raporlar aldım. Biz konuşurken bile pek çok başka istasyon hayatta kalmak için savaşıyor."

İnsanlar, kısık sesle aralarında konuşmaya başladı. Birkaçı bağırarak sorular soruyordu.

"Hepiniz susun. Durum daha da kötü. Korkarım ki savaştığımız insanlar kendi insanlarımız. Bu noktada bildiklerimiz şöyle; birkaç gün önce David Vale ve pek çok başka istasyon şefi, tüm şef analistlerin katıldığı bir toplantı düzenledi. Bu tüm protokollere tamamen aykırı bir durum. Analistlere yeni bir tehdit olduğu söylendiğini sanıyoruz. Artık bu analistlerin yarısından fazlasının o konferanstan dönemediklerini biliyoruz. Bu rezalet aslında bir toplu infazdı ve daha büyük saldırı öncesi istihbarat analizini etkisiz bırakmak için yapıldığına inanıyoruz. Birimlerine geri dönen analistler artık aktif olarak Saat Kulesi'ne karşı çalışıyorlar."

Tarea, odadaki kuşkulu bakışları izledi. "Bakın, bunun inanması zor bir şey olduğunu biliyorum ve tıpkı sizin gibi ben de başta inanmak istemedim. Aslında bu sabaha, David tüm saha ajanlarımızı şehrin farklı noktalarına gönderene kadar inanmadım da. Bir düşünün, saldırıya karşılık veremeyelim diye bizi geniş bir alana yayıyor. Jakarta İstasyonu'nu ele geçirmeye hazırlanıyor. Bu sadece an meselesi."

"Neden?" dedi birisi. Başka bir çalışan, "O böyle bir şey yapmaz," diye ekledi.

"Ben de aynı soruyu sordum, aynı şeyi söyledim," dedi Tarea. "Beni o işe aldı, onunla çalıştım, onu tanıyorum. Ama David Vale hakkında hâlâ anlamadığımız pek çok şey var. Hepimizin Saat Kulesi'ne girerken kendi nedenleri vardı. Toplayabildiğimiz bilgilere göre David 11 Eylül saldırılarında ağır yaralanmış. Bugüne kadar bunu bilmiyordum. O zamandan bu yana 11 Eylül'le ilgili bir komplo teorisine kendini kaptırmış. Askeriyeyle çalışan özel güvenlik firmalarının, bu saldırıları bir şekilde kendi çıkarları doğrultusunda

yönlendirdiğine dair çılgın fikirleri var. Hatta kendisi bile bir yalanın kurbanı olabilir. Biri onu kullanıyor olabilir. Her iki türlü de hasta ve taraf değiştirdi. Ve bu komployа pek çok başka insanı da dahil etti. Josh Cohen'in analist konferansından döndüğüne ve şef için çalıştığına inanıyoruz."

Herkes sessizdi, bu haberleri sindirmeye çalışıyor gibi görünüyorlardı. Güvenli evlerdeki askerlerden biri ekrandan konuştu. "Operasyon nedir? Onu yakalamak mı?"

"Bu mümkün olmayabilir. Sonuna kadar savaşacaktır. Önceliğimiz, istenmeyen zararları minimuma indirmek. Ve yardım alacağız. Immari Güvenlik, bize destek kuvvet yollamayı teklif etti. Durumun farkındalar ve bu işin bir an önce kontrol altına alınmasını en az bizim kadar istiyorlar. Görünüşe göre Immari, David'in kan davasının hedefi. David'in, Immari tarafından finanse edilen bir projede çalışan bir bilim kadınını ele geçirdiğini biliyoruz. Bu kadın işbirlikçi ya da David'in planının kurbanı olabilir, henüz emin değiliz. Planımız kadını, Dr. Katherine Warner'ı kurtarmak ve şefi etkisiz hale getirmek."

20

Güvenli İletişim Odası
Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Josh gergin bir şekilde, David'in verdiği şifreyle ilgili teorisinin doğru olup olmadığını görmeyi bekliyordu. Bu Josh'ın en iyi ve aslında tek fikriydi.

Camdan odanın uzun duvarında asılı olan bilgisayar ekranına bakmamaya çalıştı. Son otuz dakikadır ekranda aynı şey yazıyordu:

Aranıyor...

Yanındaki iki ekrana baktı; dışarıdaki kapının bir video görüntüsü ve Saat Kulesi, Jakarta saha ajanlarını temsil eden yirmi dört kırmızı noktanın bulunduğu şehir haritası. Hangi ekranın onu daha çok endişelendirdiğini bilmiyordu. Kendi ölümüne ve ne olduğu bilinmeyen devasa bir felakete doğru saniyeleri sayan devasa geri sayım ekranları olabilirdi bunlar... Diğer ekranda hâlâ aynı şey yazıyordu. *Aranıyor...*

Aramanın bu kadar uzun sürmesi normal miydi? Ya boşa zaman harcıyorsa?

Onu endişelendiren başka bir şey daha vardı. David'in masanın üzerinde bıraktığı kutuya baktı. Ayağa kalkıp kutuyu eline aldı ama tam masadan kaldırırken kutunu altı açıldı. Silah ve siyanür kapsülü masaya düştü. Silahtan çıkan metalik gürültü sessizliği böldü. Ses adeta saatlerce yankılandı. En sonunda Josh silaha ve iki kapsüle uzandı. Elleri titriyordu.

Duvardan gelen bir bip sesi adamın hareketini böldü. Büyük ekrandaki yazı değişmişti:

5 sonuç.

Beş sonuç!

Josh, masaya oturdu ve kablosuz klavye ile fareyi önüne çekti. Sonuçların *üçü New York Times*, biri Londra *Daily Mail*, diğeriyse *Boston Globe'a* aitti.

Belki de haklıydı. İsimler ile tarihleri gördüğü anda ilk düşüncesi bunların ölüm ilanları olduğuydu. Ölüm ilanları ve eleman ilanları klasik casusluk numaralarıydı. İkinci Dünya Savaşı sonrası ajanlar, küresel ölçekte yayılmış casus ağlarına mesaj göndermek için düzenli olarak bu ilanları kullanırdı. Oldukça eski bir sistemdi ancak mesaj 1947 yılında gönderilmişse o dönem için geçerli bir sistemdi. Ve bu doğruysa söz konusu terör şebekesinin geçmişi altmış beş yıldan eskiye dayanıyordu. Böyle bir gerçeğin yaratacağı sonuçları zihninden atarak düşünmemeye çalıştı.

Josh, David'in verdiği şifreli mesaja baktı.

```
Toba Protokolü gerçek.

4+12+47 = 4/5; Jones
7+22+47 = 3/8; Anderson
10+4+47 = 5/4; Ames
```

Sonra tekrar sonuçlara döndü. Teröristlerin tek bir gazete kullanmış olmaları daha olasıydı, dünya çapında bütün şehirlere ulaşılabilecek tek bir gazete. *New York Times*, en kuvvetli olasılıktı. 1947 yılında bile Paris, Londra, Şanghay, Barselona veya Boston'daki bir gazeteciden günlük *New York Times* satın alabilirdiniz, paralı ölüm ilanları dahil.

Eğer ölüm ilanları şifreli mesajlarsa, bir şekilde işaretlenmiş olmaları gerekiyordu. Josh hemen fark etti: *Times*'da yer alan ölüm ilanlarının her birinde "saat" ve "kule" kelimeleri geçiyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı. Saat Kulesi'nin bu kadar eski olması

mümkün müydü? 1947 yılında çıkarılan Ulusal Güvenlik Yasası'na kadar CIA bile resmi olarak yapılanmamıştı ancak onun selefi olan Stratejik Hizmetler Bürosu (OSS) İkinci Dünya Savaşı sırasında, 1942 yılının Haziran ayında kurulmuştu.

Teröristler neden Saat Kulesi'nden bahsediyorlardı? Belki o zamanlar bile Saat Kulesi'yle savaşıyorlardı –1947 yılında– altmış altı yıl önce...

Josh, ölüm ilanlarına odaklanmalıydı. Onları deşifre etmenin bir yolu olmalıydı. İdeal deşifre sistemlerinde değişken bir şifre olması gerekir: Mesajı deşifre etmek için tek bir anahtar olmaz. Her mesajın içinde onu deşifre etmek için kullanılacak bir anahtar olur, basit bir şey.

4.12.1947 tarihli ilk ölüm ilanını açtı, ilanda bir tuhaflık vardı:

Adam Jones, Öncü Saat İmalatçısı, Kule Başyapıtı üzerinde çalışırken 77 yaşında öldü.

Adam Jones, öncü Cebelitarık saat imalatçısı cumartesi günü İngiliz Hondurası'nda öldü. Onu uşağı buldu. Karar verildiği üzere kemikleri defnedilecek. Sevgili merhume eşiyle seçtikleri arazinin olduğu yerde, onun mezarının yanında son yolculuğuna uğurlanacak. Aileye lütfen başsağlığı dileklerinizi iletin ve iletişime geçin.

Mesaj burada bir yerlerdeydi. Anahtar neydi? Josh, diğer ölüm ilanlarını da açtı ve bir çeşit ipucu bulma umuduyla göz gezdirdi. Her ölüm ilanında bir yer ismi vardı ve metnin başlarına yakın bir yerde geçiyordu. Josh pek çok kelimeyi yeniden düzenleyerek bir sürü olasılığı denedi. Sonra arkasına yaslanıp düşündü. Ölüm ilanları acemice yazılmış gibiydi. Bazı kelimelerin yerleri yanlıştı. Veya zorlama gibiydi; o kelimeler *kullanılmak zorundaymış* gibi yazılmışlardı. Kelimelerin sırası, aralıkları. Josh, sonunda gördü. İsimler anahtardı, isimlerin uzunlukları. Şifrenin ikinci bölümü buydu.

```
4+12+47 = 4/5; Jones
```

4.12.1947, Adam Jones'un ölüm tarihiydi. Adı dört harfti; soyadı beş harf. Eğer ölüm ilanının dördüncü kelimesini alırsa, daha sonra beş kelime sayar ve bunu tekrarlarsa ortaya bir cümle çıkıyordu.

Ölüm ilanını tekrar inceledi:

Adam Jones, Öncü Saat İmalatçısı, Kule Başyapıtı üzerinde çalışırken 77 yaşında öldü.

Adam Jones, öncü *Cebelitarık* saat imalatçısı cumartesi günü *İngiliz* Hondurası'nda öldü. Onu uşağı *buldu*. Karar verildiği üzere defnedilecek *kemikleri*, sevgili merhume eşiyle seçtikleri *arazinin* olduğu yerde, onun mezarının *yanında* son yolculuğuna uğurlanacak. Aileye *lütfen* başsağlığı dileklerinizi iletin ve *iletişime geçin*.

Cebelitarık, İngiliz buldu kemikleri arazinin yanında, lütfen iletişime geçin.

Josh, bir süre mesajı inceledi. Bunu beklemiyordu. Ve ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. İnternette araştırma yaptı ve birkaç sonuç buldu. Görünen o ki İngilizler 1940'lı yıllarda Cebelitarık'ta, Gorham Mağarası adı verilen doğal bir deniz mağarasında bazı kemikler bulmuşlardı. Ancak bunlar insan değil, neandertal kemikleriydi ve bu buluş, dünyanın neandertallere ilişkin bildiklerini radikal bir biçimde değiştirmişti. Tarih öncesi kuzenlerimiz aslında antik mağara adamlarından çok daha fazlasıydı. Evler inşa etmişlerdi. Taş ocaklarda devasa ateşler yakmış, sebzeler pişirmiş, bir dil oluşturup konuşmuş, mağaralara sanat eserleri yapmış, ölülerini çiçeklerle gömmüş, gelişmiş taş aletler ile kap kacak yapmışlardı. Cebelitarık'ta bulunan kemikler, aynı zamanda neandertal tarih çizgisini de değiştirmişti. Cebelitarık keşfinden önce onların yaklaşık kırk bin yıl önce yaşadıkları düşünülüyordu. Cebelitarık'taki neandertaller ise yaklaşık yirmi sekiz bin yıl önce yaşamışlardı, düşünülünden çok daha ileri bir tarihte. Cebelitarık muhtemelen *neandertallerin* son direnişiydi.

Antik bir *neandertal* kalesinin, küresel ölçekli bir terör saldırısıyla bağlantısı neydi? Belki diğer mesajlar konuyu aydınlatabilirdi. Josh ikinci ölüm ilanını çıkarıp deşifre etti.

Antarktika, Alman denizaltısı bulunamadı, aramaya devam yetkisi veriliyorsa bilgilendirin.

İlginç. Josh, birkaç araştırma yaptı. 1947 yılı, Antarktika için yoğun bir yıl olmuştu. 12 Aralık 1946 tarihinde, ABD Donanması, on üç gemi ve beş bin adamdan oluşan devasa bir donanma göndermişti oraya. Büyük Sıçrama Operasyonu kod adlı görevin içeriği Küçük Amerika IV adındaki Antarktika araştırma merkezini kurmaktı. ABD'nin, Nazilere ait gizli üsleri ve teknolojileri aradıklarına dair sonu gelmez komplo teorileri ve tartışmalar vardı. Bu mesajın anlamı aradıklarını bulamadıkları mıydı?

Josh, üzerinde mesajın yazılı olduğu kalın, parlak kâğıdı kaldırdı ve fotoğrafı inceledi. Devasa bir buz kütlesi, mavi denizin üzerinde yüzüyordu ve ortasında, buzdan dışarı doğru fırlamış siyah bir denizaltı duruyordu. Denizaltının üzerindeki yazı okunamayacak kadar küçüktü ancak bu bir Nazi denizaltısı olmalıydı. Denizaltının olası ölçülerine dayanarak buz kütlesinin yaklaşık yirmi beş kilometre kare olduğu söylenebilirdi. Antarktika'dan kopmuş olabilecek kadar büyüktü. Bunun anlamı kısa bir süre önce denizaltını bulmuş oldukları mıydı? Olayları başlatan bu keşif miydi?

Josh, bu sefer bir ipucu bulma umuduyla son mesaja geçti ve deşifre etti:

Roswell, hava balonu Cebelitarık teknolojisiyle eşleşiyor, buluşmak zorundayız.

Üç mesaj bir araya getirildiğinde şu ortaya çıkıyordu:

Cebelitarık, İngiliz buldu kemikleri arazinin yanında, lütfen iletişime geçin
Antarktika, Alman denizaltısı bulunamadı, aramaya devam yetkisi veriliyorsa bilgilendirin.
Roswell, hava balonu Cebelitarık teknolojisiyle eşleşiyor, buluşmak zorundayız.

Bunun anlamı neydi? Cebelitarık'ta bir saha, Antarktika'da bir denizaltı ve sonuncusu Roswell'de, Cebelitarık'daki teknolojiyle eşleşen bir hava balonu.

Ortada daha büyük bir soru vardı: Neden? Neden bu mesajları deşifre ediyordu? Bunlar altmış beş yıllık mesajlardı. Şu an olanlarla –Saat Kulesi için verilen savaş ve her an olabilecek terör saldırısıyla– ne gibi bir bağlantıları olabilirdi?

Josh, volta atmaya başladı; düşünmesi gerekiyordu. *Eğer ben terörist bir örgüte sızmış köstebek olsaydım ve yardım çağırısında bulunmaya çalışsaydım ne yapardım?* Yardım istemek... Kaynak onunla iletişime geçmemiz için bir yol bırakırdı. Başka bir şifre? Hayır, belki sadece yöntemi açıklıyordu, onunla nasıl iletişim kurabileceğimizi. Ölüm ilanları. Ama bu etkisiz bir yöntem olurdu. Gazete ilanlarının yayına girmesi, internet yayınları için bile en az bir gün sürerdi. İnternet. Modern karşılığı ne olabilirdi? Nereye ilan vermeliydi?

Josh'ın aklından pek çok fikir geçti. O zamanlar gazetelerdeki ölüm ilanları kolaydı çünkü kontrol edilecek çok az gazete vardı. Bütün eski ölüm ilanlarını araştırmak çok az zamanını almıştı ancak önemli bir avantajı vardı; nereye bakacağını biliyordu. Mesaj internette herhangi bir yerde olabilirdi. Başka bir ipucu daha olmalıydı.

Üç mesajın ortak yönleri neydi? Hepsi, birer yer bildiriyordu. Farkları nelerdi? Antarktika'da hiç insan yoktu, işe alım ilanı yoktu... Ne olabilirdi? Roswell ve Cebelitarık'ta farklı olan şey neydi? Her ikisinin de gazeteleri vardı. Birinde yaptığın ama diğerinde yapmadığın şey ne olabilirdi? Bir ilan vermek... Kaynak onu, bugün de

1947 yılında *New York Times*'ın kullanıldığı kadar yaygın kullanılan bir ilan sistemine yönlendiriyordu.

Craigslist. Bu olmalıydı. Cebelitarık'ta Craigslist yoktu ama evet, Roswell/Carlsbad, New Mexico için bir Craigslist panosu vardı. Josh, panoyu açtı ve mesajları okumaya başladı. Onlarca farklı kategoriye ayrılmış, binlerce mesaj vardı: satılık ilanları, ev ilanları, iş ilanları, özgeçmişler. Her gün yüzlerce yeni mesaj yayınlanıyor olmalıydı.

Eğer oradaysa bile kaynağın mesajını nasıl bulacaktı? İnternet kümeleme teknolojisini kullanarak bu sitenin içeriğini toplayabilirdi. Saat Kulesi sunucularından biri siteyi "yatay tarayabilir", Google ve Bing dizinli siteler gibi; bu sitenin de içeriğini çıkartıp üzerinde arama yapılmasını sağlayabilirdi. Daha sonra deşifre programını çalıştırabilir ve gönderilerden tercüme edilen olup olmadığına bakabilirdi. Bu işlem sadece birkaç saat sürerdi.

Ama birkaç saati yoktu.

Bir yerden başlaması gerekiyordu. En mantıklı seçenek ölüm ilanlarıydı ama Craigslist'te ölüm ilanları yoktu. En yakın kategori ne olabilirdi? Belki... kişisel ilanlar? Başlıkları taradı:

```
Tamamen platonik
Kadın arkadaş arayan kadınlar
Kadın arkadaş arayan erkekler
Erkek arkadaş arayan kadınlar
Erkek arkadaş arayan erkekler
Çeşitli romantik ilişkiler
Rastgele ilişkiler
Kaybedilmiş bağlantılar
Boş muhabbetler ve söylenmeler
```

Nereden başlamalıydı? Boşa mı kürek çekiyordu? Harcayacak zamanı yoktu. Belki birkaç dakika bir mesaj grubu daha.

"Kaybedilmiş Bağlantılar" ilginç bir kategoriydi. Bu kategorideki amaç eğer ilginizi çeken birini görüp onunla "iletişim kuramazsanız" yani tanışıp konuşamazsanız, burada bir mesaj yayınlamaktı. Gördüğü

güzel garson kızla tanışacak cesareti kendinde bulamayan erkekler oldukça popülerdi. Aslında Josh da buraya defalarca ilan vermişti. Eğer söz konusu kişi mesajı görür ve cevap verirse tanışıyordunuz. Hiçbir baskı yoktu. Eğer cevap vermezse... Kısmet değilmiş.

Başlığı açtı ve mesajlardan birkaçını okudu.

Konu> CVS'deki yeşil elbiseli

Mesaj: Tanrım, olağanüstüydün! Mükemmeldin ve benim dilim tutuldu. Seninle konuşmayı çok isterdim. Bana e-posta at.

Konu> Hampton Oteli

Mesaj: Resepsiyondan birlikte su aldık ve sonra beraber asansöre bindik. Biraz daha egzersiz yapma konusunda kararsızım. Hangi katta indiğimi söyle. Nikâh yüzüğünü gördüm. İstersen gizli bir ilişkimiz de olabilir.

Josh, birkaç mesaj daha okudu. Eğer aynı kalıbı kullanıyorsa mesajın daha uzun olması gerekiyordu. Mesaj içine saklanmış bir mesaj ve şifre anahtarı olarak kullanılan isim. Craigslist anonim bir siteydi. İsim e-posta adresi olmalıydı.

Bir sonraki sayfanın ilk mesajı şöyleydi:

Konu> Seni eski Kule Plakçılık binasında, yeni Saat Operası parçası hakkında konuşurken gördüm.

Umut vericiydi... Başlık satırı içinde *Saat* ve *Kule* kelimeleri var. Josh, mesaja tıkladı ve hızlıca okudu. Diğerlerinden daha uzun bir mesajdı. E-posta adresi andy@gmail.com'du. Josh, mesajdaki her dördüncü kelimeyi ve sonra her beşinci kelimeyi işaretledi. Deşifre edilmiş mesaj şöyleydi:

Durum değişti. Saat Kulesi düşecek. Hayattaysan cevap ver. Kimseye güvenme.

Josh donakaldı. *Hayattaysan cevap ver.* Cevap vermeliydi. David cevap vermeliydi.

Josh, uydu telefonunu kaldırdı ve David'i aradı ama bağlantı yoktu. Daha önce aramıştı. Sorun odada veya telefonda değildi. Ne olabilir?..

O anda gördü. Kapının önündeki kameradan gelen görüntüler. Değişmiyordu. Dikkatle izledi. Sunucu üzerindeki ışıklar yanıp sönmeye devam ediyorlardı. Ama hiç böyle olmazdı; sunuculara erişim olduğunda, şebeke kartları üzerinden veri paketleri gönderilirken veya alınırken ışıklar ara ara yanıp sönerdi. Bu canlı bir kamera görüntüsü değildi, fotoğraftı. Odaya girmeye çalışanlar tarafından konmuş bir fotoğraf.

21

Ana Durum Kontrol Odası
Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Durum kontrol odası oldukça yoğundu. Operasyon teknisyenleri klavyelerinde yazı yazıyor, analistler raporları filtreliyor ve Vincent Tarea volta atarak monitörlerden oluşan duvarı izliyordu. "Vale'ın yanlış konum haritası aldığına emin miyiz?"

"Evet, efendim," dedi teknisyenlerden biri.

"Güvenli evlerdekilere dışarı çıkmalarını söyleyin."

Tarea, askerler kapılara yönelip açarken güvenli evlerden gelen video görüntülerini izliyordu. Patlama sesleri, geniş durum kontrol odasında bütün başların ekranlara dönmesine neden oldu. Ekranlarda artık sadece belli belirsiz karartılar ve beyaz bir parazit vardı.

Teknisyenlerden biri klavyesinde bir tuşa bastı. "Dış görüntülere geçiyoruz. Efendim, çok büyük bir patlama oldu."

"Biliyorum! Güvenli evler, yerinizde kalın," diye bağırdı Tarea.

Hoparlörlerden ses gelmedi. Üzerinde kırmızı noktaların gezindiği güvenli evleri gösteren konum haritası tamamen kararmıştı. Sadece David'in konvoyu ve komuta merkezinde kalan küçük gruba ait noktalar görünürdü.

Teknisyen aniden arkasını döndü. "Güvenli evlere tuzak kurmuş."

Tarea burnunun kemerini ovdu. "Teşekkürler, Yüzbaşı Bariz! O sessiz odaya hâlâ giremedik mi? Josh'ı buldular mı?"

"Hayır, başlamak üzereler."

Tarea, durum kontrol odasının dışındaki ofisine yürüdü ve içeri girip telefonu kaldırdı. Immari Güvenlik'teki danışmanını aradı. "Bir problemimiz var. Buradaki adamları halletti."

Bir süre dinledi.

"Hayır, bak, onları ikna ettim ama o adam... neyse. Kısacası hepsi öldü."

Bir duraklama oldu.

"Hayır, pekâlâ. Yerinde olsam onu ilk saldırıda kesinlikle öldürürdüm, kaç adamın olursa olsun. Onu sahada ele geçirmek son derece zordur."

Telefonu yerine koyuyordu ki son anda sıçrayarak kulağına geri götürdü.

"Ne? Hayır, arıyoruz. Burada olduğunu düşünüyoruz. Seni bilgilendirmeye devam edeceğim. Ne? Tamam, geliyorum ama sadece iki adam getirebilirim ve işlerin kötüye gitmesi ihtimaline karşı geri planda dururuz."

22

Saat Kulesi, Mobil Operasyon Merkezi
Jakarta, Endonezya

Kate askeri takip ederek siyah kamyona girdi. Aracın içi, dışarıdan göründüğü gibi kargo kamyonuna benzemiyordu. Bir bölümü silahlar ve kadının bilmediği ekipmanlarla dolu dolaplarla kaplıydı. Başka bir bölümde, bilgisayarlar ve ekranların bulunduğu bir ofis vardı, geri kalanı da yan yana dizili gömme koltuk sıralarından oluşan bir otobüs gibiydi.

Üç büyük ekran vardı. Birinde, Kate'in Jakarta olduğunu tahmin ettiği, üzerinde noktalar olan bir harita vardı. Diğerinde, kamyonun önü, arkası ve iki yanına ait video görüntüleri oynuyordu. En üst, sağdaki ekranda kamyona kalabalık Jakarta sokaklarında öncülük eden, siyah cip görünüyordu. Son ekran, bir kelime hariç simsiyahtı: **Bağlanıyor...**

"Benim adım David Vale."

"Beni nereye götürdüğünüzü öğrenmek istiyorum," dedi Kate buyurgan bir sesle.

"Güvenli bir eve." David, elindeki bir çeşit tablet bilgisayarla ilgileniyordu. Duvardaki ekranların görüntülerini değiştiren bir cihaza benziyordu. Adam başını kaldırıp bir şey görmeyi bekler gibi ekranlara baktı. Bir görüntü çıkmayınca birkaç tuşa daha bastı.

"Demek siz Amerikan hükümetiyle birliktesiniz, öyle mi?" dedi Kate adamın dikkatini çekmeye çalışarak.

"Tam olarak değil." Adam, tekrar önüne baktı ve tabletinde çalışmayı sürdürdü.

"Ama *sen* Amerikalısın, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Lütfen dikkatini verip benimle konuşur musun?"

"Bir meslektaşımla konuşmaya çalışıyorum." Artık endişeli görünmeye başlamıştı. Bir şeyler düşünür gibi etrafına bakındı.

"Bir sorun mu var?"

"Evet. Belki." Tableti kenara bıraktı. "Kaçırma olayıyla ilgili size bazı sorular sormam gerekiyor."

"Çocukları mı arıyorsunuz?"

"Henüz ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Biz derken kimi kastediyorsun?"

"Sizin tanımadığınız birilerini."

Kate, elini saçlarından geçirdi. "Bak, çok kötü bir gün geçirdim. Aslında kim olduğunuz veya nereden geldiğiniz beni hiç ilgilendirmiyor. Bugün birileri kliniğimden iki çocuğu kaçırdı ve şu ana kadar kimse onları bulmaya çalışmadı, siz dahil."

"Size yardım etmeyeceğimizi söylemedim."

"Ama edeceğinizi de söylemedin."

"Bu doğru," dedi David, "ama şimdi kendi sorunlarım var, çok büyük sorunlar. Pek çok masum insanın ölümüyle sonuçlanabilecek sorunlar. Hatta pek çoğu öldü bile ve sizin araştırmanızın bir şekilde bununla bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Nasıl olduğuna pek emin değilim. Bakın, siz benim için bazı soruları cevaplarsanız, söz veriyorum, size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Pekâlâ, anlaştık." Kate sandalyesinde öne eğildi.

"Immari Jakarta hakkında ne biliyorsunuz?"

"Aslında hiçbir şey. Araştırmamın bir bölümünü finanse ediyorlar. Beni evlat edinen üvey babam, Martin Grey, Immari Araştırmaları'nın başkanı. Geniş bir yelpazede bilimsel ve teknolojik araştırmaları finanse ediyorlar."

"Onlar için bir biyolojik silah mı imal ediyorsunuz?"

Bu soru, Kate'in yüzüne bir tokat gibi indi. Geri çekildi. "Ne? Tanrım, hayır! Aklınızı mı kaçırdınız? Ben otizmi tedavi etmeye çalışıyorum."

"O iki çocuk neden kaçırıldı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Size inanmıyorum. O iki çocukta farklı olan şey nedir? Klinikte yüzlerce çocuk vardı. Eğer kaçırmaya gelenler insan kaçakçıları olsaydı başka çocukları da alırlardı. Bir sebepten özellikle bu iki çocuğu kaçırdılar. Ve bunu yapabilmek için büyük oranda deşifre olmayı göze aldılar. O yüzden, size bir kez daha soracağım: neden o ikisi?"

Kate yere bakıp düşündü. Aklına gelen ilk soruyu sordu. "Çocuklarımı Immari Araştırmaları mı kaçırdı?"

Soru adamı heyecanlandırmış gibiydi. "Ah, hayır. Immari Güvenlik kaçırdı. Onlar başka bir bölüm ama aynı kötü adamlar takımından."

"Bu imkânsız."

"Kendiniz görün." Adam bir dosya uzattı ve Kate içindeki evrakları karıştırdı. Minibüsün kliniğe gelişine ve simsiyah giyinmiş iki saldırganın çocukları minibüse götürüşlerine ait uydu fotoğraflarını ve minibüsün trafiğe tescil kayıtlarını Immari Enternasyonal'e, Hong Kong Güvenlik Bölümü'ne bağlayan kayıtları inceledi.

Kate, adamın gösterdiği delilleri düşündü. Immari çocukları neden almıştı ki? Ondan isteyebilirlerdi. Kadının canını sıkan başka bir şey vardı. "Neden benim biyolojik bir silah ürettiğimi düşünüyorsunuz?"

"Delillere bakarsak akla yatkın tek seçenek bu."

"Ne delili?"

"Toba Protokolü'nü daha önce duydunuz mu?"

"Hayır."

Adam, kadına bir dosya daha uzattı. "Bu konuya dair bildiğimiz her şey burada. Fazla değil ama kısacası; insan nüfusunu dramatik ölçüde azaltacak Immari Uluslararası bir plan üzerinde çalışıyor."

Kadın dosyayı okudu. "Toba Faciası gibi."

"Ne? Ne olduğunu bilmiyorum."

Kadın dosyayı kapadı. "Şaşırtıcı değil. Genel kabul gören bir teori değildir ama evrimci biyologlar arasında oldukça popülerdir."

"Ne açından oldukça popüler bir teoridir?"

"Büyük İleri Sıçrama." Kate, David'in yaşadığı kafa karışıklığı fark etti ve adam konuşamadan sözlerine devam etti. "Büyük İleri Sıçrama, muhtemelen evrimsel genetiğin en tartışmalı konularından biridir. Aslında bir tür gizemdir. Yaklaşık elli veya altmış bin yıl önce insan zekâsında, bir tür 'büyük patlama' yaşandığını biliyoruz. Çok kısa bir sürede çok daha zeki olduk. Ama tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz. Beynin bağlantı yapısında bir değişiklik olduğunu düşünüyoruz. İnsanlar ilk kez karmaşık bir lisan kullanmaya, sanat eserleri yaratmaya, gelişmiş modern aletler yapmaya, problemleri çözmeye..."

David, kadının verdiği bilgileri yorumlamaya çalışarak boş gözlerle duvara bakıyordu. "Anlamıyorum..."

Kate eliyle saçlarını arkaya attı. "Tamam, baştan başlayayım. İnsan türü yaklaşık iki yüz bin yaşında ancak yaklaşık elli bin yıldır insanlar sözde *modern davranışlar* gösteriyor. Dünyaya hükmeden çok acayip zeki bir tür yani. Elli bin yıl önce bizimle birlikte yaşayan en az üç insansı ırk daha olduğunu biliyoruz; *neandertaller*, *Homo floresiensis*."

"Homo flor..."

"Yaygın olarak bilinmezler. Onları çok yakın geçmişte keşfettik. Daha küçüklerdi. *Hobbitlere* benzeyen bir tür cüce insansı ırkı. Onlara *hobbit* desek de olur, böylesi daha kolay. Yani elli bin yıl önce biz, *neandertaller*, *hobbitler* ve *denisovanlar* birlikte yaşıyorduk. Aslında birkaç farklı insansı ırk daha vardı ama asıl önemlisi insan türünün farklı beş ya da altı alttürü olması. Ve sonra bizim mensubu olduğumuz alttür bir patlama yaşarken diğerleri yok oldular. Elli bin yıllık bir zaman diliminde birkaç bin insandan yedi milyarlık nüfusa ulaştık ve diğer insansı ırkların nesilleri tükendi. Onlar mağaralarda ölürken biz dünyayı fethettik. Bu, tüm zamanların en

büyük gizemidir ve bilim insanları zamanın başlangıcından beri bu konu üzerinde çalışırlar. Dinler de aynı şekilde. Sorunun kalbinde yatan bizim nasıl hayatta kaldığımız. Bize böylesine büyük bir evrimsel avantaj sağlayan şey neydi? Bu dönüşüme Büyük İleri Sıçrama diyoruz ve Toba Faciası Teorisi bu büyük sıçramanın nasıl gerçekleştiğine ilişkin bir teoridir, kuzenlerimiz olan diğer insansılar, neandertaller, hobbitler ve diğerleri mağara adamları olarak kalmaya devam ederken bizim nasıl bu kadar zeki olduğumuz üzerinedir. Teoriye göre yaklaşık yetmiş bin yıl önce burada, Endonezya'da bir süper yanardağ olan Toba Dağı patlar. Patlamadan açığa çıkan devasa kül bulutları Dünya'nın büyük bir bölümünü kaplar ve yıllar boyu süren bir volkanik kış başlar. Bu ani iklim değişikliği toplam insan nüfusunu dramatik ölçüde azaltır, belki on bin kadar hatta daha az."

"Bir dakika, insan nesli on bin kişiye kadar azaldı mı?"

"Öyle düşünüyoruz. Yani aslında bu tahminler tam olarak kanıtlanmadı ancak insan nüfusu büyük ölçüde azaldı ve bunu insan alttürlerinde de görebiliyoruz. O sırada hayatta kalan neandertallerin ve bazı diğer insansıların duruma daha iyi ayak uydurmuş olabileceğini düşünüyoruz. Hobbitler, Toba Dağı'nın rüzgâr yönünde yaşıyorlardı ve neandertaller Avrupa'da yoğunlaşmışlardı. Afrika, Ortadoğu ve Güney Asya, Toba patlamasının etkilerini en ağır yaşayan bölgeler oldu ve o sıralarda bizim nüfusumuz bu bölgelerde yoğunlaşmıştı. Ayrıca neandertaller bize göre daha güçlüydüler ve beyinlere daha büyüktü. Bu durum, hayatta kalma mücadelesinde onlara avantaj sağlamış olabilir. Bu konuyu hâlâ araştırıyoruz. Kesin olarak bildiğimiz şey, insanlığın Toba Yanardağı'ndan ağır yara olmuş olduğu. Neslimiz tükenmenin eşiğine gelmiş. Bu nedenle, nüfus genetikçilerinin "nüfus darboğazı" diye adlandırdığı durum oluştu. Bazı bilim insanları, bu darboğazın küçük bir grup insanın evirilmesine, mutasyon geçirerek hayatta kalmayı başarmasına neden olduğuna inanıyor. Bu mutasyon, insan zekâsında yaşanan büyük patlamayı sağlamış olabilir. Buna ilişkin genetik deliller mevcut.

Bugün dünya üzerinde yaşayan her insanın doğrudan, altmış bin yıl önce Afrika'da yaşamış olan tek bir adamın soyundan geldiğini biliyoruz, genetik bilimcilerinin Y Kromozom Âdem'i olarak adlandırdığı adamın soyundan. İşin aslı, Afrika dışında yaşayan herkesin soyu yaklaşık elli bin yıl önce Afrika'yı terk eden çok küçük, belki yüz kişilik bir insan topluluğuna dayanmaktadır. Özünde hepimiz, Toba patlamasından sonra Afrika'yı terk eden ve tüm dünyayı fetheden küçük bir kabilenin üyeleriyiz. O kabile, tarihteki tüm diğer insansı ırklardan çok daha zekiydi. *Yaşanan* tam olarak bu olsa da *nasıl yaşandığını* bilmiyoruz. Gerçek şu ki mensubu olduğumuz insan alttürünün nasıl hayatta kaldığını ve nasıl o devirde yaşayan diğer tüm insansılardan çok daha zeki olduğunu bilmiyoruz. Beyin yapılanmamızda bir tür değişiklik yaşanmış olmalı ancak Büyük İleri Sıçrama'nın nasıl yaşandığını kimse bilmiyor. Besinlerimizden kaynaklanan bir değişiklik ya da rastgele bir mutasyon olabilir. Veya kademeli olarak gerçekleşmiş de olabilir. Toba Faciası ve ona bağlı olarak nüfus darboğazı sadece olasılıklardan biri ama destekçileri gitgide artıyor."

Adam yere baktı, kadının söylediklerini düşünür gibiydi.

"Araştırmanızda buna rastlamamış olmanıza şaşırdım." Adam hiçbir söylemeyince Kate devam etti. "Pekâlâ... *Sizce* burada 'Toba' neyi temsil ediyor? Yani demek istediğim, ben yanılıyor olabilirim."

"Hayır, haklısınız. Bunu biliyorum. Ancak bu sadece geçmişte yaşanan Toba Faciası'na ve etkilerinin insanlığı nasıl değiştirdiğine dair bir referans. Onların amaçları da bu zaten; ikinci bir nüfus darboğazı yaratmak ve ikinci bir Büyük İleri Sıçrama'yı zorlamak. İnsan evriminin bir sonraki aşamasına geçmek istiyorlar. Bu durum, konuyu niye daha önce bilmediğimizi de açıklıyor. Biz, Toba'nın operasyonun başlayacağı yeri işaret ettiğini düşünmüştük. Güneydoğu Asya özellikle de Endonezya. Mantıklı geliyor. Benim, operasyon üssümü Jakarta'da, Toba Dağı'ndan sadece doksan beş kilometre ötede kurmamın nedeni de aynı."

"Doğru. Tarih bilgisi oldukça faydalı olabiliyor. Kitaplar da öyle. Hatta belki silahlar kadar bile faydalı olabilirler."

"Bu arada, ben çok okurum. Ve tarihi severim. Ama siz yetmiş bin yıl öncesinden bahsediyorsunuz. Bu tarih değil, tarih öncesi. Ayrıca silahlara ihtiyaç duyulan zamanlar da vardır; dünya göründüğü kadar medeni bir yer değil."

Kadın ellerini kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Yeri gelmişken, bana çocukları bulmak için yardım edeceğinizi söylemiştiniz."

"Siz de sorularıma cevap vereceğinizi söylemiştiniz."

"Verdim de."

"Vermediniz. O iki çocuğun neden alındığını biliyorsunuz ya da en azından bir teoriniz var. Anlatın bana."

Kate bir an düşündü. Bu adama güvenebilir miydi?

"Bazı teminatlara ihtiyacım var." Bekledi ama adam gözlerini dikmiş, diğer ekrana bakıyordu; üzerinde kırmızı noktalar bulunan ekrana. "Beni dinliyor musun?" Adam artık endişeli görünüyor, etrafına bakınıyordu. "Sorun nedir?"

"Noktalar hareket etmiyor."

"Etmeleri mi gerekiyor?"

"Evet. Bizim hareket ettiğimiz kesin." Adam emniyet kemerlerini işaret etti. "Kemerinizi bağlayın."

Bunu söyleyiş şekli Kate'i korkuttu. Çocuğunun tehlikede olduğunu fark eden bir babayı anımsattı ona. Adam tamamen konsantre olmuştu. Sabitlenmemiş eşyaları emniyete almak için kamyonda dolanırken gözlerini bile kırpmıyordu. Eline telsiz aldı.

"Mobil Bir, Saat Kulesi Komutanı. Güzergâhı değiştirin, yeni varış noktası Saat Kulesi Komuta Merkezi, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Saat Kulesi Komutanı, Mobil Bir güzergâhı değiştiriyor."

Kate kamyonun döndüğünü hissetti.

Adam telsizi yanına indirdi.

Kadın, patlamayı duymadan ve hissetmeden bir saniye kadar önce ekranda beyaz bir parlama gördü.

Önlerinde giden, ekrandan izledikleri cip patlayarak havalandı ve yanan metal ve alev yığını halinde tekrar yere düştü.

Silah sesleri duyuldu ve kamyon yoldan çıktı, sanki aracı kullanan kimse yoktu.

Başka bir roket, kamyonu çok az bir farkla ıskalayarak hemen yanına, yola isabet etti. Patlamanın gücü kamyonu neredeyse deviriyordu ve odadaki havaya tamamen emmiş. Kate'in kulakları çınladı. Emniyet kemerinin kestiği karnı zonklamaya başladı. Bütün duyularından yoksun gibiydi. Her şey ağır çekim yaşanıyordu sanki. Kate, kamyonun tekrar yere düşüp amortisörleri üzerinde yaylanmasını hissetti.

Kulaklarındaki çınlamayla birlikte etrafına bakındı. Asker, kamyonun zemininde yatıyor ve kımıldamıyordu.

23

Güvenli İletişim Odası
Saat Kulesi Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Josh düşünmek zorundaydı. Sessiz odaya açılan kapıdan gelen görüntüleri her kim değiştirdiyse, şüphesiz dışarıdaydı ve içeri girmeye çalışıyordu. Devasa beton mozole içindeki cam oda artık son derece kırılgan görünüyordu. Orada, patlamaya hazır bir şekilde asılı duruyordu; çocukların doğum günü partilerinde sopayla vurarak parçaladıkları içi şeker dolu pinyatalar gibi. Josh da içindeki ödüldü.

Kapıda bir şey mi vardı? Turuncu, küçük bir leke? Josh, camdan odanın köşesine yürüdü ve daha yakından baktı. Küçücük bir noktaydı ama gitgide parlaklaşıyordu; bir ısı kaynağı gibi. Metali ıslak gibi gösteriyordu... Evet, metal kapıdan aşağı akıyordu. O anda, kapının sağ üst köşesinden kıvılcımlar fışkırdı. Yere dökülerek arkasında karanlık, dar bir iz bıraktı.

Bir kaynak keskisi, şaloma yardımıyla içeri giriyorlardı. Tabii. Kapıyı patlayıcı kullanarak havaya uçurmak sunucu odasını kullanılmaz hale getirirdi. İçeride her kim varsa ona biraz daha zaman kazandırmak için düşünülmüş başka bir güvenlik tedbiriydi bu.

Josh koşarak masaya döndü. İlk olarak ne yapması gerekiyordu? Kaynak, Craiglist'teki mesaj. Cevap vermek zorundaydı. Adamın e-posta adresi, andy@gmail.com; sahte bir adres olduğu çok belliydi. Bu adres muhtemelen Gmail hizmete girdikten sonraki iki saniye içerisinde alınmış olmalıydı. Kaynak, Josh'ın adresi görünce sahte olduğunu ve aslında ne anlama geldiğini anlayacağını bili-

yordu: e-posta adresi, şifre anahtarını kullanarak deşifre edilecek doğru uzunlukta bir başka isimdi sadece. Şifre anahtarı... Josh, şifre anahtarını kullanarak bir mesaj ve bu mesajı takip edecek bir isim oluşturmalıydı.

Etrafına bakındı. Kapıyı kesen kaynak keskisi, sağ tarafın yarısına kadar inmişti neredeyse. Yere dökülen kıvılcımlar bir bombaya doğru ilerleyen fitile benziyordu.

Kahretsin, hiç zamanı yoktu. İlan düğmesini tıkladı ve mesajını yazdı.

Konu> *Kule Plakçılık'taki adama*

Mesaj> Keşke iletişime geçebilseydik ancak zaman yoktu. Korkarım yine zamanım yok. Arkadaşım senin mesajlarını yolladı bana. Hâlâ anlamıyorum. Bu kadar açık olduğum için özür dilerim. Karışık mesajlarla uğraşmaya gerçekten hiç zamanım yok. Arkadaşıma telefonla ulaşamıyorum, belki sen ona bu mesaj panosundan ulaşabilirsin. Lütfen yardımı dokunabilecek herhangi bir bilgiyle cevap ver. Teşekkürler ve iyi şanslar.

Josh, gönder tuşuna bastı. Neden David'e ulaşamıyordu? Hâlâ internet erişimi olması gerekiyordu. Tamamen farklı bir bağlantı olmalıydı; Saat Kulesi ajanlarının bilmediği bir bağlantı. Güvenli telefon aramaları ve video konferanslar için böylesi daha mantıklıydı. Kapıdaki kamera kolaydı: kablosunu kesip başka bir video kaynağına bağlayabilir ya da kolaylıkla giriş salonunun bir fotoğrafını kameranın önüne koyarak çalışmaya devam etmesine izin verebilirlerdi.

Josh, gözucuyla haritadaki kırmızı noktaların aniden değiştiğini fark etti. Güvenli evlerdeki kırmızı noktalar, kapılara yükleniyorlardı. Harekete geçiyorlardı.

Sonra aniden kayboldular. Yok oldular.

Josh'ın gözleri kapıya döndü. Şaloma hızlanıyordu. Kaynağının bir cevap vereceğini umarak Craigslist sayfasını yeniledi.

24

Saat Kulesi Mobil Operasyonlar Merkezi
Jakarta, Endonezya

David, başını kaldırınca başucunda ayakta duran Dr. Warner'ı gördü.

"Yaralandın mı?" diye sordu kadın.

Adam onu kenara itip ayağa kalktı. Ekranlardan dışarıda olanlar görülebiliyordu: İçinde üç saha ajanı olan araç yanmıştı ve parçaları ıssız sokağa dağılmıştı. Kamyonu kullanan iki adamını göremiyordu. İkinci patlama veya bir keskin nişancı onların da işini bitirmiş olmalıydı.

David kafasını toplamak için başını iki yana salladı ve sendeleyerek silah dolabına yürüdü. Dolaptan iki sis bombası alıp pimlerini çekti ve kamyonun çift kanatlı arka kapısına ilerledi.

Kapıyı yavaşça araladı, bombalardan birini hızla dışarı bıraktıktan sonra diğerini de biraz daha ileri yuvarladı. Silindirler sokakta yuvarlanırken çıkardıkları dumanın yumuşak tıslama sesini duyulabiliyordu. Adam kapıyı dikkatlice kapatırken rüzgârla birlikte kamyonun içine gri-beyaz bir duman sızdı.

David, kapıyı açtığında en azından rastgele bir atış yapılmasını bekliyordu. Dışarıdakiler kızı canlı ele geçirmek istiyor olmalıydı.

Silah dolabına döndü ve giyinmeye başladı. Omuzuna bir otomatik tüfek astı ve devasa silahın yedek şarjörleri ile tabancasını pantolonun ceplerine sokuşturdu. Başına siyah bir kask taktı ve kurşungeçirmez yeleğinin bağlarını düzeltti.

"Ne yapıyorsun? Neler oluyor?"

"Burada kal ve kapıyı kapalı tut. Etraf güvende olunca döneceğim," dedi David ve kapıya yöneldi.

"Ne? Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Sen *delirdin* mi?"

"Bak, burada keklik gibi durursak kolay hedef oluruz, bize ulaşmaları an meselesi. Açık alanda savaşmak, siper alacak bir yer ve bir çıkış yolu bulmak zorundayım. Geri döneceğim."

"Şey... şey... Ben de bir silah falan alabilir miyim?"

David, Kate'e döndü. Kadın korkmuştu ama hakkını vermek gerekiyordu, gerçekten cesurdu. "Hayır, silah alamazsın."

"Neden alamıyorum?"

"Çünkü o silahla zarar vereceğin tek kişi muhtemelen kendin olursun. Şimdi kapıyı arkamdan kapat." Adam gözlerini korumak için kaskın gözlüğünü indirdi. Tek bir yumuşak hareketle kamyonun kapısını açtı ve dışarıdaki dumanın içine atladı.

Daha koşmaya başlayalı üç saniye olmuştu ki adamın üzerine kurşun yağmaya başladı. Tüfeklerin sesi, ihtiyacı olan bilgiyi sağladı. Keskin nişancılar, sol taraftaki binaların tepesindeydi.

Adam karşı taraftaki ara sokağa doğru ok gibi fırladı ve bu sırada çatıya nişan alarak ateş etmeye başladı. En yakındaki keskin nişancıyı vurdu ve yere düştüğünü gördü. Daha sonra diğer iki keskin nişancıya, otomatik silahla iki el daha ateş etti. İki nişancı da eski binanın çatısındaki heybetli tuğla kolonların arkasına doğru geri çekildiler.

Bir kurşun adamın kafasını sıyırdı. Bir başka kurşun yanındaki binanın beton sıvasına saplanıp kaskı ile yeleğine tuğla ve beton parçaları sıçrattı. David kurşunların kaynağına döndü. Dört adam ona doğru koşuyordu. Immari Güvenlik. Kendi adamları değil.

Adamların üzerine hızlıca üç el ateş etti. Adamlar dağıldı, ikisi yere yığıldı.

Parmağını tetikten çeker çekmez ıslığa benzer bir ses duydu.

Kendini dar sokağın diğer tarafına attı ve roket güdümlü bomba üç metre ilerisinde, bir saniye önce durduğu yerde patladı.

Önce keskin nişancıları öldürmüş ya da en azından onların menzilinden çıkmış olmalıydı.

Etrafına moloz parçaları düştü. Havayı bir duman kapladı.

David, ciğerlerini tekrar oksijenle doldurmaya çabaladı.

Sokak sessizdi. Yerde yuvarlandı.

Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Ayağa kalktı ve tüfeğini geride bırakıp ara sokağa koştu. Korunaklı bir pozisyon bulmak zorundaydı. Kurşunlar ara sokağın duvarlarından sekti. David döndü ve tabancasını çekip birkaç el ateş etti. Peşindeki iki adamı durmaya ve sokaktaki kapılarda siper almaya zorladı.

Bu ara sokak biraz ileride, Jakarta'nın otuz yedi nehrinden birinin yanından uzanan eski, tozlu bir sokağa çıkıyordu. Nehrin yanına pazar kurulmuştu. Sebze meyve tezgâhları, çömlek satıcıları ve her türden tüccar vardı pazarda. Hepsi koşuşturma içindeydi. Bağırıyor, bir yerleri işaret ediyor, o günün hasılatını toplayıp kurşunlardan kaçıyorlardı.

David ara sokaktan çıktı ve bir anda daha fazla silahın hedefi oldu. Kurşunlardan biri tam göğsüne isabet etti. Adam yere devrildi ve nefesi kesildi.

Yere, kafasının hemen yanına kurşunlar saplanıyordu; ara sokaktaki adamlar hızla yaklaşıyorlardı.

Ara sokağın duvarına, kurşunlardan uzağa yuvarlandı. Nefes almaya çalıştı.

Bu bir tuzaktı: Ara sokaktaki adamlar David'i nehrin kenarındaki ekibe sürüklüyorlardı.

İki el bombası çıkardı. Pimlerini çekti ve bir saniye bekledi. Bir tanesini arkaya, ara sokağın içine, diğerini ise köşe başına, tuzağı kuran adamların bulunduğu yere doğru attı.

Sonra elinden geldiğince hızlı bir şekilde dümdüz nehre koştu. Yanlarından geçerken pusuyu kuran askerlerin bulunduğu yöne ateş etti.

Önce ara sokaktaki patlamanın boğuk sesini duydu. Daha sonra pusunun olduğu açık alandaki patlamanın daha gür sesi geldi.

Tam nehrin kenarına ulaşmak üzereydi ki başka bir patlama daha duydu. Daha kuvvetli, daha yakın, belki iki buçuk metre kadar arkasında bir patlamaydı bu. Patlamanın şiddeti adamın ayaklarını yerden kesti ve onu nehre fırlattı.

Zırhlı aracın içinde Kate tekrar oturdu, sonra yine ayağa kalktı. Dışarıdan III. Dünya Savaşı çıkmış gibi sesler geliyordu: patlamalar, otomatik silah sesleri, kamyonun yanına çarpan molozlar.

Kadın, içinde silahların ve kurşun geçirmez yeleklerin bulunduğu dolaba yürüdü. Silah sesleri giderek artıyordu. Belki de üzerinde bir tür zırh giymeliydi. Siyah yeleklerden birini aldı. Ağırdı, düşündüğünden çok daha ağır. Ofisinde uyurken giydiği iyice buruşmuş giysilerine baktı. Ne kadar acayip bir gündü.

Biri kamyonun arka kapısına vurdu. "Dr. Warner?"

Kadının elindeki yeleği düşürdü.

Bu ses onun, kadını polisten kurtaran adamın sesi değildi. Kapıyı çalan David değildi.

Bir silaha ihtiyacı vardı.

"Dr. Warner, içeri giriyoruz."

Kapı açıldı.

Siyah koruyucu giysiler içinde, çocukları kaçıranlara benzeyen üç adam ona yaklaştılar.

"İyi olmanıza çok sevindik, Dr. Warner. Sizi kurtarmak için buradayız."

"Siz kimsiniz? O nerede, buradaki adam?" Kadın bir adım geri attı.

Silah sesleri kesildi. Daha sonra uzaktan iki, aslında, üç patlama sesi duyuldu.

Adamlar ona biraz daha yaklaştılar. O bir adım daha geriledi. Artık silaha uzanabilirdi. Ateş edebilir miydi?

"Sorun yok, Dr. Warner. Lütfen dışarı gelin. Sizi, Martin'e götüreceğiz. Bizi o yolladı."

"Ne? Onunla konuşmak istiyorum. Onunla konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Her şey yolunda."

"Hayır, hemen buradan çıkmanızı istiyorum," dedi kadın.

Arkadan bir adam, diğer iki adamı iterek aralarında geçti ve, "Sana söylemiştim, Lars. Bana elli dolar borçlusun," dedi. Kate, bu sesi tanıdı, çocukları kaçıran adamın boğuk, çatallı sesiydi. Bu oydu. Kate dondu kaldı, tüm vücudunu korku kaplamıştı.

Adam Kate'e uzandı, kolunu sertçe kavradı, elini bileğine indirip Kate'i döndürdü. Diğer bileğini de yakaladı. Tek eliyle kadının iki bileğini tuttu ve diğer elini kullanarak kadının bileklerini plastik bir kabloyla birbirine bağladı.

Kate kaçmaya çalıştı ancak bağlanan ince plastik bileklerini kesiyor ve kollarına doğru keskin bir acı yükseliyordu.

Adam onu uzun, sarı saçlarından çekti, başına simsiyah bir çuval geçirdi ve Kate zifiri karanlıkta kaldı.

25

Güvenli İletişim Odası
Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Josh, haritadaki diğer kırmızı noktaların sönüşlerini izledi. Güvenli evlerdeki adamlar, kapılara ilerlediler ve sonra yok oldular, öldüler. Birkaç dakika sonra David'in konvoyunun sokakta durduğunu gördü, daha sonra onlar da yok oldular, David hariç. David'in noktasının hızla hareket edişini ve son koşuşunu izledi.

Sonra o nokta da yok oldu.

Josh derin bir nefes alıp sandalyesine yığıldı. Gözlerini cam duvarların dışındaki kapıya dikti. Şaloma artık kapının diğer tarafını yakıyordu. Ardında ters J şeklinde bir iz bırakmıştı. Bu iz birazdan U ve sonra da O şeklini alacaktı. O zaman dışarıdaki adamlar içeri girecekti ve adamın zamanı dolacaktı. İki belki üç dakikası kalmıştı.

Mektup. Adam arkasını döndü, evrak yığınını karıştırdı ve mektubu buldu: David'in "öldüğümde aç" dediği mektubu. Birkaç saat önce Josh, bu mektubu açması asla gerek olmayacağını düşünmüştü. Bugün doğru sandığı pek çok konuda yanıldığını anlamıştı: Saat Kulesi asla ifşa olmaz, Saat Kulesi asla düşmez, David öldürülemez, iyi adamlar hep kazanır.

Mektubu yırtarak açtı.

Sevgili Josh,

Kötü hissetme. Bu işe başladığımızda çok gerideydik. Ancak Jakarta İstasyonu'nun düştüğünü ya da düşmek üzere olduğunu varsayabilirim.

Hedefimizi unutma: Immari'nin kapanış oyununa engel olmalıyız. Bulduğun her şeyi Saat Kulesi Yöneticisi'ne gönder. Adı Howard Keegan. Ona güvenebilirsin.

SaatSunucusu üzerinde bir program var. SaatBağlanexe güvenli veri aktarımı yapabilmen için Merkez'e özel bir bağlantı açacak.

Son bir şey daha var. Yıllar içinde bir miktar para topladım, çoğunlukla işini bitirdiğimiz kötü adamlardan. SaatSunucusu üzerinde başka bir program daha var, dağıt.bat. Hesaplarımdaki parayı dağıtacak.

Umarım bu odayı asla bulamamışlardır ve bu mektubu okurken güvendesindir.

Seninle birlikte çalışmak onurdu.

David

Josh, mektubu masaya bıraktı.

Klavyede hızla yazmaya başladı. Önce verileri Saat Kulesi Merkezi'ne yükledi ve sonra banka işlemini yaptı. "Bir miktar para" oldukça yetersiz bir ifadeydi. Josh, her biri beş milyon dolar tutarında, beş transferin yapılışını izledi. İlk transfer Kızıl Haç'a, ikincisi UNICEF'e ve diğer üç transfer ise diğer felaketlerle mücadele organizasyonlarına gitti. Mantıklıydı. Ancak son transfer mantıklı gelmedi. Amerika, JP Morgan Bankası'na beş milyon dolar yatırıldı, bir New York şubesine. Josh, hesap sahibinin ismini kopyaladı ve arattı. Altmış iki yaşında bir adam ile elli dokuz yaşındaki karısı. David'in anne ve babası mıydı acaba? Bir de gazete haberi vardı, Long Island yerel gazetesinden bir haber. Yaşlı çift, tek kızlarını

11 Eylül saldırısında kaybetmişlerdi. Saldırılar yaşandığında kız, Cantor Fitzgerald firmasında yatırım analisti olarak çalışıyordu. Yale'den yeni mezun olmuştu ve Columbia Üniversitesi yüksek lisans öğrencisi Andrew Reed'le nişanlıydı.

Josh, bir ses duydu ve hemen geri kesildi. Şaloma durmuştu. Daire tamamlanmıştı ve çok geçmeden kapıyı dövmeye başlayacaklardı, eriyen metalin serbest kalmasını bekliyorlardı.

Josh kâğıtları topladı ve çöp kutusuna koşup onları yaktı. Masaya geri döndü ve bilgisayardakileri silecek programı çalıştırdı. Beş dakikadan fazla sürecekti. Belki programı bulamazlardı. Ya da belki yazılıma zaman kazandırabilirdi; içinde silah olan kutuya baktı.

Konum haritasında farklı bir şey vardı. Josh, gördüğünü sandı; bir parlama, kırmızı bir nokta. Ama şimdi yok olmuştu. Gözlerini tekrar ekrana dikti.

Kapıdan peş peşe gelen üç kuvvetli gümbürtü Josh'ı neredeyse sandalyesinden düşürecekti. Adamlar savaş davulları çalarcasına kapıyı dövüyor, kalın metali koparmaya çalışıyorlardı. Josh'ın kalbi, kapıdaki gümbürtüye ayak uydurarak kontrolsüzce çarpmaya başladı.

Bilgisayar ekranında silme programının ilerleyişi görünüyordu; yüzde yirmi tamamlandı.

Nokta tekrar yandı ama bu sefer sönmedi: D. Vale. Nehirde yavaşça sürükleniyordu. Hayati belirtileri zayıf olsa da hâlâ hayattaydı. Algılayıcılar adamın kurşun geçirmez yeleğindeydi; yelek zarar görmüş olmalıydı.

Josh, bulduklarını ve kaynakla iletişim kurma yolunu David'e göndermek zorundaydı. Seçenekleri neydi? Normal şartlarda çevrimiçi bir değiş tokuş buluşması ayarlarlardı: Halka açık bir internet sitesinde şifreli mesajlar paylaşırlardı. Saat Kulesi düzenli olarak E-Bay açıkartırmalarını kullanırdı ve satışa koydukları ürünlerin fotoğraflarının içine sadece Saat Kulesi algoritmasıyla deşifre edilebilecek metinler ya da dosyalar gizlerlerdi. Çıplak gözle bakıldığında normal bir fotoğraf gibi görülürdü ancak resim üzerinde

yapılacak küçük piksel değişiklikleriyle karmaşık bir Saat Kulesi dosyası okunur hale gelirdi.

Ama Josh ve David bir sistem oluşturmamışlardı. Onu arayamazdı. E-posta yollamak ise ölüm fermanı olurdu, çünkü Saat Kulesi tüm e-posta adreslerini izleyebiliyordu ve David e-postayı okuduğunda kullandığı bilgisayarın IP adresine ulaşabilirlerdi. IP adresi adamlara David'in fiziki adresini ya da çok yakın bir yeri verirdi. Bölgedeki güvenlik kamerası görüntüleri işin geri kalanını hallederdi ve David'i birkaç dakika içinde öldürürlerdi... Bir IP adresi... Josh'ın aklına bir fikir geldi. İşe yarayabilir miydi?

Siliyor... %37 tamamlandı

Hızlı çalışmak zorundaydı. Bilgisayar kapanmadan işini bitirmeliydi.

Josh, genellikle çevrimiçi işlemleri sırasında anahtar ve depolama alanı olarak kullandığı özel sunucuya bir VPN bağlantısı açtı, şifreli mesajları Merkez'e göndermeden önce bu sunucuda değiştirir ve bir süre internet üzerinde dolaştırırdı. Sistem aslında Jakarta İstasyonu'ndan Merkez'e gönderilen verilerin başkaları tarafından takibini zorlaştırmak için eklenmiş bir güvenlik önlemiydi. Tamamen kayıtdışıydı; kimsenin haberi yoktu. Ve adam bu sistem için pek çok güvenlik protokolü yazmıştı. Mükemmel bir seçenekti.

Ancak sunucunun bir web adresi yoktu –buna ihtiyacı da yoktu– sadece bir IP adresi vardı: 50.31.14.76. *www.google.com* veya *www.apple.com* gibi web siteleri isimleri aslında IP adreslerine çevrilirler. İnternet tarayıcınıza bir web adresi yazdığınızda, alan adı sunucuları (DNS) ismi verilen bir grup sunucu web adresini kendi veri tabanlarındaki IP adresleriyle eşleştirir ve sizi doğru adrese yönlendirirler. Eğer internet tarayıcınızın adres kısmına doğru IP'yi yazarsanız, herhangi bir yönlendirmeye gerek kalmaksızın aynı adrese ulaşabilirsiniz: 74.125.139.100 *google.com* sitesini açar. 17.149.160.49 apple.com sitesini açar ve bu böyle sürer gider.

Josh verileri sunucuya yüklemeyi bitirdi. Bilgisayar daha yavaş çalışmaya başlamıştı. Pek çok hata mesajı beliriyordu ekranda.

Siliyor... %48 tamamlandı

Kapıdaki gümbürtü kesildi. Tekrar kaynak keskisini kullanmaya başlamışları. Kapının ortasında, darbelerle gerilen kalın metal, daire şeklinde bir çıkıntı oluşturmuştu.

Josh'ın, David'e IP adresini göndermesi gerekiyordu. Telefonla arayamaz veya mesaj yollayamazdı. Tüm kaynaklar ve vaka istihbarat görevlileri Saat Kulesi tarafından izleniyordu, ayrıca David'in nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Adamın özellikle bakacağı bir yer ve IP adresindeki sayıları göndermenin bir yolunu bulmalıydı. Sadece Josh'ın bilebileceği bir yol...

David'in banka hesabı. Bu işe yarayabilirdi.

Josh'ın da gizli bir banka hesabı vardı; bu meslekte herkesin mutlaka gizli bir banka hesabı olduğunu düşündü.

Eğrilen metalin, can çekişen bir balinanın inlemesine benzer çığlığı, mağaraya benzeyen odayı doldurdu. Adamlar iyice yaklaşmıştı.

Josh internet tarayıcısını açtı ve banka hesabına girdi. Hızla David'in bankasının yönlendirme numarasını ve hesap numarasını girdi. Daha sonra David'in hesabına birkaç havale yaptı.

9.11

50.00

31.00

14.00

76.00

9.11

İşlemlerin kayda girmesi bir gün sürecekti ve ondan sonra bile David ancak banka hesabını kontrol ederse sayıları görebilecekti. Bunun bir IP adresini olduğunu fark edecek miydi? Saha ajanlarının teknolojiden anladıkları pek söylenemezdi. Uzak bir ihtimaldi.

Kapı devrildi. Tepeden tırnağa silahlı askerler içeri girdi.

Siliyor... %65 tamamlandı

Yeterli değil. Hâlâ bir şeyler bulabilirlerdi.

Kutu, kapsül. Üç veya dört saniye. Yeterli zaman yok.

Josh masanın üzerindeki kutunun üzerine atladı ve yere düşürdü. Kutu cam zemine çarptı ve adam da peşinden gitti. Titreyerek kutuya uzanıp silahı eline aldı. Nasıl kullanılıyordu? Kızağı çek, ateş et, buraya bas. Tanrım. Cam odanın kapısındaydılar. Üç adam.

Josh silahı kaldırdı. Kolu titredi. Diğer eliyle silahı sabitleyip tetiği çekti. Kurşun, bilgisayarı delip geçti. Sabit disk sürücüsünü vurması gerekiyordu. Tekrar ateş etti. İnsanı sağır eden bir ses çıktı.

Sonra bu ses tüm odada yankılandı. Ufacık, cam kırıkları her tarafa dağıldı. Josh, cam duvara koştu. Cam kırıkları her yere düşüyor, üstüne saplanıyordu. Aşağı baktı ve göğsündeki kurşun deliklerini gördü. Ağzından ve çenesinden akan kanın, göğsünde giderek genişleyen kızıl havuzla birleştiğini hissetti. Başını çevirdi ve bilgisayardaki son ışığın da sönüşünü izledi.

26

Pesanggrahan Nehri
Jakarta, Endonezya

Balıkçılar, Cava Denizi'ne doğru nehir boyunca kürek çekiyordu. Son günlerde balık boldu, o yüzden yanlarına ekstra ağlar almışlardı, hatta sahip oldukları bütün ağları. Bu ağırlık nedeniyle sandal bel vermiş ve suya normalde olması gerekenden daha fazla batmıştı. Eğer işler yolunda giderse güneş batarken, sandalın arkasında küçük ailelerine ve pazarda satmaya yetecek kadar balıkla dolu ağları çekerek eve döneceklerdi.

Harto, sandalın ön tarafından kürek çeken oğlu Eko'yu izledi ve içi gururla doldu. Harto yakında emekli olacak ve balıkçılığı oğlu Eko sürdürecekti. Zamanı geldiğindeyse Eko kendi oğlunu aynen böyle balığa götürecek ve Harto'ya babasının öğrettiği gibi ona balık tutmayı öğretecekti.

Yaşlı adam böyle olmasını umuyordu. Son zamanlarda işlerin şimdiki gibi devam etmeyeceğini düşünerek endişelenmeye başlamıştı. Her geçen yıl sandal sayısı artıyor, balık sayısı azalıyordu. Her gün daha uzun saatler balık tutuyorlardı ama ağlarına daha az balık takılıyordu. Harto bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Kısmet insana gelir ve sonra geri çekilir, tıpkı denizler gibi; bu iş böyledir. *Kontrol edemeyeceğim konularda endişelenmemeliyim.*

Oğlu kürek çekmeyi bıraktı. Sandal dönmeye başladı.

Harto çocuğa seslendi: "Eko, kürek çekmen gerekiyor. Eğer dengeli kürek çekmezsek sandal döner. Odaklan."

"Suda bir şey var, baba."

Harto baktı. Suda yüzen siyah bir şey vardı. Bir adam. "Eko, çabuk kürek çek."

Sandalı adama yaklaştırdılar. Harto uzandı, adamı yakalayıp ağlarla dolu daracık sandala çekmeye çalıştı. Çok ağırdı. Üzerinde bir çeşit koruyucu giysi vardı ve suda batmıyordu. Özel bir malzemeden yapılmıştı. Harto adamı döndürdü. Bir kas ve göz koruyucu bir maske adamın burun kısmını da örterek boğulmasını engellemişti.

"Dalgıç mı, baba?"

"Hayır, sanırım bir... polis." Harto, adamı bir kez daha sandala çekmeye çalışırken neredeyse devriliyorlardı. "Eko, gel buraya. Bana yardım et."

Baba ile oğlu, sırılsıklam adamı sandala çektiler ancak adamı sandala aldıkları anda içerisi suyla dolmaya başladı.

"Batıyoruz baba!" Eko endişeyle etrafına bakındı.

Sandalın kenarından içeri hızla su doluyordu. Neyi suya atacaklardı? Adamı mı? Nehir, denize akıyordu, oraya sürüklenirse adamın öleceği kesindi. Onu böyle çok uzağa taşıyamazlardı. Su artık sandala daha hızlı dolmaya başlamıştı.

Harto ağlara baktı; sandalda ağırlık yapan tek şeye. Ama onlar Eko'ya kalacak mirastı, ailesinin sahip olduğu tek varlık, hayatta kalabilmelerinin ve masaya yemek koyabilmelerinin tek yolu.

"Ağları suya at, Eko."

Genç çocuk, babasının emrini sorgulamadan uyguladı. Ağları teker teker suya attı ve yavaş yavaş akan nehre doğuştan onun olan şeyi geri verdi.

Ağların büyük bölümü gittikten sonra sandala dolan su durdu. Harto sandalın zeminine çöktü ve boş gözlerle adama baktı.

"Sorun nedir, baba?"

Babası hiçbir şey söylemeyince Eko, ona ve kurtardıkları adama yaklaştı. "Ölmüş mü? Adam..."

"Onu eve götürmeliyiz. Kürek çekmeme yardım et evlat. Başı belada olabilir."

Sandalı döndürdüler ve nehirde akıntıya karşı kürek çekmeye başladılar. Harto'nun gelecek balıkları temizlemek ve depolamak için bekleyen karısı ile kızına doğru gidiyorlardı. Ama bugün balık yoktu.

27

Associated Press
Kablo Yayını – Son Dakika Haberleri
Silah Sesleri ve Patlamalar Endonezya'nın Başkenti Jakarta'yı salladı.

Jakarta, Endonezya (AP) // Associated Press'e, Jakarta çapında gerçekleşen pek çok patlama ve silah seslerine dair raporlar ulaştı. Henüz saldırıyı üstlenen bir terör örgütü olmamasına karşın Endonezya hükümeti içindeki kaynaklar, isimlerinin gizli kalması koşuluyla, saldırıların birbirlerine bağlı olduğunu düşündüklerini belirttiler. Bu noktada hedefin veya hedeflerin kimler olduğu belli değildi.

Öğleden sonra saat bir sularında şehrin köhne yerleşim mahallelerindeki yüksek binalar, patlayan bombalarla sarsıldı. Tanıklar en azı iki binanın tahliye edildiğini belirtiyor.

Bu patlamaların birkaç dakika ardından pazar bölgesi sokaklarından patlama ve otomatik silah sesleri duyuldu. Can kaybının ne kadar olduğuna dair bir bilgi yok ve polis konu hakkında yorum yapmayı reddediyor.

Detayları belli oldukça haberimizi güncelleyeceğiz.

The Jakarta Post
Batı Jakarta Polis Şefi Tutuklandı

Endonezya Ulusal Polisi, bugün Batı Jakarta Polis Şefi Eddi Kusnadi'nin çocuk pornografisi suçlamasıyla tutuklandığını doğruladı. Yeni Karakol Şefi Paku Kurnia konu hakkında şöyle konuştu: "Bugün Jakarta Metro Polis teşkilatı ve Batı Jakarta Polis Teşkilatı için hüzünlü ve utanç verici bir gün ama kendi içimizdeki şeytanlarla yüzleşme kararlılığımız sonunda bizleri güçlendirecek ve halkımızın bize duyduğu güveni artıracaktır."

28

Immari Jakarta Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Kate elleri arkasında bağlı, hâlâ başında duran siyah çuvalla bir sandalyeye oturuyordu. Yolculuk zor geçmişti. Otuz dakika boyunca askerler onu, bez bebek gibi sağdan sola atmış, minibüsten minibüse nakletmiş, birçok koridor boyunca sürüklemiş ve sonunda bir sandalyeye atarak kapıyı üzerine kapatmışlardı. Zifiri karanlıkta hareket ediyor olma hissi yüzünden kusacak gibiydi. Bileklerine bağlı plastik kayış ellerini acıtıyordu ve kafasındaki simsiyah, kalın çuval yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Zifiri karanlık ve sessizlik oldukça sersemleticiydi, duyusal yoksunluk gibi. Ne kadar zamandır buradaydı?

Sonra bir şeyin yaklaştığını duydu koridordan ya da büyük bir odadan ayak sesleri geliyordu. Her geçen saniye yankıları kuvvetleniyordu.

"Çıkarın o çuvalı kafasından!"

Martin Grey'in sesi. Martin, üvey babasının sesi, Kate'in tüm vücudunda huzur verici dalgalar gibi dolaştı. Karanlık eskisi kadar kasvetli gelmedi ve bağın ellerinde yarattığı acı hafiflemiş gibiydi. Güvendeydi. Martin, çocukları bulması için ona yardım edecekti.

Kafasındaki çuvalın çıkartıldığını hissetti. Işıklar kadını neredeyse kör edecekti. Gözlerini kıstı, yüzünü ekşitti ve başını çevirdi.

"Ve ellerini çözün! Kim yaptı bunu ona?"

"Ben yaptım, efendim. Direniyordu."

Kadın hâlâ konuşanları göremiyordu ama sesi tanıdı, onu kamyondan alan, klinikten çocukları kaçıran adamdı. Ben Adelson'ın katili.

"Ondan epey korkmuş olmasın." Martin'in sesi soğuk ve etkiliydi. Kate, adamın daha önce kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştı. Kıkırdayan iki adam daha duydu ve sonra onu esir alan adam, "İstediğin kadar söylen, Grey. Ben sana hesap vermiyorum. Ve daha önceleri yaptığımız işten memnun görünüyordun," diye cevap verdi.

Adam ne demek istemişti?

Martin'in sesi değişti, daha memnun bir tondaydı. "Biliyor musun? Neredeyse direniyor gibisin, Bay Tarea. Bakın, direndiğiniz zaman ne olur size göstereyim."

Kate, Martin'i görebiliyordu artık. Yüzü sertti. Önce ona sonra ve sonra diğer iki adama baktı, Martin'e eşlik ediyor gibi görünen askerlere. "Onu bir hücreye götürün. Kafasına bir çuval geçirin ve ellerini bağlayın. Ne kadar sıkı o kadar iyi."

İki asker Kate'i kaçıran adamı yakaladılar. Daha önce onun başında olan çuvalı adamın kafasına geçirdiler ve sürükleyerek odadan çıkardılar.

Martin, Kate'in yanına diz çöktü ve "İyi misin?" diye sordu.

Kate ellerini ovuşturarak öne eğildi. "Martin, laboratuvarımdan iki çocuk kaçırıldı. Bu adam, onları kaçıranlardan biriydi. Bulmak zorundayız."

Martin bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Her şeyi açıklayacağım. Ama şu anda bana, o çocuklara ne yaptığını anlatman gerekiyor. Bu çok önemli, Kate."

Kate, cevap vermek için ağzını açtı ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Zihnindeki sorular birbirleriyle yarışıyordu.

Cevap veremeden, büyük odaya iki adam daha girip Martin'le konuştular. "Efendim, Dr. Sloane sizinle konuşmak istiyor."

Martin başını kaldırdı. Sıkkındı. "Onu geri arayacağım. Bu bekleye..."

"Efendim, burada."

"Jakarta'da mı?"

"Binada efendim. Sizi ona götürme emri aldık. Üzgünüm efendim."

Martin yavaşça ayağa kalktı, endişeli görünüyordu. "Onu aşağı, kazının gözlem katına indirin. Ve... Kapıya nöbetçi koyun. Birazdan geleceğim."

Martin'in adamları Kate'i dışarı çıkardılar. Aralarında güvenli bir mesafe bıraktılar ancak kadını bir şahin gibi izliyorlardı. Kadın, diğer adamların da Martin'e aynı şekilde davrandıklarını fark etti.

29

Pesanggrahan Nehri
Jakarta, Endonezya

Harto, esrarengiz adamın dirseklerine dayanarak doğrulup başındaki kask ve gözlüğü çıkartmasını izledi. Adam etrafına bakınıyordu ve kafası karışmış gibiydi. Başındaki kaskı sandaldan nehre attı ve birkaç dakika daha uzandıktan sonra üzerindeki yeleğin kayışlarıyla çekiştirmeye başladı. Sonunda onları da çözmeyi başardı ve üzerindeki hantal yeleği suya attı. Harto, yeleğin göğüs kısmında iri bir delik olduğunu fark etti. Belki de hasar almıştı. Adam ağır ağır nefes alarak göğsünü ovaladı.

Amerikalıydı ya da Avrupalı. Bu, Harto'yu şaşırttı. Adamın beyaz olduğunu biliyordu, sandala çektiklerinde yüzünün yarısını görmüştü ama adamın Japon ya da Çinli olduğunu düşünmüştü. Silahlı bir Avrupalının burada, nehirde ne işi vardı? Belki de bir suçluydu; bir terörist veya uyuşturucu karteli mensubu. Bu adama yardım etmek onları tehlikeye mi atmıştı? Daha hızlı kürek çekmeye başladı. Eko sandalın dönmeye başladığını gördü ve o da küreklere daha hızlı asıldı. Çocuk hızlı öğreniyordu.

Nefesi biraz normale dönünce beyaz adam doğruldu ve İngilizce konuşmaya başladı.

Eko arkasında baktı. Harto ne diyeceğini bilmiyordu. Asker yavaş yavaş konuştu. Harto, İngilizce olarak bildiği tek cümleyi söyledi. "Karım İngilizce konuşur. O size yardım."

Adam tekrar sırtüstü uzandı. Gökyüzüne baktı ve Eko ile Harto kürek çekmeye devam ederken göğsünü ovaladı.

David, göğsüne isabet eden kurşunun yelekteki hayati fonksiyon izleme sistemini bozduğunu düşündü. Bu kesinlikle onun için kötüydü. Miğferindeki takip cihazı hâlâ çalışıyor olmalıydı ama o da artık nehrin dibindeydi.

Tanrı Jakarta balıkçılarını korusun. Onun hayatını kurtarmışlardı ama şimdi nereye götürüyorlardı? Belki Immari adamın başına bir ödül koymuştu ve piyango bu ikisine vurmuştu sadece. Eğer onu ele vereceklerse, buradan kurtulması gerekirdi ama güçlükle nefes alabiliyordu, David. Bunu zamanı gelince düşünmeye karar verdi. Dinlenmek zorundaydı. Bir dakika kadar nehri izledi ve sonra gözlerini kapadı.

David, altında yumuşak, konforlu bir yatak hissetti. Jakarta'lı, ortayaşlı bir kadın, adamın alnında ıslak bir kumaş parçası tutuyordu. "Beni duyabiliyor musunuz?" Adamın gözlerinin açıldığını görünce kadın döndü ve başka bir dilde seslenmeye başladı.

David, kadının kolunu yakaladı. Kadın korkmuş görünüyordu. "Senin canını yakmayacağım. Neredeyim ben?" dedi. Çok daha iyi hissettiğini fark etti. Tekrar nefes alabilmeye başlamıştı ama göğsünde hâlâ acı vardı. Doğruldu ve kadının kolunu bıraktı.

Kadın, adama adreslerini verdi ama David burayı bilmiyordu. Kadın başka bir soru sormasına fırsat vermeden geri geri yürürken dikkatli gözlerle adamı izleyerek odadan çıktı. Başı hâlâ hafifçe sallanıyordu.

David, göğsündeki morluğu ovaladı. *Düşün.* Eğer açık alanda konvoyuna saldırma riskini göze almışlarsa, Jakarta İstasyonu Komuta Merkezi'ni da çoktan ele geçirmişlerdir.

Josh. Yenik düşen bir asker daha. *Eğer Toba Protokolü'nü durduramazsam daha pek çok asker düşecek. Ve siviller, daha önce de olduğu gibi...*

Odaklan.

Mevcut tehdit. Bu ne anlama geliyor?

Warner'ı aldılar. Ona ihtiyaçları var. *Bu işe bir şekilde dahil olmuş.*

Ama adam buna inanmıyordu. Kate Warner ona samimi ve içten davranmıştı. Yaptığı araştırmaya inanıyordu. Onun *araştırmasına* ihtiyaçları vardı; kullanacakları şey buydu. Araştırmayı açıklaması için doktoru zorlayacaklardı. O da bir başka masum kurban olacaktı. Onu geri almaya odaklanmalıydı. Kadın elindeki en iyi ipucuydu.

Ayağa kalkıp evde dolaşmaya başladı. Kâğıt kadar ince duvarlarla birbirlerinden ayrılmış pek çok oda vardı. Duvarlar ev yapımı sanat eserleri ile çoğunlukla balıkçı tasvirleriyle kaplıydı. Çürük, sineklikli bir kapıyı açıp terasa çıktı. Ev, benzer pek çok evi barındıran bir "binanın" dördüncü katındaydı. Bütün evlerin beyaz sıvalı duvarları, pislik içinde sineklikli kapıları ve aşağıdaki nehre uzanan, basamakları andıran terasları vardı. Uzaklara baktı. Birbirleri üzerine karton kutular gibi dizilmiş, aynen buna benzer evler göz alabildiğince uzanıyorlardı. Her birinin önündeki çamaşır iplerine giysiler asılmıştı. Etrafta kadınlar halılarını dövüyorlardı. Halılardan batan güneşe yükselen toz bulutları, dünyadan kaçan iblisleri andırıyordu.

David aşağı, nehre baktı. Balıkçı sandalları gelip gidiyordu. Birkaçının arkasında ufak motorları olsa da çoğunluğu küreklerle yol alıyordu. Adamın gözleri yukarılardaki binaları taradı. Çoktan buraya gelmiş, onu arıyor olabilirler miydi?

Sonra onları gördü. İki adam, Immari Güvenlik, hemen altındaki ikinci kata çıkıyorlardı. David, balkonun gölgeliğine geri çekildi ve adamların sıradaki eve girişlerini izledi. Ne kadar zamanı vardı? Beş ya da on dakika mı?

David eve geri döndü ve içinde iki küçük yatak olmasına rağmen oturma odası gibi görünen odada toplanan ailenin yanına gitti.

Anne ile babaları, bir erkek ve bir kız çocuğu David'in bakışları onlara zarar verebilecekmiş gibi arkalarına saklamışlardı. Yaklaşık iki metre boyuyla David, kadın ve adamdan en az iki baş uzundu. Kaslı vücudu daracık koridoru neredeyse tamamıyla kaplıyor, arkasından gelen gün ışığını kesiyordu. Onları için neredeyse bir canavar veya uzaylı, bambaşka bir canlı türü gibi görünüyordu.

David, kadına odaklandı. "Size zarar vermeyeceğim. İngilizce konuşuyor musun?"

"Evet. Biraz. Pazarda balık satıyorum."

"İyi. Yardıma ihtiyacım var. Çok önemli. Bir kadın ve iki çocuk tehlikede. Lütfen kocana bana yardım edip edemeyeceğini sor."

30

Immari Jakarta Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Martin Grey dikkatlice odaya girerken, Dorian Sloane'u bir hayalete bakar gibi izliyordu. Martin'in, Immari Jakarta Komuta Merkezi altmış altıncı katındaki köşe ofisinin uzak kenarında duruyordu, Immari Güvenlik Yöneticisi. Sloane, Cava Denizi'ne bakıyor, gelen giden sandalları izliyordu. Martin, kendisinden genç olan adamın geldiğini fark etmediğini sandı, bu nedenle adam konuşmaya başladığında irkildi. "Beni gördüğüne şaşırdın mı, Martin?"

İçeri girerken, Sloane'un penceredeki yansımadan onu izlediğini anladı, Martin. Sloane'un gözlerini yansımadan görebiliyordu. Soğuk, kurnaz ve dikkatli... Avını izleyerek saldıracağı anı bekleyen bir yırtıcı gibi. Camdaki yansıma adamın yüzünün tamamını göstermiyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti. Uzun, siyah yağmurluğuyla, Jakarta'ya ait olmadığı çok belliydi. Burada sıcaklık ve nem o kadar yüksekti ki bankacılar bile daha az resmi giyinmek zorunda kalıyordu. Sadece yakın korumalar ya da saklayacak bir şeyleri olanlar bu kadar giyinirdi.

Martin rahat görünmeye çalıştı. Devasa ofisin ortasındaki meşe ağacı masasına yürüdü. "Aslında, evet. Korkarım beni kötü bir zamanda yakaladın..."

"Korkma. Her şeyi biliyorum, Martin." Sloane yavaşça döndü ve masanın arkasındaki yaşlı adamdan gözlerini hiç ayırmadan tane tane konuştu. "Antarktika'ya düzenlediğin küçük buz balık-

çılığı seyahatinden haberim var. Tibet'te karıştırdığın işlerden de. Çocuklar. Adam kaçırma."

Martin ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi. Adamla arasında bir engel koymak için hafifçe masanın arkasına geçti. Ancak Sloane da yönünü değiştirdi ve ona diğer taraftan yaklaşmaya çalıştı. Martin yerini korudu. Bu vahşi adam hemen orada, kendi çalışma odasında boğazını kesecek dahi olsa yerinden kımıldamayacaktı.

Martin, Sloane'un bakışlarına karşılık verdi. Sloane'un yüzü zayıf, kaslı ancak pütürlüydü. Yıllar boyu yaşadığı zorlu hayatın etkileri görülüyordu. Acıyı iyi bilen bir yüzdü bu.

Sloane, Martin'e bir metre kadar yaklaşınca sinsi yürüyüşüne son verdi. Martin'in bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi; sanki bir tuzak kurmuş bekliyordu. "Aslında daha önce fark ederdim ama Saat Kulesi işiyle fazlasıyla meşguldüm. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

"Tabii, raporları gördüm. Kesinlikle çok talihsiz ve zamansız bir durum. Ve senin de söylediğin gibi benim de işim başımdan aşkındı." Martin'in elleri hafifçe titremeye başladı. Ellerini cebine soktu. "Bu son gelişmeleri rapor etmeyi düşünüyordum. Antarktika, Çin..."

"Dikkatli ol, Martin. Bir sonraki yalanın sonuncusu olabilir."

Martin yutkundu ve yere baktı, düşünüyordu.

"Sadece tek bir sorum var, yaşlı adam. Neden? Ördüğün bütün iplerin uçlarını topladım ama hâlâ kapanış oyununu göremiyorum."

"Yeminime ihanet etmedim. Benim hedefim, *bizim* hedefimiz: kazanamayacağımızı ikimizin de bildiği bir savaşı engellemek."

"O zaman aynı fikirdeyiz. Zamanı geldi. Toba Protokolü devreye girdi."

"Hayır. Dorian, başka bir yol daha var. Bu doğru, bu... bu gelişmeleri kendime sakladım ama iyi bir nedeni vardı. Henüz gelişmemişti, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum."

"Ve yaramadı. Çin'den gelen raporları okudum, bütün yetişkinler öldü. Zamanımız kalmadı."

"Doğru. Test başarısız oldu ama bunun nedeni yanlış tedaviyi kullanmış olmamız. Kate başka bir şey kullandı; o zaman bunu bilmiyorduk ama bana anlatacak. Yarın bu saatlerde lahitlere girebiliriz, sonunda gerçeği öğrenebiliriz."

İşe yaraması uzak bir ihtimaldi ve Sloane, gözlerini bile kırpmadan adama bakmayı bırakınca Martin neredeyse şaşırdı. Adam önce uzaklara, sonra yere baktı. Kısa bir süre sonra adam döndü. Hızla pencereye yürüdü ve Martin odaya girdiği sırada bulunduğu yere döndü. "Gerçeği zaten biliyoruz. Kate ve tedavisine gelince... Sen onun çocuklarını kaçırdın. Konuşmayacaktır."

"Benimle konuşur."

"Onu senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Martin nabzının hızlandığını hissetti.

"Denizaltını açtınız mı?" Sloane kısık sesle konuşuyordu.

Martin bu soruya şaşırmıştı. Sloane, onu test mi ediyordu? Yoksa düşündüğü şey...

"Hayır," dedi Martin. "Güvenli olduğundan emin olmak için daha kapsamlı bir karantina protokolü uyguluyoruz. Sahanın tamamen güvenlik altına alınmak üzere olduğu söylendi bana."

"Açtıkları zaman orada olmak istiyorum."

"Yetmiş yıldan uzun süredir mühürlüydü, hiçbir şey..."

"Orada olmak istiyorum."

"Tabii. Sahayı bilgilendiririm." Martin telefona uzandı. Bu işten kurtulduğuna inanamıyordu. Üç dakika su altında nefessiz kalan biri taze havayı nasıl hissederse, Martin'in hissettiği umut da öyle bir duyguydu. Hızla numarayı çevirdi.

"Oraya gittiğimizde onlara söyleyebilirsin."

"Bundan fazla istediğim..."

Pencereden bakan Sloane arkasına döndü. Gözlerindeki kana susamış bakış geri gelmişti. Sanki gözleri, Martin'in vücudunu yakarak delikler açıyordu. "Fikrini sormuyorum. O denizaltını birlikte açacağız. Bu iş bitene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Martin telefonu yerine koydu. "Pekâlâ, ama önce Kate'le konuşmam lazım." Martin derin bir nefes aldı ve daha dik durdu. "Şimdi de... *Ben* fikrini sormuyorum. Bana ihtiyacın var ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Sloane, camdaki yansımadan Martin'e baktı ve Martin, genç adamın dudaklarının kenarında hafif bir gülümse gördüğünü düşündü. "Sana onunla on dakika vereceğim. Ve başarısız olduğun *zaman* Antarktika'ya gideceğiz ve onu konuşmasını sağlayacak insanlarla baş başa bırakacağız."

31

Nehir Köyü Gecekonduları
Jakarta, Endonezya

David, Immari Güvenlik askerlerinin döndüklerini gördü ve sıranın sonundaki beş odalı, sıva kaplı eve koştu. Bu evi, yerleşim planı nedeniyle özellikle seçmişti.

Adamlar hızlı, mekanik hareketlerle odaları aradılar. Her odaya, silahlarını önlerinde doğrultarak giriyor, önce solu sonra sağı kontrol ediyorlardı.

David, gizlendiği yerden adamların verdiği raporları dinledi. "Temiz. Temiz. Temiz. Temiz. Temiz." Artık "güvenli" olduğunu düşündükleri evden çıkarken adamların adımları yavaşladı.

İkinci adam yanından geçtiğinde David yavaşça adamın arkasına ilerledi ve ıslak kumaş parçasını adamın ağzına bastırdı. Kloroformun, adamın ağzını ve burun deliklerini doldurmasını bekledi. Adam debelendi. Her geçen saniye uzuvlarının kontrolünü kaybederken çaresizce David'i tutmaya çalıştı. David, kumaşı ağzına sıkıca bastırdı. Adam ses çıkaramadan yere yığıldı. David dikkatini ikinci adama vermek üzereydi ki yan odadaki adamın telsizinin cızırdadığını duydu.

"Immari Beşinci Keşif Ekibi, dikkatli olun. Saat Kulesi, sizin bölgenizdeki bir saha dolabına erişim olduğunu rapor ediyor. Hedefin yakınlarınızda olduğu ve dolaptan silah ve patlayıcı almış olabileceği düşünülüyor. Tedbirli olun. Destek gönderiyoruz."

"Cole? Bunu duydun mu?"

David, az önce etkisiz hale getirdiği adamın, belli ki Cole'un üzerine çömeldi.

İkinci adam yan odadan, "Cole?" diye seslendi. David, askerin botları altında ezilen toprağın sesini duyabiliyordu. Adam artık mayın tarlasında yürüyen her adımı, son adımı olabilecek biri gibi yavaşça yürüyordu.

David ayağa kalkarken adam hızla kapıdan içeri daldı ve silahını David'in göğsüne dayadı. David adamın üzerine atladı. Yere yuvarlanarak silah için kavga etmeye başladılar. David, adamın ellerini pislik içindeki zemine vurdu ve silah duvara doğru sürüklendi.

Adam, David'i üzerinden attı ve silaha doğru emeklemeye başladı ancak çok ilerleyemeden David bir kez daha adamın üzerine atladı, kolunu boğazına dolayıp tüm gücüyle sıkmaya başladı. Avuç içiyle adamın omzunun üstüne dayayarak daha kuvvetli sıkabilmek için bir dayanak noktası buldu. Avının nefes yolunun kapandığını hissedebiliyordu. Fazla zamanı kalmamıştı.

Adam ileri geri çırpınarak boğazını sıkan kolu yakalamaya çalıştı. Yerdeki bir şeylere uzanmaya çabaladı. Ne olabilirdi? Cebine mi? Sonra adam ne yapacağını buldu, çizmesine sakladığı bıçağı alacaktı. Bıçağı arkaya savurarak David'in yanına sapladı. David giysilerinin parçalanışını duydu ve bir kez daha üzerine gelen bıçaktaki kanı gördü. İkinci bir darbeden kıl payı kurtuldu. Adamın sırtına koyduğu elini yukarı, kafasına doğru çıkardı ve boğazını çapraz saran kolunu tüm gücüyle çevirdi. Kuvvetli bir çatırtı duyuldu ve boynu kırılan adam yere yığıldı.

David, paralı askerin cansız bedeni üzerinden yuvarlandı ve gözlerini tavana dikerek birbirlerini kovalayan iki sineği izledi.

32

Immari Jakarta Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Martin'in adamları, Kate'i yer altının derinliklerine indirmiş, uzun bir koridordan geçirerek kocaman, akvaryuma benzeyen bir odaya getirmişlerdi. Cam pencere en az dört buçuk metre uzunlukta, yirmi metre genişliğindeydi.

Kate, gördüğü şeyin ne olduğunu anlamadı. Camın arkasındaki manzara kesinlikle Jakarta Koyu'nun dibine aitti ama suda hareket eden yaratıklar, kadının kafasını karıştırmıştı. İlk bakışta onların bir tür parlak deniz canlısı olduğunu düşünmüştü, denizanaları gibi. Suyun yüzeyinden dibe dalıyor ve sonra tekrar yukarı dönüyorlardı. Ama ışıklarda bir sorun vardı. Cama biraz daha yaklaştı. Evet, bunlar robottu. Yengece benziyorlardı. Gözlerinin yerinde dönen ışıklar vardı. Her birinin dörder kolu ve her kolun ucunda da üçer tane metalik parmağı vardı. Kuma dalıyor, sonra mekanik ellerinde çeşitli eşyalarla yüzeye çıkıyorlardı. Kate, daha iyi görebilmek için cama yaklaştı. Ellerindeki eşyalar neydi?

"Kazı yöntemlerinde oldukça ilerledik."

Kate arkasını döndüğünde Martin'i gördü. Adamın yüzündeki ifadeyi görünce kadın durakladı ve endişelendi. Adam yorgun, kederli ve kaderine boyun eğmiş görünüyordu. "Martin, lütfen bana neler olduğunu anlat. Laboratuvarımdan kaçırılan çocuklar nerede?"

"Şimdilik güvenli bir yerdeler. Fazla zamanımız yok, Kate. Sana bazı sorular sormam gerekiyor. O çocukları neyle tedavi ettiğini bana söylemen çok önemli. ARC-247 olmadığını biliyoruz."

Bunu nasıl biliyor olabilirdi? Ve çocukları neyle tedavi ettiği neden önemliydi? Kate düşünmeye çalıştı. Burada yanlış olan bir şey vardı. Eğer ona söylerse ne olacaktı? Asker, David iyi miydi?

Son dört yıl boyunca Martin, Kate'in kendini tamamen güvenebileceğine ikna ettiği tek adam, tek insan olmuştu. Adam her zaman mesafeli durmuş ve kendi işleriyle meşgul olmuştu, bir üvey babadan çok yasal vasi gibi davranmıştı. Ama ihtiyacı olduğunda hep yardımına koşmuştu. Bu yüzden kaçırma olayına dahil olması mümkün değildi. Ama... yine de burada yanlış bir şey vardı.

"Sana tedaviyi anlatacağım ama önce çocukları istiyorum," dedi kadın.

Martin yürüdü ve camın yanında ona katıldı. "Korkarım bu mümkün değil ama sana söz veriyorum, onları koruyacağım. Bana güvenmek zorundasın, Kate. Pek çok hayat tehlikede."

Neyden koruyacağına? "Tanrı aşkına, burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum, Martin."

Martin arkasını dönüp kadından uzaklaştı, düşünceliydi. "Sana bu dünyada bir yerlerde, hayal edebileceğin her şeyden çok daha kuvvetli bir silahın var olduğunu söylesem ne düşünürdün? Bütün insan türünü ortadan kaldıracak güçte bir silah. Ve o çocukları tedavi ettiğin ilacın bizim tek kurtuluş yolumuz, o silaha dayanmak için tek çaremiz olduğunu?.."

"Oldukça uydurma bir hikâye gibi durduğunu söylerdim."

"Öyle mi? Evrim hakkında, uydurma olmadığını anlayabilecek kadar çok şey biliyorsun. İnsan türü bizim düşündüğümüz kadar güvende olmanın çok gerisinde." Adam akvaryuma, suya dalan bir robota ilerledi. "Sence orada neler oluyor?"

"Hazine kazısı mı? Belki batık bir ticaret gemisidir."

"Bu sana bir hazine avı gibi görünüyor mu?" Kate bir cevap vermeyince adam devam etti. "Sana orada batık bir sahil şehri olduğunu söylesem? Ve dünya üzerine yayılmış pek çok şehirden sadece biri olduğunu. Yaklaşık on üç bin yıl önce Avrupa'nın büyük bir bölümü üç kilometre kalınlığındaki bir buz tabakasının altındaydı.

New York şehri, bir buçuk kilometre kalınlığında buzla örtülüydü. Birkaç yüzyıllık sürede buzlar eridi ve deniz seviyesi yaklaşık otuz metre yükselerek gezegen üzerindeki tüm sahil yerleşkelerini sular altında bıraktı. Bugün bile insan türünün neredeyse yarısı bu sahillerin yüz elli kilometre yakınlarındaki alanlarda yaşıyorlar. O zamanlarda, balık en güvenilir besin kaynağı ve deniz en kolay ticaret yolu iken sahil şeritlerinde ne kadar insanın yaşadığını hayal et. Tamamen yok olan yerleşim yerlerini ve ilk kurulan şehirleri düşün; asla keşfedemeyeceğimiz tarihi. Bu olayın günümüze kadar hayatta kalan tek kaydı Büyük Tufan. Buzulların erimesinden kaynaklanan sel baskınlarında hayatta kalmayı başaran insanlar, gelecek nesilleri uyarmaya kararlıydı. Büyük Tufan hikâyesi aslında tarihsel bir gerçek, hikâye İncil'de, ondan eski ve yeni tarihli elimize geçen her metinde yer alıyor. Akatlıların çivi yazısı tabletlerinde, Sümer metinlerinde, yerli Amerikan medeniyetlerinde hepsi Büyük Tufan'dan bahsediyor ama kimse ondan önce ne olduğunu bilmiyor."

"Her şey bununla mı ilgili? Kayıp sahil şehirlerini, Atlantis'i bulmak için..."

"Atlantis, senin bildiğini sandığın şey değil. Anlatmak istediğim konu denizlerin altında çok fazla şey, tarihimizin bilmediğimiz pek çok parçası olduğu. Büyük Tufan sırasında başka nelerin kaybedildiğini düşün. Genetik tarihi biliyorsun. Büyük Tufan'a kadar en az iki, belki üç farklı insan türünün yaşadığını biliyoruz. Belki daha da fazla. Yakın geçmişte Cebelitarık'ta, yirmi sekiz bin yıllık neandertal kemikleri bulduk. Daha da genç kemikler bulabilirdik. Şu anda bulunduğumuz yere yüz elli kilometreden daha yakın bir noktada, Java'nın en büyük adası Flores Adası'nda, on iki bin yaşında kemikler bulduk; yaklaşık olarak Büyük Tufan'la aynı zamana denk gelen kemikler. Bu hobbit benzeri türlerin dünya üzerinde yaklaşık üç yüz bin yıl yaşadıklarını düşünüyoruz. Sonra on iki bin yıl önce aniden kayboldular, nesilleri tükendi. Neandertaller yaklaşık altı yüz bin yıl önce evrim geçirdiler, nesilleri tükendiğinde bizim yaklaşık üç katımız kadar uzun bir süre boyunca dünya üzerinde yaşamışlardı. Tarihi biliyorsun."

"Bildiğimi biliyorsun ama bunun çocuklarımın kaçırılmasıyla ne ilgisi var?"

"Sence neandertaller ve hobbitler neden yok oldular? İnsanlar sahneye çıkmadan çok uzun süre önce bile vardılar."

"Onları biz öldürdük."

"Bu doğru. Tarihin en büyük toplu katliamlarını insan türü yapmıştır. Bir düşün, hayatta kalmak bizim içimize gömülü bir kod. Antik atalarımızı bile bu içgüdü harekete geçirmiş, neandertalleri ve hobbitleri düşman olarak görmemizi sağlamıştı. Düzinelerce farklı insan alttürünü katletmiş olabilirler. Bu miras utanç verici olsa da bizimle birlikte yaşıyor. Farklı olan, anlamadığımız, dünyamızı ve çevremizi değiştirebilecek, hayatta kalma şansımızı azaltabilecek her şeye saldırmamız. Irkçılık, sınıfsal farklılıklar, cinsiyetçilik, doğu ile batının mücadelesi, kuzey ile güney, kapitalizm ile komünizm, demokrasi ile diktatörlük, İslam ile Hristiyanlık, İsrail ile Filistin... Bunların hepsi aynı savaşın farklı yüzleri, bütün farklılıklara son verecek homojen bir insan türü için yapılan savaşın. Bu, çok uzun süre önce başlattığımız bir savaş ve o zamandan beri savaşıyoruz. Bilinçaltında her insanın zihninde süregelen bir savaş. Tıpkı bir bilgisayar programı gibi; arka planda kesintisiz çalışıyor, bizi bir olasılığa götürüyor."

Kate, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Deneyinin ve çocukların nasıl bu konunun bir parçası olduğunu anlayamıyordu. "O iki çocuğun insan türü içinde süregelen antik bir kozmik savaşa dahil olduklarına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Neandertaller ve insanlar arasındaki savaşı düşün. Hobbitler ve insanlar arasındaki çarpışmaları düşün. Neden biz kazandık? Neandertallerin beyinleri bizimkilerden daha büyüktü, kesinlikle bizden daha iri ve kuvvetliydiler. Ama bizim beyninizin yapılanması, bağlantıları farklıydı. Bizim beynimiz gelişmiş aletler yapmak, problemleri çözmek ve geleceği tahmin etmek için yapılanmıştı. Zihinsel yazılımımız bize avantaj sağladı ama bunun nasıl gerçekleştiğini hâlâ bilmiyoruz. Elli bin yıl önce hepimiz hayvandık,

tıpkı onlar gibi. Ama Büyük İleri Sıçrama bize hâlâ anlayamadığımız bir avantaj sağladı. Emin olduğumuz tek şey beynimizdeki bağlantıların yapısında bir değişiklik olduğu ve bunun muhtemelen lisan kullanma şeklimizi ve iletişim yeteneğimizi geliştirdiği. Ani bir değişiklik. Bunların hepsini zaten biliyorsun. Ama... Ya bir değişiklik daha yaşanmak üzereyse? O çocukların beyinleri farklı bir yapılanmaya sahip. Evrimin nasıl işlediğini biliyorsun. O çocukların beyinleri, insan türünün beyin yazılımının yeni sürümü olabilir. Windows'un veya Mac OS'un yeni sürümleri gibi, daha yeni, daha hızlı sürümler... Önceki sürüme yani bize kıyasla daha avantajlı bir yazılım. Ya o çocuklar veya onlar gibi başkaları insan genetik ağacında ortaya çıkan yeni bir dalın ilk üyeleriyse? Yeni bir alttür. Ya bu gezegen üzerindeki bir grup yeni sürüme çoktan sahip olduysa? Sence bize, eski insanlara nasıl davranacaklardır? Belki de bizim kadar akıllı olmayan son insanlara, neandertallere ve hobbitlere bizim davrandığımız gibi davranırlar."

"Bu çok saçma; o çocuklar bizim için tehdit değil." Kate, Martin'i dikkatle inceledi. Adam farklı görünüyordu... Kate onun gözlerindeki bakışa anlam veremiyordu. Ve genetik bilimi ile evrim tarihi hakkındaki konuşmaları, zaten bildiği şeyleri kadına bir kez daha anlatması... garipti.

"Öyle gibi gözükmüyor ama nasıl tamamen emin olabiliriz?" diye devam etti Martin. "Tarihten bildiğimiz kadarıyla gelişen her insan türü, kendi için tehdit olarak gördüğü tüm diğer türleri ortadan kaldırmış. Geçen sefer avcı biz olsak da bir sonraki sefere av olacağız."

"Öyleyse bunu zamanı gelince düşünürüz."

"Zamanı çoktan gelip geçti ama bunu henüz bilmiyoruz. Çerçeve probleminin doğası böyle; bize ne kadar iyi görünseler de karmaşa içindeki hareketlerimizin sonuçlarını tahmin edemeyiz. Ford, toplu taşıma için bir araç ürettiğini düşünüyordu. Ama dünyaya doğayı katletme aracı sundu."

Kate başını iki yana salladı. "Söylediklerinin farkında mısın, Martin? Hayal dünyasında yaşayan bir deli gibi konuşuyorsun."

Martin gülümsedi. "Baban bana bu konuşmayı yaptığında ben de aynı cevabı vermiştim."

Kate, Martin'in iddiasını düşündü. Bu yalandı, öyle olmak zorundaydı. En azından dikkatini dağıtmak için tasarlanmış bir şeydi, kadının güvenini kazanmaya yönelik, ihtiyacı olduğunda onu yanına alıp kol kanat gerdiğini hatırlatmanın bir yolu. Kate, adamı tepeden tırnağa süzdü. "O çocukları, evrimi engellemek için mi kaçırdığını söylüyorsun?"

"Tam olarak değil... Sana her şeyi açıklayamam, Kate. Keşke yapabilseydim. Tüm söyleyebileceğim, o çocukların bütün insan türünü ortadan kaldıracak bir savaşı engellemenin anahtarı olduğu. Atalarımızın altmış bin yıl önce yelken açıp Afrika kıyılarından ayrılmalarında bu yana yaklaşan bir savaşı. Bana güvenmek *zorundasın*. Ne yaptığını bilmem gerekiyor."

"Toba Protokolü nedir?"

Martin, şaşırmış gözlerle baktı kadına. Yoksa korkmuş muydu? "Nereden... duydun bunu?"

"Beni polis karakolundan alan askerden duydum. Buna, Toba'ya sen de dahil misin?"

"Toba... bir acil durum planı."

"Sen dahil misin?" Kadının sesi kararlıydı ama alacağı cevaptan korkuyordu.

"Evet ama... Toba'ya ihtiyaç kalmayabilir, *eğer* sen benimle konuşursan, Kate."

Dört silahlı asker, Kate'in daha önce görmediği bir yan kapıdan odaya girdi.

Martin askerlere döndü. "Onunla konuşmam daha bitmedi!"

İki asker Kate'i kollarından yakalayıp zorla odadan çıkardı ve Martin'le buluşmak için geçtiği uzun koridor boyunca sürüklediler.

Martin'in diğer iki askerle tartıştığını uzaktan duyabiliyordu.

"Yönetici Sloane zamanın dolduğunu söylememizi istedi. Konuşmayacak ve çok fazla şey biliyor. Seni helikopter pistinde bekliyor."

33

Nehir Köyü Gecekonduları
Jakarta, Endonezya

David, Cole'u bir kez daha tokatlayınca adam kendine geldi. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı. Genç adam uykulu gözlerle etrafına baktı ve David'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Geriye çekilmeye çalıştı ancak David onu tuttu. "Adın ne?"

Adam etrafına bakındı. Yardım... belki de kaçacak bir yol aradı. "William Anders." Genç adam, silahlarına uzanmak için üstünü aradı ancak bir şey bulamadı.

"Bana bak. Giydiğim vücut zırhını görüyor musun? Bunu tanıdın mı?" David ayağa kalktı ve tepeden tırnağa giydiği Immari savaş teçhizatını görebilmesi için genç adama zaman tanıdı. "Beni takip et," dedi David.

Hâlâ sersem olan adam sendeleyerek arkadaşının cansız bedeninin bulunduğu diğer odaya yürüdü. Adamın kafası garip, doğal olmayan bir açıyla dönmüştü.

"O da bana yalan söyledi. Sana sadece bir kez daha soracağım, adın ne?"

Genç adam yutkundu ve kıpırdamadan kapıda durdu. "Cole. İsmim Cole Bryant."

"Bu daha iyi. Neredensin Cole Bryant?"

"Jakarta Şubesi, Immari Güvenlik Seçkin Kuvvetler."

"Hayır, nerelisin?"

"Ne?" Soru, genç paralı askerin kafasını karıştırmıştı.

"Nerede büyüdün?"

"Colorado'da. Fort Collins'de."

David, Cole'un üzerindeki sersemliği atmaya başladığını görebiliyordu. Çok geçmeden tehlikeli bir adam olacaktı. Onun işine yarayacak bir adam olup olmadığını anlamak zorundaydı.

"Orada bir ailen var mı?"

Cole, David'den birkaç adım uzaklaştı. "Hayır."

Bu yalandı. Umut verici. Artık David'in tek yapması gereken genç adamı inandırmaktı.

"Fort Collins'teki çocuklar Cadılar Bayramı'nda mahalleyi gezip şeker toplar mı?"

"Ne?" David kapıya yanaştı.

"Kımıldanmayı kes." David'in sesi daha sertti. "Sırtındaki o his, o sıkışma... Hissediyor musun?"

Genç adam elini beline indirip vücut zırhının içine sokmaya çalıştı. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

David, odanın köşesinde duran silindir şeklindeki spor çantasını alıp fermuarını açtı. İçinde çok sayıda kahverengi, kare, dikdörtgen blok vardı. Plastiğe sarılmış oyun hamuru gibi görünüyorlardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Cole başını evet anlamında salladı.

"Bu patlayıcılardan omurganın üzerine ufak bir sıra yerleştirdim. Uzaktan kumandayla kontrol ediliyor." David, sol elini kaldırdı ve uç uca eklenmiş iki AA pili boyunda küçük bir silindir gösterdi. Silindirin üst tarafında, David'in başparmağının altında kırmızı bir düğme vardı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Cole donakaldı. "Ölüm tetiği."

"Aferin, Cole. Bu *gerçekten* bir ölüm tetiği. David ayağa kalktı ve silindir çantanın askısını omuzuna geçirdi. "Eğer başparmağım bu düğmeden kayacak olursa patlayıcılar ateş alacak ve iç organların jelatin gibi yapışkan bir yığına dönüşecek. Aklından çıkarma, bana, hatta zırhıma bile zarar verecek kadar bile patlayıcı yok sırtında. Senin tam yanında durabilirim ve eğer vurulacak veya herhangi bir şekilde yaralanacak olursam patlama bütün iç organlarını eritir. Sert

vücut zırhın zarar görmez ve karamel dolgulu çikolata gibi olursun. O çikolataları sever misin, Cole?" David, genç adamın artık iyice korktuğunu görebiliyordu.

"Gerçekten mi? Küçükken benim en sevdiğim şeydi. Paskalya'da yemeye bayılırdım. Hatta annem Cadılar Bayramı'nda mahallede şeker topladıktan sonra bana vermek için birazını saklardı. Eve gidip yemek için sabırsızlanırdım. Sert çikolatadan bir kabuk, içinde erimiş sarı renkli karamel." David, tatlarının ne kadar güzel olduğunu hatırlar gibi uzaklara daldı. Sonra Cole'a kısa bir bakış attı. "Ama sen karamelli çikolata olmak istemiyorsun, öyle değil mi, Cole?"

34

Immari Jakarta Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Martin, asansörden dışarı adım atıp helikopter pistine çıktı. Güneş neredeyse batmıştı. Gökyüzü kızıldı. Denizden yükselen ve seksen katlı binanın çatısına esen rüzgâr, tuzlu su kokusunu taşıyordu. Dorian Sloane ileride üç adamıyla birlikte bekliyordu. Martin'i görünce döndü ve helikopter pilotuna kalkış işlemlerini başlatmasını işaret etti. Motor çalıştı ve kanatlar dönmeye başladı.

"Sana konuşmayacağını söylemiştim," dedi Sloane.

"Zamana ihtiyacı var."

"İşe yaramaz."

Martin daha dik durdu. "Onu senden çok daha iyi tanıyor..."

"Bu tartışmalı."

"Tek bir kelime daha edersen seni pişman ederim." Martin, Sloane'a doğru yürüdü. Neredeyse helikopterin sesini bastıracak kadar bağırıyordu. "Zamana ihtiyacı var, Dorian. Konuşacak. Senden bunu yapmamanı şiddetle istiyorum."

"Bu durumu sen yarattın, Martin. Ben sadece temizliyorum."

"Zamanımız var."

"İkimiz de olmadığını biliyoruz, kendin söyledin. Ve söylediğin diğer şeyler beni fazlasıyla şaşırttı. Benden yöntemlerim ve planlarım yüzünden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden ona yaptıkların yüzünden nefret ediyorum..."

"Benim ona yaptıklarım, onun aileme yaptıklarının ancak onda biri kadar."

"O işle hiçbir ilgisi yok onun."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşalım ve önümüzdeki işe odaklanalım."

Sloane, adamın kolunu tutup, helikopterden uzağa, daha rahat konuşabilecekleri bir yere götürdü. *Ve Sloane'un, adamlarının onları duyamayacağı bir yere*, diye düşündü Martin.

"Dinle, Martin. Seninle bir anlaşma yapalım. Bunun işe yarayıp yaramayacağını anlayana kadar Toba Protokolü'nü erteleyeyim. Kızın üzerinde çalışmamıza izin ver. En fazla bir veya iki saat içinde ihtiyacımız olanı alırız. Eğer şimdi Antarktika'ya yola çıkarsak, indiğimiz zaman gerekli tüm bilgi elimizde olur. Sekiz saat içinde gerçek bir Atlantis Geni retrovirüsünü test edebiliriz. Ve evet, bir giriş aradığını biliyorum." Martin konuşmaya başladı ama Dorian elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Boşuna inkâr etmekle uğraşma, Martin. Ekipte bir adamım var. Yirmi dört saat içinde, sen ve ben mezarların kapısından birlikte geçebiliriz. Toba olmaz. Yapabileceğin tek hamle bu. İkimiz de biliyoruz bunu."

"Onun zarar görmeyeceğine söz vermeni istiyorum... kalıcı olarak zarar görmeyeceğine."

"Martin, ben canavar değilim. Sadece neler bildiğini öğrenmemiz gerekiyor; ona asla *kalıcı* bir zarar vermem."

"O noktada anlaşamadığımız üzerinde anlaşabiliriz." Martin, yere baktı. "Artık gitmemiz lazım. Antarktika sahasına ulaşmak oldukça zor olacak."

Sloane helikoptere yürürken adamlarından birini kenara çekti. "Tarea'yı hücreden çıkartın ve Warner'ın o çocuklara ne yaptığını öğrenmesini söyleyin."

35

Immari Jakarta, Komuta Merkezi'nin dışı
Jakarta, Endonezya

On dakika kadar sessizce yol aldıktan sonra David, "Söylesene Cole. Fort Collins'ten bir çocuk kendini nasıl Immari Güvenlik'te buldu?" diye sordu.

Cole, aracı sürmeye odaklanmış, dümdüz ileri bakıyordu. "Bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Hem de nasıl, bilemezsin."

"Ortağımı öldüren ve omurgama bomba dizen adam söylüyor bunu."

Cole'un haklı olduğunu bir nokta vardı. Ama David gerçeği açıklayamazdı, açıklarsa sahip olduğu üstünlüğü kaybederdi. İyi adamları kurtarmak için bazen kötü adam olmanız gerekiyordu.

Immari Jakarta Yerleşkesi'ne varana kadar yolculuklarını sessizce sürdürdüler, altı binadan oluşan ve etrafı, dikenli teller bulunan, yüksek çitlerle çevrili bir yerdi. Tüm girişlere, sağlı sollu nöbetçi kulübeleri dizilmişti. David kask ile gözlüğü başına geçirdi; öldürdüğü adamın kimlik kartını Cole'a uzattı.

Girişe geldiklerinde nöbetçi kulübesinden çıktı ve arabaya yaklaştı. "Kimlikler?"

Cole, iki Immari kimlik kartını nöbetçiye uzattı. "Bryant ve Stevens."

Nöbetçi kimlik kartlarını aldı. "Teşekkürler, pislik. Sadece kırk yıldır okuma yazma biliyorum."

Cole bir elini kaldırdı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Nöbetçi cama eğildi. "Başlığı çıkar," dedi David'e.

David başındaki kaskı çıkardı. Dümdüz ileri ve sonra yana baktı. Nöbetçinin yakın incelemesinin sadece sıradan, zorunlu bir kontrol veya özgüveni düşük bir güvenlik görevlisinin gözdağı vermeye çalışması olduğunu düşünerek profilden verdiği görüntünün işe yaramasını umdu.

Nöbetçi, kimlik kartını inceledi ve sonra dikkatle David'i süzdü. Aynı hareketi defalarca tekrarladı. "Bir dakika." Adam telaşla kulübeye döndü.

"Bu standart uygulama mı?" diye sordu David.

"Daha önce hiç olmamıştı."

Telefon adamın kulağındaydı, numarayı tuşluyordu. Gözleri iki adamın üzerine yapışıp kalmıştı.

David silahını çekti ve tek bir çevik hareketle arabanın diğer tarafına uzandı. Nöbetçi telefonu bırakıp silahına uzandı. David, tek bir el ateş ederek adamı sol omzundan, tam kurşungeçirmez yeleğinin bittiği yerden vurdu. Adam yere yığıldı. Yaşayacak olsa da tavırları muhtemelen düzelmeyecekti.

Cole, David'e baktı ve arabayı Immari Komuta Merkezi binasına doğru gazladı.

"Arka girişe park et, rıhtımın yanına." David, arabanın arka koltuğuna uzanıp patlayıcı dolu ufak paketi aldı. Geri kalan patlayıcıların bulunduğu çantayı tahta döşemenin üzerine çekti.

Tüm yerleşke sınırlarında çalmaya başlayan sirenlerin çığlıkları uzaktan duyuluyordu.

Binaya korumasız duran bir yükleme rampası kapısından girdiler. David, kapının yanındaki duvara patlayıcı yerleştirdi. Fünye mekanizmasına bir kod girdi ve patlayıcıdan bip sesleri gelmeye başladı. Bunları tek elle yapmak oldukça zordu ama Cole'un iyiliği için diğer elinin başparmağını tetikte tutması gerekiyordu.

Koridorda ilerlediler ve David, yaklaşık altı metre aralıklarla duvarlara patlayıcı yerleştirmeye devam etti.

David, gidecekleri yere varana kadar Cole'a bir şey söylememeyi tercih etmişti, esiri Immari Komuta Merkezi'yle iletişim kurmanın bir yolunu bulabilir veya önleri kesilebilirdi. Her iki ihtimalin de, hiçbir iyi yanı yoktu. Ama artık açıklamak zorundaydı. "Dinle, Cole. Bu binanın bir yerinde bir kadını esir tutuyorlar. Dr. Kate Warner. Onu bulmamız gerekiyor."

Cole bir an tereddüt etti ve sonra, "Tutuklu hücreleri ve sorgu odaları binanın ortasında, kırk yedinci katta. Ama kadın orada olsa ve sen onu odadan çıkarabilsen bile binadan asla çıkamazsınız. Güvenlik şu an buraya geliyor ve sadece bu binada bile zaten düzinelerce muhafız var. Ayrıca onlara ek olarak görevden dönen saha ajanları." Cole, David'in sol elindeki ölüm tetiğini işaret ederek sordu. "Bana ne olacak? Eğer sen..."

David düşündü. "Bu binada saha ajanlarının teçhizatlarının bulunduğu bir yer var mı?"

"Evet, üçüncü kattaki anacephanelik ama silahların ve koruyucu giysilerin büyük bölümü çoktan alındı. Bugün sizi öldürmek için bütün bir saha birliği görevlendirildi."

"Fark etmez. Benim ihtiyacım olan şeyi almış olamazlar. Kızı aldığımızda bu tetiği sana vereceğim. Söz veriyorum, Cole. Sonra buradan kendi başıma kaçacağım."

Cole başıyla bir kez onayladı ve "Kamera olmayan bir servis merdiven boşluğu var," dedi.

"Gitmeden önce son bir şey daha var." David, malzeme dolaplarından birini açıp yaktı. Alevler, saniyeler içinde ahşap rafları yalayarak tavandaki yangın detektörüne ulaştı.

Her yandan yangın alarmları duyulmaya başlandı. Titrek LED ışıklar, gürültüye karıştı ve tam bir keşmekeşti. Kapılar açıldı, sağdaki ve soldaki odalardan koşarak insanlar çıktı, fıskiyeler çalıştı ve kaçan insanlar sırılsıklam oldu.

"Artık gidebiliriz."

36

Immari Jakarta Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Kate, asansörde kolunu sımsıkı kavrayan muhafızlardan kurtulmaya çalıştı. Asansör kapıları açılana kadar onu duvara yapıştırdılar ve sonra içinde dişçi koltuğuna benzer bir şey bulunan odaya sürüklediler. Kadını yere fırlattılar, kayışlarla koltuğa bağlayıp pis pis sırıttılar. "Doktor birazdan gelecek." Adamlar odadan çıkarken kahkahalarla gülüyorlardı.

Bekledi. Martin'i gördüğünde hissettiği o ilk rahatlama, milyonlarca yıl önceki bir anı gibiydi artık. Korku içini sarmaya başladı. Kalın kayışlar kollarını kesiyordu; ince plastik bağın bileklerini kestiği yerlerin hemen üstünden. Odanın duvarları bembeyazdı ve kadının oturduğu sandalye dışında, odada sadece yüksek, çelik bir masa vardı. Masanın üzerinde yuvarlak bir paket duruyordu. Arkaya yatırılmıştı, sandalyesinde masayı zorlukla görebiliyor, tavandaki cızırtılı floresan ışıklarına bakmak zorunda kalıyordu.

Kapı açıldı ve ne olduğunu görebilmek için başını kaldırdı. Gelen oydu, çocukları kaçıran adam. Onu askerin kamyonundan kaçıran adam. Adamın dudaklarına geniş bir gülümseme yayılmıştı. Hain bir gülümsemeydi. "Şimdi elime düştün," der gibi bir gülümseme.

Kadının suratından birkaç metre ileride durdu. "Bugün bana fazlasıyla sorun çıkardın, küçük kız. Ama hayat ikinci şanslar üzerine kuruludur." Çelik masaya yürüdü ve masadaki paketi açtı. Kate, uzun, sivri çelik aletlerin parıltılarını gözucuyla görebiliyordu. Adam omzundan geriye baktı. "Ah, kimi kandırıyorum ben? Tecrübelerime

göre hayat bedel ödemek üzerine kuruludur." İşkence aletlerinden birini aldı; küçük bir ızgara şişine benziyordu. "Öğrenmem gerekenleri bana söyleyeceksin ve umarım fiziksel olarak mümkün olduğunca uzun sürer."

Odaya başka bir adam girdi. Üzerinde beyaz bir önlük vardı ve elinde Kate'in pek göremediği bir şey tutuyordu; muhtemelen bir şırınga. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu adam işkenceciye.

"Başlıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Plan böyle değildi. Önce ilaçları deneyeceğiz. Emirler böyle."

"Benim emirlerim öyle değil."

Kate, orada çaresizce uzanmış birbirlerine bakan adamları izliyordu. İşkencecinin elinde gümüş rengi, sivri bir şiş vardı. Beyaz önlüklü adam ise şırıngayı sıkıca tutuyordu.

Sonunda şırıngalı adam konuştu. "Her neyse. Ona bu ilacı vereceğim, sonra canın ne isterse yaparsın."

"Nedir o?"

"Pakistan'da kullandığımız yeni bir şey. Temel olarak beyni lapaya çeviriyor; ne istersen söyleyecek hale geliyor."

"Kalıcı bir şey mi?" diye sordu işkenceci.

"Bazen. Pek çok farklı yan etkisi oldu. Hâlâ üzerinde çalışıyoruz." Normalden büyük olan şırıngayı kadının koluna sapladı ve ilacı enjekte etti. Kate soğuk sıvının damarlarına dolduğunu hissetti. Kayışlardan kurtulmak için çabaladı ama çok sıkı bağlanmışlardı.

"Ne kadar sürecek?"

"On belki on beş dakika."

"Olanları hatırlayacak mı?"

"Muhtemelen hayır."

İşkenceci gümüş renkli aleti masaya bıraktı ve Kate'e doğru yürüdü. Elini, kadının göğüslerinde ve bacaklarında gezdirdi. "Çok tatlı. Ve cesur. İstedikleri cevapları aldıkları zaman belki sana sahip olmama izin verirler."

37

Kate, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu; şu an uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğunu da bilmiyordu. Vücudu acımıyordu. Kolundaki kayışları hissetmiyordu; hiçbir şey hissetmiyordu. Çok susamıştı. Işıklar kör ediciydi. Başını yana çevirdi ve dudaklarını yaladı. Çok susamıştı.

Çirkin adam, kadının yüzüne eğilmişti. Çenesini kavradı ve yüzünü tekrar ışığa çevirdi. Kadın gözlerini kıstı. Adamın yüzü çok zalim ve sinirli görünüyordu. "Sanım artık ilk randevumuz için hazır olmak üzereyiz, prenses."

Cebinden bir şey çıkardı. Bir kâğıt mıydı?

"Ama önce birkaç evrak işini aradan çıkarmamız lazım. Sadece birkaç soru. Bir numaralı soru: O çocuklara ne verdin?" Adam kâğıdı işaret etti. "Ah, buraya bir dipnot yazılmış: 'A-R-C 2-4-7 olmadığını biliyoruz.' Bu her neyse, verdiğinin o olmadığını biliyorlar. Bu yüzden onu deneme bile. Pekâlâ, ne verdin? Son cevaplar, lütfen."

Kate, içindeki cevap verme dürtüsüyle mücadele etmeye çalıştı. Başını iki yana salladı ama zihin gözüyle kendi laboratuvarında ilacı hazırlarken, işe yarayıp yaramayacağı ya da çocukların beynine zarar verip vermeyeceğini... onları lapaya çevirip çevirmeyeceğini... görüyordu. Kadına verdikleri ilaç... mücadele etmek zorundaydı...

"Neydi o? Söyle bize."

"Bebeklerimi... verdim..."

Adam onun üzerine eğildi. "Sesli konuş Prenses. Seni duyamıyoruz. Buradaki operatörler cevaplarını kaydetmek için bekliyorlar."

"Verdim... yapamam... bebeklerim..."

"Evet, onu diyoruz, bebeklerine ne verdin?"

"Bebeklerimi verdim..."

Adam doğruldu. "Tanrım, millet bunu duyuyor musunuz? Beyni yandı." Kapıyı kapadı. "B planı zamanı geldi," dedi ve odanın köşesinde bir şeyler yaptı.

Kate odaklanamıyordu.

Sonra bir alarm duyuldu ve tavandan sular akmaya başladı. Işıklar yanıp sönüyordu, daha öncekilerden bile parlaktı. Kate gözlerini sımsıkı kapadı. Ne kadar zaman geçmişti? Gürültülü bir ses, sonra daha da fazlası. Silah sesleri. Patlama sesi.

Çirkin adam kanlar içinde yere düştü. Kollarına bağladıkları kayışları söktüler ama o ayakta duramıyordu. Kaydıraktan kayan bir çocuk gibi sandalyeden kayıp yere düştü.

Onu görebiliyordu, kamyondaki askeri, David'i. Sırtında bir çanta vardı. Diğer adama küçük bir cihaz verdi. Diğer adam korkmuştu; başparmağını cihaza bastı. Adamların sesleri boğuk geliyordu. Kate onları sualtından duyuyor gibiydi.

Asker, kadının yüzünü ellerinin arasında aldı. Adamın sıcak ve kahverengi gözleri kadınınkilerle buluştu. "Keyt? Bönü duyabilio muson? Keyt?" Adamın elleri sıcaktı. Su soğuktu. Kadın dudaklarını yaladı. Suyun birazını içmeliydi. Su içmesi gerekiyordu.

Adam sıçradı. Silah sesleri. Asker kadının yanından ayrıldı ve sonra geri döndü. "Gollarnı boynoma goyablur musun?" Adam, kadının kollarını kaldırdı ancak hissiz, ölü gibi kolları geri düştü. Betondan yapılmış gibiydiler.

Adam hızla kapıya koştu ve dışarıya bir şey attı.

Kadını iki koluyla, kuvvetli kollarıyla kaldırdı ve koştu. Önlerinde cam ve çelikten duvar patladı. Cam kırıkları kadına battı ama canı yanmadı.

Uçuyorlardı, hayır düşüyorlardı. Adam kadını sımsıkı tutuyordu ama artık tek kolunu kullanıyordu. Bir şeye ulaşmaya çalışırken arkasına doğru uzandı.

Sonra birden hızla geriye çekildiler, bir şeye yakalanmışlardı. Kadın, adamın kollarından kurtuldu ve düştü ama adam kadını

tek kolundan yakaladı. Adam hemen üzerinde, havada süzülürken kadın aşağıda sallanıyordu. Beyaz bir buluttan aşağı uzanan kayışlara bağlıydı. Adamın eli kaymaya başladı, kadın çok ıslaktı ve giysileri de sırılsıklamdı. Düşüyordu.

Adam bu defa, sırtına ve kaburgalarına batırdığı ayaklarıyla kadını yakaladı. Eğilerek kolunu kavradı ve kadını yukarı çekerek bacaklarıyla tamamen sardı. Kadın artık yüzüstü süzülüyordu havada ve aşağıdaki adamları gördü.

Askerler, ateş eden silahlar... Altlarındaki bina ve rıhtım bu adamlarla doluyordu. Daha fazla adam koşarak binadan çıktı ve ateş etmeye başladı. Kadın yukarıdan gelen bir bip sesi duydu. Binanın giriş katı patladı ve otoparka doğru şarapnel ve asker parçaları savruldu.

Yukarıdan yırtılma sesleri geldi; artık daha hızlı düşüyorlardı. Adam kıpırdandı ve Kate uçtuklarını, koydan doğru süzülmeye başladıklarını hissetti.

Aşağıdaki sesler artmaya başladı, çalıştırılan motor ve silah sesleriydi. Oldukları yerde döndüler ve kadın, altlarındaki limanda yaşanan telaşı gördü. Yukarıdan peş peşe bip sesleri geldi. Otoparktaki arabalardan biri şiddetli bir patlamayla havaya uçtu, ardında bir alev duvarı ile çevresindeki her şeyi, herkesi yutan yüzlerce metre çapında bir duman bulutu bıraktı. Silah sesleri kesildi.

Artık sessiz ve huzurluydu. Karanlık çökerken Cava Denizi üzerindeki son güneş ışığını gördü, Kate. Ne kadar sürdüğünü bilmeden bir süre orada asılı kaldılar.

Yukarıdan yırtılma sesi daha geldi ve artık doğrudan altlarındaki karanlık denize doğru düşüyorlardı. Kate, adamın bir şeye ulaşmak için çabaladığını hissetti. Vücudunu saran bacaklar gevşedi ve sonunda kadını taşıyamaz oldular. Kate, kendi başına, daha hızlı düşüyordu. Saniyeler ağır çekimde ilerliyordu. Kadın düşerken havada yuvarlanmaya başladı ve üzerinde süzülen, ondan giderek uzaklaşan adamı gördü.

Deniz suları etrafını sararken büyük bir gümbürtüyle suya düşüşünü duysa da hissetmedi. Deniz onu önce itti, sonra aşağı çekmeye başladı. Ağzına, burnuna soğuk tuzlu su doldu. Nefes alamıyordu. Tüm yapabildiği suyu içine çekmekti. Su içini yaktı. Neredeyse zifiri karanlıktaydı. Sadece ay ışığının denizle buluştuğu yerdeki küçük parıltıyı görebiliyordu.

Kolları iki yana düşmüş, gözleri açık bir halde sürükleniyor ve bekliyordu.

Daha fazla su yutmamak için mücadele etti. Zihni kararadı. Hiçbir şey düşünemiyordu. Her yanı soğuk suyla kaplıydı ve ciğerleri yanıyordu.

Bir işaret fişeği, yanan bir çubuk suya düştü; kadından fazlasıyla uzak bir yere. Ve suyun üstünde, kadından çok uzakta küçük bir böceğe benzeyen bir şey yüzüyordu. Bir işaret fişeği daha atıldı. Bu sefer daha yakına düştü ama yine de uzaktı. Yaratık başını suya daldırdı, yüzdü ve nefes almak için tekrar su yüzeyine çıktı. Üçüncü işaret fişeği atıldı. Siluet suya dalıp kadına doğru yüzdü. Kolunu yakaladı, çekti ve su yüzeyine doğru tüm gücüyle ayaklarını çırparak yüzmeye başladı. Asla yüzeye ulaşamayacaklardı. Kate bir yudum daha su yuttu; yutmak zorundaydı çünkü nefes alması gerekiyordu. Tuzlu su vücudunu işgal etti. Ağzına soğuk beton dökülüyormuş gibi hissediyordu. Ve ağırlığı onu dibe çekerek yüzeye çıkmasına engel oldu. Ay hemen üzerindeydi, sonra birden her şey karanlığa gömüldü.

Kate artık temiz havayı, rüzgâr ve yağmur damlalarını hissedebiliyor, etrafındaki dalgaları duyabiliyordu. Dalga sesleri uzun süre devam etti ve kadını sarmalayan kol başını suyun üzerinde tuttu.

Gürültü, ışıklar ve kocaman bir tekne. Onlara çarpacaktı. Dümdüz üzerlerine geliyordu. Daha sonra kadın, kurtarıcısının ellerini sallayarak onu teknenin yolundan çektiğini gördü.

Başka bir adam, başka eller onu tekneye çekti ve Kate, artık sırtüstü uzanıyordu. Kurtarıcısı başucundaydı. Göğsüne bastırıyor, burnunu sıkıyordu ve... kadını öptü. Nefesi çok sıcaktı. Kadının

ağzını doldurdu ve ciğerlerine ilerledi. Önce dirense de sonra adamın öpücüğüne karşılık verdi. Bunu uzun bir süredir yapmamıştı. Kollarını kaldırmaya çalışsa da yapamadı. Tekrar denedi ve evet, yukarı uzanıp adama sarılmaya çalıştı. Adam, kadının kollarını geri itip yere bastırdı. Göğsü patlamadan önce kadın orada hareketsiz yattı. Adam, kadını yan çevirince ağzından ve burun deliklerinden sular fışkırdı. Öksürük ve öğürtüler arasında devam etti. Kate'in midesi kasıldı ve çaresizce nefes almaya çalıştı.

Nefes alışverişi yavaşlayana kadar onu aynı pozisyonda tuttu kadını. Her nefes içini yakıyordu. Kadın hâlâ ciğerlerini havayla dolduramıyordu. Kısa kısa ve umutsuz nefesler alabiliyordu.

Nefesi yavaşlayana kadar Kate'i tuttu. Her nefes canını yakıyordu, ciğerleri dolmuyor, sığ nefesler alıyordu.

Adam diğer adama seslendi. "Oşıklar! Oşıklar!" Elini boğazına götürdü ve keser gibi bir işaret yaptı. Hiçbir şey olmadı.

Ayağa kalkıp uzaklaştı. Bir saniye sonra ışıklar söndü, hızla ilerlemeye başladılar. Yağmur damlaları, Kate'in yüzüne kamçı gibi vuruyordu ama kımıldayamadan uzandı.

Adam onu, tıpkı uzun kuleden kaçırırken taşıdığı gibi kucağına aldı. Güverteden aşağı indirdi ve daracık bir odadaki küçük yatağa yatırdı.

Kadın sesler duydu. Askerin, diğer adama bir şey işaret ettiğini gördü. "Arto, dur, dur!" Tekrar bir şey işaret etti.

Sonra kadın için geri geldi. Onu kuvvetli kollarıyla kaldırıp tekneden indirdi. Tekrar karaya ayak bastılar. Kumsal boyunca, İkinci Dünya Savaşı'nda bombalanmış yerlere benzeyen, yıkık dökük bir kasabaya yürüdüler. Artık bir tür kulübenin içindeydiler, ışıklar yanıyordu. Kadın o kadar yorgundu ki bir saniye bile uyanık kalamadı. Adam, Kate'i çiçeklerden oluşan bir yatağa –hayır, çiçek desenli bir yorganın üzerine yatırdı. Kadın gözlerini kapadı, uykuya dalmak üzereydi ama adamın ayak tarafına geçip üzerindeki ıslak pantolonu çıkardığını hissetti. Gülümsedi. Adam, Kate'in gömleğine uzandı. Panik hissetti. Adam yarasını görecekti. Asker, gömleği

kavradı ama Kate onun ellerini tuttu. Üzerindekini çıkarmaması için çabaladı.

"Kate, guru albısalar gıymalısın."

"Hayır." Başını iki yana salladı ve arkasını döndü.

"Gıymak zorundas..."

Kadın söylenenleri güçlükle duyabiliyordu.

Adam gömleği çekiştirdi.

"Lütfen yapma," diye mırıldandı Kate. "Lütfen yapma..."

Kate'i bıraktı, yatağın üzerindeki ağırlık kalktı ve adam ortadan kayboldu.

Bir motor çalıştı, küçük bir motor. Ve kadının her yanını sıcak hava sarmaya başladı. Döndü ve sıcak havayla karnını ve saçlarını ısıttı. Tüm vücudu nihayet ısındı.

38

Immari Jakarta Komuta Merkezi
Jakarta, Endonezya

Cole, yüzüstü yatmış bekliyordu. Bomba uzmanı üzerindeki yelekle uğraşırken yaklaşık bir saattir bu pozisyonda bekliyordu. Kıvranmamak, kontrolünü kaybetmemek ve çığlık atmamak için kendiyle mücadele ediyordu. Zihninden tekrar tekrar geçen tek bir düşünce vardı; *bir daha asla ailemi göremeyeceğim.* Parası ne olursa olsun bu işi asla kabul etmemeliydi. Yeteri kadar para biriktirmişlerdi, en azından bir otomobil bakım servisi şubesi açmak için gereken 250.000 doların 150.000 dolarını. Deniz piyadelerinden gelecek parayla idare edebilirlerdi. Ama genç adam biraz "yedek para" biriktirmek istemişti, ilk yıllarda işlerin yavaş gitmesi ihtimaline karşı. Immari'de işe alımları yapan adam, "Orada bulunma nedenin genellikle gösteriş yapmak, müşterilerimizin kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak olacak. Seni istediğin gibi düşük güvenlik bölgelerinden birine atayacağız. Kesinlikle Ortadoğu'ya hatta Güney Amerika'ya bile gönderilmeyeceksin. Avrupa bölgesi için kıdem gerekiyor. Güneydoğu Asya oldukça sessiz bir bölge. Jakarta'nın havasına bayılacaksın." Şimdiyse Immari takımları için başka adamlar, karısının kapısını çalıyorlardı. "Hanımefendi, eşiniz talihsiz bir karamelli çikolata vakasında öldürüldü. En derin taziyelerimizi sunarız. Ne? Ah, hanımefendi, bu asla olmaz. İşte çikolata kalıntıları." Cole soğuk ve yersiz bir kahkaha attı. Kontrolünü kaybediyordu.

"Dayan Cole. Neredeyse ulaştık," dedi bomba uzmanı, kalın ve kavisli bir patlama kalkanının ardından. Adamın başında iri bir

kask vardı ve patlama kalkanının üstündeki ince, cam bir şeritten dışarı bakıyordu. Kolları, gümüş renkli akordeon tipi metal kol koruyucuları içinde, kalkanın iki yanından uzanmışlardı. Altmışlardan kalma uzay dizilerindeki robotların kollarına benziyordu.

Uzman, Cole'un yeleğinin kayışlarını dikkatle kesti. Yeleği hafifçe kaldırdı ve daha iyi görebilmek için patlama kalkanın cam şeridine doğru iyice eğildi.

Cole'un zaten sırılsıklam olmuş yüzünde ter damlaları belirdi.

"Bubi tuzağı kurulmamış," dedi bomba uzmanı. Çok çok küçük hamlelerle yeleği arkaya doğru sıyırdı. "Bakalım bu neymiş."

Yeleğin kalan kısmını tek seferde hızla açtığında Cole, neredeyse yerinden sıçradı. Zamanlayıcı neredeydi? Yedek sistem? Adamın ellerinin hızlıca omurgasında dolaştığını hissetti. Daha sonra eldivenli ellerin içlerinin boşaldığını hissetti. Bomba uzmanı, patlama kalkanını itip aralarından çekerken metalin metale sürterek çıkardığı gıcırdamayı duydu. Uzman artık çıplak elleriyle çalışıyordu.

Cole adamın bombayı sırtından kaldırdığını hissetti.

"Artık ayağa kalkabilirsin, Cole."

Cole nefesini tutarak arkasını döndü.

Bomba uzmanı, genç adama küçümseyerek bakıyordu. "İşte bomban burada, Cole. Artık dikkatli olman lazım. Polyestere alerjin olabilir." Adam Cole'a, dürülmüş bir tişört uzattı.

Cole, gördüğüne inanamıyordu. Utanmış olsa da büyük ölçüde rahatlamış hissediyordu.

Cole, dürülmüş tişörtü açtı. Keçeli kalemle ve büyük harflerle "BOM!" yazıyordu ve onun altında daha küçük harflerle: "Özür dilerim..."

39

Batavia Marinası
Jakarta, Endonezya

Harto, karısına sarılıp kızı ile oğlunu yanına aldı. Marinanın ahşap iskelesinde, askerin bahsettiği tekneyi aldıkları yerde duruyorlardı. Dördü birden gözlerini bile kırpmadan tekneyi izliyor, hiçbiri konuşmuyordu. Tekne göz kamaştırıyordu. Bunların hepsi bir rüya gibi geliyordu Harto'ya. Bu tekne, en küçük çocuğu doğduğu günden bu yana gördüğü en güzel şeydi.

"Bu bizim," dedi adam.

"Nasıl, Harto?"

"Bunu asker adam verdi bana."

Kadın, belki de gerçek olup olmadığını anlamak için elini teknenin yanında gezdirdi. "Neredeyse balık tutmak için kullanılamayacak kadar güzel."

Tekne, aslında küçük bir yattı. Yirmi metre uzunluğundaydı ve Cava Denizi'ndeki ufak adalar arasında yolculuk etmeye uygundu. Güverte üzerinde otuz kişilik yer vardı. Güverte altındaki ana kamara ile iskele ve kıç tarafındaki misafir kamaralarında toplam sekiz kişi uyuyabilirdi. Üst güverte ve onun üzerindeki güverte köprüsünün manzarası ise nefes kesiciydi.

"Bununla balık tutmayacağız," dedi Harto. "Başkalarını balık tutmaya götüreceğiz. Burada yaşayan yabancıları ve turistleri. Bunun için bol para ödüyorlar, derin sularda balık avına gitmek için. Ve diğer şeyler için, dalmak veya adaları gezmek gibi."

Karısının bakışları Harto'dan tekneye kaydı ve sonra tekrar adama döndü. Bunun işe yarayıp yaramayacağını ya da kendisine ne kadar iş çıkacağını düşünür gibiydi. "En sonunda İngilizce öğreneceksin, Harto. Öyle değil mi?"

"Öğrenmek zorunda kalacağım. Denizde, Bütün Jakarta balıkçılarını doyuracak kadar balık yok. Gelecek eğlence sektöründe."

İKİNCİ KISIM
TİBET DUVAR HALISI

40

Cava Denizi'nde Bir Yer

Kate, hayatının en kötü baş ağrısıyla uyandı. Hareket etmek bile canını acıtıyordu. Birkaç kez yutkunarak yatakta uzandı. Gözlerini açmak canını acıtıyordu. Gün ışığı canını acıtıyordu. Genç kadın, pencereye sırtını döndü. Pencere. Yatak. Neredeydi?

Kendini zorlayarak doğruldu. Hareket ettikçe acı tüm vücuduna yayılıyordu. Tüm vücudu ağrıyordu ama egzersiz ağrısına benzemiyordu, tahta kaşıklarla dövülmüş gibi hissediyordu kendini. Hasta ve yaralı gibiydi. *Bana ne oldu?*

Odayı fark etti. Bir tür kulübeye veya yazlık eve benziyordu. Küçük bir odaydı. İki kişilik bir yatak ve birkaç parça basit, ahşap mobilya vardı. Pencereden baktığında, ıssız bir kumsala açılan geniş bir veranda gördü. Tatil beldelerinde gördüğünüz türden bakımlı, tertemiz bir kumsal değildi. Gerçekten ıssız bir adada rastlanabilecek kadar hırpani bir yerdi. Kumsalın her yerine hindistancevizleri, ağaç kabukları, tropikal bitkiler ve önceki gece yağan şiddetli yağmur ile yükselen deniz nedeniyle ölen balıklar dağılmıştı. Kate üzerindeki yorganı açıp yataktan çıkmak için yavaşça hareketlendi. Yeni bir his yapıştı yakasına, mide bulantısı. Geçmesini ümit ederek bekledi ancak daha da kötüleşti. Midesinden boğazına doğru salya biriktiğini hissetti.

Banyoya zar zor yetişebildi. Dizleri üzerine yere atıp klozete öğürdü. Bir kere, sonra bir kere daha ve sonra üçüncü defa. Kasılmalar, kadının zaten bitap düşmüş vücuduna peş peşe acı dolu şok dalgaları gönderdi. Mide bulantısı kesildi ve kadın, dizleri üzerinden

yan dönerek tuvaletin yanına oturdu. Bir dirseğini klozete dayadı ve alnını koluna koyarak dinlendi.

"En azından eve kadar utanç içinde yürümeyeceksin."

Kadın başını kaldırdı. Bu kamyondaki askerdi. David.

"Sen ne, biz nerede?.."

"Sonra anlatırım. Önce şunu iç."

"Hayır. Hemen kusarım."

Kadına doğru eğilip turuncu karışımı uzattı. "Bir dene."

David, onun başını arkadan destekledi ve Kate, tekrar itiraz edemeden karışımı içmeye başladığını fark etti. Tatlı bir karışımdı ve kadının tahriş olmuş boğazını kapladı. Hepsini içtikten sonra David ayağa kalkmasına yardım etti.

Yapması gereken bir şey vardı. Neydi o? Alması gereken bir şey vardı. Başı hâlâ zonkluyordu.

Kate'in tekrar yatmasına yardım etti ama genç kadın durakladı. "Bekle, yapmam gereken bir şey var."

"Ona da sıra gelecek. Dinlenmek zorundasın."

Başka bir kelime söylemeden onu yatağa yatırdı. Kate çok bitkin hissediyordu, uyku hapı almış gibiydi. Turuncu, tatlı iksir.

41

Immari Şirketi Jeti
Güney Atlantik Okyanusu üzerinde bir yer

Martin Grey, uçak penceresinden aşağıdaki devasa buzdağına dikkatle baktı. Yaklaşık yüz yirmi kilometrekarelik bir alana yayılmış, Disney World büyüklüğünde, yüzen adanın ortasına yakın bir buzdağından dışarıya bir Nazi denizaltısı fırlamıştı. Denizaltının buzdağından çıktığı alanda işçiler ve ağır makinelerle kazı yapılıyor, denizaltının giriş kapısı aranıyordu. Denizaltının yan tarafını keserek içeri girmek son seçenek olsa da yakında girişi bulamazlarsa sıra ona gelecekti.

Denizaltının altındaki enkaz daha da gizemliydi; ekipler hâlâ çeşitli teoriler üzerinde çalışıyordu. Martin'in de gerekirse beraberinde mezara götüreceği bir teorisi vardı.

"Onu ne zaman buldunuz?"

Dorian'ın sesiyle bir anda irkilen Martin döndü ve başucunda ayakta duran adamı gördü. Dorian da jetin başka bir penceresinden dışarı bakıyordu.

Martin cevap vermek için ağzını açtı ama Sloane onu durdurdu. "Yalan söyleme, Martin."

Martin koltuğuna gömüldü ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. "On iki gün önce."

"Bu o mu?"

"İşaretler aynı. Karbon testleri yaşını doğruluyor."

"İlk ben girmek istiyorum."

Martin adama döndü. "Bunu tavsiye etmem. Enkaz büyük ihtimalle dengesiz bir durumda. İçeride ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok. Orada olabilecek..."

"Ve sen de benimle geliyorsun."

"Kesinlikle hayır."

"Haydi ama Martin. Gençken tanıdığım o cesur kâşif nerede?"

"Bu robotlara göre bir iş. Bizim ulaşamayacağımız yerlere girebilirler. Soğuğa dayanabilirler, içerisi *gerçekten* çok soğuk olacak; hayal edebileceğinden de soğuk. Ve robotların kolaylıkla yeri doldurulabilir."

"Evet, tehlikeli olacak. Ve sanırım, yalnız girip seni dışarıda bırakırsam çok daha tehlikeli olacak."

"Ahlaken senin kadar fakir olduğumu varsayıyorsun."

"Çocuklar kaçıran, gizli sırları olan ben değilim." Sloane, tartışmaya hazır, koltuğundan önündeki Martin'e doğru eğildi.

Kabine erkek bir hostes geldi ve Sloane'a, "Efendim, sizin için bir telefon var ve acil," dedi.

Dorian duvardaki telefonu kaldırdı. "Sloane."

Söylenenleri dinledi, sonra şaşırarak başını kaldırıp Martin'e baktı. "Nasıl?" Kısa bir süre geçti. "Ciddi olamazsın." Birkaç defa başını öne doğru salladı. "Hayır, bak. Tekneyle kaçmış olmalı. Çevre adaları arayın. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Herkesi görevlendir. Yerel Immari Güvenlik'ten ve gerekirse ele geçirilen Saat Kulesi istasyonlarından asker çağır." Adam tekrar dinledi. "Tamam, her neyse. Basını kullanarak onları sıkıştırın. Adamı öldürün ve kadını yakalayın. Kadını ele geçirdiğinizde beni ara."

Sloane telefonu kapadı ve Martin'i dikkatle izleyerek, "Kız kaçmış. Bir Saat Kulesi ajanı ona yardım etmiş," dedi.

Martin aşağıdaki çalışma sahasını incelemeye devam etti.

Sloane dirseklerini masaya dayadı ve öne eğilerek Martin'e vurabilecek kadar yaklaştı. "Elli adamım öldü ve Immari Jakarta'nın üç katı havaya uçuruldu. Rıhtımdan bahsetmeme bile gerek yok. Sen hiç şaşırmış görünmüyorsun, Martin."

"Antarktika sahilindeki bir buzdağından dışarı fırlamış, uzaylı gemisi olması muhtemel seksen yıllık bir Nazi denizaltısına bakıyorum. Bugünlerde bir şeye şaşırmam zor, Dorian."

Sloane arkasına yaslandı. "İkimiz de bunun bir uzaylı gemisi olmadığını biliyoruz."

"Biliyor muyuz?"

"Yakında öğreneceğiz."

42

Cava Denizi'nde bir yer

David, bir süre yatak odası kapısına yaslandı ve tekrar uyanıp uyanmayacağını görmek için Kate'i izledi. Immari'nin haydutları gerçekten kadının pestilini çıkarmışlardı ve kurtarırken kendisinin de pek nazik davrandığı söylenemezdi.

Dalga sesleri ile denizden odaya dolan esinti arasında uyuyan kadını izlemek David'e bir şekilde huzur vermişti. Bunu anlayamıyordu. Her an gerçekleşebilecek bir terör saldırısı beklenirken Immari İstasyonu'nun düşürülmesi, hem de hayatlarını, bu tehditleri durdurmaya adamış insanlar tarafından düşürülmüş olması, bir kâbus senaryosuydu. Hayır, *en büyük* kâbus senaryosu. Ama Kate'i kurtarmak David'i bir şekilde etkilemişti. Dünya artık daha az korkutucu, daha idare edilebilir geliyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendini... umutlu, neredeyse mutlu ve daha güvende hissediyordu. Hayır, bu yanlıştı. Belki... etrafındaki insanlar daha güvendeydi, adam kendinden daha emin hissediyordu. O insanları koruyabileceğine daha çok inanıyordu... Bir şeyler hissettiği insanları.

Bu duygu analizi beklemek zorundaydı. Yapacak işleri vardı.

Kate'in uyanmayacağına emin olunca odadan çıktı ve evin altındaki gizli odada yaptığı işine devam etti.

David, inşaatı yapan mühendislere bir bomba sığınağı yapmalarını istemişti. O sırada bir şey söylememişlerdi ama adamların birbirlerine bakışları her şeyi anlatmıştı. *Bu adam deli ama fiyata itiraz etmedi, o yüzden işe koyulalım.* Odayı dünyanın sonuna, kuvvetli bir kıyamet sonrası senaryosuna uygun düzenlenmişlerdi; dört

tarafı tamamen beton duvardı; kullanışlı, gömme bir metal masa, sadece küçük bir yatak ve biraz erzak sığabilecek kadar bir alandı. İçinde bulundukları duruma gayet uygundu.

Adamın bir sonraki hamlesi çok kritikti. Tüm sabahı neredeyse ne yapacağını düşünerek geçirmişti. Aklına ilk gelen Saat Kulesi Merkezi'yle irtibata geçmekti. Yönetici Howard Keegan, David'in akıl hocası ve dostuydu. Howard, Saat Kulesi'nin güvenliğini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyor olmalıydı ve David'in yardımına kesinlikle ihtiyacı vardı.

Sorun iletişime geçebilmekti. Saat Kulesi'nin gizli iletişim kanalları yoktu. Sadece resmi VPN bağlantı ve protokolleri kullanılıyordu. O yolların takip edildiğine dair hiçbir şüphesi yoktu, bu şekilde bağlantıya geçmek konumlarını hedef tahtası yapardı.

David parmaklarını metal masada tıklattı, arkasına yaslandı ve tavanda asılı ampule baktı.

İnternet tarayıcısını açtı. Tüm yerel ve uluslararası haberlere göz attı. Yapması gerekenleri erteliyordu. Ona yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu. Çocuk kaçakçılığına karışan bir kadın ile adamın, muhtemelen terör saldırısına dönüşmesiyle ilgili bir haber gördü. Bu onu yavaşlatabilirdi. Şüphelilerin robot resimleri henüz makaleye eklenmemişti ancak çok geçmeden onlar da yayınlanacaktı ve Güneydoğu Asya'daki tüm sınır güvenlik kuvvetleri ikisini arıyor olacaklardı.

David'in güvenli evinde pek çok farklı kimlik belgesi vardı ama fazla nakit parası yoktu.

Banka hesabını açtı. Bakiye sıfırdı. Josh havaleleri yapmıştı. Yaşıyor muydu? David, dışarıdyken Jakarta İstasyonu'nun saldırıya uğradığını varsayıyordu. Başka bir şey daha vardı. Birkaç para yatırma işlemi. Hepsi bin doların altında küçük miktarlardı. Hep çift haneli miktarlar. Bu bir şifreydi ama ne tür bir şifre? GPS mi?

9.11
50.00

31.00
14.00
76.00
9.11

9.11, bu şifrenin başı ve sonu olmalıydı. Geri kalan kısmı 50.31.14.76. Bir IP adresiydi. Josh, ona bir mesaj göndermişti.

David, internet tarayıcısını açtı ve IP adresini yazdı. Açılan sayfa Josh'dan gelen bir mektuptu.

David,

Kapıdalar. Kapı onları daha fazla tutamayacak.

Mesajların şifrelerini çözdüm. Okumak için buraya tıkla. Ne anlama geldiklerini anlayamadım. Üzgünüm.

Kontağı buldum en azından çevrimiçi olarak. Roswell Craigslist ilan panosunu kullanarak mesaj yolluyor. Oraya bağlanmak için buraya tıkla. Umarım başka bir mesaj daha gönderir ve saldırıyı durdurabilirsin.

Daha fazla yardımcı olamadığım için gerçekten çok üzgünüm.

-Josh

Not: Mektubun okudum ve havaleleri yaptım (gördüğün gibi). Öldüğünü sanmıştım, giysindeki algılayıcılar hiçbir hayati belirti göstermiyordu. Umarım bu durum seni zorda bırakmaz.

David derin bir nefes aldı ve uzun bir an boyunca gözlerini ekrandan ayırdı. Şifreli mesaj içeren dosyayı açtı: *New York Times*'ın ölüm ilanlarıydı. Josh, muhteşem bir iş çıkarmıştı. Ve başarısız olduğunu düşünerek ölmüştü.

David, Roswell Craigslist sitesini açtı ve anında kontaktan gelen yeni mesajı gördü.

Konu: Yalanlardan kulesinin zamanı daralıyor
Mesaj:
İsimsiz hayranıma:

Korkarım mevcut ilişkim karmaşık bir hal aldı. Seninle buluşamam veya herhangi bir iletişim kuramam. Üzgünüm. Sorun bende değil. Sende. Benim için çok tehlikelisin.

Seninle buluşmamak için 30 neden ve 88 mazeret buldum. 81 yalan ve 86 hikâye uydurdum.

Seninle görüşmem gerektiğini söyledim kendime.

Hatta bir tarih bile belirledim: 03.12.2013

Ve bir zaman: 10.45.00

Ama gerçek şu ki bu noktada önceliklerim listemde 44'üncü sıradasın. Ve bu dikkat etmeye değecek bir sıralama değil. Belki 33'üncü sırada olsaydın düşünebilirdim. Veya 23. Hatta 15. Ama bu kadarı yeterli değil.

Bu konuyu kestirip atmalı, elektriği kesmeli ve çocuklarımı kurtarmalıyım.

Sorumluk sahibi bir insanın yapabileceği tek şey bu.

David kafasını kaşıdı. Bu ne anlama geliyordu? Bir çeşit şifre olduğu çok belliydi. Şu an gerçekten Josh'ın yardımına ihtiyacı vardı.

David, bir not defteri çıkarıp odaklanmaya çalıştı. Beyni bu tür işler için yapılanmamıştı. Nereden başlamalıydı? İlk bölüm oldukça açıktı: Bağlantıları şu an tehlike altındaydı. Onunla buluşamaz veya başka bir mesaj yollayamazdı. Haberler muhteşemdi. Mesajın geri kalanında pek çok sayı sıralanmıştı ve onların yanındaki kelimeler anlamsızdı. Bu özlenen ilişkiler mesaj panosunda anlamlı görünüyorlardı ancak anlattıkları bir durum veya mesaja bir katkıları yoktu. Sayılar. Bir anlamı olmalıydı.

David mesajdaki sayıları çıkartmaya ve not defterine karalamaya başladı. Sırasıyla sayılar şunlardı:

30,88. 81,86.
03-12-2013
10:45:00
#44
33-23-15

İlk bölüm: 30,88. 81,86. GPS koordinatları. David kontrol etti. Batı Çin, tam olarak Nepal ile Hindistan sınırı. Uydu görüntüleri, orada hiçbir şey olmadığını gösteriyordu... Sadece... Bu neydi? Terk edilmiş bir bina. Eski bir tren istasyonu olabilirdi.

Sonraki: 03-12-2013 ve 10:45:00. Bir tarih ve saat. Bağlantıda oldukları kişi buluşamayacağını söylemişti. Öyleyse bu tren istasyonunda ne olacaktı? Bir tuzak mı? Başka bir ipucu mu? Eğer Josh mektubu okuduysa ve ipuçlarını takip ettiyse, bulduğu her şeyi Saat Kulesi Merkezi'ne yollamış olması gerekiyordu. Eğer Merkez ele geçirildiyse ve Immari ölüm ilanlarını ve Craigslist mesaj panosunu öğrenmiş olmalıydı. Mesaj Immari'den geliyor olabilirdi. Bir özel harekât birliği Çin'deki tren istasyonunda konuşlanmış, David'in, tüfeklerinin dürbünlerinde belirmesini bekliyor olabilirlerdi.

David, bu fikri zihninden çıkardı ve sayılardan oluşan son gruba odaklandı. #44 ve 33-23-15. Tren istasyonundaki bir dolaba ait olmalılardı. Yoksa 44 numaralı trene ya da vagona mı? David, burnunun kemerini ovuşturdu ve ilanı tekrar okudu.

Sayılardan sonraki cümleleri... Başka türlü bir mesaj vardı. Talimat mıydı bunlar?

"Elektriği kesmeli ve çocuklarımı kurtarmalıyım.
Sorumluk sahibi bir insanın yapabileceği tek şey bu."

"Elektriği kesmek." "Çocuklarımı kurtarmak." David, cümleleri bir kez daha aklından geçirdi.

Bir karar verdi: Yazılı tarih ve saatte tren istasyonuna gidecek ve orada ne olduğunu kendi gözleriyle görecekti. Kate'i burada, güvende bırakacaktı. Kadın bir şey biliyordu ama bunun konuyla ilişkisini çözememişti. *Burada güvende olacak.* Adam için önemli olan buydu.

Yukarıdan yürüyen birinin ayak sesleri geldi.

43

El Cezire Kablolu Yayını

Endonezyalı yetkililer, terör saldırıları ve çocuk kaçakçılığı zinciriyle ilişkili iki Amerikalıyı belirledi

Jakarta, Endonezya // Dün Endonezya'da yaşanan bir dizi terör saldırısından sonra karada, denizde ve havada geniş çaplı bir insan avı başlatıldı. Endonezya Ulusal Polisi, on iki bin kişilik özel deniz kuvvetlerinin yarısını Cava Denizi'ne sevk etti ve ülkenin her yerinden Jakarta'yı ve şehri çevreleyen adaları araştırmak üzere askerler çağırdı. Komşu hükümetler de sınır devriyelerini ve havaalanlarındaki kuvvetleri alarma geçirerek arama faaliyetlerine destek oluyor. Yetkililer şu ana kadar saldırıların nedeni konusunda sessiz kaldı ancak saldırganların robot resimleri yayınlandı.

Kadın saldırgan Dr. Katherine Warner'ın, Jakarta'yı çevreleyen kırsal alandaki köylerden topladığı fakir çocuklar üzerinde izinsiz deneyler gerçekleştirdiği belirlendi. Polis Müfettişi General Nakula Pang, "Hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyoruz," dedi. "Dr. Warner'ın kliniğinin, ailelerinin onayı olmadan alınan 100 Endonezyalı çocuğun yasal vasisi konumunda olduğunu biliyoruz. Ayrıca Dr. Warner'ın, uyuşturucu kaçakçılığı, insan ticareti ve diğer uluslararası suçlar için cennet gibi bir yer olan Cayman Adaları'ndaki hesapları üzerinden büyük miktarda para trafiği yürüttüğünü de biliyoruz. Bu noktada kliniğin çocuk ticaretine bir paravan olarak kullanıldığına inanıyoruz ve bu faaliyetler, dün yaşanan saldırılara finansman sağlamak üzere gerçekleştirilmiş olabilir."

Bu saldırılar, yerleşim bölgelerinde gerçekleşen üç farklı patlama, pazar bölgesinde yaşanan silahlı bir çatışma ve Immari Jakarta'nın elli çalışanının hayatına mal olan, rıhtım bölgesinde yaşanan ölümcül seri patlamaları içermektedir. Immari Jakarta sözcüsü Adam Lynch şu bildiride bulundu. "Dün kaybettiğimiz hayatlar için yas tutuyoruz ve bugün cevapları arıyoruz. Endonezya Polisi, saldırıların eski bir CIA ajanı ve yakın zamanda, Immari Uluslararası'na bağlı bir diğer şirketimiz olan Immari Güvenlik'le iletişim kuran David Vale tarafından düzenlenmiş olduğuna ilişkin şüphelerimizi doğruladı. Bu saldırıların, kişisel bir kan davasının parçaları olduğuna ve David Vale'ın, Immari çalışanlarına ve çıkarlarına saldırılarını sürdüreceğine inanıyoruz. O çok tehlikeli bir adam. Travma Sonrası Stres Bozukluğu'ndan mustarip veya başka bir psikolojik rahatsızlığı olabilir. Dahil olan herkes için son derece üzücü bir durum. Endonezyalı yetkililere ve komşu hükümetlere, Immari Güvenlik'in desteğini sağlamayı teklif ettik. Bu kâbusun sona ermesini istiyoruz. Elimizden geldiğince kısa bir süre içinde çalışanlarımıza güvende olduklarını bildirmek istiyoruz."

44

Cava Denizi Kıyısında Bir Yer

Kate ikinci kez uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Başı daha az ağrıyordu, vücudu ise neredeyse iyileşmek üzereydi ve düşünebiliyordu.

Odaya bakındı. Neredeyse karanlıktı. Ne kadar süre uyumuştu? Pencereden baktığında güneşin batmak üzere olduğunu görebiliyordu. Çok güzeldi ve manzara bir süreliğine kadının zihnini her şeyden kopardı. Hafif, tuzlu su kokan bir rüzgâr esiyordu. Verandada rüzgârla sallanan harap bir salıncak vardı ve her esintide paslı zincirleri gıcırdıyordu. Bulunduğu yer, terk edilmiş görünüyor ve öyle hissettiriyordu.

Kadın ayağa kalktı ve odadan çıkıp daha büyük olan oturma odasına geçti. Odada mutfağa ve verandaya açılan iki kapı vardı. Yalnız mıydı? Hayır, bir adam vardı ama...

"Uyuyan güzel uyanmış." Adam bir anda yoktan var olmuş gibiydi. Adı neydi? David.

Kate, bir an durakladı. Ne söyleyeceğinden pek emin değildi. "Sen bana ilaç verdin."

"Evet, ama kendimi savunmam gerekirse bunu, seni sorularla sıkıştırmak veya çocuklarına feci şeyler yapmak için yapmadım."

Unuttuğu her şey bir anda aklına geliverdi. Martin, ilaçlar ve sorgu. Ama sonra ne olmuştu? Buraya nasıl gelmişti? Önemi yoktu. "O çocukları bulmak zorundayız."

"*Biz* hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sen dinlenmelisin ve ben çalışmalıyım."

"Bak..."

"Ve önce yemek yemen lazım." Adam hazır diyet yemeklerine benzer bir şey uzattı ancak daha büyük porsiyondu; askerlerin öğünlük istihkak yiyeceklerine benziyordu.

Kate öne eğildi. Sebzeli biftek yahnisi ve kraker. Ya da sebzeli biftek yahnisine yakın bir şey. Kate reddetmek istedi ancak sıcak yemeğin kokusu ve görüntüsü kadının midesini guruldattı, çok acıkmıştı. Dün, tüm gün hiçbir şey yememişti. Yemeği aldı, oturdu ve ince karton tabağı örten plastik kapağı açtı. Tabaktan ufak bir duman bulutu yükseldi. Biftekten bir ısırık aldı, neredeyse tükürecekti. "Tanrım, bu berbat bir şey."

"Evet üzgünüm; son kullanım tarihi biraz geçmiş, zaten tazeyken de pek bir şeye benzemiyordu. Ve hayır. Üzgünüm, başka bir şey yok."

Kate, bir ısırık daha aldı ve yutmadan önce sadece birkaç kez hafifçe çiğnedi. "Neredeyiz?"

David masaya, kadının karşısına oturdu. "Jakarta sahiline yakın, terk edilmiş bir yerleşim bölgesinde. Sahipleri iflas ettiğinde satın aldım burayı. Eğer Jakarta'yı hızla terk etmem gerekirse kayıt dışı bir güvenli evimin olmasının çok işe yarayacağını düşünmüştüm.

"Olanların çoğunu hatırlamıyorum." Kate sebzeleri denedi. Yediklerini çıkartma dürtüsü biraz azaldı. Ya sebzelerin tadı daha iyiydi ya da yemeğin genel iğrençliğine alışmaya başlamıştı. "Yetkililere gitmemiz lazım."

"Keşke gidebilsek." Kadına bir bilgisayar çıktısı, onlar için başlatılan insan avını anlatan bir El Cezire haberi uzattı.

Kate, ağzındaki sebzeleri çiğnemeden yuttu ve bağırdı. "Bu çok saçma. Bu..."

Adam sayfayı geri aldı. "Yakında bir önemi kalmayacak. Planladıkları şey her neyse şu anda gerçekleşiyor. Burada seçeneklerimiz çok sınırlı. Bir ipucum var ve kontrol etmek zorundayım. Burada güvende olacaksın. Senden duymam gereken..."

"Hiçbir şekilde burada kalmıyorum." Kate başını iki yana salladı. "İmkânı yok."

"Hatırlamadığını biliyorum ama seni Immari hapishanesinden çıkartmak o kadar da kolay olmadı. Çok kötü bazı adamlar var. Komployu ortaya çıkarmak için kahramanın ve kızın büyük bir maceraya atıldıkları filmlere benzemiyor bu durum. Senin yapacakların şunlar: Bildiğin her şeyi bana anlatacaksın ve ben de o iki çocuğu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz vereceğim. Burada kalacaksın ve yeni bir mesaj gelmesi ihtimaline karşı bir internet sitesini izleyeceksin."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum."

"Bak, sana anlaşma teklif etmiyorum. Sana söylüyorum."

"Bunu yapmayacağım. Bana ihtiyacın var. Ve ben burada kalmayacağım." Kate, yemeğinin son lokmasını da bitirip plastik kaşığı boş yemek kabına attı. "Ve ayrıca, bence olabileceğim en güvenli yer senin yanın."

"Güzel bir hamleydi. Tam da egoma hitap ettin ama maalesef ben bu numarayı yutmak için biraz, *sadece birazcık* fazla akıllıyım."

"Beni burada bırakmanın sebebi ayağına dolanacağımı düşünmen."

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Benim en büyük derdim bu değil."

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra durdu ve başını hızla yana çevirdi.

"Ne?.."

Kadını eliyle susturdu. "Sessiz."

Kate sandalyesinde döndü. Ve sonra kumsalı tarayan projektör ışığını ve çok hafif bir helikopter sesini fark etti. David bu sesi nasıl duymuştu?

Yerinden yay gibi fırladı, Kate'i kolundan yakalayıp evin girişine yakın vestiyere sürükledi. Vestiyerin arka duvarını sertçe itince, duvar içeriye doğru açıldı. Aşağıya inen beton merdivenler göründü.

Kate tekrar adama baktı. "Bu nedir?"

"Aşağı in. Hemen arkandayım."

Kate, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ama adam çoktan gitmişti.

Kate koşarak eve geri döndü. David, kullandıkları eşyaları topluyordu; yemeği ve kabanını. Kate yatak odasına koştu ve yatak örtülerini düzeltti. Hızlıca banyoyu sildi. Helikopter sesi hâlâ uzaktan geliyordu ama giderek yaklaşıyordu. Artık iyice karanlık çökmüştü ve kadın çok az görebiliyordu. Soluk ışık, sahili zar zor aydınlatıyordu.

David odaya dalıp Kate'e baktı. "Aferin, şimdi benimle gel."

Yine vestiyere koştular, gizli geçitten geçip bomba sığınağına benzeyen küçük bir odaya indiler. Üzerinde bilgisayar olan bir masa, tavanda asılı tek bir ampul ve küçük bir yatak vardı, kesinlikle tek kişilikti.

Asker Kate'i tek kişilik yatağa itti ve işaretparmağını dudaklarını götürdü. Daha sonra ampulün yanındaki ipi çekti ve oda karanlığa gömüldü.

Bir süre sonra Kate üst kattan ayak sesleri geldiğini duydu.

45

Immari Araştırma Üssü, Kar Adası
Antarktika Sahili'nin 155 Kilometre Açığı

Martin Grey, denizaltı kapağının çarkını döndüren robotları izledi. Üzerindeki kıyafetle zar zor hareket edebiliyordu; bir hafta önce Çin Uzay Kurumu'ndan alelacele satın aldıkları, gerçek bir astronot kıyafetiydi bu. Antarktika'daki hava sıcaklığına dayanabilecek, onları radyasyondan koruyabilecek ve bağlantı kordonlarının kopması durumunda yeterli oksijeni sağlayabilecek tek kıyafet buydu. Kıyafetin bütün korumalarına rağmen Nazi denizaltısına girmekten ölesiye korkuyordu. Ve yanındaki kıyafetin içindeki adam, Dorian Sloane, Martin'in endişelerini sadece artırıyordu. Sloane çabuk öfkelenen bir adamdı ve birazdan bulmak üzere oldukları şey, onun kesinlikle patlamasına neden olacaktı. Denizaltılarda en küçük patlamalar bile tehlikelidir.

Denizaltının kapağı büyük bir gürültüyle, birbirlerine sürten iki metal plakanın acı iniltisiyle kükredi. Ama hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Robotik kol çarkı bıraktı, kenara kaydı ve çarkı tekrar kavradı. Çarkı bir kez daha çevirdi ve sonra –BUM– kapak tıpkı bir sürpriz kutusu kapağı gibi aniden ve büyük bir kuvvetle açıldı. Robot aniden kapak ile denizaltı arasında sıkıştı. Metal ve plastik parçalar havada tıslayarak karın üzerine dört bir yana dağıldılar.

Kıyafetinin telsizinden Dorian Sloane'un sesini duydu Martin. Telsizdeki derin, mekanik yankı, adamın sesine normalden daha da tehditkâr bir hava vermişti. "Önden sen, Martin."

Martin, adamın soğuk gözlerine baktı, sonra kapağa döndü. "Operasyon, görüntü geliyor mu?"

"Evet, Dr. Grey. Her iki kıyafetten de görüntü alıyoruz."

"Tamam. İçeri giriyoruz."

Martin küçük bir buz tepeciğinin üzerinde duran, yaklaşık bir metre genişliğindeki girişe doğru ağır ağır ilerledi. Kapağa ulaştığında arkasını döndü, eğildi ve ayağını ilk basamağa koydu. Yanından bir ışık çubuğu çıkardı ve denizaltının giriş bacasından içeri attı. Işık yaklaşık on beş, on altı metre kadar aşağı düştü. Metal zemine çarpan sert plastiğin sesi, buzdan mezarda yankılandı ve adamın altından bir ışık yayılarak sağ tarafa uzanan koridoru aydınlattı.

Martin bir adım daha attı. Metal basamaklar buzla kaplanmıştı. Bir adım daha attı. Metal merdiveni iki eliyle tutarken ayaklarından birinin kaydığını hissetti. Daha sıkı tutunmaya çalışsa da ayağı kaydı. Kapağın arkasına çarptı, az kalsın düşüyordu, ışık her yanını sarmaya başladı, sonra bir anda karanlık oldu ve bir tür hava yastığına düşer gibi yere düştü. Kıyafetin yalıtımı adamı kurtarmıştı. Ama ya kıyafet yırtılmışsa? Yırtıktan içeri soğuk hava dolacak ve birkaç saniye içinde adamı öldürecekti. Martin, ellerini başlığına koydu ve telaşla yokladı. Sonra giriş bacasından başka bir ışık düştü. Parlak lamba Martin'in karnına düştü ve her yanı aydınlattı. Adam kıyafetine baktı. Sorun yoktu.

Üzerinde Sloane belirdi. Adam gün ışığını karartıyordu. "Görünüşe göre çok uzun süredir masa başı bir işte sin, yaşlı adam."

"Sana buraya inmemem gerektiğini söylemiştim."

"Yoldan çekil yeter."

Sloane merdivenlerden aşağı kayarken Martin kenara yuvarlandı ve emekleyerek giriş bölümünden uzaklaştı. Genç adam, merdivenin basamaklarına dahi dokunmadan elleri ve ayakları iki yanda, merdivenlerden aşağı kaydı.

"Denizaltının çizimlerini inceledim, Martin. Köprü dümdüz ileride."

Başlıklarındaki lambaları yaktılar ve koridordan aşağı doğru güçlükle yürüdüler.

Denizaltı ya da teknik adıyla *U-Boot*, bir zaman kapsülü gibiydi, mühürlenmiş ve donmuştu. Tıpkı seksen yıl önce Kuzey Almanya limanından ayrıldığı günkü gibi görünüyordu. Müzelik bir parça olabilirdi.

Koridor dardı, özellikle de bu kadar hantal giysiler içindeki iki adam için. Ayrıca adamlar bu tarihin derinliklerine iyice sıkışarak ilerlerken düzenli olarak hava tedarik hortumlarını kontrol etmek zorundaydı. Koridor geniş bir alana açıldı. Sloane ile Martin durdular, başlıklarındaki lambaları sağa ve sola çevirerek odayı kesitler halinde aydınlattılar. Tıpkı bir deniz fenerinin, gecenin karanlığını yaran ışığı gibi görünüyordu. Odanın, denizaltının köprüsü veya bir tür kumanda merkezi olduğu belliydi. Birkaç saniyede bir, Martin'in gözüne dehşet verici bir görüntü çarpıyordu; ezilip parçalanmış, bir koltuğa yığılıp kalmış ve yüzü erimiş bir adam; denizaltının duvarına çarpmış, tüm giysileri kan lekeleriyle kaplı başka bir adam; donmuş kan gölü içinde yüzüstü uzanmış adamlardan oluşan başka bir grup. Bu adamlar devasa bir mikrodalga fırına koyulup bir anda dondurulmuş gibi görünüyorlardı.

Martin telsizin çalıştığını duydu. "Bu, Çan radyasyonuna[2] benziyor."

"Tam olarak söylemek zor ama evet, oldukça benziyor," diye cevapladı, Martin.

İki adam, birkaç dakika sessizce çalıştılar, köprüden geçerken her adamı incelediler.

"Ayrılmamız lazım," dedi Martin.

Sloane dönerken, "Onun kamarasının nerede olduğunu biliyorum," dedi ve köprünün sonundaki arka koridorda ilerlemeye başladı.

---

2 (Alm.) *Die Glocke*, Polonyalı yazar Igor Witkowski'nin Naziler tarafından imal edildiğini iddia ettiği, fantastik güçlere sahip silah/cihaz. (ed.n.)

Martin adamı güçlükle takip etti. Mürettebat kamaralarına Sloane'dan önce ulaşmak için adamın dikkatini dağıtmayı ummuştu.

Ama artık Martin'in üzerindeki kıyafetle içeri girmesi imkânsız görünüyordu ve Sloane, bu giysiyi idare etme konusunda çok daha başarılıydı.

Sonunda yaşlı adam, odanın girişindeki kapağı açarken Sloane'a yetişti. Sloane odaya birkaç ışık çubuğu atınca oda aydınlandı.

Martin gözleriyle odayı tararken nefesini tuttu. İçerisi boştu. Derin bir nefes aldı. Eğer bir beden görse daha mutlu olur muydu? *Belki.*

Sloane masaya ilerleyip dosyaları karıştırdı. Yay mekanizmalı birkaç çekmeceyi açtı. Başlığındaki ışığı, Alman askeri üniforması giymiş bir adamın siyah-beyaz resmini aydınlattı. Bu bir Nazi üniforması değildi. Daha eski bir üniformaydı; hatta Birinci Dünya Savaşı'ndan bile önce. Adamın sol tarafında bir kadın, karısı olmalıydı, sağ tarafında da iki çocuk duruyordu. Adama çok benziyorlardı. Sloane, uzun bir süre fotoğrafa baktıktan sonra onu giysisinin cebine attı.

Tam o anda Martin adam için neredeyse üzüldüğünü hissetti. "Dorian hayatta kalmayı başaramamış olabilir..."

"Ne bulmayı umuyordun, Martin?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim."

"Önce ben sordum." Sloane masayı aramaya devam etti.

"Haritalar. Ve eğer şanslıysak bir duvar halısı."

"Duvar halısı mı?" Sloane hantal giysisinin baş kısmını döndürdüğünde tepesindeki ışık Martin'i kör etti.

Yaşlı adam, ışığı engellemek için elini kaldırdı. "Evet, bir hikâye anlatan, büyük bir halı..."

"Duvar halısının ne olduğunu biliyorum, Martin." Adam dikkatini tekrar masaya verdi ve birkaç tane daha kitabı karıştırdı. "Biliyor musun? Hakkında yanılmış olabilirim. Sen bir tehdit değilsin. Sadece aklını kaçırmışsın. Çok uzun süredir bu konuya körü körüne takılıp kalmışsın. Ona olanları görmüyor musun? Duvar halıları ve bâtıl efsaneleri kovalarken düştüğü hale bak." Sloane,

rulo yapılmış kâğıtlar ile kitapları donmuş masanın üzerine fırlattı. "Burada hiçbir şey yok; sadece birkaç günlük."

Günlükler! Bu, *o günlük* olabilir! Martin, normal davranıyormuş gibi gözükmek için çabaladı. "Onları ben alabilirim. Belki işimize yarayacak bir şey olabilir."

Sloane dikleşti, Martin'le göz göze geldi ve sonra ince kitaplardan oluşan yığına baktı. "Hayır, sanırım onlara önce ben göz atacağım. Sadece... *bilimsel* şeyleri sana vereceğim."

Dorian, üzerindeki giysiden çok sıkılmıştı. Altı saattir onun içindeydi: üç saati denizaltıda, üç saati arındırma odasında geçmişti. Martin ve araştırma ekibi çok titizdiler. Dikkatliydiler. Her şeyi abartmaya bayılırlardı. Zaman israfıydılar.

Şimdi hijyenik odada, Martin'in karşısında oturuyor ve kan testinin sonuçlarını, *her şeyin temiz* çıkmasını bekliyordu. Bu kadar uzun süren şey neydi?

Arada bir Martin, günlüklere göz atıyordu. O günlüklerde, adamın görmek istediği bir şey olduğu kesindi; Dorian'ın görmesini istemediği bir şey. Kitap yığınını kendine biraz daha yaklaştırdı.

Denizaltı, Sloane'un hayatındaki en büyük hayal kırıklığı olmuştu. Kırk iki yaşındaydı ve yedi yaşından beri o denizaltını bulmayı hayal etmeden geçen tek bir günü bile olmamıştı. Ama o gün gelmiş ve denizaltıda hiçbir şey bulamamıştı. Ya da neredeyse hiçbir şey denilecek kadar az şey altı kızarmış beden ve çok iyi durumda bir *U-Boot*'un dışında.

"Şimdi ne olacak, Martin?" diye sordu Sloane.

"Her zaman yaptığımızı yapacağız. Aramaya devam edeceğiz."

"Bütün detayları istiyorum. Denizaltının altında ve yapının yan tarafında kazı yaptığınızı biliyorum."

"Bizim düşündüğümüz diğer araç," dedi çabucak Martin.

"Anlaşamadığımız konusunda anlaştık. Ne buldunuz?"

"Kemikler."

"Kaç tane?" Dorian duvara yaslandı. Midesinde bir boşluk oluştu. Tıpkı bir lunapark hız treninin, en yüksek noktada durakladığı anda hissedilen beklenti gibi bir boşluk. Alacağı cevaptan korkuyordu.

"Şimdiye dek yaklaşık bir düzine adama yetecek kadar ama daha fazlası olduğunu düşünüyoruz," dedi Martin bitkin bir halde.

"Aşağıda bir Bell var, değil mi?"

"Benim tahminim o yönde. İki araştırmacı yaklaştığında denizaltının etrafındaki alan çöktü. Adamlardan biri denizaltında gördüklerimiz gibi yanmıştı. Diğeriyse buz çöktüğünde öldü. Mürettebatın geri kalanını aşağıda bulmayı umuyorum."

Dorian, tartışamayacak kadar yorgundu ama bu fikir onu ölesiye korkuttu. Fikrin kesinliği. "Yapı hakkında ne biliyorsun?"

"Pek fazla şey bilmiyoruz. Eski bir yapı. En az Cebelitarık'taki kalıntılar kadar. Yüz bin yaşında, belki daha da eski."

Oraya vardıkları andan beri Dorian'ın canını sıkan bir şey vardı, kazı bir türlü ilerlemiyordu. Martin'in adamlarının bu sahayı sadece on iki gün önce bulmuş olmalarına rağmen ellerindeki kaynaklarla şimdiye kadar buzdağını, çoktan Şükran Günü hindisi gibi oymuş olmaları gerekirdi. Burada çalışan personel sayısı çok azdı. Asıl hareketlilik başka bir alanda gibi görünüyordu.

"Asıl kazı sahası bu değil. Öyle değil mi?"

"Başka bir yere... aktarılmış kaynaklarımız var."

Başka bir yere aktarılmış. Dorian bu fikri zihninde tarttı. Bundan daha büyük ne olabilirdi? Binlerce yıldır aradıkları yapı. Yaptıkları tüm fedakârlıklar. Daha büyük ne olabilir?

Daha büyük. Daha büyük bir yapı. Ya da... asıl yapı.

Dorian öne eğildi. "Bu sadece bir parçası, öyle değil mi? Daha büyük yapıyı arıyorsunuz. Bu bölüm gerçek yapıdan kopan bir parça sadece." Dorian bunun doğru olup olmadığından hâlâ emin değildi ancak doğruysa...

Martin Dorian'la göz teması kurmadan başıyla onayladı.

"Tanrım, Martin." Dorian ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Her an gerçekleşebilir. Birkaç gün hatta birkaç saat içinde kapımıza dayanabilirler. Hepimizi tehlikeye atmışsın. Ve bunu on iki gündür biliyorsun! Aklını mı kaçırdın?"

"Başta düşündüğümüz, bunun asıl..."

"Düşündüğünüz, dilediğiniz, umduğunuz... bırak bu işleri. Artık harekete geçmek zorundayız! Bizi bu plastik kafesten çıkardıkları anda Çin'deki operasyonları sonlandırmak ve Toba Protokolü'nü başlatmak için geri dönüyorum, boşuna itiraz etmeye kalkışma. Zamanın geldiğini sen de biliyorsun. Büyük yapıyı bulduğunda bana haber vermeni istiyorum. Ve Martin, buraya doğru gelmekte olan birkaç askeri birlik var. Eğer uydu telefonunu kullanmakta *zorluk yaşarsan* sana yardımcı olacaklar."

Martin, dirseklerini dizlerine koydu ve uzun uzun yere baktı.

Karantina odasının kapısı bir tıslamayla açıldı ve içeriye temiz hava doldu. Hemen ardından odaya, yirmili yaşlarda, elinde not defteri olan bir kadın girdi. Üzerindeki giysi o kadar dardı ki kadına üç beden küçük olmalıydı.

"Beyler, her ikiniz de göreve dönebilirsiniz." Kadın Dorian'a döndü. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Kadın, not defterini yanına bıraktı, ellerini arkasında birleştirdi ve biraz daha arkaya doğru yaslandı.

"Adın ne?" diye sordu.

"Naomi. Ama siz bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz."

46

Cava Denizi'nde Bir Yer

Kate, uyanık olup olmadığını anlayamadı. Bir an için zifiri karanlık ile ölüm sessizliği içinde süzülüyor gibiydi. Hissettiği tek şey sırtındaki yumuşak kumaştı. Yana eğildiğinde ucuz döşeğin gıcırdadığını duydu. Bomba sığınağındaki küçük yatakta uyuyakalmış olmalıydı. Peşlerindeki adamların üst katta ileri geri yürümeleri ve kulübeyi araştırmaları sanki saatler sürmüştü. David'le birlikte adamların gitmelerini beklerken zamanının nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Kalkmak güvenli miydi?

Artık hissettiği şey farklıydı, açlık. Ne kadar uyumuştu?

Bacaklarını küçük yataktan aşağı bıraktı ve üzerlerine basarak..."

"Ah, Tanrım!" Vücudunu kadının bacaklarına doğru kaldırdı, acıyla kıvranan David'in sesi küçük odayı doldurdu.

Kate ağırlığını tekrar yatağa verdi ve ayağıyla, David'in üzerine basmadan yere basabileceği bir yer aradı. Sonunda sol ayağını yere koyup ayağa kalktı. Bu sırada odada, tavandan sarkan ampulü sallayacak bir hava akımı yarattı. Eliyle ampulün ipini bulup ışığı yaktı. Küçücük oda sarı ışıkla aydınlandı. Gözlerini kısarak tek ayağı üzerinde bekledi. Etrafını görebildiği zaman odanın köşesine, yerde hâlâ cenin pozisyonunda yatan David'den uzağa yürüdü.

Tam *yerine* basmış olmalıydı. Tanrım. Adam neden yerde yatıyordu ki? "Biliyorsun ki ortaokulda değiliz. Yatağı paylaşabilirdik."

David homurdanarak elleri ve dizleri üzerinde kalktı. "Centilmenliğin işe yaramadığı belli oluyor."

"Öyle demedim."

"Boş ver. Buradan çıkmak zorundayız," dedi David doğrulurken.

"Adamlar ne olacak?"

"Hayır, doksan dakika önce gittiler ama dışarıda bekliyor olabilirler."

"Burası güvenli değil. Ben de geliyorum."

"Biliyorum. Biliyorum." David elini kaldırdı. Nefesini toplamaya başlamıştı. "Ama bir şartım var ve pazarlığa açık değil."

Kate adama gözlerini dikip baktı.

"Ben ne dersem ve ne zaman dersem yapacaksın. Soru sormak yok, tartışmak yok."

Kate doğruldu. "Emir alabilirim."

"Evet, kendi gözümle gördüğümde inanırım. Oraya, dışarıya çıktığımızda saniyeler bile çok önemli olabilir. Eğer sana beni bırakmanı veya kaçmanı söylersem bunu yapmak zorundasın. Korkabilirsin ya da kafan karışabilir ama yapmanı söylediğim şeylere odaklanmak zorundasın."

"Korkmuyorum," diyerek yalan söyledi kadın.

"Pekâlâ, demek ki içimizden biri korkmuyor." David, beton duvar içine inşa edilmiş çift kanatlı çelik bir kapıyı açtı. "Bir şey daha var."

"Dinliyorum," dedi Kate biraz savunmacı bir ses tonuyla.

David kadını baştan aşağı süzdü. "O giysileri giyemezsin. Neredeyse evsiz gibi görünüyorsun." Ona yeni giysiler attı. "Biraz büyük gelebilirler."

Kate yeni giysilerini dikkatle inceledi. Eski bir kot pantolon ve siyah, V yaka bir tişört.

David gri bir de kazak attı. "Buna da ihtiyacın olacak. Gittiğimiz yer soğuk olacak."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yolda anlatacağım."

Kate tam üzerindeki tişörtü çıkarmaya başlamıştı ki durakladı. "Şey, acaba..."

David gülümsedi. "Ortaokulda değiliz."

Kate başını çevirdi ve ne cevap vereceğine karar vermeye çalıştı.

David, bir şey hatırlamış gibi görünüyordu. "Ah, doğru. Yara izi." Adam kendi etrafında döndü, diz çöktü ve kulübenin bodrum katındaki kutuları karıştırmaya başladı.

"Sen nereden?.."

David kutudan, bir silah ve biraz cephane çıkardı. "İlaçlar."

Kate kızardı. Ona ne söylemişti? Ne yapmıştı? Bir sebepten bu fikir onu dehşete düşürdü ve Kate, çaresizce neler olduğunu hatırlayabilmeyi istedi. "Ben veya biz..."

"Rahatla. Yaşanan anlamsız şiddeti saymazsak oldukça aile filmi gibi bir geceydi. Tekrar çocukların izleyebileceği gibi oldu mu?"

Kate tişörtü üzerine geçirdi. "Ve olgunlaşamamış askerlerin izleyebileceği gibi."

David, iğnelemesini umursamamış görünüyordu. Ayağa kalktı ve ona bir kutu uzattı, bir porsiyon daha hazır yemek. Kate harfleri okudu. YHY: Yemeye Hazır Yiyecek. "Acıktın mı?"

Kate, kutuya göz attı; siyah fasulyeli ızgara tavuk ve patates. "O kadar aç değilim."

"Sen bilirsin." David kutunun üzerindeki plastik ambalajı açıp hemen masaya oturdu. Kutunun içindeki kaşığı kullanarak soğuk yemeği midesine indirmeye başladı. Dünkü yemeği sadece onun için ısıtmış olmalıydı.

Kate, onun karşısındaki yatağa oturup giymesi için bıraktığı spor ayakkabıları ayağına geçirdi. "Hey, daha önce ne dediğimi bilmiyorum ama sana... sana teşekkür etmek istiyorum... yaptıkların için..."

David, kâğıtları karıştırmayı bıraktı ve kendini zorlayarak ağzındaki lokmayı yuttu. Kate'in bakışına karşılık vermedi. "Lafı bile olmaz. Sadece işimi yaptım."

Kate ayakkabıların bağcıklarını bağladı. *Sadece işini yapıyor.* Neden bu cevap, bu kadar... yetersiz gelmişti?

David, son kâğıtları da bir dosyaya sokuşturup kadına uzattı. "Çocuklarını kaçıran adamlarla ilgili elimdeki bilgilerin hepsi bu. Bunları okumak için yolda bolca zamanın olacak."

Kate dosyayı açıp okumaya başladı. Elli sayfa kadar olmalıydı. "Nereye giderken?"

David yemeğinden hızla birkaç lokma daha yedi. "En üstteki sayfaya bak. Immari içindeki bir kaynaktan gelen en son şifreli mesaj. Artık yaklaşık iki haftadır görüşüyor olduğum birinden."

30,88. 81,86.
03-12-2013. 10:45:00
#44. 33-23-15
Elektriği kes. Çocuklarımı kurtar.

Kate, kâğıdı tekrar dosyaya koydu. "Anlamıyorum."

İlk bölüm GPS koordinatlarını belirtiyor; Çin'in batısında terk edilmiş bir tren istasyonuna benziyor. İkinci bölüm, bariz bir şekilde zaman belirtiyor, muhtemelen bir trenin kalkış zamanını. Ortadaki bölümün ne olduğundan tam olarak emin değilim ama istasyondaki bir emanet dolabının numarasını ve şifresini verdiğini tahmin ediyorum. Kaynağımızın bizim için oraya bir şey bıraktığını varsayıyorum, ihtiyacımız olan bir şey olmalı; belki başka bir mesaj. Çocukların tren istasyonunda olup olmayacakları veya bunun sadece başka bir ipucu daha olup olmadığı açıkça belirtilmemiş. Ya da ben yanlış yorumluyor olabilirim. Bu aslında başka bir şifre olabilir ya da farklı bir anlama gelebilir. Daha önce gelen mesajları deşifre eden bir ortağım vardı."

"Ona danışamaz mısın?"

David son lokmasını bitirdi, kaşığı tepsiye attı ve dolaptan çıkardığı eşyaları topladı. "Hayır, maalesef bunu yapamam."

Kate dosyayı kapadı. "Batı Çin mi? Oraya nasıl gideceğiz?"

"O konuda çalışıyorum. Her şeyin bir sırası var. Önce yukarıda nöbetçi bırakıp bırakmadıklarını öğrenmemiz gerekiyor. Hazır mısın?"

Kate başıyla onayladı ve sonra merdivenlerden çıkan adamı takip etti. Yukarı vardıklarında kulübeyi ararken Kate'in dolapta

beklemesini istedi. "Temiz. Umarım yollarına devam etmişlerdir. Bana yakın dur."

Hızlı adımlarla kulübeden ayrıldılar ve bir süredir kullanılmıyor gibi görünen toprak yolun yanındaki seyrek çalılıklara ilerlediler. Toprak yol, yine uzun süre önce terk edildiği belli olan, dört mavi depoya uzanan çıkmaz bir sokaktı. David, Kate'i ikinci depoya götürdü. Deponun oluklu alüminyum duvarının bir bölümünü açınca Kate'in sığabileceği büyüklükte, üçgen bir delik ortaya çıktı.

"İçeri emekle."

Kate itiraz etmeye başlayacaktı ki David'in ondan tek bir şey istediğini hatırladı ve tek kelime etmeden söyleneni yaptı. Kate anlayamadığı nedenlerden ötürü dizlerini çamura koymak istememişti, hem böyle tam sığamıyordu. David, onun ikilemini anlayarak metal parçasına daha sıkı asılıp kadının rahat ilerleyebilmesi için daha fazla boşluk yaratmaya çalıştı.

David de peşinden içeri girdi. Sonra depo kapılarının kilitlerini açıp sürgülü kapıları itti. Deponun gizli "hazinesi" gözler önüne serildi.

Bu bir uçaktı, yani neredeyse bir uçak. Ayrıca garip bir modeldi; bir deniz uçağı. Kate'in, Alaska'nın ücra bölgelerine ulaşmak için insanların kullandıklarını hayal ettiği uçaklardandı... ama 1950'li yıllarda. Muhtemelen *o kadar* eski olmasa da epey kullanılmış bir uçaktı. İçinde dört koltuğu, her bir kanadında ikişer büyük pervanesi vardı. Motoru çalıştırmak için pervanelerden birini Kate'in eliyle döndürmesi gerekecekti; tıpkı Amelia Earhart gibi. Eğer pervane çalışabilecek durumdaysa ve tabii adam uçağı kullanabilirse. David, kuyruğu örten muşambayı kaldırıp tekerlerin altındaki takozları ayağıyla iterken Kate onu izledi.

Az önce kulübedeyken "soru sormak yok" demiş olsa da Kate sormak zorundaydı. "Bu şeyi *uçurabiliyorsun*, değil mi?" diye sordu.

David durdu, omuz silkip bir şey çalmaya çalışırken yakalanmış biri gibi baktı. "Ah, şey. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

47

Immari Şirketi Jeti
Güney Atlantik Okyanusu Üzerinde Bir Yer

Dorian, Naomi'nin kalan martinisini bitirip uçağın diğer tarafındaki uzun koltuğa yatmasını izledi. Üzerindeki beyaz havlu sabahlık kaydı ve kadının göğüsleri açıldı. Nefesi düzeldikçe, az önce avına saldırıp tıka basa yemiş, halinden memnun bir kedi gibi uzanan kadının göğsünün inip kalkışı da yavaşlıyordu. Naomi, parmaklarında kalan son martini damlalarını yalayıp dirseğine yaslandı. "Bir kere daha için hazır mısın?"

Doyumsuz bir kadındı. Ve Dorian'ın bile böyle düşünmesi azımsanmayacak bir durumdu. Dorian telefonu kaldırdı. "Henüz değil."

Kadın hafifçe dudaklarını büküp tekrar koltuğa gömüldü.

Daha sonra Dorian, telefondaki iletişim görevlisinin sesini duydu. "Buyurun efendim."

"Beni Çin tesisine bağla."

"Immari Şanghay'a mı?"

"Hayır, yeni olana, Tibet'tekine. Dr. Chase'le konuşmam lazım."

Dorian arka plandaki farenin tıklama seslerini duydu.

"Dr. Chang mi?"

"Hayır, Chase. Nükleer Bölüm."

"Beklemede kalın."

Dorian, uzun koltuktaki Naomi'nin sarındığı sabahlığa tırnaklarını geçirişini izledi. Kadının ne kadar daha dayanabileceğini merak ediyordu.

Telefondan bir tıkırtı geldi. Şaşırmış bir erkek sesiydi. "Chase."

"Ben Sloane. Nükleer silahlar konusunda ne durumdayız?"

Adam öksürdü ve daha yavaş konuştu. "Bay Sloane. Sanırım elli veya kırk dokuz çalışır durumda nükleer silahımız var."

"Toplam kaç tane?"

"Elimizdekilerin hepsi bu kadar, efendim. Daha fazla almaya çalışıyoruz ama Hintliler ile Pakistanlılar, bize daha fazla nükleer malzeme satmıyorlar."

"Para önemli değil. Ne kadara mal olursa ol..."

"Denedik efendim. Ne kadar teklif edersek edelim geçerli bir neden göstermeden daha fazlasını satmıyorlar ve nükleer reaktörlerimiz için yedekleme yaptığımızı söylemek dışında daha iyi bir hikâyemiz yok."

"Sovyet bloğunun silahlarıyla çalışabilir misiniz?"

"Evet ama daha uzun zaman alır. Muhtemelen daha eski cihazlar olacaklardır; kontrol edilmeleri ve dönüştürülmeleri gerekir. Ve muhtemelen etkileri de daha düşük olur."

"Pekâlâ. Yapabileceklerime bir bakayım. Yeni bir sevkiyat için hazırlıklı olun. Ve dönüşümden bahsetmişken, iki tane taşınabilir bombaya ihtiyacım var. Küçük bir adamın veya... *yorgun*... birinin kolayla taşıyabileceği bombalara."

"O biraz zaman alır."

"Ne kadar?" derken derin bir nefes aldı Dorian. Bu ucubelerle iş yapmak hiç kolay olmuyordu.

"Değişir. Maksimum ağırlık sınırı nedir?"

"Ağırlık mı? Bilmiyorum. On beş, belki yirmi kilo. Bir dakika, bu çok fazla. Belki... yedi kilo. Yedi civarı olacağını düşünün. Bunu yapabilir misiniz?"

"Etkisini azaltacaktır."

"Bunu yapabilir misiniz?" diye patladı sonunda Dorian.

"Evet."

"Ne kadar sürede?"

Bilim insanı derin bir nefes aldı. "Bir veya iki günde."

"On iki saatte almam gerekiyor, mazeret istemiyorum, Dr. Chase."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Evet, efendim," dedi.

Dorian telefonu kapadı.

Sonunda Naomi'nin sabrı dolmuştu. Kendine bir kadeh daha martini doldurdu ve beklenti dolu bakışlarla şişeyi adam salladı.

"Şimdi olmaz." Dorian çalışırken asla içki içmezdi.

Bir dakika kadar düşündü ve tekrar telefonu kaldırdı. "Bana tekrar Tibet tesisini bağlayın. Dr. Chang'i."

"Chase mi?"

"Hayır Chang, Yen'le kafiyeli."

Bu defa tıklamalar daha hızlıydı.

"Chang konuşuyor, Bay Sloane."

"Doktor, tesisinize doğru yoldayım ve bazı hazırlıklar yapmamız gerekiyor. Orada kaç deneğiniz var?"

"Sanırım..." diye söze başladı Chang. Dorian karıştırılan kâğıtların seslerini ve anahtar şıngırtıları duyduktan sonra adam tekrar hattaydı. "382 primat, 119 insan."

"Sadece 119 insan mı? Kayda alınanların çok daha fazla olduğunu sanıyordum. Proje planı bin kişilikti." Dorian, uçak penceresinden dışarı baktı. Yüz on dokuz beden yeterli olmayabilirdi.

"Evet, öyleydi ama sonuç alamayınca insan deneklerin alımını durdurduk. Daha ziyade kemirgen ve primatlar deneylerine odaklandık. Yedeklemeyi başlatalım mı? Yeni bir tedavi mi var?"

"Hayır. Yeni bir plan var. Elinizdekilerle çalışmak zorundayız. Tüm insanlara son tedaviyi uygulamanızı istiyorum. Dr. Warner'ın araştırmasını."

"Efendim, o tedavi etkisiz..."

"*Etkisizdi,* doktor. Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Bana güvenmek zorundasın."

"Evet, efendim. Onları hemen hazırlayacağız. Bize üç gün verin."

"Bugün, Dr. Chang. Şu anda sahip olmadığımız tek şey zaman."

"Yeterli personel ve tesise sahip değiliz..."

"Bir yolunu bulun." Dorian dinledi. "Alo?"

"Buradayım, Bay Sloane. Bir yolunu bulacağız."

"Bir şey daha var. Bu defa cesetleri yakmayın.""

"Ama tehlike..."

"Eminim onlarla güvenli bir şekilde çalışmanın bir yolunu bulursunuz. Karantina odalarınız var, değil mi?" Dorian bekledi ancak bilim insanı bir cevap vermedi. "Güzel. Ah, neredeyse unutuyordum. Sizce o iki çocuk ne kadar ağırlık taşıyabilirler, kişi başı?"

Bu soru karşısında Chang'in aklı karışmış ya da dikkati dağılmış gibiydi. Belki de cesetleri yakmamakla ilgili son emir yüzünden endişeliydi. "Ah, ağırlık olarak diyorsunuz. Yani..."

"Diyelim ki taşıyacakları bir sırt çantasında."

"Emin değilim..."

Bilim insanları: Dorian'ın ömür törpüleri. Risk almaya isteksiz, korkak, hepsi zaman kaybı insanlar. "*Tahmin edin,* Doktor. Tam olarak bilmeniz gerekmiyor."

"Sanırım beş, belki altı kilo kadar. Ne kadar süre veya ne kadar uzağa taşıyacaklarına göre değişir."

"Tamam, tamam. Kısa bir süre sonra orada olacağım. Hazır olsanız iyi olur." Dorian telefonu kapadı.

Naomi, bir kez daha telefonu kaldırmasına izin verdi. Martinisinin kalanını bir dikişte içti, kadehini masaya bıraktı, ona yaklaştı ve bacaklarını iki yana açarak kucağına oturdu. Sabahlığının önünü açıp yere bıraktı. Adamın pantolonunun fermuarına uzandı ancak Dorian, onun ellerini yakalayıp yana indirdi. Sonra kucağından kaldırıp uzun koltuğa geri itti. Arkasındaki çağrı düğmesine yumruğuyla bastı.

Beş saniye sonra kabin görevlisi kadın kapıyı açtı ve manzarayı görünce geri çekilmeye kalkıştı.

"Dur. Bekle," diye emretti Dorian. "Bize katıl."

Genç kadın durumu anlar gibi bir ifadeyle baktı. Geceyarısı, gizlice odasından kaçan bir genç kız gibi yavaşça kapıyı kapadı.

Naomi kanepeden kalktı, kadının yüzünü ellerinin arasında alıp öpmeye başladı. Daha sonra kadının boynundaki eşarbı çözdü, ardından beyaz bluzunun üzerine giydiği mavi ceketin düğmelerini açtı. Öpüşme sona ermeden kadının üst tarafı tamamen çıplak kalmıştı, Naomi, başladığı işi yarım bırakmadı. Kadının eteğini çekerek çıkardı.

48

Kar Kampı Alfa
4. Sondaj Sahası
Doğru Antarktika

Robert Hunt, seyyar yaşam kapsülünün kapısını kapatıp telsizi eline aldı.

"Ödül, burası Kar Kralı. Ulaştığımız derinlik iki-beş-sıfır-sıfır kilometre. Durum değişmedi. Buzdan başka bir şeye rastlayamadık."

"Kar Kralı, Ödül. Sizi duyuyoruz. Derinlik iki bin beş yüz metre. Beklemede kalın."

Robert telsizin mikrofonunu masaya bırakıp derme çatma sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu donmuş cehennemi terk etmek için sabırsızlanıyordu. Dünyanın en zorlu yerlerinde petrol sondajları yapmıştı: Kuzey Kanada, Sibirya, Alaska ve Kuzey Kutup Dairesi üzerindeki Kuzey Denizi. Ama hiçbiri Antarktika'yla kıyaslanamazdı.

Adam, yaşam kapsülüne, son yedi gündür evi olan yere bakındı. Son üç sondaj sahasındaki üç yaşam kapsülüyle birebir aynıydı; içinde üç portatif karyola bulunan ona on beşlik bir oda, kocaman gürültülü bir ısıtıcı, dört sandık dolusu ekipman, yiyecek ve üstünde telsiz olan bir masa. Buzdolabı yoktu; yiyecekleri soğuk tutmak problemlerinin en önemsiziydi.

Telsiz çıtırdadı. "Kar Kralı, burası Ödül. Emirleriniz şu şekilde: sondayı çıkarın, deliği kapatın ve yeni bölgeye hareket edin. GPS koordinatlarını almaya hazır olduğunuzda lütfen emirleri onaylayın."

Robert emirleri onayladı, yeni koordinatları aldı ve telsizi kapadı. Bir dakika kadar oturduğu yerde yaptığı işi düşündü. Hepsi

iki bin beş yüz metre derinlikte, üç sondaj sahası ve üçünde de aynı sonuç, buz dışında hiçbir şey yok. Tüm ekipmanın rengi kar beyazı; üzerlerine devasa yamaç paraşütlerine benzer, beyaz örtüler örtülüydü. Burada her ne yapıyorlarsa, işverenleri gökyüzünden görülmesini istemiyordu.

Adam petrol veya bir tür değerli maden sondajı yaptıklarını düşünmüştü. Gizli sondaj çalışmaları çok nadir görülen şeyler değildi. İşe girişir, sondajı yapar, aradığınızı bulur ve sonra deliği kapatırdınız. Daha sonra toprak üzerinde öncelik hakkı satın alırdınız. Ama Antarktika'da satın alınacak bir öncelik hakkı yoktu, ayrıca petrol veya değerli madenler bulmak için çok daha kolay, çok daha ucuza çalışılabilecek başka pek çok yer vardı. İşin ekonomik yönü mantıklı gelmiyordu. Ama para bir problem gibi görünmüyordu. Her sahada yaklaşık otuz milyon dolar değerinde ekipman bulunuyordu ve işveren bu ekipmana ne olacağıyla hiç ilgilenmiyor gibiydi. En fazla iki ay kadar sürecek bir sondaj çalışması için adama iki milyon dolar ödüyorlardı. Bir gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. Ve hepsi buydu.

İki milyon doları al, söylediğimiz yerde sondaj yap, çeneni kapalı tut. Robert, tam olarak da böyle yapmak niyetindeydi. İki milyon dolar, adamı içinde bulunduğu beladan kurtaracaktı ve belki de petrol kuyularından ilelebet kurtulmasına yetecek kadar para artacaktı. Baştan böyle bir işe soyunmasının nedeni olan sorunlarını bile halletmesi mümkün olabilirdi. Ama bu muhtemelen biraz fazla iyimser bir düşünceydi; tıpkı Antarktika'da petrol bulmak gibi.

49

Batı Çin Dağları Üzerinde Bir Yer

İniş yapmaya çalışırken küçük gölün üzerinden üç kez geçmişlerdi, Kate daha fazla dayanamadı. "Bu şeyi uçurabildiğini söylediğini sanmıştım."

David kumandalara odaklanmayı sürdürdü. "İndirmek uçurmaktan çok daha zor."

Kate için uçağı indirmek, uçurmakla aynı şeydi ama uzatmadı. Yüzüncü kez emniyet kemerinin tokasını kontrol etti.

David, birkaç antika kontrolün üzerindeki buğuyu silip bir kez daha inmeyi denemek için uçağı hizalamaya çalıştı.

Kate, bir su sıçraması sesi duydu ve uçağın bulunduğu tarafının alçaldığını hissetti. "Yapabildin mi?"

David, göstergelere önce hafifçe, sonra daha sert vurdu. "Yakıtımız bitti."

"Sanmıştım ki..."

"Gösterge bozulmuş olmalı." David, başıyla işaret etti. "Arka tarafa geç."

Kate, adamın üzerinden sürünerek arka koltuklara geçti. İlk kez itiraz veya şikâyet etmeden söyleneni yapmıştı. Kemerini bağlayıp koltuğa gömüldü. Bu son iniş denemeleri olabilirdi.

Diğer motor da son nefesini verdi ve uçak havada düz endişe verici bir sessizlikte süzülmeye başladı.

Kate aşağı baktı ve küçük, mavi gölü çevreleyen sık, yeşil ormanı izledi. Çok güzeldi, tıpkı Kanada'nın el değmemiş vahşi yaşam

alanlarına benziyordu. Aşağıda havanın soğuk olduğunu biliyordu; Hindistan'ın kuzeyi veya Çin'in batısında bir yerlerde olmalıydılar.

Yolun büyük bir bölümünü su üzerinde, radardan kaçmak için alçak uçuşla, denizle neredeyse aynı hizada uçmuşlardı. Çoğunlukla kuzeye gitmişlerdi. Deniz hizasındaki muson bölgelerinde, muhtemelen Bangladeş'te sahili geçene kadar güneş gökyüzünde, Kate'in sağ tarafında asılı kalmıştı. Kate hiç soru sormamıştı, şu an ölü olan ikiz motorların gürültüsünü bastıramayacağı için değil. Her neredelerse, ıssız ve el değmemiş bir yerdeydiler. Eğer iniş sırasında yaralanacak olurlarsa ne kadar hafif olursa olsun, ölümcül olabilirdi.

Göl hızla yaklaşıyordu. David uçağı hizalamayı denedi, motorların gücü olmadan uçağı kontrol edebilmek belli ki daha zordu.

Kate'in zihninde felaket senaryoları uçuşmaya başladı. Ya göle burun üstü inerlerse? Etrafları dağlarla çevriliydi. Göl inanılmaz derin ve soğuk olabilirdi. Uçak onları suyun dibine çekecekti. Buz gibi dipsiz sudan canlı çıkmaları mümkün değildi. Ya dengesiz inelerse ne olacaktı? Nasıl duracaklardı? Olanca hızlarıyla ağaçlara çarpacaklardı. Sıra sıra ağaç dallarının, vücutlarında düzinelerce delik açtığını hayal etti; tıpkı bir *vudu* bebeğine batırılan iğneler misali. Ya da yakıt; uçağın tanklarındaki yakıt buğusu en ufak bir kıvılcımda patlayacaktı. Bu olursa işleri hemen biterdi.

Uçağın kızakları suda dengesizce kayıyorlardı. Uçak sallanıyordu.

Kızaklardan biri sudan havalanabilirdi. Bu durumda uçak –ve onlar– parçalara ayrılacaklardı.

Kate, emniyet kemerini iyice sıktı. Yoksa tamamen açmalı mıydı? Kemer bağlıyken ikiye ayırabilirdi.

Kızaklar tekrar suyla temas etti, sonra bir kez daha havalandı; hasarlı bir halde boşlukta sallanıyorlardı.

Kate öne eğildi ve her nedense kollarını, önünde oturan David'in boynuna dolayarak adamı sıkıca koltuğuna bastırdı. Kendisi de koltuğa arkadan sarıldı. Başını adamın ensesinin altına yasladı. Olanları izleyemiyordu. Uçağın daha şiddetle suya çarptığını hissetti. Zemin sürekli titriyordu. Hava türbülansı uçağın ince, metal

duvarlarına yayıldı. Kadın peş peşe çatlamalar duydu. Koltuğuna savrulduğunda neredeyse nefesi kesildi. Gözlerini açıp tüm gücüyle nefes aldı. Durmuşlardı. Dallar! Kokpitte. David'in başı cansız bir şekilde yana yatmıştı.

Kate hızla öne atıldı ancak emniyet kemeri kadını neredeyse ikiye bölecekti. Kemeri umursamadan adama uzandı. Eliyle göğsünü yokladı. Vücuduna saplanmış bir dal var mıydı? Genç kadının eline hiçbir şey gelmedi.

David bitap düşmüş bir halde başını kaldırdı. "Hey, hanımefendi. En azından önce bir içki ısmarlayın."

Kate koltuğuna yaslanıp omuz silkti. Hayatta kaldığına memnundu. Adamın hayatta kalmasından da mutluydu ama bunu söylemedi. "Daha iyi inişlerim olmuştu."

David dönüp kadına baktı. "Suya mı?"

"Görünen o ki bu benim ilk suya inişim. O yüzden, hayır."

"Evet, benim de suya ilk inişim." David, emniyet kemerini açıp yolcu kapısından tırmanarak dışarı çıktı. Ayağını basamağa koyup Kate'in de çıkabilmesi için yolcu koltuğunun kemerini açtı.

"Ciddi değilsin. Değil mi? Daha önce suya uçak indirmedin mi? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır, sadece şaka yapıyorum. Her zaman suya inerim."

"Yakıtın da hep biter mi?"

David, uçaktan gerekli malzemeleri toplamaya başladı. "Yakıt mı?" Bir şey hatırlamaya çalışır gibi yukarı baktı. "Yakıtımız bitmedi. Sadece daha dramatik olması için motorları kapadım. Bilirsin, şu ileriye uzanıp arkadan sarılma numarasını yapman için."

"Çok komik." Kate de malzemeleri düzenlemeye başladı. Sanki yıllardır bu işi yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. David'e baktı. "Sen... kesinlikle Jakarta'daki halinden çok daha... *canlısın*." Kadın aslında hiçbir şey söylememeyi düşünüyordu ancak merak etmişti... "Demek istediğim, yani şikâyet etmiyorum..."

"Yani, kesin öleceğimi düşündüğüm durumlarda hayatta kalmak keyfimi yerine getiriyor. Hazır bahsetmişken," kocaman, yeşil bir

muşambanın ucunu kadına uzattı, "bunu uçağın üzerine yaymama yardım et."

Kate eğilerek uçağın altından diğer tarafa geçip, muşambanın ona doğru fırlattığı ucunu yakaladı. Sonra ufak erzak yığınının yanındaki adama katıldı. Döndü ve üzerini örttükleri uçağa baktı. "Bunu yapmayacağız... bu şeyle bir daha uçacak..."

David kadına gülümsedi. "Hayır, bunun son uçuşu olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca yakıtımız bitti. Adam, üç YHY kutusu havaya kaldırıp iskambil kartları gibi dizdi eline. "Şimdi, açlık grevine giriyor musun? Yoksa bu şahane yemekleri benimle paylaşmak mı istersin?"

Kate, dudaklarını büzdü ve kahverengi kutuları inceler gibi öne eğildi. "Hımm. Bu sabah menüde ne var?"

David kutuları çevirdi. "Bir bakalım, senin gurme damak tadına uygun olarak elimizdekiler, rulo köfte, biftek Stroganoff ve erişteli tavuk çorbası."

Kate'in en son dün yemek yemişti, öğleden sonra, kulübenin altındaki bomba sığınağına gizlenmeden önce. "Pekâlâ, *o kadar* aç değilim ama erişteli tavuk çorbası kulağa dayanılmaz geliyor."

David kutuyu çevirip açtı. "Harika bir seçim, hanımefendi. Lütfen başlangıç yemeğiniz ısınırken birkaç dakika bekleyin."

Kate, genç adama doğru bir adım attı. "Isıtmak zorunda değilsin."

"Saçmalama, lafı bile olmaz."

Kate, uçağın üzerini örten muşambayı düşündü. "Ateş yakmak yerimizi belli etmez mi... bizi tehlikeye atmaz mı?"

David başını iki yana salladı. "Sevgili doktor, bugün biraz zor zamanlar geçirdiğimizi kabul ediyorum ama taş devrinde yaşamıyoruz ve yemeklerimizi neandertaller gibi taştan ocaklar üzerinde pişirmiyoruz." Cebinden küçük, cep fenerine benzer bir şey çıkardı ve Kate'e uzattı. Aletin başını döndürdüğünde kaynak keskisine benzer bir ateş yandı. Alevi Kate'in yemeğinin altında ileri geri gezdirdi.

Kate, onun karşısına çöküp "tavuk çorbasının" ısınışını izledi. Yemeğin içinde soya fasulyesi veya tavuk tadı verecek başka bir şeyler olduğu çok belliydi. "En azından hiçbir hayvan zarar görmedi."

David, aleve ve yemek kutusuna hassas bir elektronik aleti tamir edercesine odaklanmıştı. "Ah, bu arada sanırım içinde gerçek et var. Son yıllarda bu konuda çok ilerleme kaydettiler. Afganistan'da insan tüketimine uygun olmaması gereken yemekler bile yemiştim. Ya da insansı tüketimine. Sen böyle derdin sanırım."

"Çok etkileyici ve evet, biz insansılarız. Tam olarak söylemek gerekirse hayatta kalan tek insansı türü."

"Evrimsel tarih hakkında bilgilerimi tazeliyordum." David, ısınan tavuk çorbasını kadına uzattı ve bir paket daha açıp –köfte paketini– soğuk olarak yemeye başladı.

Kate, çorbayı karıştırdıktan sonra çekine çekine birkaç kaşık aldı. Fena değildi. Ya da belki yemeklerin korkunç tadına alışmaya başlıyordu. Önemli değildi. Çorbadan bir yudum daha alıp yemeklerini sessizce yediler. Göl sakindi, etraflarını saran sık, yeşil ağaçlar rüzgârla sallanıyorlardı. Ara sıra bir daldan diğerine atlayan görünmez hayvanların çıtırtıları duyuluyordu. Dünkü trajik olaylar olmasaydı yaban hayatta kamp yapan iki kampçı olmaları gayet muhtemeldi; bir anlığına Kate kendini öyleymiş gibi hissetti. Kate çorbasından son yudumunu aldı. David, yemek ambalajını Kate'in elinden aldı ve "Yola çıkmalıyız. Bağlantımızla buluşma zamanının otuz dakika gerisindeyiz." Çevrelerini saran doğanın huzur ve masumiyeti bir anda buharlaştı. David, ağır erzak çantasını sırtına vurup kalan çöplerini muşambanın altına sakladı.

Kate, dağlık ormanda ilerlerken kuvvetli bir tempo tutturan David'e ayak uydurmaya ve hızlanan nefesini saklamaya çalıştı. Adam, ondan daha fazla formdaydı. Düzenli aralıklarla durup burnundan nefes almaya devam ediyordu. O sırada Kate arkasını dönüp ağzını iyice açarak elinden geldiğince derin nefes almaya çalıştı.

Üçüncü molada adam bir ağaca yaslandı ve "Araştırman hakkında konuşmaya hazır olmadığını biliyorum ama bana şunu söyle: Immari'nin neden o çocukları aldığını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Aslında Jakarta'dan beri bu konu üzerinde düşünüyorum." Kate öne eğilip ellerini dizlerine koydu. "Sorgulama sırasında Martin'in bana söylediği bazı şeyler hiç mantıklı değildi."

"Ne gibi?"

"Bir silah olduğunu ima etti; tüm insan türünü yok edebilecek bir çeşit süper silah..."

David, yaslandığı ağaçtan doğruldu. "Ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, başka bir şey söylemedi. Aslında hayal dünyasında yaşayan birinin saçmalaması gibiydi. Uzun konuşmasının bir bölümüydü; kayıp şehirler, genetik ve... başka ne vardı?" Kate, başını iki yana salladı. "Otistik çocukların bir tehlike olabileceğinden, insan evriminin bir sonraki adımı olduklarından bahsetti."

"Bu mümkün mü? Evrim bölümü?"

"Bilmiyorum. Belki. İnsan evrimindeki son büyük sıçramanın, beynin yapılanmasıyla alakalı olduğunu biliyoruz. Yüz bin yıl ve elli bin yıl önceki insanların gen kalıntılarına baktığımızda çok küçük bir genetik değişim görsek de bu değişen genlerin etkisinin çok büyük olduğunu biliyoruz yani büyük oranda nasıl düşündüğümüzle ilgili. İnsanlar bir lisan kullanmaya, eleştirel düşünmeye, bir problemle karşılaştıklarında ona göre davranmaya değil problemi çözmek için uğraşmaya başladılar. Temel olarak beynimiz gelen uyarıcıları işleyen merkezden çok, bir bilgisayar gibi çalışmaya başladı. Bu tartışmalı bir konu ama beyin yapılanmamızda bir başka değişimin yaşandığına kanıtlar var. Otizm aslında beynin yapılanmasında oluşan bir değişiklik ve otizm spektrum bozukluğu veya OSB teşhisleri giderek çoğalıyor. Amerika'da son yirmi yılda yüzde beş yüzlük bir artış oldu. Her sekiz Amerikalıdan biri spektrumun bir noktasında bulunuyor. Artışın bir bölümünün nedeni daha gelişmiş teşhis imkânlarına sahip olmamız ama OSB oranlarında yükseliş olduğuna hiç şüphe yok, hem de dünya üzerindeki her ülkede. Göründüğü kadarıyla bu durumdan en çok etkilenenler, gelişmiş ülkeler."

"Takip edemiyorum. OSB ile evrimsel genetik arasında nasıl bir bağlantı var?"

"Otizm spektrumuna ilişkin tüm durumların kuvvetli bir genetik bileşene bağlı olduğunu biliyoruz. Beynin yapılanmasını kontrol eden küçük bir gen grubundan kaynaklanıyor. Araştırmam, bu genlerin

insan beyninin yapılanmasını nasıl etkiledikleri üzerine odaklanıyor ve daha da önemlisi, insanların sosyal iletişim yetenekleri ile yaşam kalitelerini artıran bu genleri, bir gen tedavisi aracılığıyla nasıl açıp kapatabileceğimiz üzerine. Kendi başlarına, bağımsız güzel hayatlar yaşayan ve otizm spektrumun bir noktasında olan milyonlarca insan var. Örneğin Asperger sendromu teşhisi konan bireyler sosyalleşme konusunda genellikle büyük zorluklar yaşasa da aynı tür ilgi alanına odaklanıyorlar; bilgisayarlar, çizgi romanlar, ekonomi... Adını sen koy. Ama bu durumun, her zaman kısıtlayıcı olması gerekmiyor. Aslında bugünlerde bir konuda uzmanlaşmak başarının sırrı olarak görülüyor. Forbes listesine bir göz at; bilgisayar, biyoteknoloji ve ekonomi alanında servet yapan bireyleri incelersek, büyük bir bölümü otizm spektrumun bir noktasında yer aldıklarını sana garanti ederim. Ama şansları yaver gitti, biyolojik piyangoyu kazandılar. Beyinleri, karmaşık problemleri çözmelerine olanak sağlayacak şekilde çalışıyor ve toplum içinde yaşayabilecek kadar sosyal iletişim becerilerine sahipler. Benim başarmaya çalıştığım şey buydu; çocuklarıma adil bir yaşam şansı tanımak." Kate'in nefes alışı düzelmişti ancak yere bakmaya devam etti.

"Öyle konuşma. Her şey bitmiş gibi. Haydi devam edelim. H eksi on beş dakikadayız."

Tempolarına devam ettiler ve Kate, bu defa ayak uydurabildi. Buluşma zamanından beş dakika önce ormanlık alan seyrelmeye başladı ve önlerinde geniş bir tren istasyonu belirdi.

"Terk edilmiş olmadığını kesin," dedi Kate.

Önlerindeki tren istasyonu insanlarla doluydu. Üzerlerinde beyaz önlükler, güvenlik personeli giysileri ve başka üniformalar vardı. David ile Kate, istasyonu dolduran insan topluluğunun arasına karışacaklardı.

"Acele et, yürüyerek ağaçların arasından geldiğimizi görmesinler."

50

Immari Şirketi Araştırma Tesisi
Burang'ın Dışı, Çin
Tibet Özerk Bölgesi

Araştırmacılar yaklaşık yirmi Çinli deneği odadan çıkartırken Dorian monitörleri izledi. Tedavi onları gerçekten fena hırpalamıştı. Yarısı güçlükle yürüyebiliyordu.

Gözlem odasında, tesisin her noktasını gösteren ekranların asılı olduğu büyük bir duvar vardı ve üzerinde bilgisayarların olduğu masalar dizilmişti. Liseli inek öğrencilere benzeyen pek çok adam, gün boyu klavyelerinde bir şeyler yazıyorlardı. Ne yaptıklarını ancak Tanrı bilirdi.

Odanın diğer tarafında Naomi duvara yaslanmıştı, sıkıldığı çok belli oluyordu. Üzerinde elbiseleri varken çok garip görünüyordu. Dorian yanına gelmesini işaret etti. Kadının bilim insanlarının raporlarını duymaya yetkisi yoktu.

"Buradan çıkmak ister misin?" dedi Naomi.

"Biraz sonra. Git biraz tesisi keşfet. Benim yapacak işlerim var. Biraz sonra yanına geleceğim."

"Yerel yetenekleri keşfedeceğim."

"Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma."

Tek kelime söylemeden odadan çıktı.

Dorian, oraya vardığından beri kendisini takip eden, gizlice dinleyen ve peşinden hiç ayrılmayan endişeli bilim insanına dönüştü.

"Dr. Chang?"

Adam bir adım öne çıktı. "Buyurun efendim?"

"Karşımızda ne var?"

"Bu üçüncü denek grubu. Elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz, Bay Sloane." Dorian cevap vermeyince Chang devam etti. "Dr. Grey... bize katılacak mı?"

"Hayır. Bundan sonra bu projeyle ilgili olarak benimle iletişimde olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Ah. Evet efendim. Bir... nedeni var mı?"

"Dr. Grey yeni bir proje üstünde çalışıyor. Bana ne aşamada olduğumuzu anlatın."

Chang konuşmak için ağzını açtı.

"Ve kısa olsun." Dorian sabırsızlıkla adama baktı.

"Tabii, efendim." Chang, bir kamp ateşi başında ısınıyormuş gibi avuçlarını birbirine sürttü. "Pekâlâ, bildiğiniz üzere bu proje 1930'lu yıllara kadar dayanıyor ancak sadece son birkaç yılda gözle görülür bir ilerleme kaydedebildik ve hepsi genetik biliminin ilerlemesi, özellikle hızlı gen dizilimi sayesinde oldu."

"İnsan genetik dizilimini çoktan çözdüklerini düşünüyordum, doksanlı yıllarda."

"Ah, o sadece bir terim ya da yanlış tanımlama diyebiliriz. *Tek* bir insan gen dizilimi yok. *İlk* insan gen dizilimi doksanlarda yapıldı, bu taslak dizilim 2001 yılı Şubat ayında yayınlandı, Dr. Craig Venter'in gen dizilimiydi. Ama hepimizin bir gen dizilimi var, her biri farklı. Zorluğun bir bölümü bu."

"Anlayamıyorum."

"Evet, özür dilerim. Projeler hakkında konuşmaları genellikle ben yapmam." Adam endişeyle kıkırdadı. "Ah! Gördüğünüz bariz nedenlerden ötürü. Ve özellikle de sizin seviyenizdeki birine. Evet, nereden başlasam? Belki biraz tarihten bahsetmeliyim. Ah, 1930'lar, araştırma son derece... radikaldi ve kullanılan yöntemlere rağmen bazı ilginç sonuçlara ulaşıldı." Chang etrafına bakındı. Dorian'ı kızdırıp kızdırmadığını anlamaya çalışır gibiydi. "Ah, şey, onlarca yıl boyunca Çan'ın kurbanlarına aslında ne yaptığını anlamaya

çalıştık. Bildiğiniz üzere, bu henüz anlayamadığımız türde bir radyasyon ama etkileri..."

"Bana etkileri hakkında ders vermeyin, Doktor. Bu dünya üzerinde hiç kimse, onun neler yaptığını benden daha iyi bilemez. Bana neler bildiğinizi anlatın. Ve çabuk olun."

Chang yere baktı. Ellerini üst üste yumruk yapıp gevşettikten sonra terini pantolonuna kuruladı. "Tabii biliyorsunuz, ben sadece eski araştırmamızla kıyaslamak istemiştim... Evet... bugün, genetik bilimi... sıralamayı yaptığımızda... En büyük atılımımız araştırmanın yönünü tamamen değiştirmek oldu. Cihazın etkilerini araştırmak yerine bu etkiler karşısında hayatta kalabilmeye odaklandık. Otuzlu yıllardan bu yana bazı deneklerin, diğerlerinden daha iyi tepki verdiğini biliyoruz ama sonunda hepsi ölüyor..." Chuck, kafası kaldırıp baktığında onu izleyen Dorian'ı gördü. Doktor, başını tekrar öne eğip devam etti. "Bizim teorimiz şuydu: eğer makineye bağışıklık kazanmamızı mümkün kılacak genleri belirleyebilirsek, cihazın etkilerinden korunmamızı sağlayacak bir tedavi geliştirebilirdik. Bu geni vücudumuza enjekte etmek için bir retrovirüs kullanacaktık ve bu tedaviye 'Atlantis Geni' adını verdik."

"O zaman neden hâlâ bulamadınız?"

"Birkaç yıl önce yaklaştığımızı düşündük ama makineye bağışıklığı olan kimseyi bulamadık. Çıkış noktamız, bildiğiniz üzere, zamanın bir noktasında bir grup insanın bu makineye dayanabilmiş olması gerektiği ve onların DNA'larının bütün dünyaya yayılmış olabileceği ihtimaliydi, özünde küresel ölçekli bir gen avına çıkmıştık. Ama doğruyu söylemek gerekirse, yaptığımız o kadar deney ve denek havuzumuzun genişliğini düşününce artık Atlantis Geni'nin var olmadığına inanmaya başlamıştık; insanlarda asla var olmadığına."

Dorian elini kaldırınca doktor soluklanmak için ara verdi. Eğer doktorun söyledikleri doğruysa inandıkları her şeyi tekrar incelemeleri gerekiyordu. Ve bu onun yöntemlerini haklı çıkartacaktı. Ya da en azından haklı olmaya yaklaştıracaktı. Ama bu mümkün

müydü? Birkaç problem vardı. "Çocuklar nasıl hayatta kaldı?" diye sordu Dorian.

"Ne yazık ki bilmiyoruz. Onlara tedavi uygulandığından bile emin değiliz..."

"Ben biliyorum. Ne öğrenmek istediğini söyle bana."

"Onlara uygulanan tedavinin en son teknoloji ürünü olduğunu biliyoruz. Muhtemelen o kadar yeni bir şey ki henüz kıyaslama yapma imkânımız dahi yok. Ama birkaç teorimiz var. Yakın geçmişte, genetik biliminde yeni bir buluş yaşandı, adı epigenetik. Bu fikir, gen dizilimimizin durağan bir şablondan ziyade bir piyanoya benzediği üzerine kurulu. Piyanonun tuşları, gen dizilimimizi temsil ediyor. Hepimizin farklı bir tuş dizilimi var ve bu hayatımız boyunca da değişmiyor: Doğduğumuz tuş veya gen dizilimiyle ölüyoruz. Aslında değişen şey müziğin notaları yani epigenetik. Bu nota kâğıdı çalınacak melodiyi, hangi genlere basılacağını ve davranışlarımızı etkileyecek genleri belirliyor; zekâ seviyemizden saç rengimize kadar her şeyi. Bu inanışa göre kim olduğumuzu belirleyen şey aslında genlerimiz arasındaki karmaşık ilişki ve genlerin kendilerini ifade edişlerini kontrol eden epigenetik.

"Esas ilginç kısmı yazılı olan notalar ve kendi epigenetiğimiz üzerinde etkimiz olması. Aynı şekilde ebeveynlerimizin, hatta yaşam çevremizin de etkileri var. Eğer ebeveynlerimizde ve onların ebeveynlerinde baskın bir gen varsa aynı genin sizde de etkin olması büyük bir ihtimal. Özünde hareketlerimiz, ebeveynlerimizin hareketleri ve çevremiz hangi genlerimizin baskın olacağı konusunda etkili oluyor. Genlerimiz olasılıkları kontrol ediyor olabilir ama epigenetik kaderimizi belirliyor. Bu olağanüstü bir buluş. Durağan genetik dizilimimizin ötesinde bir şey olduğunu uzunca bir süredir biliyoruz. Otuzlu ve kırklı yıllarda yaptığımız ikiz araştırmaları bize bunu göstermişti. Bazı ikizler makinede diğerlerinden daha uzun süre canlı kaldılar, neredeyse tamamen aynı gen dizilimine sahip olmalarına rağmen. Burada kayıp hâlâ epigenetik yapısı."

"Bunun çocuklarla ne alakası var?"

"Benim kişisel teorim, yeni tür bir tedavinin bu çocuklara yeni genler enjekte ettiği ve bu genlerin bir dalga etkisi yarattığı; muhtemelen epigenetik seviyede de etkili oldular. Çan'dan canlı çıkabilmenin yolunun doğru genlere ve bu Atlantis Geni'ni çalıştırmamıza bağlı olduğunu düşünüyoruz, kilit nokta bu. Oldukça garip; tedavi neredeyse bir mutasyon gibi çalışıyor."

"Mutasyon mu?"

"Evet. Mutasyon aslında genetik kodda yaşanan rastgele bir değişikliktir veya kısaca genetik kumar olduğunu söyleyebiliriz. Bazen çok iyi sonuç verir, yeni evrimsel bir avantaj sağlar... Bazense altı veya dört parmağınız olabilir! Ama bu mutasyon, Çan'a bağışıklık kazandırıyor. Son derece *büyüleyici!* Dr. Warner'la konuşup konuşamayacağımı merak ediyorum. İnanılmaz yardımcı olurdu..."

"Dr. Warner'ı unutun." Dorian şakaklarını ovaladı. Genetik, epigenetik, mutasyon. Hepsi aynı noktaya çıkıyordu: araştırmanın başarısız olduğu, Çan'a bağışıklık kazanmak için uygulanabilir bir tedavi olmadığı ve zamanlarının kalmadığı sonucuna. "Çan odanız en fazla kaç denek alabiliyor?"

"Ah, genellikle her deneyi elli kişiyle sınırlandırıyoruz ama belki yüz kişi hatta iyice sıkışmalarını istersek biraz daha fazlasını alabilir."

Dorian gözlerini monitörlere dikti. Beyaz önlüklü çalışanlardan oluşan bir ekip, yeni bir denek grubunu, yeni yatar koltuklarda topluyordu. Daha sonra onları plastik ceset torbalarına dolduruyorlardı. "Çalıştırmak ne kadar sürer?"

"Fazla sürmez. Tüm denekler ölene kadar yaklaşık beş veya on dakika."

"Beş veya on dakika." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Sandalyesinde arkaya yaslandı ve bu fikri defalarca zihninden geçirdi. Sonra ayağa kalkıp kapıya doğru adım attı. "Kalan tüm denekleri Çan odasından geçirmeye hazırlanın, elinizden geldiğince çabuk olun." Dr. Chang itiraz etmek için bir adım attı ancak Dorian kapıya gelmek üzereydi. "Ah. Ve unutmayın, cesetleri yok etmeyeceksiniz. Onlara ihtiyacımız var. Ben nükleer bölümde olacağım, Doktor."

51

Immari Şirketi Treni
Burang'ın Dışı, Çin
Tibet Özerk Bölgesi

Kate oturduğu yerden yemyeşil kırların, yanından saatte yüz kırk kilometre hızla geçişini izliyordu. Karşısında oturan David, kapalı tren kompartımanında yana döndü. *Böyle bir zamanda nasıl uyuyabiliyor? O pozisyonda uyuduğu için boynu tutulacak.* Kate öne eğilip adamın başını biraz düzeltti.

Çok aşırı gergin olmasa dahi, Kate'in bacakları uyuyamayacak kadar çok ağrıyordu. Uçağın "iniş alanından" tren istasyonuna yürüyüşleri sırasında, David'in hızlı temposunun acısı çıkmaya başlamıştı. Ve tabii içeri girmek için attıkları müthiş depar vardı. Dolapların bulunduğu bölüme gelmiş ve kırk dört numaralı dolabı açmışlardı. Ve dolap, kurtuluşları olmuştu.

İçinde iki set giysi bulmuşlardı, David için bir güvenlik görevlisi kıyafeti ve Kate için beyaz bir önlük. Ayrıca kimlik kartları da vardı: Kate artık Dr. Emma West'di. "Çan Birincil: Genetik Bölümü" için çalışan bir araştırma görevlisi bu her neresiyse. David, Conner Anderson'dı. Kimlik kartlarındaki resimler onlara ait değildi ancak 10.45 trenine binmek için kimliklerini bir kart okuyucu makineden geçirmeleri gerekmişti; tıpkı bir metro veya POS makinesinden geçirir gibi. Belli ki, sabahın son trenine binmişlerdi.

Trene bindiklerinde Kate, David'e döndü ve, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

David, onu tekrar önüne döndürüp, "Sus, dinliyor olabilirler. Plana sadık kal," dedi.

Aslında ortada pek de bir "plan" olduğu söylenemezdi. Kadının görevi çocukları bulmak ve trene geri dönmekti: David, elektriği kesecek ve ona katılacaktı. Bir planın yarısı bile etmezdi. Muhtemelen trenden bile inemeden yakalanacaklardı. Ve şimdi artık David uyuyordu.

Muhtemelen bir önceki gece pek uyumamıştı. Kulübeyi arayan adamların bomba sığınağına inen gizli kapıyı bulmaları ihtimaline karşın uyanık mı kalmıştı? O beton zeminde ne kadar yatmıştı? Ve o uçağa benzeyen, sürekli titreyen antik ölüm tuzağında geçirdikleri onca saat? Kate, çantasındaki giysilerin birkaçını çıkarıp vagonun duvarıyla adamın başı arasına yastık yaptı.

Otuz dakika daha geçince Kate trenin yavaşladığını hissetti. İnsanlar koridorda sıraya girmeye başlamışlardı.

David, Kate'in kolunu kavradı. Ne zaman uyanmıştı? Kate ona baktı. Panik tüm yüzüne yayılmıştı.

"Sakin ol," dedi. "Unutma, burada çalışıyorsun. Çocukları bir teste götürüyorsun. Yöneticinin emirleri böyle."

"Ne yöneticisi?" dedi kadın tıslamaya benzer bir sesle.

"Eğer sana bunu sorarlarsa, onların maaş seviyelerinin çok üzerinde olduğunu söyle ve yürümeye devam et."

Kate, bir soru daha sormaya çalıştı ancak David, kompartımanın kapısını açıp kadını dışarıdaki sıraya itti. Kadın dönüp arkasına baktığında adamla aralarına pek çok insan girdiğini gördü ve David diğer tarafa yürüyor, aralarına mesafe koyuyordu. Yalnız başınaydı. Kadın başını tekrar öne çevirdi ve birkaç kez yutkundu. Bunu yapabilirdi.

Sıradan görünmeye çalışarak akan insan seliyle birlikte ilerledi. Çalışanların çoğu Asyalıydı ama aralarında birkaç Avrupalı da vardı; muhtemelen Amerikalıydılar. Kadın da azınlıktandı ama çok fazla göze batmıyordu.

Devasa tesisin birkaç girişi vardı ve her bir girişte üç sıra vardı. Beyaz önlüklülerin çoğunun toplandığı girişi gördü ve o tarafa yöneldi. Sıraya girdi, kartını okutmaya hazırlandı; etrafındaki insanların kimlik kartlarına göz atmaya çalıştı. "Çan Destek Bölüm: Primat Yerleşkesi" Yanındaki sıraya baktı. "Çan Kontrol: Bakım ve Temizlik." Kendisi neredeydi? Çan bir şey. İçinde genetik kelimesi geçiyordu. Eğer başını eğip sahte kimliğine bakacak olursa birinin onu görüp "Sahtekâr! Yakalayın onu!" diye bağıracağından korkuyordu; oyun parkında altına yapıp diğer çocukların bağıra çağıra dalga geçtiği küçük bir çocuk misali.

Biraz ileride beyaz önlüklü insanlar otomatik robotlar gibi kartlarını okutup ilerliyorlardı. Sıra tıpkı istasyonundaki gibi hızlı ilerliyordu. O sırada altı silahlı muhafız gördü. Üçü etrafa yayılmıştı; her sırada bir muhafız vardı ve insanların yüzlerini inceliyorlardı. Diğer üçü tel örgünün arkasında toplanmış hızlı hızlı konuşarak kahve içiyorlardı, tıpkı mutfakta toplanmış ofis çalışanları gibi zaman öldürüyorlardı. Her bir adamın omuzuna otomatik tüfek asılıydı ve sanki omuzlarında mektup dolu çanta asılı postacılar kadar rahattılar.

Odaklanmalıydı. Kimlik kartı. Kate, kimlik kartını çıkarıp hızlıca göz attı: "Çan Birincil: Genetik Bölümü." Yan tarafındaki sırada uzun boylu, sarışın bir adam vardı. Muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı, elinde aynı bölüme ait bir kimlik kartı vardı. Kate'den birkaç kişi gerideydi. Önce onun geçmesini bekleyecek, sonra da adamı takip edecekti.

"Hanımefendi?"

Birileri onunla konuşuyordu!

"Hanımefendi." Muhafız, üzerinde manyetik kart okuyucu bulunan geniş direği işaret etti. Yanındaki insanlar kartlarını okutuyor ve hızla yollarına devam ediyorlardı.

Kate, kartını yuvadan geçirirken ellerinin titrememesi için çok çabaladı. Farklı bir bip sesi duyuldu. Kırmızı ışık.

Yanından iki kişi daha kartlarını okutarak geçti. Yeşil ışık, bip sesi kesildi.

Adam başını kaldırıp kadına doğru bir adım attı.

Artık elleri görülür şekilde titriyordu. *Normal davran.* Kartı yuvaya yerleştirdi ve bir kez daha geçirdi ama bu kez daha sakince. Kırmızı ışık. Kötü bir bip.

Çitin arkasındaki nöbetçiler konuşmayı bıraktı. Kadına bakıyorlardı. Kadının sırasını denetleyen muhafız, arkasındaki diğer muhafızlara baktı.

Kartı bir kez daha okutmayı deneyecekken biri Kate'in elini yakaladı. "Ters tutuyorsun, tatlım."

Kate başını kaldırdı. Sarışın adam. Kate düşünemiyordu. Ne demişti? "Burada çalışıyorum," dedi hızlıca Kate ve etrafına bakındı. Artık herkes onları izliyordu. Üç sıranın ikisini bloke etmişlerdi.

"Umarım öyledir." Adam kartı aldı. "Yenisin herhalde," dedi kartı dikkatle makineye okuturken. "Seni daha önce görmemiş –hey, bu sana hiç benzemiyor."

Kate, adamın elinden kartı çekti aldı. "Bakma –o resme bakma. Ben, şey, yeni başladım." Kadın, elini saçlarından geçirdi. Yakalanacaktı, biliyordu. Adam hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kate, düşünmeye çalıştı. "Eski bir fotoğraf kullandılar. Ben... biraz kilo verdim."

"Ve belli ki, saçını da boyatmışsın," dedi adam şüpheyle.

"Evet, şey..." Kate, derin bir nefes aldı. "Umarım sırrımı saklarsın. Sarışınlar eğlenmeyi daha iyi bilirler." Kate gülümsemeye çalıştı ama kendine güvenli görünmekten çok korkmuş bir yüz ifadesi vardı.

Adam gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet, öyledir."

Sıranın arkasından biri bağırdı. "Hey Kazanova, aşk büyünü boş zamanında yaparsın." Sıradan kahkahalar yükseldi.

Kate gülümsedi. "Nasıl yapılıyor?" Kartı tekrar okuttu. Kırmızı, bip sesi. Başını kaldırdı.

Muhafız elini tutup kartı çevirdi ve okuyucudan geçirdi. Yeşil. Daha sonra yerine geçip kendi kartını okuttu. Yeşil. Temkinli ve çatık kaşlarla bakan altı muhafızın yanından süzülerek geçerken Kate adamı takip etti.

"Teşekkürler, Doktor."

"Prendergast. Barnaby Prendergast." Bir köşeyi daha döndüler.

"Barnaby Prendergast. Aslında neredeyse tahmin edecektim."

"Pekâlâ, bakıyorum oldukça yüzsüzsün." Kate'e yargılayan gözlerle baktı. "Kart okuyucu bile kullanamayan biri için oldukça çabuk toparladın kendini."

Biliyor muydu? Kate, utanmış gibi görünmeye çalıştı; çok zor olmadı. "Silahlar beni tedirgin ediyor."

"O halde buradan gerçekten nefret edeceksin. Görünüşe göre beyaz önlük giymeyen herkes burada 'bir şey' taşıyor." Son iki kelimeyi Amerikan aksanıyla söylemişti. Kartını okuttu ve bir hastanenin bölümlerini birbirinden ayıran kapılara benzer, çift kanatlı, geniş bir kapıyı açtı. "Eğer ağaçlar saldırıya geçecek olursa hazır olacaklar." Boğuk bir kahkaha attı. "Kahrolası aptallar."

Önlerinde fazlasıyla iri birkaç adam, tekerlekli, metal kafesleri itiyorlardı. Kafesler şempanzelerle doluydu. Adamlar geçtiğinde Kate, girişte yalnız olduğunu fark etti. Koridordan hızla ilerledi ve Barnabus'u gördü veya adı her neyse. Onu yakalamak için hızlandı.

Adam başka bir kapının tarayıcı terminali önünde durdu. "Nereye gidiyorum demiştiniz, Dr. West?"

"Ben... söylememiştim." Kate adama heyecanlı gözlerle bakmaya çalıştı. Kendini aptal gibi hissediyordu. "Siz... nereye gidiyorsunuz?"

"Ah, virüs bölümündeki laboratuvarıma. Siz kiminle çalışıyorsunuz?" Kafası karışmış gibi görünüyordu. Yoksa onu inceliyor muydu?

Kate paniğe kapıldı. Trende düşündüğünden çok daha karmaşık bir işti bu. Ne düşünmüştü ki? Anaokuluna girer gibi içeri gireceğini ve David'in tavsiye ettiği gibi "İki Endonezyalı çocuğu almaya geldim" diyebileceğini mi sanmıştı? *Onlara sadece maaş seviyelerinin çok üzerinde olduğunu söyle*, bu tavsiye, kulağa gayet

basit gelse de şimdi çok yanlış görünüyordu. David'in bunu sadece onu rahatlamak, trenden inmesini ve harekete geçmesini sağlamak için söylediği çok belliydi artık. Ama kadının zihni bomboştu. Bir anda ağzından kaçırıverdi. "Bu senin maaş seviyenin çok üzerinde."

Barnaby, kartını okutmak üzereyken aniden durdu; kartı havada asılı kalmıştı. "Affedersin?" Adam ona hızlıca baktıktan sonra sesin nereden geldiğini anlamaya çalışan biri gibi etrafına bakındı.

Kate'in içinde, elinden geldiğince hızlı koşarak adamdan uzaklaşmak gibi bir dürtü vardı ama ne tarafa gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Çocukları nerede tuttuklarını öğrenmesi gerekiyordu. "Ben otizm konusunda araştırma yapıyorum."

Barnaby, Kate'e dönerken kartını indirdi. "Gerçekten mi? Bir otizm araştırması yapıldığından hiç haberim yoktu."

"Dr. Grey'le birlikte."

"Dr. Grey mi?" Bunu düşünürken Barnaby'nin gözleri devrildi. "Adını hiç duymadım..." Kapının yanında, duvarda asılı duran beyaz telefona ilerlerken yüzündeki şüpheci ifade silinmeye başladı. Telefona uzandı. "Belki yolunuzu bulmanız için size yardım çağırsam iyi olur."

"Hayır!"

Kate'in ani çıkışı adamı bir anda durdurdu.

"Yapmayın. Kaybolmadım. Ben... iki çocuk üzerinde çalışıyorum."

Adam elini yana indirdi. "Ah, demek ki doğru. O konuda dedikodular duyduk ama herkes *kimse duymasın* diyordu. Gizli kapaklı bir konu yani."

Çocuklardan haberi yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Biraz zaman kazanması, düşünmesi gerekiyordu. "Ah, üzgünüm, bu konuda daha fazla şey söyleyemem."

"Pekâlâ, eminim benim maaş seviyemin üzerindedir; söylediğin gibi." Adam fısıltıyla bir şeyler daha homurdandı; belki "sanki benim lanet maaş seviyemi biliyorsun" der gibi. "Ama dürüst olmak gerekirse, böyle bir yerde çocukların ne işi var? Yüzde sıfır seviyesinde

bir hayatta kalma oranından bahsediyoruz. *Yüzde sıfır.* Sanırım senin maaş seviyen de bunu haklı çıkartıyor. Öyle değil mi?"

Kate'i yeni bir düşünce sardı; daha önce düşünmediği korkunç bir fikir: yüzde sıfırlık bir hayatta kalma oranı. Çocuklar çoktan ölmüş olabilirdi.

"Beni duydun mu?"

Kate cevap veremedi. Orada öylece donakalmıştı.

Adam onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Başını yana eğdi. "Biliyor musun? Sende garip bir şeyler var. Yanlış bir şeyler." Adam uzanıp telefonu eline aldı.

Kate, onun üzerine atlayıp telefonu elinden aldı.

Adamın gözleri büyüdü; *sen kim oluyorsun* bakışıydı bu.

Kate etrafına bakındı. David'in sözleri –dinliyor olabilirler– zihninde yankılandı. Çoktan geç kalmış olabilirdi. Telefonu kapatıp Barnaby'ye sarıldı. Kulağına fısıldadı. "Beni dinle. İki çocuk burada rehin tutuluyor. Tehlikedeler. Onları kurtarmak için buradayım."

Adam Kate'i geri itti. "Ne? Sen deli misin?"

İki gün önce David minibüste onu sorgularken Kate'in göründüğü gibi görünüyordu.

Kate, tekrar öne eğildi. "Lütfen. Bana güvenmek zorundasın. Yardımına ihtiyacım var. O çocukları bulmak zorundayım."

Dikkatle genç kadının yüzüne baktı. Sanki ağzında acı bir şey varmış da tüküremiyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Bak, burada ne çevirdiğini bilmiyorum, belki bir güvenlik tatbikatı belki de başka berbat bir oyun ama sana söyledim. O çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tabii eğer gerçekten burada çocuklar varsa. Ben sadece birkaç dedikodu duydum."

"Onları nerede tutuyor olabilirler?"

"Hiçbir fikrim yok. Denekleri hiç görmedim. Benim sadece laboratuvarlara erişimim var."

"Bir tahminde bulun. Lütfen, yardımına ihtiyacım var."

"Bilmiyorum... Sanırım yaşam alanlarının bulunduğu kanatta olabilir."

"Beni oraya götür."

Kimlik kartının salladı. "Orada mısın? Erişimim yok. Sana az önce söyledim. Ben sadece laboratuvarlara girebilirim."

Kate kendi kartına baktı. "Eminim benim vardır."

Adamı yakalarken, telefonu elinden alıp ona sarılarak kulağına bir şeyler fısıldarken –muhtemelen bir tehdit– olanları izleyen bir güvenlik görevlisi vardı. Genç adam kesinlikle korkmuş görünüyordu. Kısa süre önce cinsel tacizle ilgili bir seminere katılmışlardı ama o seminer, kadınları sekse zorlayan erkeklerle ilgiliydi. Demek ki bu farklı bir durumdu. Ama bir şeyler dönüyor olabilirdi. Muhafız telefonu kaldırdı. "Evet, burası Yedinci İstasyon; Çan Birincil bölümünde problem olabilir."

52

Immari Şirketi Araştırma Tesisi
Burang'ın Dışı, Çin
Tibet Özerk Bölgesi

David, önündeki güvenlik görevlilerinin geçiş işlemleri yapılırken sırada bekliyordu. Bina devasa büyüklükte, adamın tüm beklentilerinin çok daha ötesindeydi. Vazo şeklinde üç devasa soğutma kulesi gökyüzüne uzanıyordu. Bulutlara doğru dalga dalga, beyaz duman yükseliyor ve kuleler zar zor görülüyordu.

Bu karmaşık yapı bir tür hastane/tıbbi tesis ve enerji santralinden oluşuyor olmalıydı. Raylardan başka trenler geliyordu. Tüm personel, tesisin sahası dışından geliyor olmalıydı çünkü sahanın etrafında çok geniş bir tür karantina alanı vardı; belki yüz altmış kilometre kadar. Neden? Bunun çok büyük bir maliyeti olmalıydı. Issızlığın ortasında böyle bir yer inşa etmek ve her gün buraya personel ile erzak nakletmek... Neden bunu yapıyorlardı?

"Efendim!"

David, başını kaldırdı. Sıra ondaydı. Kartı okuttu. Kırmızı bip. Etrafına bakındı. Kartı ters çevirdi. Bir kez daha okuyucudan geçirdi ve *yeşil bip*.

Binaya yürümeye devam etti. Şimdi işin zor kısmı gelmişti; nereye gidecekti?

Adamın zihnini tırmalayan başka bir düşünce daha vardı: Kate. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı. Hemen kendi işini bitirmeli ve ona yardıma gitmeliydi.

Duvarda bir harita gördü; acil kaçış planıydı. O katta bir reaktör odası yoktu. İşin aslı, su buharı bacalarının konumlarını düşününce, reaktörün bu binada bile olmadığı belliydi.

Ana koridoru geçti ve adamların çoğunun ilerlediği yönde giderek içinde dolaplar bulunan geniş bir odaya vardı. Muhafızların büyük bölümü ya birbirleriyle sohbet ediyor ya da silahlarını ve telsizlerini alıp odadan çıkıyorlardı.

Birkaç muhafızın enerji santraliyle ilgili konuştuğunu duydu ve odadan ayrılmadan önce raftan bir silah ile bir telsiz alarak onları takip etti. Küçük güvenlik binasının arka çıkışı, ufak bir avluya açılıyordu. Arkasında kalan üç binaya gözucuyla baktı: devasa enerji santrali, fazla penceresi olmayan bir bina, belki bu tıbbi tesisti ve çatısında Immari Şirketi bayrağı dalgalanan, daha küçük, daha pencereli bir bina, muhtemelen idari merkez.

Önündeki adamlar sohbete dalmıştı.

David, sırtındaki çantayı yoklamak için arkasına uzandı. Yeterli miktarda patlayıcı getirip getirmediğini düşündü. Muhtemelen getirmemişti. Burası beklediğinden çok daha büyük bir yerdi.

Enerji santralinin girişinde aşırı şişman bir muhafız, yüksek bir tabureye oturmuş gelenlerin kimlik kartlarını kontrol ediyor ve önündeki sehpada duran kâğıttaki isim listesiyle karşılaştırıyordu. Tek kelime etmeden sosise benzeyen parmaklarını David'e uzattı.

David adama kimlik kartını verdi. Trenin dışındaki sırada beklerken tedbir olarak fotoğrafın büyük bir bölümünü kazımıştı.

"Kimlik kartına ne oldu?"

"Köpeğim."

Adam yarım ağız homurdandı ve önündeki listede arama yapmaya başladı. Sanki liste adamın okuyamadığı bir dile dönüşmüş gibi yavaşça yüzünü buruşturdu. "Bugün senin ismin görünmüyor."

"Beni sabahın köründe uyandırdıklarında ben de aynı şeyi söyledim. Gidebilirsin dersen hemen gideyim buradan." David kimlik kartını geri almak için uzandı.

Listeci adam sosis parmaklı elini kaldırarak, "Hayır, bir dakika bekle," dedi. Başını bir kez daha listeye gömerken kulağının arkasından bir kalem çıkardı. Birkaç saniyede bir kimliğe, sonra listeye bakarak aramaya devam etti. "Conner Anderson" sistenin en alt bölümüne, amatör matbaa harfleriyle yazılmıştı . Görevli, kimliğini David'e geri verip sosis parmağıyla, sıradaki adamı işaret etti.

Sıradaki oda bir tür lobiydi. Girişteki masada bir danışma görevlisi ve iki güvenlik sohbet ediyorlardı. Geçerken adama öylece bir göz atıp konuşmalarına devam ettiler. David, bir başka acil durum kaçış planı gördü duvarda ve reaktör bölümüne doğru yürümeye başladı.

Kimlik kartının, önüne çıkan her kapıyı açması adamı biraz rahatlattı. Neredeyse reaktör odasına varmıştı.

"Hey, dur."

David döndü. Bu lobideki güvenlik görevlilerinden biriydi.

"Kimsin sen?"

"Conner Anderson."

Güvenlik görevlisi şaşırmış gibiydi ve silahını çekti. "Hayır, değilsin. Kımıldama."

53

Barnaby, en az Kate kadar korkmuş görünüyordu. Bu durum, kurdukları gizli kumpasın lideri olmak, bir şekilde kadının kendine daha fazla güvenmesini sağlamıştı.

Ancak kadının yeni keşfettiği bu özgüven, yerleşim kanadına açılan çift kanatlı kapının girişinde çizgi roman okuyan Asyalı, sıska güvenlik görevlisini görünce bir anda kayboldu. Adam onları görünce elindeki ince çizgi romanı masaya atıp duvardaki kart okuyucusuna yaklaşmalarını izledi.

Kate kartını okuttu. Yeşildi.

Kapıyı iterek açtı ve içeri bir adım attı. Barnaby, kadını takip etti. Hemen arkasındaydı.

"Hayır! Sen... sen de okut!" Güvenlik görevlisi, geriye çekilirken neredeyse vurulmak üzereymiş gibi gözleri fal taşı gibi açık Barnaby'yi işaret ediyordu.

"Sen de okut." Kart okuyucuyu işaret etti.

Adam kartını göğsüne bastırdıktan sonra okuyucudan geçirdi. Kırmızı.

Güvenlik ayağa kalktı. "Kimlik." Barnaby'ye uzandı.

Sarışın bilim insanı duvara gerilerken kimlik kartını yere düşürdü. "Beni o zorladı. Bu kadın deli!"

Kate iki adam arasına girdi. "Sorun yok, Barnaby." Kimlik kartını yerden alıp ona geri verdi. "Benimle ofisime kadar yürümesini istemiştim ama sorun yok." Kate elini adamın beline koyup ileri itti. "Sorun değil. Sonra görüşürüz, Barnaby." Kadın, güvenlik görevlisine döndü, kimlik kartını havaya kaldırıp sonra

tekrar okuttu. "Bak, yeşil." Hızla kapıdan geçtikten sonra bir an bekledi.

Kapılar kapalı kaldı; belki de güvendeydi. Kate, kanadın derinliklerine yürüdü. Yaklaşık her altı metrede bir, başka bir alana açıldığı belli olan geniş bir kapı vardı. Önünde, göz görebildiğince manzara uzanıyordu: kapılar ve simetrik koridorlar. Ve içerisi sessizdi, sinir bozucu derecede sessiz.

Kartını en yakındaki kapıya okutup tüm cesaretiyle içeri daldı. Bir çeşit yatakhaneydi... Üniversite yurduna benziyordu, en azından Kate'in aklına gelen buydu. Ortak kullanıma açık geniş bir odada duruyor olmalıydı. O odaya açılan ve her birinin içinde ranzalar bulunan altı küçük oda daha vardı. Hayır, aslında pek üniversite yurduna benzemiyordu... Odalar birbirlerinden fazla uzaktı; daha çok hapishane hücreleri gibi görünüyordu. Ve hepsi boştu. Terk edildikleri belliydi. Hücreler darmadağınıktı, battaniyeler, giysiler yerlere saçılmıştı. İnsanların kişisel eşyaları, ranzaların başucundaki küçük evyelere atılmıştı. Belli ki burada yaşayanlar alelacele ayrılmıştı.

Kate odadan çıktı ve bir süre daha koridorda yürümeye devam etti. Spor ayakkabıları her adımında gıcırdıyordu. İleriden konuşma sesleri duydu. Sese doğru gitmeliydi ama bir yanı bu fikre direniyordu. Hiç kimsenin olmadığı bu boş odalar güvenliydi.

Kadın, bir sonraki "kavşaktan" döndü ve konuşmaların geldiği yere doğru yürüdü. Artık görebiliyordu; hastanelerdeki hemşire bölümlerine benzer bir yerdi. Üzerinde dosyalar bulunan yüksek bir banko vardı ve arkasında iki veya üç kadın duruyordu.

Başka bir ses daha geldi, farklı bir yönden. Boş koridorda, askeri botların çıkardığı ritmik ayak seslerinin yankısı. Yaklaşıyorlardı. Kate, hemşirelere biraz daha yaklaşınca seslerini duydu: "Hepsini şimdi istiyorlar." "Biliyorum." "Ben de öyle söyledim." "Yaptıkları şey çok mantıksız." "Tedavi bile etmiyorlar."

Kate, fazla oyalanmıştı; postal sesleri, kadının arkasındaydı. Altı adam, muhafızlar. Silahlarını çekmiş ona doğru koşuyorlardı. "Olduğun yerde kal!"

Belki koşabilir ve hemşirelerin yanına ulaşabilirdi. Muhafızlar hızla yaklaşıyordu, beş metre kadar kalmıştı. Kate bir adım attı, sonra bir adım daha ama adamlar neredeyse yanına varmıştı. Silahlarını ona doğrulttular.

Kate ellerini kaldırdı.

54

David ellerini kaldırdı.

Muhafız silahını ona doğrultarak yaklaştı. "Sen Conner Anderson değilsin."

"Gerçekten mi?" dedi David fısıldayarak. "Şimdi o silahı yerine koy ve çeneni kapa, dinliyor olabilirler."

Güvenlik hareket etmeyi bıraktı. Yere baktı; kafası karışmıştı. "Ne?"

"Onun yerine gelmem gerektiğini söyledi."

"Ne?"

"Bak, çılgın bir gece geçirdik. Eğer onun yerine işe gelmezsem kovulacağını söyledi," diye ısrar etti David.

"Sen kimsin?"

"Onun bir arkadaşı. Sen de işteki *gerçekten zeki* arkadaşı olmalısın."

"Ne?"

"Bildiğin kelime bu kadar mı? Bak, o silahı kaldır ve doğal davran."

"Conner bugün çalışmıyor."

"Evet, o kadarını anladım, dâhi adam. Conner'ın yarı sarhoş beyninin yumurtaladığı başka bir saçmalık daha. Onu gebertece-ğim, tabii önce siz aptallar beni öldürmezseniz." David, ellerini ileri uzattı ve başını öne eğdi. Sessizce, "*Pekâlâ, yapıyor musun? Yapmıyor musun?*" dedi. Muhafız cevap vermedi. "Dostum, beni ya vur ya da bırak gideyim."

Adam istemeye istemeye silahını kılıfına koydu ama hâlâ tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

David adama doğru yürüdü. "Buradan gidiyorum; en kısa yoldan nasıl dışarı çıkabilirim?"

Adam döndü ve parmağıyla işaret etti ancak tek kelime söylemedi. David, genç adamın ense köküne sert bir darbe vurup onu bayılttı.

Artık hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Tesisin içlerine ilerledi. Bir problem daha vardı; ölüm kalım meselesi olan daha acil durumları düşünürken zihninin arkasına ittiği bir problem. Ama artık elektriği nasıl keseceğini düşünmesi gerekiyordu. Aklına gelen en iyi fikir, nükleer reaktörlere doğrudan saldırmamaktı; yanlarına yaklaşabilse bile izole edilmiş ve iyi korunuyor olacaklardı. Ve ayrıca üç nükleer reaktör vardı. Adam, saldırmak için en uygun yerin enerji hatları olduğunu düşündü. Eğer enerji hatlarını kesmeyi başarabilirse reaktörlerde depolanan enerji de dahil tesisin tüm elektriği kalıcı olarak kesilecekti. Ama David tesisi iyi tanımıyordu ve bu yüzden rahat değildi. Ya hatlar binanın altında gömülü veya ulaşamayacağı bir yerdeyse? Ya da reaktör binası dışında, iyi korunan bir aktarma tesisinden geçiyorlarsa? Onları gördüğünde enerji hatları olduğunu anlayabilecek miydi? Çok fazla ihtimal vardı...

David, duvarda bir başka yerleşim planı gördü ve bölgeleri dikkatle inceledi. Reaktör 1, Reaktör 2, Reaktör 3. Türbin, Kontrol Odası, Ana Devre Odası... *Devre Odası*, bu işe yarayabilirdi. Reaktörlerin karşısındaydı ve görünüşe göre tüm reaktörlerden çıkan enerji hatları, o odadan geçiyordu.

İki muhafız köşeyi dönüp ona doğru yürümeye başladığında David yerleşim planından uzaklaştı. Adamları başıyla selamlayıp devre odasına doğru yürüdü. Odaya yaklaştıkça çalışan makinelerin boğuk uğultularını ve yüksek voltajı enerjinin vızıltısını duyabiliyordu. Vızıltı, duvarlardan ve zeminden geliyor gibiydi. Yerde bir titreşim olmasa da kartını okuyucudan geçirip odaya girdiğinde, devasa makinelerin yarattığı akım yüzünden adamın vücudu titremeye başladı.

Oda çok büyük ve karmakarışıktı. Borular ve metal elektrik kanalları dört bir yanda yılan gibi kıvrılıyor, vızıldıyor ve periyodik

olarak ufak patlama sesleri çıkarıyorlardı. Adam kendini küçülüp bir bilgisayarın devre kartı içine hapsolmuş gibi hissetti.

David, odanın daha altlarına ilerledi ve reaktörlerden gelen enerji hatlarının odaya girdiği noktalara patlayıcılar yerleştirdi. Pek çok metal "dolap" vardı; adam bunları anlatacak daha iyi bir kelime bulamamıştı. Dolaplara da patlayıcı yerleştirdi. Sadece birkaç tane patlayıcısı kalmıştı. Yeterli olacaklar mıydı? Kaç dakikaya ayarlayacaktı? Fünyelerini beşer dakikaya ayarlayıp onları dolapların altına gizledi. Elinde kalan son patlayıcıları nereye yerleştirecekti?

Enerji hatlarının uğultuları arasından başka bir ses daha duydu. Belki de duymamıştı. Bir patlayıcı daha çıkarıp daha küçük iki hat arasına sıkıştırdı. Elini bir saniye kadar üzerinde tuttuktan sonra patlayıcının orada kaldığından emin olmak için yavaşça geri çekti.

Gözucuyla onları gördü; odadaki üç muhafız hızla ona yaklaşıyorlardı. Bu defa konuşarak bu işten kurtulması mümkün değildi.

55

Altı muhafız Kate'in etrafını sardı.

Biri telsizden haber verdi. "Onu yakaladık. Koridor İki'de geziyordu."

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye itiraz etti Kate.

"Bizimle gelin," dedi elinde telsiz olan adam.

Muhafızların ikisi, onu kollarından yakalayıp hemşire bölümündeki seslerden uzağa götürmeye başladı.

"Durun!"

Kate döndüğünde arkalarından koşan bir kadın gördü. Gençti, belki yirmili yaşlarında. Çok... yanlış giyinmişti; çok kışkırtıcı, tıpkı bir Playboy tavşanı gibi. Buraya çok uyumsuz görünüyordu.

"Onu ben alacağım," dedi adamlara.

"Siz kimsiniz?"

"Naomi. Dr. Sloane için çalışıyorum."

"Adını hiç duymadım." Ekibin başı olan muhafız, diğer adama işaret etti. "Onu da alıyoruz."

"Bunu yaptığınıza çok pişman olacaksınız," dedi Naomi. "Arayın onu. Bekliyorum. Patronunuza, Bay Sloane'u aramasını söyleyin."

Muhafızlar birbirlerine baktı.

Naomi, adamlardan birinin telsizini kaptı. "Kendim yaparım." Kadın telsizin mandalına bastı. "Ben Naomi, Bay Sloane'la konuşmam lazım."

"Bekleyin."

"Sloane."

"Ben Naomi. Sana bir kız getirecektim ama burada bir grup muhafız bizi taciz ediyor."

"Bekle." Arka planda, başka bir adamla konuşan Sloane'un sesi duyuldu. "Soytarılarına söyle, benim adamlarımı taciz etmeyi bıraksınlar."

Telsizi diğer adam aldı. "Ben Yüzbaşı Zháo. Kiminle konuşuyorum?"

Naomi, telsizi muhafıza vermek istedi ancak adam geri çekildi, telsizden sanki bulaşıcı hastalık taşıyan bir battaniyeden kaçar gibi kaçtı. Naomi, telsizi daha önce konuşan adama attı. "İyi şanslar." Kate'i kolundan yakalayıp, "Sessiz ol ve beni izle," diye fısıldadı.

Kate'i, çaresizce telsizdeki adamdan özür dilemeye çalışan muhafızlardan uzaklaştırdı.

Önce sağa, sonra sola döndüler ve terk edilmiş gibi görünen bir koridor boyunca ilerlediler. Çift kanatlı bir kapıya geldiklerinde, Naomi, Kate'den kimlik kartını istedi.

"Sen kimsin?" dedi Kate.

"Önemli değil. Çocukları kaçırmana yardım etmek için buradayım."

"Kim yolladı seni?"

"Size kimlik kartlarını yollayan kişi."

"Teşekkür ederim." Kate'in aklına gelen tek şey buydu.

Kadın, başını öne eğdi. Bir kapıyı açtığında Kate, Adi ile Surya'nın içeride konuştuklarını duydu. Neredeyse kalbi duracaktı. Kapı hızla açıldı ve işte oradaydılar; beyaz duvarlı bir odada, masada oturuyorlardı. Kate koşarak içeri girdi, onlara sarılmak için yanlarında diz çöktü ve çocuklar da, tek bir kelime etmeden kadına koştular, kollarına atlayıp onu yere devirdiler. Hayattaydılar. Başarmıştı. Onları kurtarabilmişti. Kate, bir elin onu sertçe çektiğini hissetti.

"Üzgünüm ama hiç zamanımız yok. Acele etmek zorundayız," dedi Naomi.

56

Güvenlik şefi telsizi Dorian'a geri verdi. "Sizin kıza daha fazla sorun yaratmayacaklar. Bunun için özür dilerim, Bay Sloane. Yeni yüzler, tanımakta zorluk..."

"Bana masal anlatma." Dorian, nükleer uzmanı Dr. Chase'e döndü. "Devam et."

"Kuzeyden gelen sevkiyatlar... onları kullanabileceğimize pek emin değilim."

"Neden?"

"Beyaz Rusya'dan gelen nükleer silahlarla oynanmış. Eğer zamanımız olsaydı onları tamamen söküp sınıflandırabilirdik."

"O zaman geriye ne kalıyor?" diye sordu Dorian.

"Ukrayna ve Rusya'dan gelenlerde sorun yok gibi görünüyor, sadece eskiler. Ve Çin'den gelen sevkiyat pırıl pırıldı. Çok yeni üretilmiş. Bunu nasıl?.."

"Orasını düşünme. Sayılar?"

"Bir bakalım." Adam, elindeki bilgisayar çıktısını kontrol etti. "Toplam yüz yirmi savaş başlığı. Ve büyük bölümü, çok yüksek etki alanına sahip. Hedefin ne olacağını bilmek işimiz kolaylaştırırdı ve bunun dışında söyleyebileceğim başka..."

"Ya taşınabilir nükleer bombalar?"

"Ah, evet. Onları hazırladık." Dr. Chase bir asistanına odanın karşısını işaret etti. Genç adam, odadan çıkıp metal alışveriş arabasından biraz daha küçük, gümüş renkli, fazlasıyla iri bir yumurtayla geri geldi. Kaygan yumurta adamın kollarına güçlükle sığıyordu, bu yüzden kucak dolusu yakacak odun taşıyan biri gibi vücudunu arkaya doğru yaslayarak yürüyordu. Yumurtanın zor kapanan kol-

larından yuvarlanıp yere düşmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Masaya ulaştığında yumurtayı bırakıp geri çekildi. Ancak yumurta garip bir biçimde yuvarlanarak masanın kenarına kaydı. Asistan birden ileri atılıp yumurtayı eliyle sabitledi.

Dr. Chase, ellerini cebine soktu, başıyla Dorian'ı bir kez selamladıktan sonra övgü beklercesine ona gülümsedi.

Dorian, sinirli bir ifadeyle yumurtaya baktı ve sonra Dr. Chase'e döndü. "Tanrı aşkına, bu saçma sapan şey de ne?"

Bilim insanı, ellerini cebinden çıkarıp ileri doğru bir adım atarak yumurtayı işaret etti. "Bu... istediğiniz taşınabilir cihaz. Sadece yedi nokta dört kilo, bir başka deyişle on altı pound. Adam, başını iki yana salladı. "Açıkçası, daha fazla küçültmemizin bir yolu yok; yani zamanımız olsaydı yapabilirdik."

Dorian koltuğunda arkaya yaslandı. Bakışlarını yumurtadan, bilim insanına çevirdi.

Bilim insanı, yumurtaya biraz daha yaklaşıp dikkatle inceledi. "Ters bir şey mi var? Bir tane daha var..."

"Taşınabilir! İki taşınabilir nükleer bombaya ihtiyacım var."

"Ah, bunlar gerçekten de taşınabilir. Harvey'yi taşırken gördünüz. Biraz hantal olduğu doğru ama..."

"Uzak bir mesafeye sırt çantasında taşınabilir; bir devin göl üzerinde kaydırabileceği sihirli bir yumurta istemedim sizden. Daha küçüğünü yapmanız ne kadar sürer, mesela bir bavula sığabilecek kadarını. Bakın, doktor. Burada anahtar kelime *bir bavul*."

"Hım, şey... Hiç söylemediniz..." Bilim insanı, yumurtaya dikkatle baktı.

"Ne kadar sürer?" diye bastırdı Dorian.

"Birkaç gün, eğer..."

"Bay Sloane, enerji santralinde bir sorunumuz var. Bunu görmeniz gerekiyor."

Dorian, tekerlekli koltuğuyla elinde tablet bilgisayar bulunan güvenlik şefine yaklaştı. Arkasındaki bilim insanının ileri geri yürüyerek asistanı Harvey'ye yakındığını duydu. "Bu iş filmlerdeki gibi

sadece "yeşil kabloyu kesmeye" ve bombayı sırt çantana atıp Everest'e tırmanmaya benzemez. Yani yapmak zorunda olduğumuz şey..." Dorian, bilim insanını duymazdan gelip tabletteki video görüntüsüne odaklandı: Adamın biri, bir tür mekanik odada ilerliyordu.

"Burası neresi?"

"Reaktörlerin dışındaki ana devre odası. Dahası da var." Güvenlik şefi görüntüyü başa sardı.

Dorian, bir adamın sıra sıra patlayıcı yerleştirmesini izledi. Bir şey daha vardı. Dorian, tablete tıkladı, videoyu dondurdu ve adamın yüzüne yakınlaştı. Bu olamazdı.

"Onu tanıyor musunuz, efendim?"

Dorian, adamın yüzünü dikkatle incelerken aklına kuzey Pakistan'da, dağ yamacına kurulmuş bir köy geldi. Her kulübeden dumanlar yükseliyor, kadınlar ile çocuklar kaçışıyor, erkekler yanan evlerinin önünde yatıyorlardı... ve bir adam ona ateş ediyordu. Onu vurduğunu hatırladı ama kaç kez vurduğunu bilmiyordu. Ve işini bitirdiğini. "Evet, onu tanıyorum. Adı Andrew Reed. Eski bir CIA saha ajanı. Onu yakalamak için çok daha fazla adama ihtiyacınız olacak."

"Öldürmek için mi ateş edelim?"

Dorian boş gözlerler uzaklara baktı. Arka planda, telsizden gelen tıkırtıyı ve güvenlik şefinin yağdırdığı emirleri duyuyordu. Reed buradaydı ve elektriği kesmeye çalışıyordu. Yalnız olamazdı. Son dört yıldır neredeydi, yani ölmediyse? Neden elektriği kesmeye çalışıyordu?

Güvenlik şefi öne eğildi. "Bombaları ve fünyelerini topladık. Binadan çıkarıyoruz. Girdiği andan beri tüm kamera görüntülerini gözden geçirdik, tek tehlike onlar. Etrafını sarıyoruz. Onu..."

"Vurmayın. Şimdi nerede?" dedi Dorian.

Şef tableti eline aldıp harita üzerinde bir noktayı işaret etti.

Dorian başka bir noktaya tıkladı ve "Bu oda neresi?" diye sordu.

"Reaktör salonlarından birisi. Aslında sadece Reaktör Bir ve Reaktör İki arasındaki geçiş koridoru."

Dorian karşı duvarlarda bulunan iki geniş kapıyı gösterdi. "Sadece bu iki noktadan giriş çıkış yapılabiliyor, değil mi?"

"Evet. Odanın dört tarafı, üç metre genişliğinde beton duvarlarla çevrili."

"Harika. Onu, o odaya yönlendirin ve kapıyı kapatın," dedi Dorian. Kaçırdığı bir şey olmalıydı. Adam güvenlik şefi telsizde talimatları verirken bekledi. Çocuklar. "Çocuklar ne durumda?"

Şefin bu soru karşısında kafası karıştı. "Hücrelerindeler."

"Göster bana."

Güvenlik şefi tablete tıkladı ve sonra şaşkın bir ifadeyle adama baktı.

"Bulun onları," dedi Dorian.

Şef telsizden bağırdı. Kısa bir süre beklediler, telsizden cızırtılar geldikten sonra tablete bir şeyler yazdı. Ekrana başka bir video gelirken tableti Dorian'a uzattı: Naomi ile kadın, Kate Warner ile çocuklar. Şimdiye kadar aldığı en kötü haber olabilir miydi? Yoksa en iyisi miydi?

Güvenlik şefi diğer elindeki telsize bağırıyordu.

Dorian düşündü. Sadece iki kişi gelmiş olabilirler miydi?

"Kısa sürede onları yakalayacağız efendim. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum..."

Dorian, elini kaldırdı, adama bakmıyordu. "Konuşmayı kes."

Ne yapacaktı? Ortada bir güvenlik açığı, çok ciddi bir güvenlik açığı olduğu belliydi. Ve sadece birkaç şüpheli vardı. Dorian, beraberinde getirdiği çalışanlarından birine işaret etti. "Logan, Immari Konseyi'ne bir mesaj yolla: 'Çin tesisi saldırı altında. Güveliği sağlamaya çalışıyoruz ama tüm araştırma kapasitemizin imha edildiğini düşünüyoruz. Bu nedenle tüm hızımızla Toba Protokolü'nü işleme koyuyoruz. Bilgi vermeye devam edeceğim.' Enerji santralindeki adam ile çocukları kaçırmaya çalışan iki kadının görüntülerini de ekle. Biri cevap verir vermez beni haberdar etmeni istiyorum."

Şef, topukları üzerinde geri döndü. "Onları yakaladık, efendim."

"Bravo, gerçekten," dedi Dorian alaycı bir sesle.

Güvenlik şefi yutkundu ve daha az özgüvenle, "Ne yapmamızı..." diye sordu.

"İki kızı Çan'a götürüp diğer deneklerle birlikte içeri sokun ama girdiklerinden emin olun. Onları en ön sırada istiyorum. Sonra mümkün olduğunca çabuk çalıştırın makineyi, Chang'e söyleyin, mazeret istemiyorum." Dorian durakladı. Kate Warner, Çan odasında; bu o kadar tatlı, öyle güzel bir adaletti ki. Ve Martin'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Biraz sonra kimsenin yapabileceği bir şey kalmayacaktı. Aslında işler adamın planladığından bile iyi gidiyordu. Dorian, Dr. Chase'e işaret etti. "Bütün nükleer silahlar, vagonlara yüklendi mi?"

"Evet, Beyaz Rusya'dan gelen cihazlar ve... taşınabilir bombalar hariç..."

"İyi." Dorian, tekrar güvenlik şefine döndü. "Çocukları, nükleer silahların yüklü olduğu vagona koyun ve hemen burada uzaklaştırın." Adam aniden Dr. Chase'e döndü. "Senin de o trene binmeni istiyorum ve sahile ulaşana kadar ya o yumurtalar bir sırt çantasına girer ya da sen girersin. Beni anladın mı?"

Dr. Chase başıyla onaylayıp başka tarafa baktı.

Şef telsizi dinledikten sonra elini indirdi. "Sabotajcı Reaktör Salonu İki'ye kilitlendi."

"Tamam. Geri kalan vagonların ayrılmadığından emin olun. Onlara başka bir şey taşımak için ihtiyacımız olacak." Dorian, Dmitry Kozlov'a doğru yürüdü; Dorian'ın kişisel Immari Güvenlik Birliği'nin ikinci komutanına.

"Çan bittiğinde cesetleri vagonlara yükleyin ve buradan uzaklaştırın," dedi Dorian. "Bir yükleme sahası yaratmamız gerekiyor, muhtemelen Kuzey Hindistan'da, havaalanlarına erişimi olan bir yer olmalı."

"Ya buradaki personelin kalanı?"

"O konuyu düşünüyordum," dedi Dorian ve Dmitry'yi diğer çalışanlardan uzağa çekti. "Onlar bize yük olur. Kimsenin buradan ayrılmasına izin vermeyeceğimiz kesin, en azından Toba Protokolü

tam olarak devreye girene kadar. Bir problemimiz daha var. Bu sahada sadece yüz on dokuz insan deneğimiz var."

Adam sorunu anında fark etti. "Bu kadar ceset yeterli değil."

"Yeterliye yakın bile değil. Sanırım iki sorunu aynı anda çözebiliriz ama zor olacak."

Dmitry başıyla onaylayıp laboratuvarda boş boş gezinen bilim insanlarına göz attı. "Personeli Çan'dan mı geçireceğiz? Aynı fikirdeyim. Chang'in ekibinin makineyi çalıştırması gerekecek... Kendi insanları üzerinde. Yapılabilir olsa da işler çirkinleşecek. Bu tesiste en az yüz güvenlik görevlisi var. Sessizce boyun eğmeyecekler; onları birbirlerinden ayırıp bir tatbikat süsü versek bile."

"Neye ihtiyacın var?" dedi Dorian.

"Elli belki altmış adama. Immari Güvenlik veya Saat Kulesi saha ajanları daha uygun olurlar. Immari Güvenlik, şu anda Yeni Delhi Saat Kulesi istasyonunu temizliyor. Geri kalan saha ajanlarını görevlendirebiliriz."

"Yapın," dedi Dorian ve uzaklaştı.

"Siz nerede olacaksınız?"

"Immari içinden biri Reed'le birlikte çalışıyor olmalı. Kim olduğunu bulacağım."

57

Güvenlik görevlileri, çocukları elinden koparıp aldılar ve kadını yere devirdiler. Kate adamların yüzlerini tırmaladı ve onları tekmeledi. Çocuklarını bir kez daha kaybedemezdi. Savaşmak zorundaydı.

"Hayır, trene," dedi muhafızlardan biri. Çocuklar, adamların elinden kurtulmaya çalıştı.

Kate onlara uzandı ama adamlardan biri kollarını yakaladı. Başka biri ona doğru koşunca son gördüğü, yüzüne doğru gelmekte olan bir tüfek dipçiği oldu.

Oda karanlık ve kalabalıktı. Kate, her taraftan yüklenen insanların ağırlığıyla eziliyordu. İnsanları dirsekleriyle sağa sola itmeye çalıştı ancak kimse tepki vermedi, ayakta ölmüş gibilerdi. Eğer birbirleriyle bu kadar iç içe olmasalar hepsi yere düşerdi.

Kate, başının üzerinde kuvvetli bir gümbürtü duydu. Tavandan devasa, metal bir cihaz iniyordu. Aletin üzerinde senkronize bir şekilde yanıp sönen ışıklar vardı. Kadın, kuvvetli gümbürtüyü göğsünde ve etrafını saran zombilerin vücutlarında hissedebiliyordu.

Çocuklar burada mıydı? Kadın, gözleriyle odayı taradı. Kimseyi göremedi. Sadece yarı uyanık, ifadesiz, bomboş suratlar. Sonrası, Naomi. Az önce onu kurtaran, özgüven dolu kadın dehşete kapılmış görünüyordu.

Peş peşe duyulan gümbürtüler sağır edici, ışıklar ise kör ediciydi artık. Kate, etrafındaki insanların bedenlerinin ısındığını hissetti. Yüzündeki teri silmek için bir elini kaldırdı ama eli de sırılsıklamdı; koyu, neredeyse yapış yapış bir şeyle kaplanmıştı, kan gibi.

58

Reaktör ara salonunu beton kapıları büyük bir gümbürtüyle kapandı. Devasa reaktörlerin uğultusu arasında, bu ses bile zor duyuldu. David odanın içine yürürken son savunmasını yapacağı alanı inceledi. Belki Kate kurtulmuştur.

Silahının şarjörünü çıkardı. İki kurşun vardı. Son kurşunu saklamalı mıydı? Kate'in üzerinde kullandıkları ilaçlar son derece ciddi ilaçlardı. Ne gibi etkileri olacağını kim bilebilirdi? Adamın sahip olduğu bilgiler çok değerliydi. Bu bencillik içermeyen bir neden olsa da başka sebepleri de vardı. Bu fikri zihninin arkasına attı. Onu zamanı gelince düşünürdü.

Adam odayı dolaştı, iki reaktör arasındaki geçiş bölümünü. Metal iskeleli, yüksek tavanlı lise spor salonlarını andıran bir odaydı. Kum saatine benziyordu; aslında dikdörtgendi ama odanın ortasında karşılıklı iki geniş ve yuvarlak çıkıntı vardı; iki reaktörün kalın, beton duvarları. Odanın iki tane giriş çıkışı vardı ve her iki tarafta, tavana doğru açılıp kapanan beton kapılar bulunuyordu; biri odanın ön tarafında, diğeri arkasındaydı. Kapıların etrafındaki yüksek, pürüzsüz duvarların üzerlerinde metal kanallar ve tüpler vardı. Çoğunluğu gümüşiydi; aralara birkaç mavi ve kırmızı kanal da serpiştirilmişti ve kapının gri alnından fırlamış varisli damarlara benziyorlardı.

"Merhaba Andrew." Acil tahliye bildirimleri için kullanıldığı belli olan hoparlörlerde bu ses yankılandı. David, bu sesi tanıyordu: Saat Kulesi öncesinden birisi. Ama adamın burayla bağlantısını kuramıyordu.

David'in zaman kazanması gerekirdi. Kate'e sadece böyle yardım edebilirdi. "O artık benim ismim değil." İki yanındaki reaktörlerin kükreyerek çalıştığını duydu. Bu uğultu arasında, hoparlördeki "sesin" onu duyup duyamadığını merak etti.

Ne kadar zaman geçmişti? Bombaların birazdan patlamaları gerekiyordu. Elektriği kesmek adamın kaderini belirleyecekti ancak Kate'in kaçmasına yardımcı olabilirdi.

"Kızı yakaladık. Bombalarını da bulduk. Çok yaratıcı sayılmaz. Senden çok daha fazlasını beklerdim."

David etrafına baktı. Ses yalan mı söylüyordu? Neden bunları anlatıyordu? Ne yapabilirdi? Reaktörleri vurabilir miydi? Saçma bir fikir, devasa beton duvarlar vardı. Elektrik kanallarından birini vurup şansının yaver gitmesini umabilir miydi? Bu pek mümkün değildi. *Tavan.* İşe yaramazdı.

Ses, adamdan bir şey istiyordu; başka neden onu sorgulayacaktı ki? Belki de ses yalan söylüyordu. Kate, şu anda trende adamı bekliyor olabilirdi. Belki kızı yakalayamamıştı. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı David.

"Seni kim yolladı?" diye kükredi ses.

"Kızı bırak, söyleyeyim."

Ses, kahkahalarla güldü. "Tabii, anlaştık."

"Güzel, buraya gel ve sana resmi bir açıklama yapayım. İstersen bir resim bile çizerim. Elimde e-posta adresi de var."

"Eğer oraya gelmek zorunda kalırsam, döve döve sana her şeyi söyletirim. Çok sıkışık bir programım var. İlaçlarla uğraşacak vaktim yok."

Reaktörlerin uğultusu arttı. Böyle çalışmaları normal miydi?

Ses devam etti: "Burada hiçbir seçeneğin yok, Andrew. İkimiz de biliyoruz. Ama hâlâ oyalanıyorsun. Senin problemin, zayıflığın bu işte. Çoktan kaybedilmiş bir dava için uğraşan bir ahmaksın. Birilerini kurtarma fantezilerine yenik düşüyorsun. Pakistanlı köylüler, Endonezyalı çocuklar, hep aynı şeyin peşindesin. Çünkü empati kuruyorsun, kendini bir kurban gibi hissediyorsun, senin düşünce

şeklin bu. Sana yanlış yapan insanlarla ödeşebilirsen kendini tekrar tamamlayacağını zannediyorsun. Ama öyle olamayacak. Artık bitti. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Beni iyi dinle. Kim olduğumu biliyorsun. Her zaman sözümü tutarım. Sana söz veriyorum, kızı hızlı ve acısız öldüreceğim. Buradan elde edebileceğin en iyi sonuç bu. Bana kimin için çalıştığını söyle. Son şansın."

Standart sorgulama: mahkûmun direncini kır, üstünlüğünü göster ve onu ele vermenin tek yol olduğuna ikna et. Aslında bu noktada *oldukça* ikna ediciydi. David, adamların onu kolayca gaza boğabileceklerini, içeriye bir el bombası atabileceklerini veya birkaç asker yollayarak baskın yapabileceklerini biliyordu. Hiçbir seçeneği yoktu, ama artık hoparlördeki sesin sahibini tanımıştı: Dorian Sloane, Afganistan ve Pakistan, Immari Saha Komutanı. Bu noktada, Sloane'un tüm bölgedeki Immari Güvenlik operasyonlarını yönettiğini düşünebilirdi. Merhametsiz, becerikli... ve kibirli bir adamdı. David, bunu kullanabilir miydi? En iyi seçeneği zaman kazanmaya çalışmak ve o sırada bir şeyler olmasını ummaktı. Ya da Sloane yalan söylüyordu, Kate buradan uzaklaşıyordu.

"Söylemem lazım, Sloane. Bence yanlış meslek seçmişsin. Yaptığın psikanaliz... Gerçekten olağanüstü. Burada tüm hayatımı sorgulamama neden oldun. Parmak bastığın daha derin mevzuları gözden geçirmek için biraz daha zaman isteyebilir miyim? Yani demek istediğim..."

"Vaktimi harcamayı bırak, Andrew. Senin veya onun için hiçbir şey fark etmeyecek. Çalışmaya başlayan reaktörlerin seslerini duyuyor musun? O ses, şu anda Kate'i öldürmekte olan makineye giden enerjinin sesi. Artık sadece sen kaldın. Ve Saat Kulesi, birkaç saat önce düştü. Şimdi, söyle bana..."

"O zaman vaktini harcayan sensin. Söyleyecek hiçbir şeyim yok." David dişlerini sıktı, silahını yere attı. Silah, uzaktaki kapıya kadar kaydı. "Beni döverek mi konuşturmak istiyorsun? Buraya in ve elinden geleni yap. Silahsızım. Belki az da olsa bir şansın olabilir." David, kum saati şeklindeki odanın ortasına geldi ve önce

öndeki, sonra arkadaki kapıya baktı. Hangisinin açılacağını merak ediyordu... Ve açıldığında hayatta kalıp kalmayacağını.

Reaktörler daha da yüksek sesle çalışmaya başladı ve David duvarlardan yükselen ısıyı hissetti. Bozuluyorlar mıydı? Arkasındaki beton kapı hareketlendiğinde yerden yarım metre kadar yükseldi. Karşısındaki kapıdan silahlar doğrultuldu.

David açılan kapıya koştu. On iki metre uzaktaydı. On metre kaldı. Tek seçeneği buydu; kayarak kapının altından geçmek, yumruk yumruğa dövüşmek ve sonra etrafını saran adamların oluşturduğu çemberi yarmak. Beş metre.

Sloane, kapının altına eğildi ve sağ elindeki silahı doğrultarak ileri atıldı. Hızlıca üç el ateş etti. İlk kurşun David'in omzuna geldi. Adamın anında hızı kesildi ve beton zemine yığıldı. Yuvarlanarak yerden kalkmaya çalışırken altında bir kan gölü oluştu. Sloane, adamın üzerine atlayıp bacaklarına tekme atarak onları yerden kesti.

"Sana buradan bahseden kimdi?"

David reaktörlerin gürültüsü yüzünden adamı zar zor duyabiliyordu. Omzu zonkluyordu. Kurşun yarasını bir yara gibi hissetmiyordu. Sanki bir parçası kopmuş gibiydi; sol kolu tüm hissini yitirmişti.

Sloane, silahını David'in sol bacağına doğrulttu. "En azından onurunla öl, Andrew. İstediğimi söyle, bunu bitireyim."

David düşünmeye çalıştı. *Zaman kazanmam lazım.* "Bir isim bilmiyorum."

Sloane, silahı David'in bacağına yaklaştırdı.

"Ama, bir IP adresi var elimde. Onunla bu şekilde iletişim kurdum."

Sloane, geri çekilip düşündü.

David birkaç derin nefes aldı. "Sol cebimde; onu alman gerekecek." Başıyla kolunu gösterdi.

Sloane adama doğru eğilip tetiği çekti; David'in sol bacağına bir kurşun sıktı.

David, yerde acı içinde bağırarak kıvrandı. Sloane, onun etrafında turladı. "Bana. Yalan. Söylemeyi. Bırak."

David cevap vermeyince Sloane postalıyla onun alnına vurdu ve kafasını beton zemine bastırdı. David'in gözünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Bayılmak üzere olduğundan emindi. Üstündeki reaktörlerin sesi tekrar değişmişti, farklı bir ses çıkarıyorlardı. Sloane, başını kaldırıp baktı. Bir siren sesinin ardından kuvvetli bir patlama odayı salladı ve her yana beton, metal moloz parçaları savruldu. Borulardan, duvarlardan içeri dolan gaz tüm odayı kapladı. Diğer kapı açıldı ve insanlar koşarak odaya girdiler.

David, yana yuvarlandı ve tek kolu ile tek bacağını kullanarak yerde süründü; çalışmayan kolu ile bacağını peşinden sürüdü. Hissettiği acı adamı neredeyse bayıltacaktı. Durmak, yutkunmak ve nefes almak zorundaydı. Birkaç metre daha süründü. Odanın zeminini kaplayan moloz ile tozu solumamaya gayret etti. Kolundaki, bacağındaki deliklere dolduklarını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu; buradan kaçmak zorundaydı. Sloane'un toz bulutunu dağıtarak odayı aradığını görebiliyordu.

Bir patlama daha.

Diğer reaktör mü?

Artık duman o kadar yoğunlaşmıştı ki hiçbir şey görmek mümkün değildi. David, ileriden gelen konuşmaları duydu. "Efendim, tahliye etmek zorundayız. Bir problem var..."

"İyi. Bana silahını ver."

Silah sesleri her yanı kapladı. Duvarlar, zemin. David, kımıldamadan durdu. Başını bir ölü kadar sessizce yere yasladı; etrafını dinliyor, bir işaret bekliyor gibiydi. Yerden biraz yukarıda, vurulup sağa sola düşen insanları gördü adam. Sloane, David'e son bir kurşun daha sıkabilmek için kendi adamlarını vuruyordu.

"Efendim, gitmek zorunda..."

"Tamam!"

David, etrafında koşuşturan insanları duydu. Sağlam kolu üzerinde doğrulmaya çalışsa da başaramadı. Çok güçsüzdü. Çok soğuktu.

Nefesinin, yerdeki beyaz tozunu dağıtışını izledi. Her nefesinde, yerden birkaç beyaz toz zerresi havalanıyordu. Adamın etrafındaki beyazlık, kırmızı tarafından yutulmaya başladı. Bu görüntü onun aklına bir şey getirdi; bir anı veya bir fikir. Neydi o? Tıraş olmak. Bir tıraş kesiğinden akan kırmızı kanın, beyaz köpüğü kaplaması gibiydi. Sirenler inlemeye devam ederken, kırmızı kanın beyaz tozu yüzüne sürükleyişini izledi.

59

Kate, odadaki insan yığınının düşmeye başladığını sanmıştı ama aslında eridiklerini ya da parçacıklara ayrıldıklarını fark etti dehşetle. Işıklar, odanın her yanında yanıp sönüyorlardı ve kadın, bu ışıkların arasından dalgalara benzer bir şeylerin geçtiğini gördü. Her gümlemeyle ölüm taşıyan vahşi dalgalar geçiyordu aralarından.

Ama gümleme değişmişti. Ve yanıp sönen ışıklar solmaya başladı; eskisi kadar kör edici değillerdi. Kadın artık duvardan aşağı inen cihazı görebiliyordu. Çan şeklindeydi ya da tepesinde bir pencere bulunan, devasa bir satranç piyonu. Bir şeyler daha görebilmek için gözlerini kıstı. Artık cihaz eriyordu. Yere demir gözyaşları damlıyor ve altında kalan şansız insanların üzerlerine erimiş bir ölüm battaniyesi gibi seriliyordu.

Çok fazla insan yere yığılmaya başladı ama odanın diğer tarafında hayatta kalanlar da vardı. Bazıları şaşkındı; ölüm piyangosunda sıranın onlara gelmesini bekler gibiydiler. Diğerleri koşuşturuyordu; bir kısmı odanın köşelerine kaçarken üç dört kişi kapıyı yumrukluyordu.

Kate aşağı baktı. Kendine geldiğinden beri ilk kez vücudunu görüyordu. Kadın kana bulanmıştı ama kendi kanı değildi. Başındaki zonklama dışında yaralanmamıştı. Bu insanlara yardım etmek zorundaydı. Diz çöktü ve ayağının yanındaki adamı inceledi ya da ondan geriye kalanları... Adamın kan basıncı çok yükselmiş, damarlarını içten patlatmış ve tüm bedenine yayılan korkunç kanamaya yol açarak cildini yarmıştı sanki. Adamın gözleri ve tırnakları patlamıştı.

Çan değişiyordu, ışık, başladığından bu yana en parlak haliyle bir kez daha yandı. Kate, elleriyle gözlerini koruyarak arkasını döndü. İleride Naomi'yi gördü. Cesetlerin arasında düşe kalka kapıya ilerlemiş olmalıydı. Kate kadına doğru süründü.

Gümleme artık tiz bir iniltiye dönüşmüştü; sonu gelmeyen bir cenaze çanı gibiydi. Gerilen demirin sesi miydi?

Kate, Naomi'nin başını arkaya yaslayıp yüzündeki saçları çekti. Ölüydü. Güzeldi. Kan henüz yüzüne kadar ulaşmamıştı.

Kate'in her yanını bedenler sardı, canlı bedenler. Kapıya yığıldılar, çığlıklar atarak kapıyı dövüyorlardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı; üzerinde kollarını sallayan, küfreden insanlar vardı.

Patlama, Kate'i sağır etti ve insanları yere devirdi. Yarım düzine insanın altında ezildi. Nefes almaya çalıştı ancak başaramadı. İnsanlar, onu eziyor ve boğuyorlardı. Kate, üzerindekileri yumrukladı, yan döndü ve başını arkaya doğru kaldırdı. Yağmur yağıyordu. Hayır, molozlar dökülüyordu. Ve sonra su, odaya devasa bir su dalgası doldu ve kadın serbest kaldı. Suda süzülüyor ve ölüm odasının parçalanan duvarları üzerinden akıp giden devasa dalgayla sürükleniyordu.

Kate tüm gücüyle nefes aldı. Aldığı nefes canını acıtsa da rahatladı. O anda aklında sadece iki düşünce vardı.

Hayattayım.

David beni kurtarmış olmalı.

60

Dorian Sloane, Dr. Chang'e, helikopterdeki kulaklıklardan birini takmasını işaret etti.

Başka bir patlama daha tesisi salladı ve helikopterin titreyerek yavaşça oradan uzaklaşmasına neden oldu.

Chang kulaklığı takar takmaz, Dorian konuşmaya başladı. "Bu da neydi böyle?"

"Çan, bir sorun çıkmış olmalı."

"Sabotaj mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Her şey normaldi: Enerji, radyasyon çıkışı ama... arıza yaptı."

"Bu imkânsız."

"Bakın, bu aletin nasıl çalıştığını hâlâ anlamış değiliz ve biliyorsunuz ki eski, yüz bin yıldan bile eski. Ve neredeyse seksen yıldır hiç durmadan kullanıyoruz..."

"Bu garanti süresiyle ilgili bir problem değil, Doktor. Ne olduğunu öğrenmek zorundasınız."

Hata başka bir adam dahil oldu. "Efendim, tesisten bir telefon var. Güvenlik şefi, acil olduğunu söylüyor."

Dorian kulaklığını çıkarıp uydu telefonunu eline aldı. "Ne?"

"Bay Sloane, başka bir problemimiz daha var."

"Beni arayıp problem olduğunu söyleme. Problemlerimiz olduğu gayet açık. Bana sorunun ne olduğu anlat ve zamanımı harcamayı bırak."

"Ah, tabii ki. Üzgünüm."

"Nedir? Çabuk söyle!"

"Çan odası. Havaya uçtu. Radyasyon sızıntısı olduğunu düşünüyoruz."

Dorian'ın zihninde fikirler uçuşuyordu. Çan odasından dışarı bedenler kaçmış, hatta radyasyon sızmış bile olsa, hâlâ Toba Protokolü'nü kurtarma şansı vardı. Sadece olayı insanlara doğru şekilde aktarması gerekiyordu.

Güvenlik şefi bir kez daha, "Efendim?" dedi çekinerek. "Standart Operasyon Protokollerimiz gereği karantina başlatıyorum. Sadece onayınızı almak istemiştim."

"Hayır. Karantina başlatmıyoruz..."

"Ama aldığım emirlere göre..."

"Değiştiler, tıpkı durumumuzun değiştiği gibi. İnsanlarımızı kurtarmamız lazım, şef. Tüm kaynaklarını tesisteki herkesi trenlere bindirmek ve oradan hızla uzaklaştırmak için kullanmanı istiyorum. Ve cesetleri de trenlere yükle. Ailelerinin onları gömmeye hakları var."

"Ama bir salgın başlamayacak mı?.."

"Sen sadece insanları trenlere bindirme konusunda endişelen. Geri kalanını ben halledeceğim. Fark edemediğin etkenler var. Son tren tesisten ayrılınca beni ara. Immari bir ailedir. Kimseyi arkada bırakmayız. Beni anladın mı?"

"Evet, efendim. Tek biri kişiyi bile arkada bırakmayacağız..."

Dorian, telefonu kapayıp tekrar kulaklığı taktı. Karşısında oturan Dmitry Kozlov'a, Immari güvenlik subayına döndü. "Chase, çocuklar kaçabildi mi?"

"Evet, şu an sahile doğru gidiyorlar."

"Güzel." Dorian, bir an düşündü. Çan'daki cesetleri hâlâ alabiliyorlardı, bu güzel bir haberdi. Ama tesisteki patlamalar dikkat çekmiş olmalıydı. Eğer dünya o alanda neler olduğunu öğrenecek olursa... Beş bin yıllık çalışma, son derece iyi saklanmış sırlar, hepsi kaybedilecekti; tıpkı Immari gibi. "Afganistan'dan insansız hava araçlarını kaldırın. Son tren ayrılır ayrılmaz tesisi bombalayın."

61

David, adamların onu kaldırdığını ve bir bez bebek gibi taşıdıklarını hissetti. Etrafının savaş alanı gibi olduğunu gördü: bangır bangır çalan sirenler, gökyüzünde kar gibi süzülen beyaz bir yoz, yangın çıkan yerlerden yükselen kara duman ve Çince bağrışan sesler. Tüm olanları, yarı kapalı gözleriyle rüya görürcesine izledi.

Hoparlörlerde, durmadan tekrarlanan bir kayıt vardı. "Reaktör çekirdeğinde sızıntı. Tahliye. *Evacuate. Evacuer. Evakuieren...*" Ses azalarak kayboldu ve yüzünde gün ışığını hissetti. Adamlar, David'i sert zemine fırlatmak üzereydi.

"Durun! Bir bakayım." Adamın biri yüzüne eğildi. Beyaz önlüklü biri. Sarışın, kırk yaşlarında. İngiliz. David'in yüzünü kavradı, gözkapaklarını kaldırdı ve sonra onu tepeden tırnağa süzerek yaralarını inceledi. "Hayır, yaşamayacak." Adam yeri işaret edip keser gibi yaptı ve elini boğazından geçirdi. "Yere bırakın onu. Başkasını getirin." Başıyla binayı işaret etti. Çinli çalışanlar, adamı çürük patates çuvalı gibi yere atıp koşarak binaya döndüler.

Yerdeki David, adamın molozların arasından bir başka bedeni çıkartan bir grup insanın yanına koştuğunu gördü. Önlüklü adam kısa bir inceleme yaptı. "Yaşayacak." Başıyla treni işaret etti. Adamlar kadının bedenini trene doğru beş metre daha taşıdı ve vagona attılar. Trendeki çalışanlar kadını vagona çektiler.

Beyaz önlüklü adam başka bir gruba döndü. "Erzaklar? Trende. Acele edin."

Tren. Özgürlüğe son beş metre. Ama David kımıldayamıyordu.

62

Kate, yolcu treni hareket etmeye başlarken istasyona vardı. Başı dönmeye ve sersemlemeye başlayana kadar tüm gücüyle, bacakları yanarak trenin peşinden koştu. Aralarında sadece yarım futbol sahası uzunluğunda mesafe kalmıştı.

Kadın orada, öylece durup ellerini dizlerine koydu. Yemyeşil ve sık ağaçlarla kapılı alanda gözden kaybolan trenin sesiyle uyumlu, derin derin nefes aldı.

Çocuklar o trendeydi. Bunu biliyordu. Bir şekilde, şimdi hatırlayamadığı bir yerde duymuştu. Ama artık ulaşamayacağı bir yerdeydiler. Ve boyundan çok büyük bir işe bulaştığı belliydi. O cihaz, bu tesis. O anda, tamamen yenilmiş hissetti.

Etrafına bakındı. Başka bir tren yoktu ve buraya gelmek için neredeyse bir saat, içinde başka hiçbir şey olmayan sık ormanlık bir alandan geçmişlerdi. Yürüyerek kaçamazdı, ayrıca bir problemi daha vardı: Hava giderek soğuyordu. Barınacak bir yere ihtiyacı vardı ama bir Immari güvenlik görevlisi onu bulmadan ne kadar saklanabilirdi?

Zihninde başka bir düşünce belirdi: David. Onu arıyor olabilir miydi? Adamın ayarladığı patlamalar, binaya büyük zarar vermişti. Muhtemelen adam o trendeydi çünkü kadının da trende olacağını düşünmüştü. Her vagonu arıyor, onu çocuklarla birlikte otururken bulmayı mı umuyordu? Onu bulamadığında ne yapacaktı? Immari'nin eline geçerse onların neler yapacağını biliyordu.

Kate arkasını dönüp alevler içindeki Immari tesisine baktı. Tek seçeneği buydu.

Bir başka tren düdüğü. Kate arkasını dönüp etrafına bakındı. Ses nereden gelmişti? Tekrar döndü; çaresizce sesin geldiği yönü bulmaya çalışıyordu. Yerleşkenin diğer tarafından geliyor olmalıydı. Koşmaya başladı. Artık ciğerleri hem soğuk havadan hem de Çan odasının etkisi yüzünden yanıyordu.

Trenin düdüğü bir kez daha duyulduğunda hastane binasına ulaşmıştı. Başını öne eğdi ve içerideki karmaşayı yararak koşmaya başladı. Tesisin arka kapısı, küçük bir avluya açılıyor, oradan da patlamalardan en büyük hasarı gören enerji santraline çıkılıyordu. Dumanlar içinde, un ufak olmuş bir binaydı. Vazoyu andıran devasa bacalardan ikisi tamamen yıkılmıştı. Tren düdüğü bir kez daha duyuldu, binanın diğer tarafından geliyordu. Kate tüm gücünü toplayarak koştu. Enerji santralinde bir patlama daha oldu, onu neredeyse yere deviriyordu. Kate, kendini toparladı ve koşmaya devam etti.

Santralin yanından geçer geçmez bir yük treni gördü. Çalışanlar, erzakları ve insan bedenlerini, yavaşça hareketlenmeye başlayan treninin geniş kapılarından içeri atıyor, yükleri trenin vagonlarına bölüştürüyorlardı.

Enerji santralinin dışındaki katliamı gördüğünde aklına başka bir düşünce daha geldi: Ya David başaramadıysa? Hâlâ içeride olabilirdi ya da trende. Yük vagonlarındaki bedenlerin etrafında insanlar olduğunu görebiliyordu. David, onlardan biri olabilirdi. Kadın, uzaklaşmadan önce treni arayacaktı, sonra da enerji santralini. David olmadan buradan gidemezdi.

Kate, arkasından tanıdık bir ses duydu. İngiliz doktor. Barnaby Prendergast mıydı?

Ona doğru koştu. "Barnaby, yanımdaki adamı gördün." Ancak adam, başka bir vücuda odaklanmıştı. Kate'i duymazdan geldi ve yakındaki bir grup Çinli güvenlik görevlisine seslendi. Kate, adamı sırılsıklam beyaz önlüğünün yakasından yakaladı ve çevirdi. "Barnaby, ben bir adam arıyorum, bir güvenlik görevlisi, sarışın, otuzlu yaşlarda."

"Sen!" Barnaby, onun elinden kurtulmaya çalıştı ama Kate onu sımsıkı tuttu. Adam, Kate'in görünüşüne, kan revan içinde kalmış giysilerine baktı ve vücudunda hiçbir yara olmadığını görünce sendeleyerek kadından kaçmaya çalıştı. "*Sen* yaptın bunu!" Güvenlik görevlilerinden birine el salladı. "İmdat! Bu kadın bir sahtekâr, bir terörist, bunu o yaptı, biri bana yardım etsin!"

İnsanlar yaptıkları işleri bırakıp kadına baktılar. Birkaç güvenlik görevlisi, Kate'e doğru yürümeye başladı.

Kate, Barnaby'yi bırakıp etrafına baktı. "Yalan söylüyor! Ben yapma..." Ama güvenlik görevlileri yaklaşmaya devam ediyordu. Oradan kaçmak zorundaydı. Bir kaçış yolu arayarak platforma baktı.

Sonra David'i gördü. Yerde öylece yatıyordu. Gözleri kapalıydı, hareket etmiyordu. Moloz kaplı beton platformda, garip bir açıyla yatıyordu. Yalnız başına. Ölüyordu. Yoksa çoktan ölmüş müydü?

Kate, tüm gücüyle adama koştup yaralarını inceledi. Silah yaraları. İki tane, omzunda ve bacağında. Ne olmuştu ona? Yaralar kötüydü ama Kate'in canını daha fazla sıkan bir şey vardı, çok kanıyorlardı. Kadının vücudunu bir ürperti kaplarken adeta midesi delindi.

Devam etmesi gerekiyordu. Adamı inceledi. Giysileri paramparça olmuştu. Bacaklarında ve göğsünde yanık izleri ve şarapnel parçaları vardı ama silah yaraları kadar ciddi değillerdi. İhtiyacı...

O sırada omzunda bir el hissetti, bir güvenlik görevlisiydi. Sonra bir tane daha; üç güvenlik görevlisi Kate'in başındaydı. Kadın, David'i görünce her şeyi unutmuştu. Onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırdılar. Barnaby güvenliklerin arkasındaydı. Kadını işaret ediyor ve suçluyordu. "Onu durdurmaya çalıştım!"

Kate, kollarını tutan güvenlikten kurtulmaya çalıştı ancak sımsıkı tutmuşlardı. Kate'in eli görevlilerden birinin yan tarafında, silahının üzerindeydi. Silahı çekmeye çalıştı ancak kılıfından çıkaramadı. Bir kez daha tüm gücüyle çevirince bir ses duydu; silah elindeydi. Ama adamlar, kadını hâlâ sımsıkı tutuyordu; üçü birden üzerine

yükleniyor, onu yere bastırıyorlardı. Kate, silahı havaya doğrultup tetiğe bastı. Silah neredeyse elinden düşünüyordu ama adamlar bir anda dağıldı. Barnaby, korku içinde tamamen geri çekildi ve başını öne eğip tüm gücüyle koşmaya başlamadan önce endişeli gözlerle genç kadına baktı.

Kate, silahı doğrultup sağa sola döndürdü. Güvenlik görevlileri ellerini kaldırarak geri çekildiler. Kate'in eli çok titrediği için silahı diğer eliyle de destekledi. Arkasına baktı. Tren, neredeyse gitmek üzereydi. Platformdaki insanlar, birazdan istasyondan çıkacak olan son üç vagona kaçışmışlardı.

"Onu trene koyun," diye emretti kadın güvenlik görevlilerine. Adamlar geri çekilmeye devam ettiler. Kate, silahın namlusuyla önce David'i, sonra treni işaret etti. "Yukarı. Şimdi!" David'in yanından çekilerek adamlara yer açtı. Güvenlikler David'i yerden kaldırıp trene taşıdılar ve vagonun tam kenarına koydular. Kate, dehşet içindeki çalışanlardan düştüğü belli olan, yerlere saçılan tıbbi yardım malzemelerini karıştırırken silahı güvenlik görevlilerine doğrultmaya devam etti. Önceliği ne olmalıydı? Antibiyotikler. Yaraları temizleyecek ve kapayacak bir şey. Onu kurtaramayabilirdi ama deneyecekti; en azından kendi iyiliği için.

Binada bir patlama daha olduğunda güvenlik görevlilerinin telsizlerden sinirli bir Çinlinin bağırışlarını duyuldu. Muhafızlar, bütün olup bitenler düşünülünce tıbbi malzemeleri çalan çılgın bir kadından daha öncelikli işleri olduğuna kadar verip Kate'i bir anda yalnız bıraktılar.

Arkasındaki tren hızlanmış, binadan uzaklaşıyordu. Kate, silahı beline takmak üzereyken duraklayıp bir göz attı. Namluda hâlâ kurşun var mıydı? Horoz gerideydi. Muhtemelen kendi bacağını vuracaktı. Silahı dikkatlice yere bıraktı, taşıyabileceği kadar tıbbi malzemeyi toplayıp trene koştu. Koşarken kucağındaki birkaç kutu düştü ama yine de devam etti. Trenin hızına zar zor yetişebiliyordu. Erzakları vagona fırlattı. Birkaç kutu trenin yanına çarpıp yere düştü. Kadın, kapının kolunu yakaladı ve trene atladı. Vagona

midesi üzerine düştü ve bacakları hâlâ trenden dışarı sarkıyordu. Kendini vagona çekti. Önce platformun, sonra enerji santralinin gözden kayboluşunu izledi.

Sürünerek David'in yanına gitti. "David? Beni duyabiliyor musun? İyileşeceksin."

İleri uzanarak küçük tıbbi malzeme yığınını karıştırmaya başladı.

63

David, bina yıkılıp her yanını moloz, toz ve sivri metal parçaları sararken dehşet içinde arkasına baktı. Üzerine yığılan, vücudunu ezen, yaralarını parçalayan moloz parçalarını hissetti. Toz ve is soludu, çığlıkları dinledi; bazıları yakından, bazıları uzaktan geliyordu. Ve bekledi. Ne kadar beklediğini bilmiyordu. Ve sonra adamlar geldi, onu molozlar arasından çekip çıkardılar.

"Tuttuk seni. Hareket etmeye çalışma, dostum."

New York İtfaiyesi. Adamı çekip etrafını kazdılar. Bir sedye istediler, onu sedyeye bağladılar ve engebeli arazide taşıdılar. Gün ışığı yüzünü yıkıyordu.

Bir doktor, gözkapaklarını kaldırıp yüzüne bir ışık tuttu. Sonra bacağına bir şey bağladı.

"Beni duyabiliyor musun?" Kadın bacağı üzerinde bir süre daha çalıştı ve sonra yüzüne döndü. "Bacağın ezilmiş ve sırtında büyük bir kesik var ama iyileşeceksin. Anlıyor musun?"

Kate, David'in omuzundaki ve bacağındaki yaraları dikti ama bir faydası yoktu, durduracak fazla bir kan akışı kalmamıştı. Adamın vücudu çoktan soğumaya başlamıştı.

Kate, bunun sebebinin vagon kapısından içeri esen soğuk rüzgâr olduğunu söyledi kendine. Tren artık iyice hızlanmıştı; istasyona gelen trenden çok daha hızlıydı. Güneş batıyor, sıcaklık düşüyordu. Kate ayağa kalkıp metal kapıyı kapatmaya uğraştı. Bu hızda giderken asla kapatamazdı.

Tekrar yere çöktü, David'i kolundan yakalayıp vagonun köşesine, kapıdan mümkün olduğunca uzağa sürükledi. Adama bir doz antibiyotik vermiş, elinden geldiğince iyi bir şekilde yaralarını temizleyip kapatmıştı. Artık yapacak başka bir şey kalmamıştı. Sırtını duvara yasladı, adamı kucağına çekip sıcak tutabilmek için bacaklarını onun vücuduna doladı. Adamın cansız başı, genç kadının karnına düştü. Kate, elini onun kısa saçlarında gezdirdi. Vücudu giderek soğuyordu.

64

Güneş, helikopter pencerelerinin yan tarafında, Tibet platosu üzerinde batıyordu. Dorian, göz alabildiğince uzanan ormanlık arazideki tesisi bulmaya çalıştı. Artık geriye sadece tek bir gri sütun ile beyaz duman kalmıştı; el değmemiş yaban arazideki bir kamp ateşine benziyordu.

"Son tren de uzaklaştı," dedi Dmitry.

"İnsansız Hava Araçları?" David gözlerini pencereden ve duman sütunundan ayırmadı.

"Otuz dakika mesafede." Dorian bir cevap vermeyince adam devam etti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Trenleri durdurun. Herkesin kimliğini tespit edin, cesetler dahil. Adamlarımızın, karantina elbiselerini eksiksiz giydiğinden emin olun."

65

Kate, gözlerini karanlık geceye dikti. Hilal şeklindeki ay, yanlarında hızla geçen ağaçların üzerinde titrek bir parlaklık yaratıyordu; daha doğrusu, az önce hızla geçen ağaçların. Tren yavaşladı ama dışarıda hiçbir şey yoktu. Orman dışında.

David'in başını kucağından indirip kapıya yürüdü. Dışarıya eğildi ve trenin önce ön tarafına, sonra arkasına baktı. Son vagondaydılar ve arkalarında kalan demiryolunda hiçbir şey yoktu. Kate, yerine oturmak için vagona geri döndüğünde karşıdaki kapıdan bakınca yanlarındaki rayda başka bir trenin daha beklediğini gördü; gece kadar sessiz ve karanlık, neredeyse görünmezdi. Ve başka bir şey daha vardı, trenin üzerindeki karanlık siluetler. Neyi bekliyorlardı?

Tren durdu ve neredeyse aynı anda vagonların üzerine inen botların çıkardıkları gümbürtüyü duydu. Kate, vagonun karanlığına geri çekilirken askerler, barfikste performans sergileyen jimnastikçiler gibi havada dönerek karşılarındaki kapıdan vagona girdiler. Hızla içeri dağıldılar. Kadının yüzünü ve vagonun her bir köşesini parlak ışıklarla aydınlatıyorlardı. Trenlerin arasına çelik bir halat çekip sağlamlığını test ettiler.

Adamlardan biri Kate'i yakaladı, çelik halata tutunup kapıdan dışarı atlayarak diğer trene kaydı. Kate arkasına baktı. David! Ama onu da yakalamışlardı; başka bir adam Kate'in onun hemen arkasındaydı. David'i, tıpkı uyuyan bir çocuğu taşır gibi tek koluyla sarmış, göğsüne bastırarak taşıyordu.

Kate'i taşıyan adam, onu restoran vagonuna götürdü ve bölmelerden birinin içine itti. Çin aksanıyla İngilizce konuşan adam, Kate'in yanından ayrılmadan önce, "Burada bekle," dedi.

Diğer adam David'i vagona getirip koltuklardan birinin üzerine bıraktı. Kate yaralı adama koştu. Daha kötü görünmüyordu ama bunun pek bir anlamı yoktu. Genç adamın fazla zamanı kalmamıştı.

Kate, askerin kapatmak üzere olduğu kapıya koştu. Kapıyı tutup askeri durdurdu. "Hey, yardıma ihtiyacımız var."

Asker, ona gözlerini dikip kapıyı kapatmaya devam etti.

"Dur! Hastaneye gitmemiz lazım. Tıbbi malzemelere, kana ihtiyacımız var." Adam, onun söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlıyor gibiydi? "İlkyardım çantası," dedi Kate çaresizce. Adamın anlayabileceği bir kelime bulmaya çalışıyordu.

David, elini Kate'in göğsüne koydu, onu vagona geri itip kapıyı kapadı.

Kate, David'in yanına geri yürüdü. Adamın omzu ile bacağına isabet eden kurşunlar vücudunu delip geçmişti. Kate, yaraları elinden geldiğince kapatmıştı. Aslında yaraları düzgün bir şekilde temizlemesi gerekiyordu ancak şu anda adamın hayatı için en büyük tehlike enfeksiyon değildi. David'in hemen kana ihtiyacı vardı. Kate, adama kan verebilirdi, kan grubu 0 negatifti, genel vericiydi. Eğer... bir şekilde onun damarlarına aktarmayı başarabilirse.

Tren yalpalayınca kadın yere düştü. Hareket etmişlerdi. Tren soluk soluğa, ileriye atılmak için çabalayarak yavaş yavaş hızlanırken, Kate ayağa kalktı. Pencereden dışarı baktığında diğer treni, az önce içinde oldukları yük trenini göremedi. Adamlar, onları diğer yöne götürüyordu. Kimdi bu insanlar? Kate, bu soruyu aklından çıkardı. Şu an için önemli olan tek şey David'i kurtarmaktı.

Kate, dikkatle etrafına bakındı. Belki kullanabileceği bir şey olabilirdi. Restoran vagonu yaklaşık on iki metre uzunluğundaydı, büyük kısmı bölmelere ayrılmıştı ama vagonun uzak köşesinde, içinde bir meşrubat makinesi, bardaklar ve içki bulunan küçük bir bar vardı. Belki makinenin boruları...

Kapı tekrar, kayarak açıldı ve başka bir asker sendeleyerek içeri girdi. Tren hızlanırken dengesini korumaya çalışıyordu. Yere, anında kızıl bir haç işareti bulunan, zeytin yeşili bir kutu bıraktı.

Kate kutuya doğru fırladı.

O kutuya varana kadar adam vagondan çıkıp kapıyı kapatmıştı. Kate, kutuyu hızla açıp altını üstüne getirdi. İçindekileri görünce tüm vücuduna bir rahatlama yayıldı.

On beş dakika sonra Kate'in kolundan David'e bir hortum uzanıyordu. Kadın yumruğunu sıktı. Kan akmaya başladı. Kate, çok acıkmış ve uykusu gelmişti. Ama adam için iyi bir şey yapıyordu ve bu muhteşem bir histi.

66

Kate, küçük ikiz yatağının bulunduğu cumbanın üzerindeki büyük pencereden süzülen çan sesleriyle uyandı. Pencereden içeri serin, temiz, keskin dağ havası esiyor, beyaz perdeleri havalandırıp adeta kadının yüzüne dokunuyordu.

Kate, perdeye dokunmak için uzandı ancak acı içinde geri çekildi. Dirseğinin iç kısmı ve kolu ezilmişti. Koyu mor ve siyah lekeler, ön kolu boyunca devam edip oradan pazısına kadar uzanıyordu.

David.

Bulunduğu odaya göz attı, bir çeşit sınıfa benziyordu. Eski ahşap zeminli, geniş, uzun bir odaydı. Tüm duvarlar beyaz sıvalıydı ve her üç metrede bir ahşap kirişler vardı.

Trenden inişini hayal meyal hatırladı. Gecenin geç bir vaktiydi. Adamlar, bitmek bilmez merdivenlerden çıkarak bir dağ kalesine taşımışlardı onu. Kate artık hatırlıyordu... bir tapınak ya da manastır olmalıydı.

Kate, yatağında yuvarlanmaya başlamıştı ki bir şey onu irkiltti; yerden ona doğru uzanan bir siluet. O kadar hareketsiz oturuyordu ki, o ana kadar fark etmemişti. Yerden kalkan adam Kate'e doğru yürüdü. Kate, onun genç bir çocuk olduğunu gördü. Neredeyse genç bir Dalai Lama'ya benziyordu. Genç adam, ayağındaki deri sandaletlerin hemen üzerine kadar inen, bir omzundan tutturulmuş, kırmızı, kalın bir cübbe giymişti. Kafası kazınmıştı. Kadına gülümsedi ve içten bir sesle konuştu. "Günaydın, Dr. Warner."

Kate, ayaklarını yere koydu. "Üzgünüm, beni korkuttunuz." Kate sersem gibiydi.

Genç adam bir kolunu yere uzatarak abartılı bir şekilde öne eğildi. "Sizi korkutmak istemedim, hanımefendi. Ben Milo, hizmetinizdeyim." Genç adam, her bir kelimeyi özenle seçerek söylemişti.

"Ah, teşekkür ederim." Kate odaklanmaya çalışarak başını ovaladı. "Benimle birlikte bir adam vardı."

"Ah, evet, Bay Reed."

Reed mi?

Milo, hızlı adımlarla yatağın başucundaki masaya yürüdü. "Sizi, ona götürmeye geldim." Masadaki seramik kâseyi iki eliyle tutup kadının yanına döndü ve kâseyi uzattı. "Ama önce kahvaltı!" Bunu söylerken kaşlarını kaldırdı.

Kate, kâseyi kenara itmek için uzandı ancak ayağa kalkar kalkmaz bayılacak gibi hissetti. Dengesini kaybedip yatağa geri yığıldı.

"Kahvaltı, Dr. Warner'ı iyi eder." Milo gülümseyip kâseyi tekrar uzattı.

Kate, kâseye eğildi, koyu yulaf lapasına benzer bulamacı kokladı. Gönülsüzce kaşığı eline alıp tadına baktı. Harikaydı. Ya da kadın çok acıkmıştı ve önceki hazır yemek paketleri berbattı. Kâsedeki lapayı saniyeler içinde bitirip ağzını, elinin tersiyle sildi. Milo, kâseyi masaya geri götürüp mendil olarak kullanması için kalın bir bez uzattı. Kate, utangaç bir ifadeyle gülümseyerek ağzını sildi.

"Şimdi, görmek istediğim kişi..."

"Bay Reed. Tabii ki. Bu taraftan." Milo, onu odadan çıkardı ve birkaç binayı birbirine bağlayan, uzun bir geçit boyunca birlikte yürüdüler.

Manzara nefes kesiciydi. Önlerindeki yemyeşil bir plato ufka kadar uzanıyordu. Sadece karla kaplı birkaç sıradağ platoyu kesiyordu. Altlarında kalan geniş platodaki birkaç köyden dumanlar yükseliyordu. Uzakta, dağların iki tarafında nokta gibi görünen bir şeyler vardı, diğer manastırlar. Karla kaplı, dik yamaçlara kurulmuşlardı.

Kate, orada durup tüm manzarayı zihnine kazımak isteğiyle mücadele etti. Milo, Kate'in yetişebilmesi için yavaşladı.

Bir köşeyi döndüler. Hemen altlarında, aşağıdaki vadilere ve dağlara tepeden bakan, ahşap, kare şeklinde, geniş bir veranda vardı. Yirmi veya otuz kadar adam bağdaş kurarak oturmuş, hiç kıpırdamadan ufka bakıyorlardı. Hepsinin saçları kazınmıştı ve üzerlerinde kızıl cüppeler vardı.

Milo, Kate'e döndü. "Sabah meditasyonu. Katılmak ister misiniz?"

"Ah, bugün olmaz," diye mırıldandı Kate, bir yandan da gözlerini manzaradan ayırmaya çalışıyordu.

Milo, onu başka bir odaya götürdü. Kate, kendi uyandığı yatağa benzer bir yatakta yatan David'i gördü. Adama doğru koştu. Yatağının yanında diz çöküp genç adamı inceledi. David uyanıktı ama bitkindi. Enfeksiyonla savaşmak için daha antibiyotiğe ihtiyacı vardı. Eğer müdahale edilmezse öleceği kesindi. Er veya geç, kurşun yaralarını düzgün bir şekilde dezenfekte etmesi ve kapatması gerekiyordu.

Ama her şeyin bir sırası vardı. Antibiyotikleri trende bırakmıştı. Trenden kaçırıldığında "bırakmıştı." Yoksa kurtarıldığında mı? O noktada, belirsizliğini koruyan çok şey vardı.

"Milo, bazı ilaçlara ihtiyacım var, antibiyotiklere..."

Genç adam, az önce üzerinden genç kadının kahvaltısını aldığı masaya benzer bir masayı gösterdi. "O kadar tahmin ettik, Dr. Warner. Kullanmanız için bazı şifalı bitkiler hazırladık." Genç adam, masada duran toprakları temizlenmiş birkaç bitki kökünü, portakal tozunu ve bir bağ mantarını eliyle gösterdi. Gülümsedi ve başını hafifçe salladı. "*Çok iyi, değil mi?*" der gibiydi.

Kate ellerini indirdi. "Milo, bunlar... şey... oldukça faydalı. Teşekkür ederim ama korkarım... durumu ciddi, şey, birkaç gerçek ilaca ihtiyaç..."

Milo bir adım geri attı ve Alice Harikalar Diyarı'nda romanındaki Kedi gibi sırıtarak, işaretparmağını genç kadına uzattı. "Ah, sizi iyi anladım, Dr. Warner!" Yerden tavana kadar uzanan, kocaman bir dolabın kapılarını hızla açtığında ona armağan gibi gelen modern tıbbi malzemeler ortaya çıktı.

Kate, dolaba koşup rafları teker teker incelemeye başladı. Her şeyden biraz vardı: antibiyotikler, ağrı kesiciler, mantar ilaçları, bandajlar. Nereden başlamalıydı? Kate başını iki yana salladı ve antibiyotikleri ayırırken Milo'ya gülümsedi. "Evet, beni iyi anladın, Milo." Kate, birkaç ilacın etiketini okudu. Bunlar kesinlikle Avrupa malıydı; belki Kanada. Bazılarının son kullanım tarihleri geçmişti ama kullanabileceği birkaç antibiyotik buldu. "İngilizcen çok iyi. Nerede öğrendin?"

"Rosetta Taşı."

Kate, genç adama kuşkulu gözlerle baktı.

Milo, ciddileşti ve yüzündeki sırıtma kayboldu. Gözleri pencereden dışarı, aşağılarındaki vadiye daldı. "Bu dağın altındaki bir mağarada buldular onu. Otuz gün ve otuz gece boyunca, sadece küçük bir geçit kalıncaya kadar yüz keşiş bütün kayaları dışarı taşıdılar. Geçitten içeri beni yolladılar, oraya sadece ben sığabilirdim. Mağaranın derinliklerinde, taştan bir masa üzerinde parlayan sarı bir ışık vardı. Tableti orada buldum. O gece tableti dışarı taşıdım ve cübbemi giymeye hak kazandım." Hikâyesinin sonunda geldiğinde derin bir nefes aldı.

Kate, elinde antibiyotiklerle durmuş ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Milo, kadınla yüz yüze gelmek için kendi etrafında döndü ve işaretparmağını ona uzattı. "Ah, sizi yine anladım, Dr. Warner!" Genç adam, geriye eğilerek tüm vücuduyla kahkaha attı.

Kate, David'in başucuna giderken başını iki yana salladı. "Pekâlâ, oldukça kendini beğenmiş birisin, değil mi?" Kate antibiyotik şişesinin kapağını açtı.

"Milo hayat dolu, Dr. Warner ve misafirleri eğlendirmek hoşuma gidiyor."

Misafirler? Milo'nun, bu durumu yeni arkadaşlar edinmek için bir fırsat olarak gördüğü çok belliydi. Kate, genç adama gülümsedi. "Bana Kate de."

"Evet, tabii ki öyle derim, Dr. Kate."

"Haydi, o zaman. Burada İngilizceyi gerçekten nasıl öğrendin?"

"Rosetta Taşı..."

Kate, şakacı bir tebessümle baktı ama genç adam, sadece başını hafifçe öne eğdi. "Bu doğru. Postayla gelen bir bilgisayar programı. Kimliği belirsiz bir yardımsever yolladı, çok gizemli. Ve Milo için de çok büyük bir şanstı. Burada fazla misafirimiz olmaz. Ve senin İngilizce konuştuğunu söylediklerinde, Milo olmalıydı. Başka kimse İngilizce konuşamaz; Milo kadar iyi konuşamaz. Eğlenmek için öğrendim ama şansıma bakın!"

Kate, masadan bir bardak su alıp birkaç antibiyotik hapını içmesi için David'e yardım etti. Kadın, geniş spektrumlu antibiyotikleri tercih etmişti, adamı iyileştirmelerini umuyordu. Hastane şartlarında, damardan enjekte edilecek antibiyotikler daha uygun olabilirdi. Ayrıca buna ek olarak kuvvetli bir ağrı kesici de verdi. İçinde bulunduğu yarı baygın halden kurtulduğunda hissedeceği ağrı dayanılmaz olacaktı ve şimdiden bunun tedbirini almak istemişti.

Şimdi ne yapacaktı? Aklına bir fikir geldi. Rosetta Taşı. "Milo, bilgisayarın var mı?"

"Tabii ki; sizi öyle bulduk." Genç adam, gizemli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Şifreli e-posta."

Kate ayağa kalktı. "E-posta? Acaba kullanabilir?.."

Milo öne eğildi. "Hayır, üzgünüm, Dr. Kate. Qian, sizi görmek istiyor. Bay Reed'e ilaçlarını verir vermez, sizi ona götürmem gerektiğini söyledi. O çok ciddi bir adamdır, Milo gibi neşeli değildir. Size vermesi gereken bir şey olduğunu söyledi."

67

Ana Konferans Salonu
Hindu-Immari Şirketi Binası
Yeni Delhi, Hindistan

Havadan sudan sohbetler kesildi ve sabahın altısında neden yataklarından kaldırılıp buraya sürüklendiklerini öğrenmek isteyen iki yüz çift göz adama odaklandı. Dorian, sahnenin ortasına yürürken kalabalığı gözleriyle inceledi. Büyük bir bölümü Immari Güvenlik çalışanlarıydı. Diğer Immari iştiraklerinden gelen birkaç düzine kişi daha vardı; Immari Araştırmaları, Immari Lojistik, Immari İletişim ve Immari Finans. Yaklaşan operasyonda hepsinin rolü olacaktı. Ve bunlara ek olarak Saat Kulesi ajanları da vardı.

Yeni Delhi istasyon şefi, sorun çıkarabilecek herkesin elendiğine yemin etmişti. Immari Güvenlik temizliğe yardım etmişti. Az miktarda analist ve saha ajanı ise hâlâ askeri hapishanedeydi, "son değerlendirme" için bekliyorlardı. Sadece güvenlik şefi ve Dorian'ın Immari Güvenlik birimi, Toba Protokolü'nün detaylarını ve neler yapılması gerektiğini biliyorlardı. Dorian'ın bu durumu sürdürmesi gerekiyordu ama aynı zamanda yardıma da ihtiyacı vardı; odadaki herkesten fazlasıyla yardım almak zorundaydı. Bu yüzden konuşma ikna edici olmak zorundaydı ancak Dorian öyle bir adam değildi. O emirler verir, insanlar da bu emirlere uyardı. Onlardan bir şey istemez, ne yapmaları gerektiğini söylerdi ve adamları soru sormazdı. Ama bu insanlar; bunlar analiz yapmaya ve özgür düşünmeye alışıklardı. Bunlara zaman yoktu.

"Hepiniz neden burada, pek çok yeni yüzle birlikte olduğunuzu merak ediyorsunuz," diye başladı Dorian. "Eğer bu odada bulunuyorsanız, seçilmiş insanlarsınızdır. Bir görev gücünün, Immari Şirketi ile ona bağlı tüm organizasyonların bütün ümitlerini bağladığı çok özel bir çalışma grubunun üyesi olarak *seçilmiş insanlarsınız*. Size birazdan anlatacaklarım bu odadan çıkmamalı. Bugün burada anlatacaklarım, sizinle birlikte mezara gidecek. Bunların bir kısmına inanmakta zorlanacaksınız. Ve sizden istenecek bazı şeyleri yapmak daha da zor olacak; henüz hayal bile edemeyeceğiniz hallerde. Size şimdiden söylemem gerekir ki tüm sorularınıza cevap veremem. Vicdanınızı teselli edemem, en azından şimdilik. Her şey sona erdikten sonra tüm olanlar size mantıklı gelecek. Tarihi değiştirmede oynadığınız kritik rolü anlayacaksınız ve diğer insanlar da bunu öğrenecekler. Ama *bazı* cevapları, sizden yapılması istenecek korkunç şeyleri neden yaptığınıza dair bazı nedenleri öğrenmeyi hak ediyorsunuz."

Dorian, konuşmasına ara verip sahnede yürüyerek insanların yüzlerini inceledi.

"Size söyleyebileceklerim şunlar. Immari Şirketi, bu bölgeyi – Hindistan, Pakistan ve hatta Tibet civarlarında bir bölge olduğuna inanıyoruz– yaklaşık on iki bin yıl önce, buz devrinin başlamasından ve deniz seviyelerinin yüz metreden fazla yükselip dünyanın tüm sahil toplumlarını yok etmelerinden kısa bir süre önce terk eden bir kabilenin soyundan gelmektedir; onların modern dünyada tekrar vücut bulmuş halidir. Bu grubun tek bir hedefi vardı: İnsan türünün gerçek kökenini ve tarihini keşfetmek. Bunlar kuvvetli inançları olan insanlardı ve sorularına cevap aradıkları yolda dinleri yarattıklarına inanıyoruz. Ama zamanla insanlık ilerledi. Yeni bir inceleme sahası ortaya çıktı, bilim. Ve bilim bugün tüm çalışmalarımızın merkezinde yer alıyor. Bazılarınız, bu büyük operasyonun küçük bölümlerini gördünüz: arkeolojik kazılar, araştırma projeleri, genetik deneyler. Bu bizim muhteşem çalışmamız. Ama bulduğumuz şeyi önceden hayal bile edemezdik.

"Size söyleyebileceklerimin sonuna yaklaşıyorum ama şunu bilmek zorundasınız: Uzun yıllar önce, insan türüne yönelik açık ve etkili bir tehdit saptadık; inanabileceğimizin ötesinde bir tehdit. Yaklaşık yüz yıldır, bir gün bu düşmanla savaşmak zorunda kalacağımızı biliyorduk. O gün geldi. Her biriniz, yaklaşan kıyameti durduracak ordunun askerisiniz. Önümüzdeki iki gün ve ardından yaşanacaklar zor olacak. Az gelişmiş bir ülkedeki, sıradan bir karmaşadan bahsetmiyorum. Bu savaş, insan türü ve hayatta kalma hakkımız için vereceğimiz bir savaş olacak. Tek bir hedefimiz var: insanoğlunun hayatta kalması."

Dorian, sahnenin orta bölümüne çekilerek izleyicilere konuşmayı sindirmeleri için zaman tanıdı. Kalabalık arasında şaşkın bakışlarla izleyenler, aynı zamanda mücadeleye katılan, başlarıyla onaylayanlar da vardı.

"Zihinlerinizde sorular belirmeye başladı. Neden halka açıklamıyoruz? Neden dünya çapında tüm hükümetlerden yardım talebinde bulunmuyoruz? Keşke yapabilseydik, gerçekten. Bu, yapılması gerekenler konusunda vicdanımı çok rahatlatırdı. Doğruyu söylemek gerekirse, önümüzdeki günlerde savaşmanız gereken düşman, kendi vicdanınız olacak. Ve durumu halka açıklamak ve dünyanın savunmasının son hattı olmadığımızı, yardım geleceğini, biz başarısız olsak bile savaşmaya devam edecek başkaları olduğunu bilmek, omuzlarımızdaki yükü, tüm dünyanın korkunç ağırlığını da hafifletirdi. Ama tıpkı tehdidin detaylarını açıklayamayacağımız gibi başarısız olma şansımız da yok. Tam da bu nedenden ötürü size tüm detayları anlatamıyorum; bu yüzden burada oturup sizden yapmanızı isteyeceğim şeylerin sebeplerinin haklılığını tümüyle açıklayamıyorum. Keşke yapabilseydim. Eğer halka açıklayacak olursak, tam da birlikte kalmamız gereken bir anda kitlesel panik, toplumsal sinir krizleri ve sosyal bir çöküş yaşarız.

"Bu gezegende yedi milyar insan yaşıyor. Soyumuzun tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzu bildiklerini hayal edin. Bizim hedefimiz, kurtarabileceğimiz hayatları kurtarmak. Çok fazla

olmayacaklar ama eğer hepimiz üzerimize düşen görevleri yerine getirirsek insan türünün hayatta kalmasını sağlayabiliriz. Bahis oranları bunlar. Ve sadece çok büyük bir tehditle karşı karşıya değiliz. Başka küçük engeller de var: hükümetler, medya, istihbarat teşkilatları. Onları yenemeyiz ama planımızın işe yaraması için yeterli bir süre durumdan haberdar olmamalarını sağlayabiliriz. Ve şu an, yapmamamız gereken şey budur. Adamlarımın dağıttığı paketlerde, görevleriniz yer alıyor, alt gruplar, sorumlulukları, harekât emirleriniz. Yapacaklarınız çok ciddi ve şiddetli eylemler ama içinde bulunduğumuz durum da öyle."

Dorian omuzlarını dikleştirdi. "Ben bir askerim. Bu işin içinde doğdum. Hayatımı bu amaca adadım. Babam, hayatını bu amaç uğruna verdi. Bu *bizim davamız*. Ama sizlerin birer asker olmadığınızı biliyorum. Sizler seçildiniz. Ama sizden yapamayacağınız şeyler istemeyeceğim. Bu zalimlik olurdu ve ben zalim bir adam değilim. Immari, zalim bir kuruluş değil. Eğer herhangi bir noktada, önümüzdeki operasyona dahil olamayacağınızı düşünürseniz, benim kişisel Immari Güvenlik birimimdeki ajanlardan herhangi birine bildirmeniz yeterli olacaktır. Bunda utanılacak bir durum yok. Hepimiz bir zincirin halkalarıyız. Eğer bir halka kırılırsa zincir de kırılır ve felaketle yüzleşiriz. Ve tüm bu olanlar, bu konuyla ilgili yani önemli olan felaketi önlemek üzerine yapılanlar nasıl görünürse görünsün. Hepinize teşekkür ediyor, iyi şanslar diliyorum."

Sahneden çıkarken Dorian'ı bir Immari Güvenlik ajanı karşıladı. "Şahane bir konuşma, patron."

"Bana yalakalık yapma. Bu insanları dikkatli izlemen gerekiyor. İçlerinden biri bütün operasyonu mahvedebilir. Ana harekât gücü konusunda ne durumdayız?"

"Saat Kulesi komuta merkezinde toplanıyorlar."

"Güzel. Herkes istihbaratlarını toparlamaları için otuz dakika ver ve sonra ekibi topla. Trenler konusunda ne durumdayız?"

"Bir saat içinde canlı ve ölü insanların listesi elimize ulaşmış olacak."

"Hızlandırın. Toplantıya yetişmesini istiyorum."

68

Tibet Özerk Bölgesi

Milo, el lambasını arkasında tutarak taş merdivenleri aydınlattı. "Neredeyse geldik, Dr. Kate."

Kate neredeyse bir saattir, döner taş merdivenlerden iniyorlarmış gibi hissediyordu. Bir dağın ortasında ya da manastırın bir buçuk kilometre altında olmaları gerektiğini düşündü. Milo, basamakları atlaya atlaya iniyor, Cadılar Bayramı'nda elinde şeker torbası taşıyan bir çocuk gibi el lambasını taşıyordu. Hiç yorulmuyor, dinlenmek için mola bile vermiyordu. Kate'in bacakları yanıyordu. Dünün yorgunluğunu henüz tam olarak atamamıştı. Geri dönüş yolunda bu merdivenlerden çıkacağını düşündükçe dehşete kapılıyordu.

Milo, ileride durup kadını beklerken bu defa düz bir zeminde duruyordu, merdivenlerin altındaki geniş, yuvarlak alanda. Nihayet. Genç adam, bir adım geri attı ve el lambasını kaldırarak, üzeri yuvarlak mezar taşına benzeyen ahşap kapıyı aydınlattı.

Kate bir an bekledi. Genç adamın sadece yola devam etmek için onu bekleyip beklemediğini merak etti.

"Lütfen, içeri girin, Dr. Kate. Sizi bekliyor."

Kate başıyla onaylayıp kapıyı açtı. Daracık, yuvarlak bir odayla karşılaştı. Duvarlar, üzerlerinde cam şişeler, küçük figürler ve metal objeler bulunan raflar ve haritalarla kaplıydı. Oda... Ortaçağdan kalma gibiydi. Bir kale içinde, Merlin gibi biri tarafından kullanılan, antik bir laboratuvara benziyordu. Ve odada bir büyücü vardı; en azından büyücü gibi görünen biri. İçeride yaşlı bir adam, kırık dökük ahşap bir masada oturmuş kitap okuyordu. Canı yanıyormuş

gibi yavaşça boynunu çevirdi. Yaşlı adam Asyalıydı. Saçları uzun süre önce dökülmüştü ve yüzü, Kate'in o güne kadar gördüğü en kırışık yüzdü. Adam yüz yaşın üzerinde görünüyordu.

"Dr. Warner." Sesi fısıltı gibiydi. Ayağa kalkıp ağır ağır Kate'e doğru yürüdü; ağırlığının büyük bölümünü tahta bastonuna veriyordu.

"Beyefendi..."

"Burada beyefendi yok, Dr. Warner." Adam durakladı. Aynı anda yürüyerek konuşmak, yaşlı adam için çok yorucuydu. Nefesini toplarken, gözlerini yere dikip sabırla taş zemine baktı. "Bana Qian de. Sana verecek bir şeyim var. Vermek için yetmiş beş yıl beklediğim bir şey. Ama önce, bir şey göstermem gerek. Kapıyı açmama yardım eder misin?" Yaşlı adam başıyla, Kate'in daha önce görmediği küçük, ahşap bir kapıyı gösterdi. Uzunluğu bir metreden biraz fazlaydı. Kate, kapıyı açtı ve arkasındaki geçidin daha geniş olduğunu görünce biraz rahatladı. Qian'ın geçmesi için kapının yanında durdu. Yaşlı adam birkaç adımda bir mola veriyordu. Acaba buraya kadar inmesi kimbilir ne kadar zamanını almıştı.

Kate, koridora baktı ve modern ışıklarla aydınlatılmış olmasına şaşırdı. Kısa bir koridordu; beş metreden kısaydı, taş bir duvara uzanan çıkmaz sokak gibiydi. Qian'ın, başıyla duvardaki bir düğmeyi göstereceği kapıya ulaşması dakikalar sürdü.

Kate düğmeye bastı ve taş duvar yükselmeye başladı. Kate, ayaklarına sürtünen ve odaya dolan hava akımını hissetti. Oda tamamen yalıtılmış olmalıydı.

Kadın, Qian'ı takip edip şaşırtıcı ölçüde büyük, yaklaşık on ikiye on iki metrelik odaya girdi. Oda, ortada duran, kare, büyük halı dışında boştu. Halı uçtan uca en az dokuz metre olmalıydı. Kate, tavana bakınca odanın üstünü tamamen kaplayan, ince, keten bir kumaş gördü. Onun hemen üzerinde, aynı kumaştan vardı, sonra bir kumaş daha. Dağın tepesine kadar göz alabildiğince aynı kumaşlar, tıpkı bir sineklik katmanları gibi sıralanmıştı. Rutubeti dışarıda tutmak için kullanılan bir yöntem olabilirdi? Bu mümkündü

ama Kate, başka bir şey daha gördü, kumaş katmanlarına takılmış ince toprak ile kaya parçaları.

Qian, başıyla yerdeki halıyı işaret etti. "Burada koruduğumuz hazine bu halı. Atalarımızdan kalan mirasımız. Bu halı için büyük bedeller ödedik." Yaşlı adam boğazını temizleyip ağır ağır konuşmaya devam etti. "Ben gençken, köyüme adamlar geldi. Askeri üniformalı adamlar. O zamanlar bilmiyordum ama bunlar Nazi üniformalarıymış. Köyümün arkasındaki dağlarda yaşayan keşişleri arıyorlardı. Kimse o keşişler hakkında konuşmazdı. Ben de başka bir şey bilmiyordum. Bana ve birkaç başka çocuğa, onları dağlara götürmemiz için para ödediler. Keşişler, bu adamlardan korkmamışlardı ama korkmalıydılar. Köyümüzde gayet kibar olan bu adamlar, dağlara geldiklerinde acımasız katillere dönüştüler. Manastırı aradılar, keşişlere işkence ettiler ve sonunda dağı ateşe verdiler."

Qian, bir kez daha duraklayıp nefesini topladı. "Arkadaşlarım öldü ve askerler, manastırda beni arıyorlardı. Sonra beni buldular. Askerlerden biri beni kollarına alıp manastır boyunca taşıyarak bir tünele getirdi. Orada üç keşiş bekliyordu. Hayatta kalan tek kişinin ben olduğumu söyledi onlara. Bana bir günlük verdi ve doğru zaman gelene kadar onu güvende tutmam gerektiğini söyledi. Üç keşiş, yanlarına sadece beni, sırtlarındaki giysileri ve bu halıyı alarak o gece manastırı terk etti." Qian, gözlerini muhteşem sanat eserine; içinde tanrılar, kahramanlar, canavarlar, cennetler, ışık, kan, ateş ve su bulunan bir tür İncil hikâyesine olan halıya dikti.

Kate sessizce durdu. Zihninin derinliklerinde, tüm bunların kendisiyle ne ilgisi olduğunu düşünüyordu. "Harika görünüyor, artık bilgisayarınızı kullanabilir miyim?" diye sormamak için kendini zor tutuyordu.

"Şimdi, tüm bunların seninle ne ilgisi olduğunu merak ediyorsun."

Kate'in yüzü kızardı ve başını yana çevirdi. "Hayır, yani çok güzel..." Gerçekten de öyleydi. Kullanılan renkler çok cüretkâr, bir Katolik kilisesindeki duvar resimleri kadar parlaktı ve iplikler,

tasvirlere derinlik katıyordu. "Ama buraya birlikte geldiğim adam, o ve ben tehlikedeyiz."

"Tehlike altında olan sadece sen ile Andrew değilsiniz."

Kate tekrar konuşmaya başlamadan, Qian şaşırtıcı ölçüde güçlü bir sesle sözlerine devam etti. "Düşmanınız, yetmiş beş yıl önce o manastırı yakan ve çok yakında hayal bile edilemeyecek bir şeytani dünyaya salacak grupla aynı düşman. Duvar halısında, bu durum tasvir ediliyor. Tasviri ve günlüğü anlamak, onları durdurmanın anahtarı. Yetmiş beş yıl boyunca hayata tutundum, bekledim ve kaderimi gerçekleştireceğim günün gelmesini umdum. Ve dün, Çin'de olanları öğrendiğimde, zamanının geldiğini anladım." Qian, cübbesinin içine uzandı ve kırılgan eliyle ufak, deri kapaklı bir defter uzattı Kate'e.

Başıyla halıyı işaret etti. "Ne görüyorsun, evladım?"

Kate, zengin renklerle bezeli halıyı inceledi. Melekler, tanrılar, ateş, su, kan, ışık, güneş. "Bir tür dini tasvir mi?"

"Din, bizim dünyamızı anlamak için çaresiz bir çabadır sadece. Ve geçmişimiz. Bizler karanlıkta, etrafımız gizemlerle çevrili yaşıyoruz. Nereden geldik? Amacımız nedir? Öldükten sonra bize neler olacak? Din, başka bir şey daha sunar bize: bir davranışlar yasası, doğruyu ve yanlışı gösteren yol, düzgün bir insan olma rehberi. Tıpkı diğer aletler gibi o da yanlış kullanılabilir. Ama bu doküman, insanlar dinde teselli bulmadan çok daha önceleri yaratıldı."

"Nasıl?"

"Sözlü gelenekler yoluyla yaratıldığına inanıyoruz."

"Bir efsane mi?"

"Belki. Ama bunun hem tarih hem de kehanetler içeren bir belge olduğuna inanıyoruz; insanın uyanışından önce yaşanan olayların ve henüz yaşanmamış trajedilerin bir tasviri olduğuna. Ona dört sel destanı diyoruz." Qian, halının sol üst köşesini işaret etti.

Kate, adamın parmağını takip ederek resmi inceledi. Seyrek bir ormanda veya bir Afrika savanındaki insan olmayan çıplak canavarlar. Gökten inen bir karanlıktan, nefes almalarını engelleyen

ve bitkileri öldüren, küllerden oluşan bir battaniyeden kaçıyor, her yana koşuyorlar. Onun hemen altında, çıplak, ölü bir ıssızlığın ortasındalar. Daha sonra bir ışık beliriyor, onlara yol gösteriyor ve bir koruyucu onlarla koşuyor. Onlara kan dolu bir kadeh veriyor.

Qian boğazını temizledi. "İlk sahne, Ateş Seli'ni anlatıyor; neredeyse tüm dünyayı yok eden, insanlığı küllere gömen ve dünyadaki bütün yiyecekleri yok eden seli."

"Bir yaratılış efsanesi," diye fısıldadı Kate. Tüm büyük dinlerde, Tanrı'nın insanı nasıl yarattığını anlatan bir yaratılış efsanesi vardı.

"Bu bir efsane değil. Bu tarihi bir belge." Qian'ın ses tonu, bir öğretmen veya bir ebeveyn gibi nazikti. "İnsanların ateş selinden önce de var olduklarına ve vahşi hayvanlar gibi ormanlarda yaşadıklarına dikkat et. Sel, hepsini öldürebilirdi ama kurtarıcı onları korudu. Ama onları korumak için her zaman yanlarında duramazdı. Bu yüzden, onlara hediyelerin en büyüğünü verdi; kendi kanını, hepsini güvende tutacak bir hediye."

Kate, zihninin derinliklerinde düşündü: Toba Faciası ve Büyük Sıçrama. Kan. Genetik bir mutasyon –beyin yapılanmasında bir değişiklik– insan türüne hayatta kalma şansı tanıdı. Onlara yetmiş bin yıl önce patlayan Toba yanardağından yağan küllerden kaçmanın yolunu gösterdi. Ateş Seli. Bu olabilir miydi?

Kate halıyı takip etti. Bu sahne garipti. Ormanlardaki insanlar ninjalara veya ruhlara dönüşmüşlerdi. Giysiler giyiyor, hayvanları katlediyorlardı. Sahne giderek daha kanlı bir hal alıyor, halının her bir santiminde dehşet tırmanıyordu. Kölelik, cinayet, savaş.

"Bu hediye insanoğlunu akıllı ve güçlü yaptı. İnsan türü, soyunun tükenmesi tehdidinden kurtuldu ama büyük bir bedel ödedi. Dünyayı ilk kez gerçekten olduğu şekliyle gördü ve etrafını saran tehlikeleri fark etti; ormanın vahşi hayvanlarından ve kendi türüne mensup insanlardan gelen tehditleri. Yabani bir yaratıkken cehaletin verdiği mutlulukla yaşıyor, içgüdüleriyle hareket ediyor, sadece mecbur kalınca düşünüyor, gerçekten ne olduğunu asla görmüyor, ölümlülük hakkında bile endişelenmiyor ve ölümü aldatmaya ça-

lışmıyordu. Ama artık insanı, düşünceleri ve korkuları yönetmeye başlamıştı. İlk kez şeytanla tanışmıştı. Sizin Sigmund Freud'unuz, ilkel benlik ve ego yaklaşımıyla bu kavramları tanımlamaya çok yaklaştı. İnsan ikiye bölünmüş, *Dr. Jekyll* ile *Mr. Hyde*'a dönüşmüştü. Canavarlaşan zihni ve hayvani içgüdüleriyle mücadele etti. Tutku, öfke; ne kadar evrimleşirsek evrimleşelim, insanoğlu bu içgüdülerden, yabani yaratıklardan bize kalan mirastan kurtulamaz. İçimizdeki canavarı kontrol etmeyi ancak umabiliriz. İnsanoğlu aynı zamanda uyanan zihnini, korkularını, hayallerini anlamaya ve nereden geldiğimiz, kaderimizin ne olduğu gibi soruların cevaplarını bulmaya can atıyordu. Ve hepsinden önemlisi, ölümü kandırmanın bir yolunu bulmak istiyordu. İnsanoğlu deniz kıyılarında toplumlar oluşturdu, kendi güvenliğini sağlamak, başarıları sayesinde veya büyü ile simya ilimi aracılığıyla ölümsüzlüğe ulaşmak için büyük vahşetler gerçekleştirdi. Sahil şeritleri, insanların doğal yaşam alanlarıydı; ateş selinden bu şekilde canlı çıkmıştık. Toprak yandığında deniz yaşamı besin kaynağımız olmuştu. Ama insanların hükmü kısa sürecekti."

Kate, halının sol alt çeyrek dilimini inceledi; devasa bir su duvarı ve onun önünde, ateş selinden insanları kurtaran, elinde kadehiyle kurtarıcının savaş arabası.

"Kurtarıcı geri döner, kabilelerine büyük bir selin yaklaştığını, hazırlıklı olmaları gerektiğini söyler."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi Kate.

"Evet. Eski veya yeni, dünya üzerindeki her dinde, bir büyük sel efsanesi vardır. Ve bu sel gerçektir. Yaklaşık on iki bin yıl önce Buz Çağı sona erdi. Buz dağları eridi. Gezegenin ekseni kaydı. O dönemde deniz seviyeleri yaklaşık yüz yirmi metre yükseldi; bazen kademeli olarak, bazen de yıkıcı dalgalar ve tsunamilerle."

Kate tasviri dikkatle inceledi; şehirler dalgalar altında yıkılıyor, büyük insan güruhları boğuluyordu; zenginler ve hükümdarlar öylece durup birazdan boğulacakları suya gülümseyerek bakıyorlardı

ancak halının en uç kısmındaki bir grup, mütevazı giyimli insan iç kesimlere, dağlara ilerlerken ellerinde bir tür sandık taşıyorlardı.

Qian, kadının halıyı dikkatle incelemesi için uzun bir süre durakladıktan sonra devam etti. "İnsanlar, sel uyarısını ciddiye almadı. İnsanoğlu dünyaya hükmediyordu ya da öyle sanıyordu. Küstahlaşmış, yozlaşmışlardı. Yaklaşan felakete burun kıvırıp ahlaksız yaşamlarına devam ettiler. Kendi kız ve erkek kardeşlerini öldürdükleri için Tanrı tarafından cezalandırıldıklarını söyler bazıları. Bir kabile uyarıyı ciddiye alıp, çok büyük bir gemi inşa ederek iç kesimlere, dağlık bölgelere geri çekildi. Sel geldiğinde sahil şeridindeki tüm şehirleri yok etti. Sadece iç kesimlerdeki ilkel köyler ve göçebe kabileler hayatta kalmıştı. Bir dedikodu yayıldı. Tanrı'nın öldüğü ve artık insanoğlunun dünyanın tanrısı olduğu söyleniyordu. Dünyanın artık insana ait olduğu ve canı nasıl isterse öyle davranabileceği anlatılıyordu. Ama bir kabile inancını korudu. Sadece tek bir inanca tutundular: insanoğlunun kusurlu olduğu, Tanrı olmadığı, gerçekten insan olabilmek için önce tevazuyu kucaklamak gerektiği inancına."

"O kabile sizdiniz."

"Evet. Biz kurtarıcının uyarısını dinledik ve söylediklerini yaptık. Gemimizi yüksek bölgelere taşıdık."

"Ve bu halı, o gemide miydi?"

"Hayır. Gemide neler olduğunu ben bile bilmiyorum ama gerçek olmalı; ona ait hikâyeler bugüne kadar geldi. Ve bu çok kuvvetli bir hikâye. Duyan herkesin üzerinde inanılmaz ölçüde kuvvetli bir çekim yaratıyor. İnsan aklından çıkan pek çok hikâyeden biri. Tıpkı yaratılış hikâyesinin farklı anlatımlarına inandığımız gibi bunun da gerçek olduğuna inanıyoruz. Bu hikâyeler, zihnimizin derinliklerinde her zaman var oldu ve var olmaya devam edecek."

"O kabileye ne oldu?"

"Kendilerini halıda anlatılan gerçeği ortaya çıkarmaya, tufan öncesi dünyayı anlamaya ve gerçekte neler olduğunu keşfetmeye adadılar. Bir grup, cevapların insan aklında gizli olduğunu, var

oluşumuzu yansıma ve kendimizi inceleme yoluyla anlayabileceğimizi düşündü. Onlar dağ keşişleri oldular; Immaru yani Işık. Ben, Immaru'ların sonuncusuyum. Ama bazı keşişler sabırsızlanmaya başladılar. Cevapları dünyada aradılar. Onlar da bizim gibi bir grup inanandı; en azından başlangıçta. Zaman geçtikçe ve yolculuklarında ilerledikçe, kelimenin tam manasıyla inançlarını kaybetmeye başladılar. Cevaplar bulmak için yeni bir umuda yöneldiler; bilime. Efsanelerden, alegorilerden sıkılmışlardı. Kanıt istiyorlardı. Ve bulmaya başladılar ama bunun için büyük bir bedel ödediler. Bilim, inancın sağlayabildiği çok önemli bir konuda eksik kalıyor: ahlak. En güçlünün hayatta kalması bilimsel bir gerçektir ama zalim bir etik anlayışıdır; gelişmiş toplumların değil yabani canavarların yaşam şeklidir. Kanunlar bizi ancak bir noktaya kadar idare edebilir ve bir şey üzerine oturtulmaları gerekir, bir şeyden doğan ve herkesçe paylaşılan bir ahlak üzerine. O ortak ahlaki temel çökmeye başladığında, topumun değerleri de çökmeye başlar."

"Bir insanın ahlaklı olması için inançlı olması gerektiğine inanmıyorum. Ben bir bilim insanıyım ve... pek dindar olduğum söylenemez ama ahlaki değerleri oldukça yüksek bir insanım... veya en azından öyle olduğumu düşünüyorum."

"Ayrıca insanların büyük bir bölümünden çok daha zeki ve anlayışlı bir insansınız. Ama bir gün onlar da size yetişecekler ve dünya barış içinde yaşayacak. Daha fazla alegoriye, ahlak dersine ihtiyaç duyulmayacak. Ancak o günün, insanların düşündüklerinden çok daha uzak olmasından korkuyorum. Ben bugün yaşananlardan, azınlıklardan değil kitlesel insan gruplarından bahsediyorum. Ama bunların hiçbirinden bahsetmemem gerekiyor. Yaşlı adamların özellikle de yalnız olanlarının sıkça yaptığı gibi sadece beni ilgilendiren konularla ilgili konuşuyorum. Uzun zaman önce Immaru'dan ayrılan keşişlerin kim olduklarını tahmin ettiğinizden kuşkum yok."

"Immari."

Qian başıyla onayladı. "Antik Yunan'da bizden ayrılan keşişlerin isimlerini Immari olarak değiştirdiklerine inanıyoruz. Belki kulağa

daha Yunanca geldiği için olabilir. Yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan, bilim alanında önemli buluşlara imza atan Yunan âlimleri tarafından daha fazla kabul görmek için böyle yapmış olabilirler. Kabilenin o grubunun sonsuza kadar nasıl değiştiğine ilişkin büyük trajedi ve gerçek, tarihsel sıralamasıyla günlükte anlatılıyor. Bu yüzden onu okumak zorundasın."

"Ya halının geri kalanı, diğer iki sel?"

"Onlar henüz gerçekleşmemiş olanlar."

Kate, halının geri kalan bölümünü inceledi. Su Seli'nde dünyayı yutan büyük deniz, halının sağ alt çeyreğine doğru akarken mavi renkten kan kırmızısına dönmüştü. Kan denizinin üzerindeki birkaç süper insan, kendilerinden daha zayıf canlıları katlediyordu. Dünya bomboş, çorak bir araziydi; toprağı her erkek, kadın ve çocuktan akan kanlardan oluşan karanlık bir kan denizi kaplamıştı. Kan Seli. Bu savaşın üzerinde, bir kahraman, bir canavarı öldürüyor ve göğe yükselerek Işık Seli'ni serbest bırakıyordu. Işık Seli dünyayı yıkıyor ve özgür bırakıyordu. Halı bir bütün olarak bakıldığında, Ateş Seli'nin siyah, gri renklerinden, Su Seli'nin mavi, yeşiline doğru akıyor, oradan sonra Kan Seli'nin kızıllığından Işık Seli'nin beyaz, sarı renklerine doğru dönüşüyordu. Çok güzeldi. Göz alıcıydı.

Qian, kadının konsantrasyonunu bozdu. "Artık dinlenmeliyim. Siz de ödevinizi yapmalısınız, Dr. Warner."

69

Ana Konferans Odası
Saat Kulesi Komuta Merkezi
Yeni Delhi, Hindistan

Dorian, analisti durdurmak için elini kaldırdı. "Nedir bu *Barnaby Prendergast raporu*?"

Otuzlu yaşlarındaki adam şaşırmış görünüyordu. "Barnaby Prendergast'ten gelen rapor."

Dorian, Immari Güvenlik ile Saat Kulesi personelinin toplandığı odaya göz attı. Birbiriyle yeni çalışmaya başlayan ekip, Immari ile Saat Kulesi birlikteliğine uyum sağlamaya uğraşıyordu. Ve bu durum, insanların görevleri ve yetki alanları kararlaştırılırken işleri yavaşlatıyordu. "Biri bana lütfen Barnaby Prendergast raporunun ne olduğunu açıklayabilir mi?"

"Ah, bu onun ismi, Barnaby Prendergast," dedi analist.

"Cidden mi? Ona bu ismi mi verdik, aslında anlatma, umurumda bile değil. Ne demiş? Baştan anlat."

Analist, birbirine ataçla tutturulmuş birkaç kâğıdı karıştırdı. "Prendergast hâlâ sahada bulunan yirmi kadar personelimizden biri."

"Yüce Tanrım, bana sadece raporu anlat."

Analist yutkundu. "Doğru, şey, İHA saldırısından önce onun –Prendergast'in– söylediğine göre kimliği belirsiz bir kadın... Onun kelimeleriyle söyleyeyim, 'adamla yakınlaşarak laboratuvarından çıkarmış ve sonra kadının iddiasına göre çocukları kurtarmakla ilgili bir görevde ona yardım etmeye zorlamış.'" Analist, bir başka sayfayı açtı. "Anlattıklarının geri kalanında 'onu durdurmaya çalıştığını' ve

'sahte ya da çalıntı bir kimlik kartı kullandığına inandığını' anlatıyor. İşte en önemli nokta da bu. Saldırılardan sonra kadının dışarı kaçtığını söylüyor ve alıntı yaparsak 'üzerinin kanla kaplı olduğunu ama yaralı olmadığını' anlatıyor. 'Ona tekrar saldırdığını ve çalışanları kurtarmasını engellediğini,' ayrıca sonra 'bir güvenlik görevlisinin silahını aldığını ve onu vurmaya çalıştığını' söylemiş. Daha sonra kadın ölmek üzere olan suç ortağıyla birlikte yük trenine binmiş ve Prendergast, adamda pek çok kurşun yarası olduğunu iddia ediyor."

Dorian, koltuğuna yaslanıp duvarda dizili ekranlara baktı. Kate Warner, Çan'dan canlı çıkmıştı. Nasıl? Reed büyük ihtimalle ölmüştü; Dorian sersem herifi neredeyse İsviçre peynirine çevirmişti.

Adam boğazını temizledi. "Efendim, bu raporu dikkate almalı mıyız? Saçmalık olduğunu, belki de adam sadece dikkat çekmeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum." Dorian, tırnaklarından birini yemeye başladı. "Uyduruk olmak için fazlasıyla detaylı. Bir dakika, neden dikkat çekmeye çalıştığını düşünüyorsun?"

"Prendergast, saldırının hemen öncesinde BBC'ye telefon açmış; rapor elimize bu şekilde ulaştı. Tesis içindeki ve dışındaki tüm iletişimi izliyorduk... kazadan beri. Susturmak için onu listemize aldık; hikâyesi Immari'nin daha önce yaptığı endüstriyel kaza açıklamasının güvenilirliğini tehdit ediyor. Bu yüzden..."

"Tamam, dur. Tam burada dur. Her şeyi teker teker halledelim. Önce buraya odaklanalım." Dorian, köşede oturmuş konferans odasının ucuz halısına bakan Dr. Chang'le yüz yüze gelmek için koltuğunu döndürdü. "Chang. Dikkatini topla."

Chang, öğretmeninin seslendiği bir çocuk gibi dik oturdu. Adam, Çin'deki patlamadan bu yana çökmüş, kendinden geçmiş bir haldeydi. "Evet, buradayım."

"Şimdilik buradasınız ama Kate Warner'ın Çan'dan nasıl canlı çıktığını çözemezseniz, buralarda olmayacaksınız."

Chang omuz silkti. "Ben... nereden başlayacağımı bile..."

"*Başlayacaksınız.* Nasıl hayatta kalmış olabilir?"

Chang, elini alnına koydu ve boğazını temizledi. "Pekâlâ... şey, bir bakalım. Çocuklara vermiş olduğu ilaç her neyse, onunla kendini de tedavi etmiş olabilir. Belki güvenli olup olmadığını görmek için test etmiştir."

Dorian başıyla onayladı. "İlginç. Başka olasılıklar var mı?"

"Hayır. Pekâlâ, zaten çok açık olan olasılık, Atlantis Geni'ne zaten bağışıklığı olduğu."

Dorian, tırnağını biraz daha kemirdi. Bu çok ilginçti. *Çok* ilginç. "Tamam, bunu test etmek kolay görünüyor..."

Chang başını iki yana salladı. "Laboratuvarım yok oldu ve nereden başlayacağımızı bile bilmiyor..."

"Yeni bir laboratuvar edinin." Dorian, çalışanlardan birine döndü. "Dr. Chang'e yeni bir laboratuvar bulun." Adam tekrar Dr. Chang'e odaklandı. "Bir bilim insanı değilim ama ben olsam onun gen dizilimini çıkarmakla ve herhangi bir düzensizlik olup olmadığını kontrol etmekle başlardım."

Chang başıyla onayladı. "Evet, tabii ki. Bu kolay ama saha bu durumdayken, herhangi bir DNA bulmamız pek mümkün de..."

Dorian başını geriye attı. "Tanrı aşkına, biraz geniş düşünmeye çalış. Jakarta'da bir dairesi var; kullanılmış bir saç fırçası ya da tampon bulacak kadar zeki olduğunuza eminim, Doktor."

Chang kızardı. "Evet, bu işe yarayabilir."

Saat Kulesi analistlerinden bir kadın, "Bazı kadınlar tamponlarını klozete atıyorlar..." dedi.

Dorian gözlerini kapayıp ellerini kaldırdı. "Tamponu unutun. Jakarta'da, Kate Warner'a ait tonlarca DNA olmalı. Gidin birazını bulun. Hatta daha da iyisi, onu bulun. Eğer kaçtıysa, trenlerden birinde olmalı." Dorian, Çin'den onunla birlikte ayrılan, Immari Güvenlik saha komutanı Dmitry Kozlov'a döndü.

Asker başını iki yana salladı. "Liste az önce elime ulaştı. Personel listeleriyle karşılaştırdık. Trenlerin hiçbirinde değil. Ve Reed de yok. Fazlasıyla ölü ve yaralımız, ağır travma yaralarına sahip pek çok insan var ama kimsede kurşun yarası yok."

"Ciddi olamazsın. Trenleri tekrar arayın."

"Toba'yı geciktirir." dedi Dmitry.

"Yapın."

Prendergast raporuyla ilgilenen analist söze girdi. "Trenden atlamış olabilir."

Dorian şakaklarını ovaladı. "Trenden atlamadı."

Analist başını iki yana salladı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü senin kadar aptal olmadığı aşikâr. Bir yetmiş boyunda, elli beş kilo bir kadın. Reed, en az bir seksen boyunda, seksen kilo. Warner kendi başına, yaklaşık seksen kiloluk ölü bir ağırlığı taşıyarak Tibet'te yürüyüşe çıkmış olamaz. Ve bana inan; Reed hayatta olsa bile yürüyemez."

"Onu bırakmış olabilir."

"Onu bırakmış olamaz."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü onu tanıyorum. Şu konuyu toplayalım. Haydi, dışarı, herkes." Dorian ayağa kalkıp iyice kalabalıklaşan odadan insanları çıkarmak için kollarını salladı.

"Ya Barnaby Prendergast raporu ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Tekzip yayınlamalı mı?"

"Kesinlikle hayır. Onaylayın. Medya her şekilde o raporla ilgilenecek; içinde *terörist* kelimesi geçiyor. Ve bu doğru: Bir terörist Çin'deki tesisimize saldırdı. Elimize geçen en iyi şans bu. Hikâyeyi doğrulamak için Reed'in bombaları yerleştirirken çekilen görüntülerini de yayınlayın. Basına bu saldırıların, daha önce Jakarta'da yapılan saldırıların devamı olduğunu söyleyin. Warner'ın video görüntülerini de ekleyin." Dorian bir an düşündü. Bu çok işe yarayabilirdi. Onlara biraz zaman kazandırabilir ve paravan bir hikâye sağlayabilirdi. "Şu anda, Dr. Warner'ın tesiste biyolojik bir silah kullanıp kullanmadığını araştırdığımızı ve alanı kesin karantina altına almak istediğimizi söyleyelim." Dorian bekledi ve çalışanlara baktı. "Tamam, zaman ilerliyor millet, herkes iş başına."

Parmağını Dmitry'ye doğrulttu. "Sen kal."

Oda boşalırken uzun boylu asker, Dorian'a doğru ağır ağır yürüdü. "Birisi onları trenden aldı."

"Aynı fikirdeyim." Dorian hızla masaya yürüdü. "Onlar olmalı."

"İmkânsız. 11 Eylül'den bu yana aralıksız olarak dağları aradık. Orada değiller. 1938'de hepsi öldü. Veya bir efsane olabilirler. Belki de Immaru asla var olmadı."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" dedi Dorian. Dmitry cevap vermeyince Dorian devam etti. "O dağlara araştırma ekipleri yollamanı istiyorum."

"Üzgünüm efendim ama yeterli elemanımız yok. Saat Kulesi temizliği ve ona ek olarak Afganistan'daki büyük silahlı çatışmalar sonucunda, bölgedeki güçlerimiz zaten minimum düzeydeydi. Tüm personelimiz Toba'ya odaklanmış durumda. Eğer ekipleri istiyorsanız, projedeki personeli bölmemiz gerekecek."

"Hayır. Önceliğimiz Toba. Ya uydu görüntüleri? Onları takip edebiliyor muyuz? Nerede olduklarını öğrenebilir miyiz?"

Dmitry başını iki yana salladı. Batı Çin üzerinde, gökyüzünde gözümüz yok. Kimsenin yok. Immari Araştırmaları'nın o sahayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu; orada hiçbir şey yok ve bakmak için bir neden de yok. Hiç şehir yok, işin aslı pek fazla köy veya yol bile yok. Uyduları tekrar konumlandırabiliriz ama zaman alacak."

"Yapın. Ve Afganistan'da kalan İHA'ları havalandırın..."

"Kaç tanesi?"

"Hepsini. O platonun her bir karışını didik didik dik arasınlar, önce manastırlara odaklansınlar. Ve iki adam görevlendir, o kadarını bu işe ayırabiliriz. Toba önemli ama Warner'ı yakalamak da öyle. Çan'dan canlı çıktı. Sebebini bilmek zorundayız. O iki adam, yola çıkan her trenin güzergâhını incelesin, köylüleri sorgulasın; bir şeyler görmüş olabilecek herkesi sorgulasınlar. Baskı yapın. O kadının bulunmasını istiyorum.

70

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Kate odaya döndüğünde David hâlâ uyuyordu. Kate, adamın yattığı cumba içindeki ikiz yatağın ayakucuna oturup bir süre pencereden dışarıya baktı. Buranın sükûneti daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Sonra David'e baktı. Neredeyse yeşil vadi ve beyaz tepeli dağlar kadar huzurlu görünüyordu. Kate, cumbanın duvarına dayanıp bacaklarını adamın bacakları yanına uzattı.

Günlüğü açtığında içinden bir mektup düştü. Kâğıt eski, narin görünüyordu; tıpkı Qian gibi. Harfler kalın, koyu renk mürekkeple yazılmıştı ve Kate, kâğıdın arkasında harflerin yarattığı, braille alfabesine benzer kabarıklıklarını hissedebiliyordu. Yüksek sesle okumaya başladı. David'in onu duymasını, sesiyle rahatlamasını umuyordu.

Immaru'ya

Immari olarak bilinen güruhun uşağı oldum. Yaptığım şeylerden utanç duyuyorum ve dünya için korkuyorum, onların planladıklarını bildiğim şeyler yüzünden. Şu anda, 1938 yılında, durdurulamaz görünüyorlar. Yanılıyor olmak için dua ediyorum. Olmamam ihtimaline karşın size bu günlüğü yolluyorum. Umarım bu günlüğü, Immari Kıyameti'ni durdurmak için kullanabilirsiniz.

Patrick Pierce
11-15-38

Nisan 15, 1917
Müttefik Kuvvetler Hastanesi
Cebelitarık

Bir ay önce, beni Batı Cephesi'ndeki tünelden çıkarıp bu saha hastanesine getirdiklerinde kurtulduğumu sanmıştım. Ancak burası içimde kanser gibi büyüdü. Beni içten içe yedi bitirdi. Başlarda sessizce, ben farkına bile varmadan, daha sonra beni tuzağa düşürerek, kurtulamayacağım karanlık bir hastalığın içine çekerek.

Bu saatlerde, hastane neredeyse tamamen sessiz ve en korkunç zamanlar da bunlar. Rahipler, her sabah ve akşam geliyor, dua ediyor, günah çıkartanları dinliyor ve mum ışığında kitap okuyorlardı. Artık hepsi gitti; doktorların ve hemşirelerin de büyük bir bölümü gibi.

Odamın dışında, sıra sıra yatakların dizildiği geniş, açık hava koğuşunda onları duyabiliyorum. Adamlar çığlık atıyor, çoğu acıdan, bir kısmıysa kâbuslar yüzünden; diğerleri ağlıyor, konuşuyor ve gündoğumundan önce yarım düzine adam daha ölmeyecekmiş gibi ay ışığında iskambil oynuyorlar.

Beni özel bir odaya koydular. Bunu ben istemedim. Ama kapı kapandığında adamların çığlıklarını, kahkahalarını duymamı engelliyor. Bunun için mutluyum. İkisini de duymayı istemiyorum.

Afyon ruhu şişesine uzandım, çenemden dökülene kadar içip gecenin karanlığında kayboldum.

Bir tokat beni hayata döndürdüğünde karşımda tıraşsız, kirli bir surat gördüm. Şeytani bir ifadeyle sırıttığında bir dizi çürümüş, çarpık çurpuk diş gördüm. "E uyanmış!"

Alkol ve hastalığın iğrenç kokusu midemi bulandırdı, başımı döndürdü.

Başka iki adam, beni yatağımdan dışarı çekti ve bacaklarım yere değdiği an acıyla bağırdım. Yerde kıvrandım; onlar kahkahalarla gülerken bayılmamaya çalıştım. Beni öldürdüklerinde uyanık olmak istiyordum.

Kapı açıldı, hemşirenin sesi, "Neler oluyor?" dedi.

Onu yakalayıp kapıyı çarparak kapattılar. "Sadece Senata'nın oğlanla biraz eğleniyoduk, *hanımefendi* ama sen daha tatlısın." Adam kollarını kadına dolayıp arkasına geçti. "Senle de başlayabilriz, küçük hanım." Adam onun elbisesi ile iç çamaşırını sol kolundan bel kısmına kadar yırttı. Genç kadının memeleri açıldı, örtmek için bir kolunu kaldırdı. Umutsuzca mücadele etti ama adam, onun kolunu tutup arkasına kıvırdı.

Çıplak vücudunun görüntüsü, sarhoş adamları canlandırmış gibiydi.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim ama doğrulur doğrulmaz en yakındaki adam üzerime çullandı. Boğazıma bıçak dayadı. Sarhoş, saçma sapan bir şeyler gevelerken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Büyük, kötü Senata Baba, onu savaşa yollamış, hepimizi yollamış ama artık seni kurtaramaz."

Delirmiş adamlar bana bakarken bıçak boğazıma battı. Diğer adam, hemşireyi arkasından tutup, boynunu öne doğru uzattı ve kadın başını çevirirken onu öpmeye çalıştı. Adamlarından biri soyundu.

Ayaklarımın üzerinde durmak, tüm vücudumda acı dalgaları yayıyordu, o kadar kötü bir acı ki, başımın döndürüyor, beni sersemletiyordu. Bayılacaktım. Afyon ruhuna rağmen dayanılmaz bir acıydı. Afyon ruhu, böylesine bir yerde altından bile değerli.

Başımla masayı göstererek adamın bakışlarından kurtulmaya çalıştım. "Masada afyon ruhu var, tam dolu bir şişe."

Adamın konsantrasyonu bir an için kaybolduğunda bıçağını aldım. Bıçağı boğazına dayayıp adamı döndürdüm. Sonra geri iterek

bıçağı karnına sapladım. Üzerine düştüm, bıçağı çıkartıp göğsüne sapladım. Kollarını sağa sola sallarken ağzından kan geliyordu.

Adamın üzerine düşmenin verdiği acıyla neredeyse kendimi kaybediyordum. Hemşireyi tutan son adamla mücadele edecek gücüm kalmamıştı ama adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hemşireyi bırakıp ben bayılırken koşarak odadan kaçtı.

- 2 gün sonra -

Farklı bir yerde uyandım; kırlarda bir kulübe gibiydi; çevrenin kokusu ve açık pencereden üzerime vuran güneş ışıkları böyle hissetmemi sağladı. Aydınlık yatak odası; ancak bir kadının yapabileceği şekilde, kadınların sevdiği ve böyle zamanlar dışında erkeklerin farkında bile varmayacağı biblolarla, ufak süs eşyalarıyla dekore edilmişti.

Ve işte orada; odanın köşesinde, sallanan sandalyede sessizce kitap okuyor, bekliyordu. Bir çeşit altıncı hisle, uyandığımı hemen fark etmiş görünüyordu. Kitabı nazikçe, tıpkı narin bir porselen gibi kenara bırakıp yatağa yürüdü. "Merhaba, Binbaşı." Endişeli bir ifadeyle sol bacağıma baktı. "Bacağınızı tekrar ameliyat etmeleri gerekti."

O zaman bacağını fark ettim. Bandajlıydı. Kalın; neredeyse bacağımın iki katı kadardı. Beni içeri getirdiklerinde ve iki hafta sonrasında bacağımı kesmekle tehdit etmişlerdi. *Bize sonra teşekkür edeceksin. Bize güvenmen lazım, yaşlı adam. Korkunç gibi görünse de en iyisi bu. Eve gittiğinde yalnız kalmayacaksın, sana garanti ederim. Bu tarafa gelen savaştan dönen dünya kadar genç adam olacak ve o teneke bacakların üzerinde, sırık gibi sıradan bir tip olacaksın, inan bana.*

Bacağıma bakmak için öne eğilmeye çalıştım ama doğrulmaya başladığım anda acı geri dönüp vücudumu yakaladı ve beni sırt üstü yatağa geri fırlattı.

"Bacağın hâlâ yerinde. İsteklerine uymaları için ısrar ettim. Ama çok fazla doku almak zorunda kaldılar. İltihaplandığını ve bir daha iyileşmeyeceğini söylediler. Hastane mikrop kapmaya uy-

gun bir yer ve sonra..." Kadın yutkundu. "İki ay boyuna yatakta kalacağını söylediler."

"Adamlar?"

"Asker kaçakları sanırım. Bir soruşturma olacak ama... sadece bir formalite olduğunu tahmin ediyorum."

O anda fark ettim ki masada beyaz bir şişe vardı, tıpkı hastanedeki gibi. Ona biraz baktım. Kadının beni gördüğünü biliyordum. "Onu odadan çıkartabilirsin." Eğer yine başlarsam bir daha asla bırakmazdım. O yolun sonunu biliyordum.

Kadın hızla öne çıkıp masadaki şişeyi sanki düşmek üzereymiş gibi yakaladı.

Acaba adı neydi? Tanrım, son ay bulanık bir rüya gibiydi. Afyon ruhu ve alkole bulanmış bir rüya, bir kâbus. Barnes? Barrett? Barnett?

"Aç mısın?" Kadın orada durmuş, şişeyi bir eliyle göğsüne bastırıyor ve diğer eliyle elbisesini tutuyordu. Belki ilaçlar yüzünden, belki de uzun süredir bir şey yemediğim için canım hiçbir şey yemek istemiyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedim.

"Sadece bir dakika sürer." Kapıdan çıkmak üzereydi.

"Hemşire... adınız..."

Kadın durup arkasına baktı. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Barton. Helena Barton."

Yirmi dakika sonra burnuma mısır ekmeği, barbunya fasulyesi ve jambon kokusu geldi. O koku, hayatımda yediğim her şeyden güzeldi. O gece, kendimi bile şaşırtarak üç tabak yemek yedim. Her şeye rağmen acıkmıştım.

71

Ana Konferans Odası
Saat Kulesi Komuta Merkezi
Yeni Delhi, Hindistan

Dorian, iki trendeki canlı ve ölü insanların listesini okudu. "Birleşik Devletler'e daha çok ceset yollamak istiyorum. Avrupa iyi görünüyor sanırım." Başını kaşıdı. "Sanırım Japonya'ya ayırdığımız pay da yeterli. Nüfus yoğunluğu yardım edecektir." Dorian, Chang'e veya bilim insanlarından birine danışabilmeyi istiyordu ancak bilgi erişimini kısıtlaması gerekiyordu.

Dmitry listeyi inceledi. "Hâlâ yeniden dağıtım yapabiliriz ama onları nereden çekeceğiz?"

"Afrika ve Çin. Onların, bizim beklediğimizden daha ağır hareket edeceklerini düşünüyorum. Çin'in halk sağlığı krizlerini görmezden gelmek ya da bastırmak gibi bir huyu var. Afrika'nın ise salgınla başa çıkabilecek bir altyapısı zaten yok."

"Veya yayacak. Oraya bu kadar ayırmamızın nedenlerinden biri zaten..."

"Gelişmiş ülkeler. Asıl tehlike onlar. ABD'nin Hastalık Kontrol Merkezleri'ni hafife alma. Salgın vurduğunda hızlı hareket edeceklerdir. Afrika'yla hastalık başladıktan sonra da ilgilenebiliriz."

72

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

David, seramik kupadan su içerek antibiyotikleri yutmaya çalışırken Kate onun başını tuttu. Bardağın dibinde kalan su, adamın ağzının kenarından aktı, kadın gömleğiyle sildi. David, sabah boyunca bir ayılmış, bir bayılmıştı.

Kate, tekrar günlüğü açtı.

Mumu önümde tutarak adamlarıma tünelde yol gösterdim. Neredeyse varmıştık ama durdum. Ellerimi kaldırdım ve adamlar arkama yığıldılar. Bir şey mi duymuştum? Ses çatalımı toprağa batırdım ve izledim, çıkacak sonucu bekledim. Eğer titreşim görürsem, Almanlar bize yakın tünel kazıyor demekti. Onlarla karşılaşma korkusundan zaten iki tüneli yarım bırakmıştık. Onların hemen altında havaya uçurduğunuz ikinci tünelin ilerlemelerini yavaşlatmasını umuyordum.

Çatal hareket etmedi. Onu alet kemerime geri taktım ve ağır ağır karanlığın derinliklerine ilerlemeye devam ettik. Soluk mum ışığı, taş ve çamurdan duvarlarda gölgeler yaratıyordu. Yürürken başımıza toz ve moloz dökülüyordu.

Bitmek bilmez pislik yağmuru sonunda kesildi. Yukarı baktım, mumu yaklaştırdım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Tavan çöküp üzerimize cehennem yağarken arkamı döndüm ve bağırdım. "Geri gidin!" Yere savrulduğumda mumun soluk ışığı

da söndü. Düşen moloz parçaları bacağımı ezdiğinde neredeyse bayıldım.

Almanlar ayakları üzerine düştüler. Kelimenin tam anlamıyla üzerimize inip ateş etmeye başladılar. Adamlarımdan ikisi hemen o anda öldü. Yalnızca Almanların makineli silahlarından çıkan namlu alevleri ve adamlarımın çığlıklarından, katliamın büyüklüğünü anlayabiliyordum.

Belimdeki silahı çekip onlara çok yakın mesafeden ateş ettim. Ya benim öldüğümü düşünmüş ya da karanlık yüzünden beni görememiş olan ilk iki adamı öldürdüm. Üzerimize daha fazla adam yağdı, onları da vurdum. Beşi, altısı, yedisi ölse de bir türlü bitmek bilmiyorlardı. Müttefik kuvvetler hattının gerisinde, tünele dolmayı bekleyen bir alay asker olmalıydı. Bu bir katliam olacaktı. Mermim bitmişti. Boş silahı kenara atıp bir el bombası çıkardım. Pimini dişimle çektim ve üzerimizdeki Alman tüneline, yeni dalga askerlerin ayaklarına doğru tüm gücümle fırlattım. Adamlar aşağı atlayıp bana ateş ederlerken, iki uzun saniye geçti ve sonra patlama onları mahvetti, tünelleri çöktü ve iki tünel birden etrafıma yıkıldı. Sıkışmıştım. Ayağa kalkamıyordum, buradan asla çıkamayacaktım. Moloz ve toz dumanı nefesimi kesiyordu, sonra aniden birinin elleri beni yakaladı...

Hemşire orada, alnımdaki terleri siliyor, başımı tutuyordu.

"Üzerimizde bekliyorlar... gece tünelimizle birleştiler... hiç şansımız olmadı..." dedim. Açıklamaya çalışıyordum.

"Hepsi geçti. Sadece kötü bir rüya görüyorsun."

Dokunmak, zonklayıp duran ağrıyı geçirecekmiş gibi bacağıma uzandım. Kâbus henüz bitmemişti. Hiçbir zaman da bitmeyecekti.

Terleme ve acı, her gece kötüleşiyordu; bunu görüyor olmalıydı. Ve görüyordu da. Beyaz şişe kadının elindeydi. "Sadece birazcık. Ondan kurtulmam lazım," dedim.

Bir yudum aldığımda canavar geri çekildi. Ve biraz olsun gerçek uyku uyuyabildim.

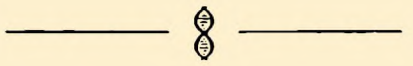

Uyandığımda kadın orada, odanın köşesinde örgü örüyordu. Yanımdaki masada üç küçük, tek içimlik kadeh vardı ve içleri koyu kahverengi bir şeyle doluydu; günlük afyon hakkım, çaresizce ihtiyacım olan morfin ve kodeini sağlayan uyduruk karışım. Teşekkürler Tanrım. Terleme geri gelmişti, acı da beraberinde.

"Gün batmadan evde olacağım."

Başımla onayladım ve ilk kadehi içtim.

Her gün tek içimlik, iki kadeh.

Bana her gece kitap okuyordu; iş ve yemekten sonra.

Orada öylece yatmış, zaman zaman akıllı yorumlar ve esprili saptamalar yapıyordum. Kadın kahkahalar atıyor, çok kaba bir espri yaptığımda beni şakayla karışık azarlıyordu.

Acı bir nebze dayanılacak gibi.

Günde bir kadeh. Özgürlük.

Az kaldı. Ama acı inatçı.

Hâlâ yürüyemiyorum.

Ömrümü madenlerde, daracık ve karanlık yerlerde geçirdim. Ama buna dayanamıyorum. Belki ışık veya temiz hava yüzünden. Belki de her gün, her gece, aralıksız bir yatakta yattığım için.

Her gün saat üçe yaklaşırken, hemşire eve gelene kadar dakikaları sayıyorum. Bir adam, bir kadının eve gelmesini bekliyor. Cümlenin doğruluğunu sorgulamak lazım.

Hastanede çalışmayı bırakması için ısrar ettim. Mikroplar. Bombalar. Milliyetçiler. Hepsini denedim. Tek kelimesini dinlemedi. Bu mücadeleyi kazanamayacağım. Üzerinde ayağa kalkabileceğim bir bacağım yok. Kendi başıma, ayağımı yere bile indiremiyorum. Ve bunlar yetmezmiş gibi aklımı da kaybetmeye başladım; kendi kendime, kendi bacağım hakkında topallık şakaları yapıyorum.

Pencereden baktım ve kadının patikadan eve geldiğini gördüm. Saat kaç olmuştu? İki buçuk. Erken dönüyordu. Ve yanında bir adam vardı. Burada kaldığım bir ay boyunca, asla eve bir âşığını getirmemişti. Bu aklıma hiç gelmemişti, şimdi beni tüm zayıf noktalarımdan vuruyordu. Pencereden dışarıyı daha iyi görebilmek için uzandım ama onları göremedim. Çoktan eve girmişlerdi.

Telaşla yatağımı doğrulttum ve kendimi büyük acıyla yukarı çektim. Böylece yatağımda dik otururak olduğumdan daha güçlü görünebilirdim. Bir kitap alıp ters tutarak okumaya başladım. Başımı kaldırıp hızlıca etrafa baktım ve Helena içeri girmeden hemen önce kitabı düzelttim. Üç parçalı takım elbiseli, gözlüklü, bıyıklı bir adam, kadının hemen arkasındaydı. Ava çıkmış açgözlü bir köpek gibi.

"Ah, kitaplara dalmışsın. Hangisini seçtin?" Biraz bana yaklaşıp kitabın adını okudu ve başını hafifçe yana eğiyor. "Hımm, *Gurur ve Önyargı*. En sevdiklerimden."

Az önce bana bulaşıcı bir hastalık olduğunu söylemişçesine kitabı kapatıp masaya attım. "Evet, şey, erkekler böyle şeylere dikkat etmeli. Ve... klasikleri severim."

Tek camlı gözlük takan adam sabırsız gözlerle kadına baktı. Ziyaretin amacına devam etmek için hazır, yedek yatak odasındaki kötürümden uzakta.

"Patrick, bu Damien Webster. Seni görmek için Amerika'dan geldi. Bana konunun ne olduğunu söylemiyor." Kadın kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Pierce. Babanızı tanırdım."

Kadınla flört etmiyordu. Bir dakika, *babamı* mı tanıyordu?

Webster, şaşkınlığımı fark etmiş gibi görünüyordu. "Hastaneye bir telgraf yolladık. Elinize ulaşmadı mı?"

Babam ölmüştü ama adamın buraya geliş nedeni bu değildi. O zaman neydi?

Ben konuşamadan önce Helena söze girdi. "Binbaşı Pierce, bir aydır burada. Hastaneye her gün pek çok telgraf geliyor. Burada bulunma nedeniniz nedir, Bay Webster?" Kadının sesi ciddileşmişti.

Webster kadına ters ters baktı. Muhtemelen bir kadının bu tonda onunla konuşmasına alışık değildi. Muhtemelen bunun fazlasına katlanması gerekecekti. "Pek çok konu. Öncelikle babanızın mal varlığı..."

Pencerenin dışında bir kuş çeşmeye kondu. Kıpırdanıyor, başını suya daldırıyor, çıkartıyor ve titreyerek üzerindeki suları atıyordu.

"Nasıl öldü?" dedim, dikkatim hâlâ kuştaydı.

Webster, aradan çıkartılması gereken bir işi halledercesine hızlı konuşuyordu. Bunu yapmak zorunda olduğuna sinirlenmiş görünüyordu. "Trafik kazası. O ve anneniz, bir anda ruhlarını teslim etmişler. Tehlikeli makineler olduklarını söylüyorum. Çabuk olmuş. Sizi temin ederim, acı çekmemişler. Artık..."

Farklı bir acı hissettim. Yıkıcı bir yalnızlık hissi, içimde dolduramayacağım bir çukur varmışçasına bir boşluk. Annem ölmüştü. Şimdiye kadar gömülmüştü. Onu bir daha asla göremeyecektim.

"Bu kabul edilebilir olur mu, Bay Pierce?"

"Ne?"

"Charleston, First National Bank'taki hesap. Babanız son derece eli sıkı bir adamdı. Hesapta yaklaşık iki yüz bin dolar var."

Aslında eli sıkılıktan çok kusurlu.

Webster'ın canının sıkıldığı çok belliydi ve bir cevap almak umuduyla zorluyordu. "Hesap sizin adınıza açılmış. Bir vasiyetname yok ama bir kardeşiniz olmadığı için sorun da yok." Biraz daha

bekledi. "Parayı buradaki bir bankaya transfer edebiliriz." Adam, Helena'ya baktı. "Ya da İngiltere'ye. Siz nasıl tercih ederseniz..."

"Batı Virginia Çocuk Yurdu'na. Elkins'te. Hesaptaki parayı almalarını sağlayın. Ve babamdan geldiğini bilsinler."

"Ah, evet, bu... mümkün. Nedenini sorabilir miyim?"

Doğru cevap, "çünkü benim o parayı almamı istemezdi" veya daha doğrusu, "dönüştüğüm adamı sevmezdi," olurdu. Ama her ikisini de söylemedim. Belki Helena odada olduğu için, belki de bu düzenbaz herifin dürüst bir cevabı hak etmediğini düşündüğüm için. Onun yerine, aşağı yukarı şöyle bir şey mırıldandım. "Böyle olmasını isterdi."

Adam bacağıma bakarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bu çok güzel bir şey ama ordu maaşları... bir binbaşı için bile oldukça az. Bence paranın bir kısmını siz almalısınız. Nasıl desem? Mesela bir yüz bin dolar olabilir mi?"

Artık gözlerimi dikmiş doğrudan adama bakıyordum. "Neden bana buraya gelişinizin gerçek sebebini söylemiyorsunuz? Bunun, babamın iki yüz bin dolarlık mal varlığıyla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Adam şaşırmıştı. "Tabii ki, Bay Pierce. Ben sadece bir tavsiyede bulunmak istemiştim... iyiliğiniz için. İşin doğrusu, burada olma sebebim bu. Size Henry Drury Hatfield'dan, harika Batı Virginia eyaletinin valisinden bir mesaj getirdim. Ekselanslarının sizden istediği... pekâlâ, her şeyden önce kaybınız için en derin üzüntülerini bildiriyor. Doğruyu söylemek gerekirse, eyaletimiz ve tüm ülkemizin kaybı. Buna ek olarak, sizi ABD Senatosu'ndaki babanızın koltuğuna atamaya hazır olduğunu bilmenizi istiyor çünkü eyalet kanunları uyarınca bu yetkiye sahip."

McCoy'ların bu yılanlardan nasıl böylesine nefret ettiklerini anlamaya başlamıştım. Henry Hatfield, kötü şöhretiyle tanınan Hatfield klanının lideri Şeytan Hatfield'ın yeğeniydi. Vali ikinci dönem için seçimlere katılamaz. ABD Senatosu'nda, iki sene önce kendine bir yer ayarladı ve ama eyaletler On Yedinci Yasa'yı ondan

bir sene önce onaylamıştı. Bu yasa, ABD senatörlerinin doğrudan seçimine olanak sağlayarak Hatfield gibi yozlaşmış eyalet meclislerinin ve manipülatörlerin güçlerini ellerinden alıyordu. Babam doğrudan halk tarafından seçilen ilk ABD senatörlerindendi. Onun ölümü ve adamın para hakkında söyledikleri artık anlamlı geliyordu. Ama atama öyle gelmiyordu.

Webster, bu gizemin uzun sürmesine izin vermedi. Yatağımın ayakucuna yaslanıp iki eski dostmuşuz gibi konuşmaya başladı. "Tabii ki bir savaş kahramanı statünüz sizi popüler bir seçenek yapıyor. Özel bir seçim olacak. Bildiğiniz gibi senatörler artık doğrudan halk tarafından seçiliyor," başıyla onayladı, "olması gerektiği gibi. Vali eğer bu özel seçimde onu destekler ve seçim kampanyasına katılırsanız, sizi babanızın koltuğuna atamaya hazır. Bunun karşılığında, kariyerinizi daha da ileriye taşımaya istekli. Belki bir kongre adaylığı. Kongre Üyesi Patrick Pierce; sanırım kulağa hoş geliyor."

Yataktan destek alıp doğrularak bana gülümsedi. "O zaman, valiye güzel haberleri vereyim mi?"

Adama ters ters baktım. Hayatımda ayağa kalkabilmeyi hiç bu kadar çok istememiştim çünkü o zaman, bu şeytanı ön kapıya kadar sürükleyip dışarı atabilirdim.

"Şartların pek uygun olmadığını biliyorum ama hepimiz duruma ayak uydurmak zorundayız." Webster başıyla bacağımı gösterdi. "Ve sizin... kısıtlamalarınızla, bu iyi bir seçenek olabilir. Daha iyi bir iş bulmanız pek olası değil..."

"Çık dışarı."

"Şimdi, Bay Pierce, biliyorum..."

"Beni duydun. Ve bir daha gelme. Alacağın tek cevabı zaten aldın. Hatfield'e söyle, pis işlerini kendisi yapsın veya bir kuzeni. Duyduğum kadarıyla öyle işlerde iyilermiş."

Adam bana doğru bir adım attı ama Helena, adamı kolundan yakaladı. "Bu taraftan, Bay Webster."

Adam gidince kadın geri geldi. "Annen ve baban için çok üzgünüm."

"Ben de öyle. Annem çok nazik ve çok sevecen bir kadındı." Ne kadar üzgün olduğumu görebildiğini biliyordum ama daha fazla saklayamadım.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Öyle demek istemediğini görüyordum ama gözleri bir anda, başucumda şişenin durduğu yere döndü.

"Evet. Bir doktor. Bacağım için."

73

Durum Odası
Saat Kulesi Komuta Merkezi
Yeni Delhi, Hindistan

Dorian, durum odasını inceleyerek kapıda oyalandı. Neredeyse NASA uzay mekiği kalkışları için hazırlanan kontrol odalarına benziyordu. Sıralarca analist, kulaklıklarına konuşuyor, İHA'ları kontrol eden bilgisayarlarda çalışıyorlardı. Uzun duvardaki yama gibi görünen ekranlarda, İHA'lardan gelen uzaktan izleme görüntüleri vardı, dağ ve orman manzaraları.

Araştırmayı Dmitry koordine ediyordu. İri yarı Rus, Çin'deki patlamalardan bu yana uyumamış gibi görünüyordu. Sıra sıra yığılmış analistleri iterek aralarından geçti ve odanın arkasında Dorian'a katıldı. "Henüz bir şey bulamadık. Arama yapılacak çok fazla alan var."

"Ya uydu görüntüleri?"

"Onları hâlâ bekliyoruz."

"Neden? Bu kadar uzun süren nedir?"

"Tekrar konumlandırmak zaman alıyor ve kapsama alanına almamız gereken çok bölge var."

Dorian bir süre ekranları izledi. "Dalları sallamaya başlayın."

"Sallamak mı?"

"Yakın yani," dedi Dorian dönerken ve Dmitry'yi analistlerin duymaması için kapıya götürdü. "Bakalım neler düşecek. Benim tahminim, Warner'ın o manastırlardan birinde olduğu. Toba'da ne durumdayız?"

"Cesetler Avrupa, Kuzey Amerika, Avustralya ve Çin'e giden uçaklarda. Hayatta kalanlar Hindistan'daki yerel hastanelerdeler ve" adam saatini kontrol etti, "bir saat içinde Bangladeş'te olacaklar."

"Raporlar?"

"Şu ana kadar bir şey yok."

En azından birkaç iyi haber vardı.

74

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Ertesi sabah Milo, tıpkı önceki sabah olduğu gibi Kate'in yanında uyanmasını bekliyordu. *Ne kadar zamandır orada oturuyor ve benim uyanmamı bekliyor?* diye düşündü kadın.

Kate kalktığında aynı yerde bir kahvaltı kâsesi daha olduğunu gördü. O ve Milo sabah sohbetlerini ettiler. Sonra Milo onu David'in odasına götürdü.

Günlük, yatağın yanındaki masada duruyordu ancak Kate, onu görmezden gelip David'e yöneldi. Antibiyotiklerini verdikten sonra omuzundaki ve bacağındaki yaraları inceledi. Gece süresince kırmızı halkalar genişlemiş, adamın göğsüne ve baldırına yayılmışlardı. Kate, dudaklarını kemirerek dalgın gözlerle pencereden dışarı baktı.

"Milo, bana bir konuda yardım etmen gerekiyor. Bu çok önemli."

"İlk tanıştığımızda söylediğim gibi hanımefendi," genç adam öne eğildi, "Milo hizmetinizdedir."

"Kan görmekten rahatsız olur musun, Milo?"

Birkaç saat sonra kadın, David'in omuzundaki son bandajı sarıyordu. Masadaki kâsede, kan ve iltihap gölü içinde kanlı pansuman bezlerinden yığın vardı. Milo, son derece iyi iş çıkarmıştı. Bir acil servis hemşiresi kadar iyi değildi ama adamın Budist sakinliği ve

yüzündeki dinginlik çok faydalı olmuştu; özellikle de Kate'in sakin kalabilmesi için.

Sargı işini bitirdiğinde Kate, elini David'in göğsünde gezdirerek derin bir nefes aldı. Artık yapabileceği tek şey beklemekti. Cumbanın duvarına yaslandı ve adamın göğüskafesinin inip kalkışını izledi; neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareketti bu.

Birkaç dakika sonra günlüğü açıp okumaya başladı.

3 Haziran 1917

"Ya şimdi?" dedi Dr. Carlisle, dolmakalemini bacağıma bastırırken.

"Evet," dedim sıktığım dişlerim arasından.

Kalemi aşağı indirip tekrar batırdı. "Ya burası?"

"Deli gibi."

Adam doğrulup dikkatle muayenesinin sonuçlarını düşündü.

Bacağıma bakmadan önce bir süre benimle konuşmuş ve hastalığımın "geçmişi" hakkında bilgi almıştı. Sadece yaraya bakıp, yaralıya hiç bakmayan, genellikle tek kelime konuşmadan işlerini yapan saha doktorlarından sonra böyle bir yaklaşım hoşuma gitmişti. Ona yirmi altı yaşında olduğumu, bacağım dışında sağlığımın iyi olduğu, herhangi bir "bağımlılığım" olmadığını ve Batı Cephesinde çöken bir tünelde böyle yaralandığımı söyledim. Başıyla anladığını gösterdi ve kapsamlı bir muayene yaptı. Yaralanmanın mesleği boyunca madencilerde veya sporcularda gördüğü yaralanmalardan çok farklı olmadığını söyledi.

Adamın kararını bekliyordum, bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Şehirli doktor başını kaşıyarak yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Söylemek zorundayım ki ordu doktorlarının söyledikleriyle aynı fikirdeyim. O zaman bacağın kesilmesi daha iyi olabilirmiş, muhtemelen dizin hemen altından, en azından ben oradan başlardım."

"Peki ya şimdi?" Sorunun cevabından ölesiye korkuyordum.

"Şimdi... Pek emin değilim. O bacağın üzerinde bir daha asla yürüyemeyeceksin; en azından düzgün bir şekilde. Büyük oranda ne kadar acı çekeceğine bağlı bir durum. Şüphesiz çok fazla sinir hasar görmüş. Önümüzdeki bir veya iki ay boyunca, elinden geldiği kadarıyla yürümeye çalışmanı tavsiye ederim. Eğer benim tahmin ettiğim gibi acı dayanılmaz boyutta olursa dizin altından keseceğiz. Acı hissinin büyük bölümü ayaktan geliyor; orada daha fazla sinir ucu var. Bu seni biraz rahatlatır." Hissettiğim üzüntüyü beklercesine ekledi. "Burada sadece acıyla mücadele etmiyoruz. Kibir de önemli bir konu. Hiç kimse bir bacağının yarısını kaybetmek istemez ama bu durum kimseyi azaltmaz. Yapılacak en iyi şey pratik olmak. İleride böyle olduğu için minnettar kalacaksın. Ve sanırım düşünmemiz gereken son konu nasıl bir iş yapacağın, Yüzbaşı... hayır, binbaşıydı. Değil miydi? Sizin yaşınızda bir binbaşı görmemiştim."

"Etrafınızdaki herkes ölünce hızlı rütbe alıyorsunuz," dedim, diğer sorudan önce zaman kazanmaya çalışıyordum; tünel çöktüğünden beri yüzleşmeyi reddettiğim o sorudan önce. Benim tüm bildiğim madencilikti. "Sonrasında ne yapacağımı pek bilmiyorum... tekrar ayağa kalktıktan sonra." Aklıma gelen ilk cümle bu oluyor.

"Masa başı bir iş, şey, sizin durumunuza daha faydalı olur, eğer bulabilirseniz." Adam beni başıyla selamladıktan sonra ayağa kalktı. "Peki, o zaman başka bir şey yoksa bir ay içinde beni arayın ya da mektup yazın." Bana, üzerinde Londra'daki adresi bulunan bir kart uzattı.

"Teşekkür ederim, Doktor. Gerçekten."

"Lord Barton'dan gelen bir isteği geri çeviremezdim. Eton'daki günlerimize kadar uzanan, derin bir geçmişiz var. Bana senin bir savaş kahramanı olduğunu, küçük kızının çok ısrar ettiğini ve eğer bacağına bakmazsam kızının kalbinin gerçekten kırılacağını söyledi, ben de hemen ertesi gün trene atladım."

Salondan bir gümbürtü geldi; biri raftaki bir şeyi düşürmüş gibi. Dr. Carlisle ile ben, bir anda o tarafa baktık ama ikimiz de bir şey söylemedik. Adam siyah çantasını toplayıp ayağa kalktı. "Bacağının nasıl sarılacağına dair talimatları Helena'ya vereceğim. İyi şanslar, Binbaşı."

5 Ağustos 1917

İki ay geçti ve ben bir aydır "yürüyorum." Genellikle topallıyorum. Baston da kullandığımda biraz aksıyorum.

Carlisle bir hafta önce topallama performansımı izlemeye geldi. Helena'nın yanında durup köpek şovlarındaki gururlu sahipler gibi tezahürat yaptılar.

Bu haksızlık. Ve kabalık, özelikle de bana kibarlıktan başka bir şey yapmayan birine karşı.

Haplar... Acıyı ve geri kalan her şeyi hissizleştiriyor, düşüncelerim dahil. Onları kullanırken duygulara karşı bağışıklık kazanıyorum ve etkileri geçmeye başlarken kendimi bir eşekarısı kadar zararlı hissediyorum. Zihnimde savaş yaşamaksa bir diğer işkence. Sanırım Alman İmparatoru'nun adamlarını vurmayı fazlasıyla tercih ederdim; en azından nerede durduğumu bilirdim ve cephede olmadığım zamanlarda az da olsa dinlenebilirdim. Haftalardır önce biraz yürümek, sonra bir hap atmak ve daha sonra baygın halde yığılmak bende başka bir korku yarattı. Sırtımdaki bu canavardan, acıyı kesip atmam için sürekli beni kışkırtan bu duygundan asla kurtulamamaktan korkuyorum. Haplara ihtiyacım var. Onlarsız yapamıyorum ve yapmak da istemiyorum. Şeytanı yani afyonu, iki kol değneğiyle takas ettim; biri yan tarafımda, biri cebimde.

Carlisle, "bacağı tanıdıkça" yürüyüşümün düzeleceğini ve acıya dayanmam için gereken minimum hap dozajını keşfedeceğimi söylüyor. Söylemesi kolay.

Ancak hastaneden ayrıldıktan sonra en çok bağımlı hale geldiğim şey haplar değil. O daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemiyor. Buradan ayrılma, ona veda etme fikri beni dehşete düşürüyor. Ne yapmak istediğimi biliyorum: Onu elinden tutup bir gemiye binmek ve Cebelitarık'tan, savaştan, geçmişten uzaklara kaçmak. Yeni ve güvenli bir yerde, baştan başlamak, dünyayı hiç umursamadan kendi çocuklarımızı yetiştirmek istiyorum.

Saat neredeyse üçe geliyor ve bugün bir tane bile hap almadım. Onunla konuşurken zihnimin açık olmasını istiyorum. Bacağımda veya kalbimde olduğu fark etmez, acıya rağmen hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Tüm aklıma ihtiyacım olacak. Belki İngiliz tarzı yetiştirilişi, metaneti ve nüktedanlığı yüzünden, belki de iki yıl boyunca, savaştıkları mikroplar kadar duyguların da bulaşıcı ve tehlikeli olduğu cephe hastanelerinde çalışmış olması yüzünden ama bu kadının neler hissettiğini anlamak neredeyse imkânsız. Kahkaha atıyor, gülümsüyor, hayat dolu ama asla kontrolünü kaybetmiyor. Asla ağzından tek bir kelime kaçırmıyor ve düşüncelerine ihanet etmiyor. Benim hakkımda gerçekten nasıl hissettiğini bilmek için öbür bacağımı bile verirdim.

Seçeneklerimi ve ne gibi ayarlamalar yapabileceğimi düşünüyordum. O şeytan Damien Webster yanıma geldikten sonraki gün üç mektup yazdım. Babamın hesabındaki paranın, Elkins'teki Batı Virginia Çocuk Yurdu'na gönderilmesini isteyen ilk mektup, Charleston'daki First National Bank'e gitti. İkinci mektubu çocuk yurduna yolladım ve onları yapılan para transferi konusunda bilgilendirdim. Bağışın doğrudan onlara ulaşmaması halinde konuyla ilgili Damien

Webster ile iletişime geçmeleri gerektiğini çünkü hesaba erişimi olduğunu bildiğim son kişinin o olduğunu belirttim. Tüm kalbimle paranın ellerine geçmesini umdum.

Son mektubu ise kendi paralarımın bulunduğu Charleston City Bank'e yolladım. Bir buçuk hafta önce cevap geldi. Hesabımdaki miktarın 5,752.34 dolar olduğunu ve bu miktarı banka çeki olarak Cebelitarık'a yollamanın bir masrafı olacağını bildirdiler. Bankaların her zaman yaptığı gibi beni kapıdan çıkarken soyacaklarını bekliyordum, o yüzden hemen cevap yolladım. Onlara teşekkür edip banka çekini mümkün olduğunca hızlı yollamalarını istedim. Dün bir kurye çeki getirdi.

Ayrıca üç kuruşluk ordu maaşıma ilişkin bir de döküm geldi. Maaşın büyük bir bölümünü siz savaşırken ordu sizin adınıza biriktirir. Geçen hafta şerefli bir şekilde ordudan çıkartıldım; o yüzden elime geçecek son para bu olacak.

Hepsi bir araya gelince 6,382.79 dolar ediyor, bir eşe bakabilmek ve kendime bir düzen kurabilmek için gerekenden çok daha az. Büyük olasılıkla bankacılık veya yatırım sektöründe masa başı bir iş veya bir ihtimal, bildiğim sektörlerde, madencilik veya savaş malzemeleri, bir iş bulmam gerekecek. Ama bu tür işleri genelde belli tip insanlar kapıyor; doğru bağlantıları ve doğru eğitimi olanlar. Eğer kendi sermayem olsaydı iş hayatına atılabilirdim ve biraz da şansın yardımıyla bir vurgun vurabilirdim –kömür, altın, elmas, bakır veya gümüş– ondan sonra para problem olmaktan çıkardı. Kendime yirmi beş bin dolarlık bir hedef belirledim. Fazla hata yapma lüksüm yok.

Helena'nın dış kapıyı açtığını duydum ve onu karşılamak için giriş salonuna yürüdüm. Kan içindeki hemşire üniforması, beni gördüğü zaman yüzüne yayılan gülümsemeyle garip bir tezat oluşturuyordu. Bunun bir acıma gülümsemesi mi yoksa mutluluktan mı kaynaklandığını bilmek için her şeyi verirdim. "Kalkmışsın. Kıyafetimden rahatsız olma; hemen değiştireceğim," dedi hızla odadan çıkarken.

"Üzerine güzel bir şeyler giy," diye seslendim arkasından, "seni yürüyüşe çıkartacağım ve ardından akşam yemeğine."

Başını yatak odasının kapısından çıkardı. "Gerçekten mi?" Gülümsemesi büyüdü, içine bir sürpriz iması sızdı. "Üniformanı hazırlayayım mı?"

"Hayır. Teşekkür ederim ama üniformayla işim bitti. Bu gece, gelecekle ilgili."

75

Durum Odası
Saat Kulesi Komuta Merkezi
Yeni Delhi, Hindistan

Dorian, İHA'lardan gelecek görüntüleri görmek için beklerken odada volta atıyordu. Duvara dizili ekranlar teker teker canlanmaya ve bir dağın yamacına yuvalanmış manastıra ait görüntüler göstermeye başladılar.

Teknisyen, adama döndü. "Uygun bir hedef bulmak için üzerinden birkaç tur atalım mı?"

"Hayır, uğraşmayın. Üssün hemen yanına ateş edin, tam hedef almanıza gerek yok. İstediğimiz sadece yangın çıkarmak. Diğer İHA, onu takip etsin ve saldırı sonrasını filme çeksin," dedi Dorian.

Bir dakika sonra İHA'dan atılan roketlerin dağ yamacına gidişlerini izledi. Kate Warner'ın koşarak yanan binadan kaçışını izlemeyi umarak bekledi.

76

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Kate günlüğü kenara bırakıp neler olduğunu görmek için uzandı. Patlama seslerine benziyordu. Heyelan mıydı? Deprem mi? En uzaktaki dağ sıralarının ardından, gökyüzüne bir duman yükseldi; önce beyazdı ve sonra kardı.

Immari, onları arıyor olabilir miydi?

Eğer gelenler onlarsa kadın ne yapabilirdi? David'e öğleden sonra alması gereken antibiyotik dozunu verdi ve günlüğü okumaya devam etti.

5 Ağustos 1917

Ben ve Helena, iskelenin kaldırım taşları boyunca yürüdük, denizden gelen ılık meltemin tadını çıkarıyor, koya girip limana demir atarken gemilerin çaldığı düdükleri dinliyorduk. Gökyüzüne uzanan, sarp Cebelitarık Kayası'nın altındaki ahşap liman, bir kürdan yığını kadar küçük görünüyordu. Ellerimi cebime soktum ve koluma girip bana iyice yaklaştı ve adımlarını benimkilere uyduruyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Dükkân sahipleri, İspanyol tarzı siestalarını bitirip akşamın yoğunluğuna ve gece gelecek müşterilere hazırlanırken, sokak yavaş yavaş dükkânların ışıklarıyla aydınlanmaya başlamıştı.

Her adımında, bacağımdaki bıçak sanki biraz daha batıyordu ya da en azından yürümenin bana verdiği his öyleydi. Katıksız ıstırap yüzünden alnımda ter damlacıklarının biriktiğini hissettim ama kadının kolumu bırakmasından korktuğum için elimi kaldırıp alnımdaki terleri silmeye cesaret edemiyordum.

Helena durdu. Alnımı gördü. "Patrick, ağrın mı var?"

"Hayır, tabii ki yok." Gömleğimin koluyla alnımı sildim. "Sadece sıcağa alışık değilim. Kapalı bir odada pervanelerin altında yatmak ayarımı bozdu. Ve zaten Batı Virginia'da büyümüştüm."

Genç kadın başıyla kayalıkları gösterdi. "Mağaralar daha serindir. Orada maymunlar var. Onları gördün mü?"

Dalga geçip geçmediğini sordum, geçmediğine yemin etti. Akşam yemeğinden önce zamanımız olduğunu söyledim, beni oraya götürmesine izin verdim. Büyük oranda tekrar koluma gireceği için ve o şekilde her yere yürüyebilirdim.

İngiliz astsubay, St. Michael Mağarası'nın derinliklerinde maymunları tuttukları kafesleri bizzat gezdirdi bize. Yürürken seslerimiz yankılandı. Onlara Barbary makakları deniyormuş, kuyrukları dışında normal makaklara benziyorlardı. Göründüğü kadarıyla Cebelitarık'ta yaşayan Barbary makakları, tüm Avrupa çapında özgür yaşayan tek primat türüymüş yani insanlar dışında, eğer evrim teorisine inanırsak, ki ben bu konudan pek emin değilim.

Akşam yemeğine doğru yürürken, ona maymunları nereden bildiğini sordum.

"Hasta olanlarını İngiliz Donanma Hastanesi'nde tedavi ediyorlar," dedi.

"Şaka yapıyorsun."

"Doğru söylüyorum."

"Güvenli bir şey mi? İnsanları ve maymunları birbirlerine bu kadar yakın tedavi etmek?"

"Sanıyorum güvenli. Maymunlardan insanlara bulaşabilecek bir hastalık türü hayal bile edemiyorum."

"Neden bu kadar zahmete katlanıyorlar?"

"Efsaneye göre Cebelitarık'ta makak maymunları hayatta kaldığı sürece İngilizler buraya hükmedecek."

"Senin insanların fazlasıyla batıl inançlı."

"Ya da sadece önem verdiğimiz her şeye iyi bakmakta kararlıyız."

Bir süre sessizce ilerledik. Onun için bir evcil hayvan veya vesayeti altındaki bir çocuk gibi olup olmadığımı merak ettim ya da hastanede onu kurtardığım için kendisini borçlu hissedip hissetmediğini.

Acı üzerindeki kontrolümü kaybetmeye başlamıştım ve tek bir kelime söylemeden durdu, koluma sarılmaya devam etti ve koyun üzerinde güneş batarken Kaya'yı izlememiz için bizi döndürdü. "Kaya hakkında, başka bir efsane daha var. Yunanlılar, bunun Herkül sütunlarından biri olduğunu ve altındaki mağara ile tünellerin dünyanın derinliklerine, Hades'in kapılarına kadar uzandığını söylerler."

"Yeraltı Dünyası'nın Kapıları'na."

Neşeyle kaşlarını kaldırdı. "Orada, aşağıda olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır, aslında şüpheliyim. Cehennemin buradan bin altı yüz kilometre uzakta, batı cephesindeki bir siperde olduğundan bayağı eminim."

Yüzü ciddileşti ve önüne baktı.

Şaka yapmaya çalışmıştı, ben de hazırcevap olmaya çalışmış ama ikimize de savaşı hatırlamıştım. Keşke geri dönüp o anı bir daha yaşayabilseydim.

Yüzü biraz aydınlanınca koluma sarıldı. "O zaman, oradan çok uzakta olmana memnunum... ve bir daha dönmeyecek olmana."

Ağzımı açtım ama o devam etti. Muhtemelen korkunç bir şey söylememi engellemeyi umuyordu. "Acıktın mı?"

Şarap geldiğinde ilk iki kadehi hızla içtim; ilaç gibi gelmişti. O sadece yarım kadeh içti, muhtemelen kibar olmak için. Keşke daha fazla

içseydi, o sert ifadesinin bir anlığına da olsa kırılmasını çok isterdim, böylece ne düşündüğünü, gerçekten ne hissettiğini görebilirdim.

Ama yemek geldiğinde ikimiz de, ne kadar güzel koktuğundan ve göründüğünden bahsettik.

"Helena, seninle bir konu konuşmak istiyordum." Kelimeler ağzımdan fazlasıyla ciddi bir tonda çıkmıştı. Gayet normal olmayı, gardını almasını engellemeyi ummuştum.

Çatalını kenara bıraktı ve az önce ısırdığı küçük lokmayı, neredeyse çenesini bile kımıldatmadan çiğnedi.

"Beni ayağa kaldırman çok büyük bir iyilik. Daha önce teşekkür ettim mi, bilmiyorum ama bunun için gerçekten minnettarım."

"Hiç sorun değil."

"Aslında oldukça büyük bir sorundu."

"Ben rahatsız olmadım."

"Yine de... artık nekahet döneminin de sonuna geldiğime göre, kendime kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

"Beklemek biraz daha sağduyulu bir hareket olur. Bacağın tam olarak iyileşmemiş olabilir. Dr. Carlisle, daha fazla yürüdükçe tekrar yaralanmanın olasılık dahilinde olduğunu söyledi." Tabağının etrafındaki bazı yiyecekleri itekledi.

"Bacağım hakkında endişelenmiyorum. İnsanlar konuşacaklar. Bekâr bir adam ile bir kadın aynı evi paylaşıyor."

"İnsanlar, her zaman bir şeyler konuşur."

"Onların senin hakkında konuşmalarına izin vermeyeceğim. Kalacak bir yer bulacağım ve ben de çalışacağım. İşlerimi yoluna koymaya başlamam lazım."

"Ayarlamalar yapmaya başlamadan önce nerede çalışacağını bilene kadar beklemek... daha mantıklı görünüyor."

"Doğru."

Biraz neşelenmişti. "Lafı açılmışken, seninle bir iş hakkında konuşmak isteyen adamlar var. Babamın bazı arkadaşları."

Sesimdeki öfkeyi saklayamadım. "Ondan bana bir iş bulmasını mı istedin?"

"Hayır, yemin ederim. Bunu istesem de, onunla konuşursam nasıl hissedeceğini biliyordum. Beni bir hafta kadar önce aradı, seni görmeyi çok istiyor. Erteledim çünkü planlarını bilmiyordum."

"Onlarla buluşmanın bana bir zararı olmaz," dedim. Bu hayatımın en kötü hatasıydı.

David, stüdyo dairelerinin kapısını iterek açarken, kadının veya birinin okuduğunu duyabiliyordu. Allison başını kaldırıp adama baktı, müzik setine doğru yürüyüp durdurma tuşuna bastı.

"Erken geldin." Gülümsedi ve mutfak lavabosunda ellerini yıkamaya başladı.

"Çalışamadım." Adam müzik setine doğru gitti. "Başka bir kitap kaseti ister misin?"

"Evet, yemek pişirmeyi daha az sıkıcı kılıyor." Musluğu kapadı.

"Yemek pişirmekten daha az can sıkıcı bir şey geliyor aklıma." Kadını kendine çekti ve dudaklarından öptü.

Kadın, ıslak ellerini kendi göğsüne kaldırarak adamın sarılışından kurtulmaya çalıştı. "Yapamam, hey, haydi yapma, yarın ofisimi taşıyorlar. Erkenden orada olmam lazım."

"Ooo, büyük yatırım bankacısı hanımefendi, şimdiden pencereli bir ofise mi geçiyor?"

"Mümkün değil. 104'üncü kattayım. O katta pencereli bir ofis almak için muhtemelen yirmi yıl çalışmam lazım. Şimdilik herhalde banyo yanındaki küçük bir bölmeye geçeceğim."

"İşte tam da bu yüzden biraz hayatını yaşamalısın." Kadını kucağına alıp yatağa attı. Tekrar öperek ellerini vücudunda gezdirdi.

Kadının nefesi hızlanmıştı. "Yarın saat kaçta dersin var? Yarın günlerden ne? Salı mı, ayın on biri mi?"

Adam kazağını çıkardı. "Bilmiyorum ve umurumda da değil."

77

Basın Bildirisi

Hastalık Kontrol ve Engelleme Merkezi
1600 Clifton Yolu
Atlanta, GA 30333 ABD

Derhal basına sunulacaktır.
İletişim: Haber & Elektronik Medya Departmanı, İletişim Ofisi
(404) 639-3286

Kuzey Hindistan köylerinde yeni tür bir grip salgını rapor edildi

Hindistan Sağlık ve Aile Bakanlığı NII.4 Burang adı verilen yeni bir grip türü rapor etti. Yeni türün, mevcut grip türünün bir mutasyonu mu yoksa tamamıyla yeni bir virüs türü mü olduğu henüz bilinmiyor. Hastalık Kontrol Merkezi, yeni virüs türünün analizinde Hintli sağlık yetkililerine yardım etmeleri için saha ekibi gönderdi.

Salgının ilk olarak Hindistan, Dharchula çevresinde yaşayan köylülerde görüldüğü bildirildi.

Bu noktada yeni virüs türünün ciddiyeti veya ölüm oranları da henüz bilinmiyor.

HKM, Dışişleri Bakanlığı'na, şu aşamada seyahat kısıtlamasına gerek olmadığı yönünde tavsiyede bulundu.

HKM, NII.4 Burang virüsü hakkında daha detaylı bilgiye sahip olduğunda güncelleme yapılacaktır.

78

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Ertesi sabah Milo, Kate'in başucunda, uyanmasını beklemiyordu ancak kahvaltı olarak bir kâse yulaf lapası, daha önce olduğu gibi masada duruyordu. Biraz soğumuştu ama onun dışında lezzetliydi.

Kate, ahşap zeminli odadan dışarı, koridora çıktı.

Koşarak kadınla buluşmaya gelirken, "Dr. Kate!" diye bağırdı Milo. Kadının hemen yanında durdu, ellerini dizlerine koyup nefesini toplayana kadar hızlı hızlı soludu. "Üzgünüm, Dr. Kate. Ben... özel projem üzerinde çalışmam gerekiyordu."

"Özel proje mi? Milo, her sabah beni ziyarete gelmen gerekmiyor."

"Biliyorum ama isteyerek yapıyorum," dedi genç çocuk nefesini toplarken.

David'in odasına giden ahşap açık hava koridorlarında birlikte yürüdüler.

"Ne üzerinde çalışıyorsun, Milo?"

Genç çocuk başını iki yana salladı. "Söyleyemem, Dr. Kate."

Kate bunun da bir şaka olup olmadığını merak etti. David'in odasına ulaştıklarında, Milo, kadını eğilerek selamladı ve yanından ayrılıp tüm hızıyla geldiği yöne geri koştu.

David'in durumunda yok denilecek kadar az bir değişiklik vardı ancak kadın, genç adamın renginin geri gelmeye başladığını düşündü.

Ona sabah antibiyotiklerini, ağrı kesicisini verip günlüğü açtı.

7 Ağustos 1917

Helena, iki adama evin en çok güneş alan odasına doğru eşlik ederken onları karşılamak üzere ayakta bekledim. Yüzümde en küçük bir acı ifadesi yoktu. Bugün üç ağrı kesici hap almıştım ve kendimi her işin üstesinden gelebileceğim şekilde hazırladım.

Zaman, öğle vaktinden hemen önceydi ve güneş tepe noktasında; beyaz, hasır mobilyaları ve aydınlık odaya yerleştirilmiş bitkileri aydınlatıyordu.

İki adamdan uzun boylu olanı öne çıktı Helena'yı geçip kadının bizi tanıştırmasını beklemeden söze başladı. "Demek sonunda bizi görmeye karar verdiniz." Alman bir asker. Gözleri soğuk ve kararlıydı.

Ben konuşmaya başlayamadan önce diğer adam, uzun adamın arkasından fırlayıp elini uzattı. "Ben Mallory Craig, Bay Pierce. Sizinle tanışmak bir zevk." İrlandalı ve biraz ürkek.

Alman adam ceketinin düğmelerini açıp izin almadan oturdu. "Ben de Konrad Kane."

Craig hızla koltuğun etrafından dolaşıp diğer adamın yanına oturdu. Bu sırada diğer adam ona burnunu büzerek baktı ve tekrar önüne döndü.

"Sen Almansın," dedim adama. Onu cinayetle suçlar gibi ve bence bu haklı bir suçlamaydı. Eğer ilaçlar olmasa muhtemelen sesimdeki suçlayıcı tonu gizleyebilirdim ama öyle yapmadığıma memnundum.

"Hımm. Bonn'da doğdum ama söylemek zorundayım ki bu noktada politikaya karşı tüm ilgimi kaybetmiş durumdayım." Kane, gayet rahat bir tavırla konuşuyordu; ona atlarla arasının nasıl olduğunu sormuşum ve halkı, milyonlarca müttefik askerine gaz saldırılarında bulunmuyor ve öldürmüyormuş gibi. Başını kaldırıyor. "Demek istediğim, dünyada bu kadar olağanüstü şey varken kim politikaya ilgi duyar ki?"

Craig başıyla onayladı. "Gerçekten öyle."

Helena, aramıza üzerinde kahve ve çay fincanları olan bir tepsi koydu ve ben bir şey söyleyemeden Kane konuşmaya başladı, burası onun eviymiş de beni ağırlıyormuş gibi davranıyordu. "Ah, teşekkür ederiz, Bayan Barton."

Başımla kadına sandalyeyi işaret edip, "Burada kal," dedim. Sanırım böylece kimin ipleri elinde tuttuğunu Kane'e göstermiştim. Canı sıkkın görünüyordu ancak ben biraz daha iyi hissediyordum.

Kane, kahvesinden bir yudum aldı. "Bir işe ihtiyacınız olduğunu duydum."

"Bir iş arıyorum."

"Yapılması gereken özel bir işimiz ve bu işi yapmak için özel bir insana ihtiyacımız var. Çenesini nasıl kapalı tutacağını bilen ve hızlı düşünüp, inisiyatif kullanabilecek bir insana."

O noktada istihbarat işini düşündüm, Almanlar için. Umarım öyledir. ABD ordusu beylik tabancam, hâlâ yatağımın yanındaki masada duruyordu. Zihnimde gidip silahı alıp güneşli odaya geri döndüğüme ilişkin bir resim belirmişti.

"Ne tür bir iş?" dedi Helena sessizliği bozarak.

"Arkeoloji. Bir kazı." Kane dikkatini benden almadan tepkimi bekliyordu. Craig genellikle Kane'i izliyordu. "Gerçekten öyle," demesinden bu yana çıt bile çıkarmamıştı, çıkaracağından da şüpheliydim.

"Ben buralarda bir iş arıyorum," dedim.

"O zaman hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Kazı sahası Cebelitarık körfezinin altında. Oldukça derinde. Bir süredir kazı yapıyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse kırk yıldır." Kane, bir tepki vermemi bekleyerek beni izliyordu ama tepki vermedim. Göz temasını hiç kaybetmeden, kahvesinden yavaşça bir yudum daha aldı. "Henüz yakın geçmişte bir şeyler bulmaya... gerçek ilerleme kaydetmeye başladık ama savaş bizi cidden zor durumda bıraktı. Yakında sonra ereceğine inanmayı sürdürüyoruz ancak o zamana kadar farklı ayarlamalar yapmak zorundayız. Dolayısıyla buradayız ve size bu teklifi yapıyoruz." Kane, en sonunda başını çevirmişti.

"Tehlikeli mi?" diye soruyor Helena.

"Hayır. Kıyaslayacak olursak Batı Cephesi'nden daha tehlikeli bir iş değil." Kane, kadının kaşlarının çatılmasını bekledi, sonra bacağına eliyle hafifçe vurmak için öne uzandı. "Ah, hayır. Sadece şaka yapıyorum, sevgili kızım." Bana dönüp gülümsedi. "Küçük savaş kahramanımızı asla tehlikeye atmayız."

"Son ekibinize ne oldu?" diye sordum.

"Alman bir kazı ekibimiz vardı ve son derece maharetliydiler ancak bu savaş ve İngilizlerin Cebelitarık'ı kontrol edişleri işlerimizi belirgin bir şekilde karmaşıklaştırdı.

Aslında başlarken sormam gereken soruyu sordum. "Kaç kişi kaybettiniz?"

"Kaybetmek mi?"

"Kaç kişi öldü?"

Kane küçümser bir tavırla omuz silkti. "Hiç." Craig'in yüzündeki ifade, adamın yalan söylediğini gösteriyordu, Helena'nın bunu fark edip etmediğini düşündüm.

"Ne için kazı yapıyorsunuz?" Yalan söyleyecekti ama nasıl bir yalan olacağını merak ediyordum.

"Tarihi eserler." Kane kelimeleri ağzından çiğnenmiş bir tütünü tükürür gibi çıkardı.

"Eminim öyledir." Tahminim hazine avıydı, körfezin dibinde yatan bir korsan veya ticaret gemisi. Kırk beş yıl boyunca, özellikle de su altında kazı yapmak için oldukça önemli bir şey olmalıydı. Tehlikeli bir görevdi. "Ücret ne kadar?" diye sordum.

"Haftalık elli *papiermark*."

Hangi para birimi olursa olsun elli şaka gibi bir rakam olurdu ancak Alman *papiermark*'ı, tam anlamıyla yüzüme inen bir tokat gibiydi. Onun yerine bana sahte altınla ödeme yapsalar da olurdu. Savaşın gidişatına bakarsak bir veya iki yıl içinde Alman parasının kâğıt olarak yakılacak değeri bile kalmayacaktı. Alman aileler, bir somun ekmek almak için fırınlara bir el arabası parayla gitmek zorunda kalacaklardı.

"Ödememi Amerikan doları üzerinden alırım."

"Dolarımız var," dedi Kane ihtiyatlı bir sesle.

"Ve söylediğinizden çok daha fazlasını isterim. Ön ödeme olarak beş bin dolar istiyorum, sadece tünellerinize bakmak için." Helena'ya gözucuyla baktım. "Eğer kötü kazılmışlarsa ya da destek direkleri baştan savma yapılmışsa işi bırakırım; aldığım beş bin dolar avansla birlikte."

"Çok iyi durumdalar, Bay Pierce. Almanlar tarafından kazıldılar."

"Ve haftalık bin dolar istiyorum."

"Çok saçma. Bir köylünün yapacağı iş için bir kralın alacağı parayı istiyorsunuz."

"Mantıksız. Son duyduklarıma bakılırsa Krallar, Alman İmparatorları ve Çarlar artık eskisi kadar değerli değil. Ancak belirgin bir emir komuta zinciri her zaman gereklidir. Bir adamın hayatta kalmasını sağlayabilir, özellikle de sualtı madenleri gibi tehlikeli yerlerde. Eğer işi kabul edersem madenlere indiğimde tek yetkili ben olurum, istisna kabul etmem. Hayatımı bir sersemin ellerine bırakmayacağım. Benim şartlarım bunlar. İster kabul edin ister etmeyin."

Kane burnundan soluyarak kahvesini masaya bıraktı.

Arkama yaslanıp konuşmaya devam ediyorum, "Tabii ki, savaşın bitişini bekleyebilirsiniz. Uzun sürmeyeceği konusunda size katılıyorum. Daha sonra aşağıya bir Alman ekip gönderebilirsiniz; eğer hayatta kalan Alman bulursanız... kesinlikle bu ihtimal üzerine bahse girmezdim."

"Ve ben de sizin şartlarınızı kesinlikle kabul etmeyeceğim." Kane ayağa kalktı, Helena'yı başıyla selamladı ve kafası karışmış görünen Craig'i ardında bırakarak odadan çıktı. Ketum adam ayağa kalkıp bir an için tereddütte kaldı. Başını bir bana bir de odadan kaçan efendisine çevirip sonra Kane'i takip etti.

Kapı kapandığında Helena sandalyesine yaslanıp elini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, işi kabul edecceksin diye ödüm koptu." Bir an için gözlerini tavana dikti. "Bana, seni bir çeşit araştırma

projesi için istediklerini söylediler. Onlara oldukça akıllı ve öyle bir işe çok uygun olduğunu söyledim. Eğer neyin peşinde olduklarını bilseydim o sahtekârların asla buraya girmesine izin vermezdim."

Ertesi gün Helena işteyken Mallory Craig aradı. Adam verandada durmuş elindeki kasketini göğsüne bastırıyordu. "Dünkü tatsızlık için özür dilerim, Bay Pierce. Bay Kane, genellikle oldukça fazla baskı altındadır, şeyle ilgili olarak... Pekâlâ, dün olanlar için çok üzgün olduğumuzu söylemek ve size bunu vermek için geldim."

Elinde bir çek vardı. Immari Cebelitarık hesabından kesilmiş beş bin Amerikan doları tutarında bir çek.

"Kazıya sizin liderlik etmenizden onur duyarız, Bay Pierce. Tabii sizin istediğiniz şartlarda."

Ona önceki gün yapılan konuşmalardan rahatsız olduğumu ve olumlu veya olumsuz kararımı bildireceğimi söyledim.

Günün geri kalanını otururak ve düşünerek geçirdim; savaştan önce hiç iyi olmadığım ancak savaştan bu yana fazlasıyla pratik yaptığım iki eylem. Kendimi, gün ışığının yerini mum ışığına bıraktığı, havanın giderek daha soğuk ve rutubetli olduğu maden kuyusuna geri dönerken hayal ettim. Göçük veya başka bir yaralanmadan ötürü madenden çıkartılan adamlar gördüm, güçlü adamlar. Kahvaltı için kızartma tavasına kırılmış bir yumurta gibi parçalanmışlardı. Bu işi yapacak mıydım? Hayal etmeye çalıştım ancak o tünelden aşağı inmeye başlayana kadar bunu öğrenemeyecektim.

İş olarak başka neler yapabileceğimi, seçeneklerimi düşündüm. Maden işleri alabilirdim, en azından savaş sona erene kadar. Ondan sonra, muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar çok madenci olacaktı etrafta. Bir kısmı savaşta bu eğitimi almış olacaktı ve pek çok eski madenci savaştan dönecekti. Ancak benim gibi bir adama ihtiyaç duyacak madenler bulmam için Cebelitarık'ı terk etmem gerekecekti, bunun başka bir yolu yoktu. Ve şu anda üzerinde fazla

düşünmediğim bir başka konuysa, o iş için gemiyle Amerika'ya ve Güney Afrika'ya gideceğim ve maden kuyusuna indiğimde, belki de korkudan altıma işeyeceğim, koşarak kaçacağım gerçeğiydi.

Durumu dikkatle düşündüm. Beş bin dolar, bana fazlasıyla seçenek sunabilirdi ve onların kazısını yönetmek... aydınlatıcı olabilirdi... kişisel olarak.

"Sadece bir göz atacağım," diye karar verdim. Her zaman arkamı dönüp yürüyüp gidebilirdim ya da içimdeki korkuyu kontrol edememem halinde koşarak kaçabilirdim.

Kendi kendime, işi muhtemelen reddedeceğimi ve bundan Helena'ya bahsetmem gerekmediğini söyledim. Onu endişelendirmeye gerek yoktu. Bir saha hastanesinde hemşire olmak yeterince stresli bir işti.

Dorian şakaklarını ovaladı.

"Uydu görüntüleri gelmeye başladı, efendim," dedi bir teknisyen.

"Ve?" diye cevapladı Dorian.

Sessiz adam öne eğilip bilgisayar ekranını inceledi.

"Birkaç hedef var."

"İHA'ları yollayın."

Manastırlar, devasa bir Tibet saman yığınındaki iğneler gibiydi ama sonunda onları bulmayı başarmışlardı. Fazla sürmeyecekti.

79

Kate, yaraları inceleyip David'in bandajlarını değiştirdi. İyileşiyorlardı. Genç adam, yakında onlardan kurtulacaktı. Kate öyle umdu. Günlüğü tekrar eline aldı.

9 Ağustos 1917

Craig dün aradığında, Immari Cebelitarık'ın "sadece küçük ve yerel bir yapılanma" olduğunu söyledi ve sonra hızla ekledi, "ama bu kıtada ve okyanus ötesindeki kıtalarda çeşitli faaliyetleri olan daha büyük bir organizasyonun parçasıyız." Sadece küçük yerel yapılanmalar, bir rıhtımın yarısına sahip olmaz ve bunu yarım düzine paravan şirket üzerinden gizleyerek yapmazlar.

Kazı sahasına yaptığım ilk ziyaret, Immari Cebelitarık'ın göründüğü gibi olmadığını gösteren ilk işaretti. Mallory'nin kartındaki adrese vardığımda gemicilik bölgesinin kalbinde yer alan, üç katlı, yıkık dökük bir binayla karşılaştım. Binalardaki tüm tabelalar, birbirlerine benzer ibarelerle sonlanıyordu: "İthalat/İhracat Firması" veya "Deniz Taşımacılığı ve Nakliyat", ya da "Gemi Yapımı ve Restorasyonu". Uzun isimler ve etraftaki binaların canlılığı, loş aydınlatmalı ve terk edilmiş gibi görünen ve kapısı üzerinde siyah büyük harflerle Immari Cebelitarık yazan betonarme binayla tam bir tezat oluşturuyordu.

İçeride, neşeli bir resepsiyon görevlisi aniden karşıma çıkıp, "Günaydın, Bay Pierce. Bay Craig sizi bekliyor," dedi.

Beni ya topallamamdan tanımıştı ya da buraya fazla ziyaretçi gelmiyordu.

Ofis boyunca yürürken aklıma bir müfreze komuta merkezi geldi. Kuşatmaya kısa süre önce yenik düşmüş bir şehirde alelacele kurulan, ani bir geri çekilme anında ya da daha fazla bölge kazanır kazanmaz terk edilebilecek bir komuta merkezi. Yerleşim imkânı vaat etmeyen bir yer.

Craig, son derece kibardı, onlarla birlikte çalışmaya karar verdiğim için ne kadar mutlu olduğunu anlattı. Tıpkı beklediğim gibi Kane ortalıkta görünmüyordu ama başka bir adam var; daha genç, yirmili yaşlarının sonunda, benimle yaşıt gibi ve özellikle küçümser sırıtması Kane'e şaşırtıcı ölçüde benzeyen bir adam. Craig kuşkularımı doğruladı.

"Patrick Pierce, bu Rutger Kane. Babasıyla tanışmıştın. Birlikte çalışacağınız için ondan bu tura katılmasını istedim."

El sıkıştık. Elimi kuvvetli ve son derece sertçe sıktı, ezecek gibi. Yatakta geçen aylar beni zayıflatmıştı, elimi geri çektim.

Kane Jr., memnun görünüyordu. "Sonunda gelmene sevindim, Pierce. Aylardır bana yeni madenci bulması için babamın peşinde dolaşıyordum; bu lanet savaş beni yeteri kadar oyaladı." Oturup bacak bacak üstüne attı. "Gertrude!" Sekreter kapıya gelince omzunun üzerinden arkaya baktı. "Kahve getir. Kahve alır mısın, Pierce?"

Onu görmezden gelip Craig'e dürüstçe fikrimi belirttim. "Şartlarım gayet netti. Madenlerden ben sorumlu olacaktım *tabii* işi kabul edersem."

Craig, ellerini kaldırıp Rutger'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden ikimizi de yatıştırmayı umarak hızla konuştu. "Hiçbir şey değişmedi, Bay Pierce. Rutger bu proje üzerinde on yılı aşkın süredir çalışıyor, bu madenlerde büyüdü sayılır! İkinizin pek çok ortak noktası olduğunu düşünüyorum; ah, tabii ki duyduklarıma dayanarak. Hayır, hepiniz birlikte çalışacaksınız. Size paha biçilmez tavsiyeleri olacaktır. Onun bu madenler hakkındaki bilgileri ve sizin becerilerinizle, çok zaman geçmeden gerçek ilerlemeler kaydede-

ceğiz." Adam, elindeki tepsiyle dikkatli ve yavaşça gelen sekreteri durdurdu. "Ah Gertrude, kahveyi lütfen bir termosa koyar mısın? Yanımıza alalım. Ah, Bay Pierce'a da biraz çay koy."

Madenlerin girişi, Immari ofisinden yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktaydı, Kaya'nın yanında, limandaki bir deponun içinde. Tam olarak söylemek gerekirse iki deponun içindeydi. Depoların dış cepheleri birbirlerinden farklıydı, sokaktan bakınca iki ayrı depo gibi görünüyorlardı ancak içeriden bağlıydılar. Bu kadar büyük bir depo muhakkak dikkat çeker, insanları meraklandırırdı. Oysa ki iki normal ölçülerdeki depo cephesi kolaylıkla gözden kaçabilirdi.

Devasa deponun içinde dört açık tenli siyahi adam bizi bekliyordu. Tahminimce Faslıydılar. Dört adam bizi gördüğünde, deponun ortasında duran bir yapının üzerindeki muşambayı sessizce kaldırmaya başladı. Muşamba kalkınca aslında yapı olmadığını, madenin girişi olduğunu gördüm. İki yana yayılan devasa bir ağız. Ben dikey bir hava bacası olduğunu düşünmüştüm ancak bu, karşılaşacağım sürprizlerin en küçüğüydü.

Bir kamyon vardı ve madenin derinliklerine doğru inen iki geniş demiryolu. Çok fazla toprak çıkardıkları aşikârdı.

Craig, önce boş bir maden arabasını işaret etti, sonra limanı ve ardından depo kapısının arkasındaki denizi. "Gün içinde kazı yapıyoruz ve akşamları toprağı çıkartıyoruz, Bay Pierce."

"Toprağı nereye atıyor?"

"Başarabilirsek limana. Eğer dolunay varsa daha açığa gidiyoruz," dedi Craig.

Mantıklı gelmişti. O kadar topraktan kurtulmak için tek seçenekleri buydu.

Daha yakına yürüyüp maden kuyusunu inceledim. Tıpkı Batı Virginia'daki madenlerimiz gibi kalın kalaslarla desteklenmiş ancak göz alabildiğine kalastan kalasa uzanan siyah, kalın bir kablo var.

Aslında toplam iki kablo var, madenin iki yanından uzanan birer kablo. Soldaki kablo, maden girişinin karşısındaki uzak tarafta... bir telefona bağlanıyordu. Sağdaki kablo ise direğe monte edilmiş bir kutuya bağlanıyordu. Şalter kutusuna benzeyen kutunun metal bir kolu vardı. Elektrik miydi? Tabii ki hayır.

Faslılar, son muşambayı da kaldırdıklarında, Rutger hızla adamların yanına gidip onları Almanca azarladı. Birazını anlamıştım, özellikle de bir kelimeyi: "feuer". Ateş. Bu kelimeyi duymak bile tenimi karıncalandırıyordu. Adam önce kamyonu, sonra rayları işaret etti. Faslılar şaşırmış görünüyorlardı. Bu kesinlikle benim yararıma bir şeydi. Şovu ve adamların aşağılanmalarını izlemeyi reddederek arkamı döndüm. Rutger'ın bir şey aldığını duydum, raylardan bir metal sesi geliyordu. Arkamı döndüğümde adamın bir tabaktan daha büyük olmayan minyatür ray arabası üzerindeki bir mumu yaktığını gördüm. Mumun etrafında küre şeklinde kese kâğıdından bir başlık vardı. Rutger, arabayı bir raya yerleştirdi, Faslıların birkaçı, tabağı ve mumu madenin karanlıklarına doğru fırlatan, sapana benzer aletin kurulumunda adama yardım ettiler. Mumun etrafındaki kese kâğıdı, alevin fırlatıldığında bir anda sönmesini engelliyordu.

Bir dakika kadar sonra uzaktan bir patlama duyduk. Maden gazı. Muhtemelen bir metan cebiydi. Rutger Faslılara başıyla bir atış daha yapmalarını işaret etti ve adamlar içi alev dolu bir başka kese kâğıdından topu tabak şeklinde arabaya yerleştirdiler. Etkilenmiştim. Üzülerek söylemeliyim ki Batı Virginia'da bu kadar gelişmiş yöntemlere sahip değildik. Bir metan cebine rastlamak, canlı bir el bombası bulmak gibidir; patlama ani ve kesin olur. Eğer alevler sizi öldürmezse göçük mutlaka öldürür.

Bu tehlikeli bir madendi.

İkinci atışın da patlamasını duyduk, bu defa daha derinlerden gelmişti.

Faslılar, üçüncü deneme için de yükleme yapıp fırlattılar.

Bir süre bekledik, hiç ses gelmedi. Rutger, kutu üzerindeki anahtarı açıp kamyonun direksiyonuna geçti. Craig, hafifçe sırtıma vurdu. "Biz hazırız, Bay Pierce." Craig, yolcu koltuğuna oturdu, ben de arkadaki koltuğa geçtim. Rutger, dikkatsiz ve umursamaz bir şekilde madene doğru sürdü. Neredeyse girişteki raylara çarpacaktı, son anda direksiyonu kırarak aralarından geçti, sonra topladı; tıpkı Jules Verne romanlarındaki karakterler gibi madenin derinliklerine iniyorduk. Belki de *Dünyanın Merkezine Yolculuk* ediyorduk.

Kamyonun, üç metre önümüzü bile güçlükle aydınlatan farlarını saymazsak tünel zifiri karanlıktı. Bana bir saat gibi gelen bir süre boyunca yüksek hızda devam ettik; nutkum tutulmuştu, madenin büyüklüğüne söyleyebilecek tek bir kelime bulamıyordum. İnsanı sersemleten, hayal dahi edilemeyecek kadar büyük bir madendi. Tüneller geniş, uzun ve beni fazlasıyla utandıracak ölçüde iyi, çok iyi inşa edilmişti. Bunlar hazine avı tünelleri değildi; sonsuza kadar ayakta kalmak üzere inşa edilmiş yer altı yollarıydı.

Madenin derinliklerine ilerlediğimiz dakikalarda sürekli dönüp durmuştuk. Tıpkı bir şişe kapağı gibi spiral bir tüneli geçip körfezin altına ulaşacak kadar derine iniyor olmalıydık.

Spiral tünel bizi daha geniş bir konaklama bölgesine indirmişti. Buranın malzemeleri ayırmak ve depolamak için kullanıldığına şüphe yoktu. Rutger, kamyonu bir kez daha raylara çıkartıp dümdüz tünel boyunca daha da hızlı sürmeye başlamadan, kutulara ve sandıklara sadece kısaca göz atabilmiştim. Sürekli bir iniş halindeydik, her geçen saniye havanın daha da nemlendiğini hissedebiliyordum. Tünelde birkaç yol ağzı vardı ancak hiçbir şey Rutger'ı yavaşlatmıyordu. Çılgın gibi kullanıyordu; direksiyonu bir sağa bir sola kırıyor, virajları kıl payı dönüyordu. Koltuğuma sımsıkı tutundum. Craig, yana eğiliyor, genç adamın kolunu tutuyordu ancak kamyonun motorunun sağır edici gürültüsü yüzünden söylediklerini duyamıyordum. Ne söylediyse de Rutger umursamamış görünüyordu. Craig'in kolunu

itip hiç olmadığı kadar gaza yükleniyordu. Motor bağırıyor, tünel bir film şeridi gibi hızla önümüzden geçiyordu.

Rutger, bu küçük korku gezisini, tünelleri karanlıkta bile ezbere bildiğini, burasının onun bölgesi olduğunu ve hayatımın onun ellerinde olduğunu ispatlamak için yapıyordu. Beni korkutmaya çalışıyor ve işe de yarıyordu.

Burası hayatım boyunca içinde bulunduğum en büyük madendi. Ve Batı Virginia'nın dağlarında gerçekten çok büyük madenler vardı.

En sonunda, tünel geniş ve engebeli bir alana açıldı; madencilerin ne yana gideceklerini araştırırken birkaç yanlış denemede bulundukları bir yere benziyordu. Tavandan ampuller sallanıyordu, boşluğu, duvarlardaki sondaj deliklerini, patlamalarla açılan ancak daha sonra terk edilen yeni tünelleri ve kabarıklıkları aydınlatıyorlardı. Diğer siyah kablonun, üzerinde telefon bulunan masanın yanında durduğunu gördüm. Şüphesiz ki yüzeydeki telefonla bağlantılıydı.

Burada demiryolları da bitiyordu. Üç mini ray arabası, odanın sonuna yakın, ray hattının bitiş noktasında peş peşe duruyordu. İkisinin üst tarafı havaya uçmuştu. Üçüncü araba, sessizce diğer iki arabanın önünde bekliyordu; rutubetli alanda gezinen oksijen ceplerini yakalamaya çalışan ateş, çılgın gibi sağa sola savruluyordu.

Rutger motoru kapadı, dışarı atlayıp mumu söndürdü.

Craig onu izlerken bana, "Pekâlâ, ne düşünüyorsun, Pierce?" diye sordu.

"Oldukça büyük bir tünel." Etrafıma baktım, garip odayı daha detaylı gördüm.

Rutger bize katıldı. "Naz yapma, Pierce. Bunun gibi bir şeyi daha önce hiç görmedin."

"Asla gördüğümü söylemedim." Sıradaki kelimelerimi Craig'e yönelttim. "Bir metan probleminiz var."

"Evet, oldukça yeni bir gelişme. Sadece son yıl içinde metan ceplerine rastlamaya başladık. Biraz hazırlıksız yakalandığımız belli oluyordur. Bu kazıda, en büyük tehlikenin su olacağını varsaymıştık."

"Güvenli bir varsayım." Metan, pek çok kömür madeninin kadim tehlikesidir. Bu kadar derinde, herhangi bir kömür, petrol ya da başka yakıt katmanları bulunmayan bir yerde metan olmasını ben de asla beklemezdim.

Craig başıyla üzerimizi gösterdi. "Şüphesiz ki madenin sabit bir açıyla inmekte olduğunu fark etmişsindir; yaklaşık dokuz derece. Bilmen gereken şu ki üzerimizdeki deniz tabanının kabaca on bir derecelik bir eğimi var. Şu an bulunduğumuz yerden yaklaşık yetmiş metre yukarıda olduğuna inanıyoruz."

Kast ettiği şeyi anında fark etmiştim ancak şaşkınlığımı gizleyemedim. "Metan ceplerinin, denizin tabanından kaynaklandığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet, korkarım öyle."

Rutger, dedikodu yapan iki yaşlı kadınmışız gibi bize sırıttı.

Odanın tavanını inceledim. Craig, bana bir baret ile sırt çantası verdi. Sonra yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve baret aydınlandı. Bir an için hayranlıkla barete bakıp başıma geçirdim ve önümüzdeki daha büyük gizemle uğraşmaya karar verdim.

Tavandaki kayalar kuruydu; bu iyiye işaretti. Dile getirilmeyen tehlike şuydu; eğer bir metan cebi patlarsa ve bu cep, denizin tabanına ulaşacak kadar büyükse patlama müthiş boyutlara ulaşırdı. Bunun ardından korkunç bir sel baskını olurdu ve tüm maden göz açıp kapayana kadar çökerdi. Ya yanardınız, ya boğulurdunuz ya da ezilerek ölürdünüz. Belki de bunların bir karışımı olurdu. Tek bir kıvılcım; kazıdan düşen bir kayadan ya da bir araba tekeriyle raylar arasındaki sürtünmeden doğan minicik bir kıvılcım bu yeri tamamen havaya uçurabilirdi.

"Eğer gaz üzerimizde, tünel ve deniz arasındaysa, başka bir seçenek görmüyorum. Burayı kapatmanız ve başka bir yol bulmanız gerek," dedim.

Rutger alaycı bir tavırla güldü. "Sana söylemiştim, Mallory. Bu işe uygun değil o. Bu topal, Amerikalı korkakla boşa zaman harcıyoruz."

Craig bir elini kaldırdı. "Bir dakika, Rutger. Bay Pierce'a burada olması için ödeme yaptık; önce söyleyeceklerini dinleyelim."

"Siz ne yapardınız, Bay Pierce?"

"Hiçbir şey. Projeyi bırakırdım. Elde edilecek kazancın, giderleri karşılaması mümkün değil insan ve sermaye olarak."

Rutger gözlerini devirdi, beni ve Craig'i görmezden gelerek odada gezinmeye başladı.

"Korkarım bunu yapamayız," dedi Craig.

"Bir hazine arıyorsunuz."

Craig, ellerini arkasında birleştirdi ve odanın derinlerine doğru yürüdü. "Bu kazının büyüklüğünü gördünüz. Bizim hazine avcıları olmadığımızı biliyorsunuz. 1861 yılında, Cebelitarık Körfezi'nde bir gemi batırdık, adı *Ütopya*. Kendi aramızda ufak bir şaka. Sonraki beş yılı, kaza sahasına dalışlar yaparak geçirdik. Bu aslında sadece onun altında bulduğumuz şeyi, Cebelitarık'ın yaklaşık bir buçuk kilometre açığındaki bir yapıyı gizlemek için bir paravandı. Ancak bu yapıya, deniz tabanından giremeyeceğimize karar verdik. Giriş çok derine batmıştı. Dalış teknolojimiz yeterince iyi değildi ve istediğimiz hızda geliştirilemezdi. Ve dikkat çekmekten korkuyorduk. Batmış bir ticaret gemisini aramak için dalış sahasında oldukça uzun bir süre geçirmiştik zaten."

"Yapı mı?"

"Evet. Bir şehir veya bir tür tapınak."

Rutger, bize doğru yürüdü, sırtını bana dönerek Craig'e baktı. "Bunu bilmesi gerekmiyor. Eğer değerli bir şey aradığımızı düşünürse daha fazla para ister. Amerikalılar, en az Yahudiler kadar açgözlüdür."

Craig sesini yükseltti. "Sessiz ol, Rutger."

Şımarık veledi görmezden gelmek kolaydı. Kafam karışmıştı. "Gemiyi nerede batıracağınızı, nereyi kazacağınızı nasıl bildiniz?" diye sordum.

"Bizim... genel bir fikrimiz vardı."

"Nereden?"

"Bazı tarihi belgelerden."

"Dalış sahası altında olduğunuzu nereden biliyorsunuz?"

"Pusula kullanarak mesafeyi hesapladık, tünellerin eğimini de göz önüne aldık. Sahanın tam altındayız ve buna dair elimizde kanıt var." Craig duvara yürüdü ve kayayı tuttu; hayır, benim kaya olduğunu düşündüğüm, rengi solmuş, siyah bir kumaşı. Kalın örtüyü yere çektiğinde dar bir geçit açığa çıktı, devasa bir geminin ön bölmesine benziyordu.

Yaklaştım, başımdaki lambayla garip görünen alanı aydınlatıyordum. Duvarlar siyah ve belirgin bir şekilde metalden yapılmıştı ancak farklı parıldıyorlardı. Işığıma tepki veriyorlardı sanki sudan yapılmış bir ayna gibiydi. Geçidin altında ve üstünde parıldayan ışıklar vardı. Karanlığın içine dikkatle baktım, tünelin bir tür kapıya ya da girişe uzandığını görüyordum.

"Bu nedir?" diye fısıldadım.

Craig omuzuma yaslandı. "Atlantis olduğuna inanıyoruz. Plato'nun anlattığı şehir. Konumu doğru. Plato, Atlantis'in Atlantik Okyanusu'ndan yükseldiğini ve aslında bir ada olduğunu, Herkül Sütunları önünde yer aldığını söylemişti."

"Herkül Sütunları?"

"Bizim, Herkül Sütunları olarak adlandırdığımız yer. Cebelitarık Kayası, Herkül Sütunları'ndan biridir. Plato, Atlantis'in tüm Avrupa, Afrika ve Asya'ya hükmettiğini ve bunun diğer kıtalara uzanan yol olduğunu söylemişti. Ama şehir düştü. Plato'nun kelimeleriyle söylersek: 'Orada korkunç depremler ve sel baskınları oldu. Ve tek bir gün ve talihsiz bir gece içinde yekvücut olmuş tüm savaşçı erkekler toprağa gömüldüler ve Atlantis şehri de aynı şekilde denizin derinliklerinde kayboldu.'"

Craig garip yapıdan ağır adımlarla uzaklaştı. "İşte burada, onu bulduk. Şimdi neden duramayacağımızı anlıyorsunuz, değil

mi Bay Pierce? Çok ama çok yakınız. Bize katılacak mısınız? Size ihtiyacımız var."

Rutger kahkaha attı. "Vaktini boşa harcıyorsun, Mallory. Ölümüne korkuyor, gözlerinde görebiliyorum."

Craig bana odaklandı. "Onu ciddiye almayın. Tehlikeli olduğunu biliyorum. Size haftalık bin dolardan fazlasını ödeyebiliriz. Ne kadar istediğinizi siz söyleyin."

Dikkatle tünele baktım, sonra bir kez daha tavanı inceledim. Tavan kuruydu. "Bunu düşünmeme izin verin."

80

Kar Kamp Alfa
5'inci Sondaj Sahası
Doğu Antarktika

"Derinliğimiz nedir?" diye sordu Robert Hunt sondaj teknisyenine.

"Bin sekiz yüz metreyi henüz geçtik, efendim. Duralım mı?"

"Hayır. Devam edin. Durum bildireceğim. Bin dokuz yüz elli metrede gelip beni alın." Bir buçuk kilometreden uzun süredir buzdan başka hiçbir şeye rastlamamışlardı, son dört sondaj sahasında olduğu gibi.

Robert, kabanına sıkıca sarıldı ve devasa sondaj platformundan ayrılıp sahadaki çadırına doğru yürüdü. Yolu üzerinde, ikinci bir adamın yanından geçti. Ona bir şey söylemek istedi ancak adamın adını hatırlayamadı. Ona verdikleri iki adam da son derece sessizdi; kendileri hakkında pek fazla bir şey anlatmıyorlardı ama çalışkandılar ve içki içmiyorlardı; aşırı zorlu şartlarda çalışan sondaj operatörlerinde bekleyebileceğiniz en iyi özelliklere sahiptiler. İşvereni yakında muhtemelen vazgeçecekti. Beş numaralı delik de önceki dört delik gibi görünüyordu; buzdan başka hiçbir şey yoktu. Koca kıtanın tamamı aslında büyük bir buz küpüydü. Antarktika'nın, dünya buz rezervlerinin yüzde doksanına ve taze su kaynağının yüzde yetmişine sahip olduğunu bir yerlerde okuduğunu hatırladı. Dünyadaki tüm suyu, her göldeki, göletteki, deredeki hatta bulutlardaki suyu bile bir araya getirseniz, Antarktika'da donmuş halde bulunan suyun yarısı kadar etmiyordu. Tüm bu buzullar eridiğinde, dünya bambaşka bir yere dönüşecekti. Deniz seviyesi yaklaşık altmış metre yükselecek

ve uluslar yok olacaktı ya da daha doğru bir tabirle boğulacaklardı. Endonezya gibi düşük rakımlı ülkeler haritadan kaybolacaktı. New York City, New Orleans, Los Angeles ve Florida'nın büyük bölümü de yok olacaktı.

Göründüğü kadarıyla, Antarktika'da bol miktarda bulunan tek şey buzdu. Buranın altında ne arıyor olabilirlerdi? Petrol, mantıklı bir cevaptı. Sonuçta Robert, bir petrol kulesi operatörüydü. Ama kullandıkları donanım, petrol için tamamen yanlıştı. Sondaj çapı hatalıydı. Petrol için bir boru hattı gerekiyordu. Bu sondalar, içinden kamyon geçebilecek kadar geniş delikler açıyorlardı. Ya da aşağıya bir kamyon indirebilecek kadar. Aşağıda ne olabilirdi? Maden mi? Ya da bilimsel bir şeyler, belki fosil? Belki bu toprak üzerinde hak iddia etmelerini sağlayacak bir tür dalavere? Antarktika, devasa bir yerdi; on yedi buçuk milyon kilometrekare. Eğer burası bir ülke olsaydı, dünyanın en büyük ikinci ülkesi olurdu. Antarktika, Rusya'dan, Robert'ın sondaj yaptığı ama daha başarılı olduğu bir başka cehennem parçasından, sadece yirmi bin kilometrekare küçüktü. Antarktika, yaklaşık iki milyon yıl kadar önce yemyeşil bir cennetti. Bu yüzden, yüzeyin altında hayal dahi edilemeyecek büyüklükte petrol rezervleri bulunması akla yatkındı, kim bilir başka neler vardı...

Robert arkasından gelen bir patlama duydu.

Toprağı delen sonda kontrolsüz bir biçimde çılgın gibi dönüyordu, ucu direnç gösteren hiçbir şeye temas etmiyordu. Bir cebe rastlamış olmalıydılar. Bunu bekliyordu, araştırma ekipleri, kısa bir süre önce buzun içinde devasa mağaralar ve geniş boşluklar olduğunu saptamışlardı; muhtemelen altlarındaki dağların üzerindeki kar katmanlarından kaynaklanan sualtı haliçleri.

"Makineyi kapatın!" diye bağırdı Robert. Platformdaki adam, onu duyamıyordu. Elini boğazına götürerek, kesme işareti yaptı ancak adam Robert'a küçük dilini yutmuş gibi bakıyordu. Telsizini eline alıp bağırdı. "Her şeyi durdurun!"

Platformun üzerinde, zeminden dışarı çıkan uzun boru, dengesini kaybetmemiş bir topaç gibi yalpalamaya başlamıştı.

Robert, telsizi yere atıp platforma koşmaya başladı. Adamı iterek yolundan çekti ve sondayı durdurmak için kabine girdi.

Adamı yakaladı, koşarak platformdan kaçtılar. Arkalarındaki platformun sallandığını, çökmeye başladığını sonra da devrildiğini duyduklarında, neredeyse prefabrik evlerine varmışlardı. Sondaj matkabı kırılıp havada çılgınca dönmeye başladı. Altmış metre uzakta bile ses sağır edici düzeydeydi, maksimum hızda giden bir jet motoruna benziyordu. Platform karlara gömüldü ve sonda öne çıktı. Hortum Geçidi'nde yer alan Kansas ovalarındaki bir hortum gibi buzu deliyordu.

Robert ile adam, yüzüstü yere yattılar ve sondanın ucu durana kadar etrafa savrulan kar ve buz parçalarına dayanmaya çalıştılar.

Robert manzaraya baktı. İşvereni hiç memnun olmayacaktı. "Hiçbir şeye dokunma," dedi diğer adama.

Prefabrik evin içine girdiklerinde Robert telsizi aldı. "Ödül, burası Kar Kralı. Bir durum güncellemesi yapacağım." Robert, neyi rapor edeceğini düşünüyordu. Bir cebe çarpmamışlardı. Bu başka bir şeydi. Sondanın ucu, her tür kayayı, toprağı hatta buzu delip geçerdi. Çarptıkları şey her neyse matkabın ucunu dümdüz etmişti. Sadece tek bir olasılık vardı.

"Seni duyuyoruz, Kar Kralı. Durumu rapor et."

Az ama öz olmalıydı. Fikir yürütmeyecekti. "Bir şeye çarptık," dedi Robert.

Immari teknisyeni içeri girdiğinde, Dr. Martin Grey, prefabrik komuta merkezinin penceresinden dışarı bakıyordu. Martin başını çevirmedi. Sonu gelmez gibi görünen kar beyazı manzara, adama bir şekilde huzur veriyordu.

"Efendim, Sondaj Ekibi Üç az önce rapor verdi. Yapıta çarptıklarını tahmin ediyoruz."

"Bir giriş mi?"

"Hayır, efendim."

Martin, odanın diğer tarafına geçip parmağıyla Antarktika haritasının bulunduğu devasa ekranı gösterdi. "Nerede olduğunu gösterin bana."

81

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Ertesi sabah Kate yanına geldiğinde, David uyanık ve sinirliydi.

"Gitmek zorundasın. Çocuk üç gündür burada olduğumuzu söyledi."

"Daha iyi hissetmene sevindim," dedi Kate neşeyle.

David'in antibiyotiklerini, ağrı kesicilerini ve bir bardak da su aldı. Önceki günden de aksi görünüyordu, ona yiyecek bir şeyler de getirmesi gerekiyordu. Genç adamın yüzüne, çıkık elmacıkkemiklerine dokunmak istedi ama artık çok daha tehditkâr görünüyordu, yani uyanıkken.

"Beni duymazdan gelme," dedi David.

"Sen haplarını yutunca konuşuruz." Kate, avcundaki iki hapı uzattı.

"Nedir bunlar?"

Kate, işaret etti. "Antibiyotik. Ağrı kesici."

David antibiyotiği alıp suyla yuttu.

Kate başıyla elindeki diğer hapı onun yüzüne yaklaştırdı. "Alman gerekiyor."

"Onu istemiyorum."

"Uyurken daha iyi bir hastaydın."

"Yeteri kadar uyudum." David yatağına geri uzandı. "Buradan gitmelisin, Kate."

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Yapma. Lütfen bunu yapma. Bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun? Deniz kenarındaki kulübede talimatlarıma uyacağını söylemiştin. Tek şartım buydu. Şimdi sana, buradan gitmeni söylüyorum."

"Şey... Pekâlâ... Bu tıbbi bir karar, söylediğin gibi... bir 'komuta kararı' değil."

"Kelime oyunu yapma. Bana bak. Biliyorsun, buradan yürüyerek çıkamam ve o yolun ne kadar uzun olduğunu biliyorum. Daha önce yaptım..."

"O konuya gelirsek, Andrew Reed kim?"

David başını iki yana salladı. "Önemli değil. O öldü."

"Ama onlar sana..."

"Pakistan dağlarında, Immari'yle savaşırken öldürüldü, buradan çok uzakta değil. Bu dağlarda insanları öldürme konusunda becerikliler. Bu bir oyun değil, Kate." Kate'in kolunu yakalayıp onu yatağın yanına çekti. "Dinle. Şu sesi duyuyor musun? Uzaktaki bir arının sesine benzeyen hafif sesi?"

Kate başıyla onayladı.

"Onlar İHA'lar, hava saldırı araçları. Bizi arıyorlar ve bulduklarında kaçacak yerimiz olmayacak. Gitmek zorundasın."

"Biliyorum ama bugün değil."

"Buna..."

"Yarın gideceğim, söz veriyorum." Kate, genç adamın elini tutup sıktı. "Bana sadece bir gün ver."

"Ya sabahın ilk ışıklarında gidersin ya da o dağın yamacından atlarım."

"Beni tehdit etme."

"Sadece söylediğini yapmazsan tehdit sayılır."

Kate, onun elini bıraktı. "O zaman yarın ilk iş gideceğim." Ayağa kalkıp odadan çıktı.

Kate, iki kâse yulaf ezmesiyle geri döndü. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

David başıyla onayladı ve önce hızla birkaç lokma aldıktan sonra yavaşlayarak yemeye devam etti.

"Sana bir şeyler okuyordum." Elindeki günlüğü kaldırdı. "Rahatsız olur musun?"

"Ne okuyordun?"

"Bir günlük. Yaşlı adam... alt kattaki... bana o verdi bu günlüğü."

"Ah, demek o. Qian." David hızlıca iki lokma daha yedi. "Ne hakkında?"

Kate, yatağa oturup o baygınken yaptığı gibi bacaklarını adamın bacaklarının yanına uzattı. "Madencilik."

David başını kâseden kaldırdı. "Madencilik mi?"

"Belki de savaş ama hayır, aslında tam olarak emin değilim. Cebelitarık'ta geçiyor."

"Cebelitarık mı?"

"Evet. Bu önemli mi?"

"Belki. Şifre," David anahtarını ya da cüzdanını ararcasına ceplerini karıştırdı. "Aslında Josh'taydı..."

"Josh kim? Ne ondaydı?"

"O... onunla birlikte çalışıyordum. Kaynaktan bir şifre gelmişti. Çin'deki tesisi bize söyleyen aynı kişiden; bu arada, o konu hakkında da konuşmak istiyorum. Her neyse, ortasına bir denizaltı gömülü duran bir buzdağının fotoğrafıydı. Arkasında bir şifre vardı. Şifre, 1947 yılında *New York Times*'da yayımlanan üç ölüm ilanını işaret ediyordu. Onlardan üç tane vardı." David, hatırlamaya çalışarak yere baktı. "İlk ilanda Cebelitarık'tan ve İngilizlerin bir kazı sahası yakınlarında kemikler bulduğundan bahsediliyordu."

"O saha maden olabilir. Immari, Cebelitarık Körfezi'nin birkaç kilometre altındaki bir yapıda kazı yapmak için Amerikalı bir madenciyi işe almaya uğraşmış, eski bir askeri. Orasının kayıp şehir Atlantis olduğuna inanıyorlarmış."

"İlginç," dedi David, düşüncelere dalmıştı.

Adam başka bir şey söyleyemeden Kate günlüğü açtı ve okumaya başladı.

9 Ağustos 1917

Eve döndüğümde saat geç olmuştu ve Helena küçük mutfak masasında oturuyordu. Dirsekleri masaya dayamış, eğer bırakırsa dimdik yere düşecekmiş gibi iki eliyle yüzünü tutuyordu. Gözyaşı yoktu ama bir süredir ağlıyormuş ve artık ağlayacak hali bile kalmamışçasına iki gözü de kızarmıştı. Hastaneden ayrılırken görmeye alıştığım kadınlara benziyordu; arkasından üzeri beyaz çarşaf örtülü sedye taşıyan iki adamla birlikte gelen kadınlara.

Helena'nın üç erkek kardeşi vardı. İkisi askerde, biri askere gidemeyecek kadar küçüktü ya da belki de yeni kaydolmuştu. İlk aklıma gelen düşünce bu olmuştu: Acaba artık kaç erkek kardeşi kalmıştı?

Kapının sesini duyunca yerinden sıçradı ve gözlerini bana dikip çıldırmış gibi baktı.

"Ne oldu?" dedim.

Bana sarıldı. "O işi kabul ettiğini, gittiğini ve beni terk ettiğini sandım."

Sarılışına karşılık verdim, başını göğsüme gömdü. Ağlaması kesildiğinde gözlerini kaldırıp bana baktı. Kocaman, kahverengi gözleri, anlamını çözmeyi bile deneyemeyeceğim bir soru soruyorlardı bana. Onu dudaklarından öptüm. Bütün gün peşinde koştuğu avını sonunda yakalayan bir havyanın ısırığı kadar aç ve gözü kara bir öpücüktü. Ayakta kalmak için muhtaç olduğum, onsuz yaşayamayacağım bir şey gibi. Kollarımda o kadar narin ve küçük görünüyordu ki. Bluzuna uzandım, düğmelerinden birini açtım ama elimi tutup bir adım geri çekildi.

"Patrick, yapamam. Ben hâlâ... geleneklerine bağlı biriyim, pek çok açıdan."

"Bekleyebilirim."

"Konu o değil. Yani, babamla tanışmanı istiyorum; bütün ailemle."

"Ailenle tanışmayı çok isterim."

"Güzel. Önümüzdeki hafta hastaneden izinliyim. Sabah babamı ararım. Eğer onlar da uygun görürse öğleden sonra treniyle yola çıkarız."

"Onu ertesi gün yapalım. Benim... benim bir şey almam lazım."

"Pekâlâ."

"Ve başka bir şey daha var," dedim ve uygun kelimeleri aradım. İşe ihtiyacım vardı, en azından birkaç haftalık maaşa. Sonra tamamen hazır olacaktım. "İş. Aslında oraya gittim ve madene baktım ve şey... o kadar da tehlikeli olmayabilir."

Sanki ona bir tokat atmışım gibi yüzü hızla değişti. İfadesi öfke ile endişe arası bir yerdeydi. "Bunu yapamam. Yapmayacağım. Her gün beklemek, eve dönüp dönmeyeceğini merak etmek... Bu şekilde yaşayamam."

"Sahip olduğum tek şey bu, Helena. Başka hiçbir işte iyi değilim. Başka ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Bu dediğine bir saniye bile inanmam. Erkekler her zaman baştan başlayabilirler."

"Ve öyle de yapacağım, sana söz veriyorum. Altı hafta, tüm ihtiyacım olan bu, sonra havlu atacağım. O zamana kadar savaş da sona erebilir ve madene yeni bir grup indirirler. Sen de buradan gidersin ve benim... bazı ayarlamalar yapmak için paraya ihtiyacım olacak."

"Ayarlamalar parasız da yapılabilir. Benim..."

"Senin paran söz konusu bile olamaz."

"Eğer o madende sana bir şey olursa, buna asla dayanamam. Sen bununla yaşayabilir misin?"

"İnsanlar tepene bomba atmadıkları zaman, madencilik çok daha az tehlikeli bir iş."

"Ya bütün bir günü, üzerindeki bir okyanusun altında geçirdiğinde? Tüm Cebelitarık Körfezi başının üzerinde olacak. Tüm o sular, tünellere sürekli baskı yapıyor. Eğer bir göçük olursa oradan seni nasıl çekip çıkaracaklar? Bu intihar olur."

"Denizin geldiğini görebilirsin."

"Nasıl?"

"Kayalar terlemeye başlar," dedim.

"Üzgünüm, Patrick. Yapamam." Gözlerindeki bakış, söylediğinde çok ciddi olduğunu gösteriyordu.

Bazı kararlar kolaydır. "O zaman karar verdik. Onlara hayır diyeceğim." Tekrar öpüştük ve ona sımsıkı sarıldım.

David, elini Kate'in elinin üstüne koydu. "Okuduğun şey bu muydu? Birinci Dünya Savaşı'nda geçen, *Rüzgâr Gibi Geçti* mi?

Kate, onun elini itti. "Hayır! Yani demek istediğim, buraya kadar böyle değildi ama... edebiyat bilgine biraz da romantizm eklense fena olmaz. O sert asker kalbini bir nebze yumuşatır belki."

"Göreceğiz. Belki aşırı duygusal bölümleri atlayıp doğrudan bombalardan veya gizli laboratuvarlardan bahsettikleri kısmı okuyabiliriz."

"Hiçbir şeyi atlamıyoruz. Önemli olabilir."

"Pekâlâ, madem bu kadar hoşuna gidiyor, ben de katlanacağım." David, ellerini karnında birleştirdi ve sabırla tavana baktı.

Kate gülümsedi. "Her zamanki gibi fedaisin."

82

Saat Kulesi Komuta Merkezi
Yeni Delhi, Hindistan

"Efendim?"

Dorian, başını kaldırıp ofisinin kapısında oyalanan, gergin Immari güvenlik görevlisine baktı.

"Ne?"

"Operasyon hakkında bilgi verilmesini istemiştiniz."

"Raporunu ver."

Adam yutkundu. "Amerika ve Avrupa'da paketler yerlerine ulaştı."

"İHA'lar?"

"Başka bir hedef buldular."

83

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Kate, uzaktaki vızıltının, onlar için yapılan arı avı sesinin yükseldiğini düşündü ancak duymazdan geldi. David de bir şey söylemedi.

Vadiye bakan küçük cumbada birlikte oturdular ve Kate okumaya devam etti. Yalnızca erken bir öğlen yemeği yemek ve David'e antibiyotiklerini vermek için ara verdi.

10 Ağustos 1917

Vitrindeki cam kutulara göz atarken, rehin dükkânının sahibi, tıpkı dala tünemiş yırtıcı bir kuş gibi beni izliyordu. Vitrindeki kutular, yüzüklerle doluydu; hepsi pırıl pırıl ve çok güzeldi. Aralarından üç veya dört yüzük seçebilirim diye düşünmüştüm, öylesi çok daha basit olurdu. Ne yapmalıydım...

"Genç bir adam, bir nişan yüzüğü arıyor... Kalbimi bundan daha fazla ısıtan bir şey olamaz, özellikle de böyle karanlık zamanlarda." Dükkân sahibi, vitrinin başında durmuştu, yüzünde gururlu, duygusal bir gülümseme vardı. Adamın dükkân boyunca yürüdüğünü bile duymadım. Geceyarısı işe çıkan bir hırsız gibi hareket etmiş olmalıydı.

"Evet, ben... bu kadar çok yüzük olacağını düşünmemiştim." Vitrindeki yüzüklere göz atmaya devam ettim ve birinin beni etkilemesini bekledim.

"Fazla yüzük var çünkü burada, Cebelitarık'ta çok fazla dul var. Krallık neredeyse dört yıldır savaşta. Zavallı kadınlar; savaş onları kocasız ve bir gelir kaynağından yoksun bırakıyor. Ekmek alabilmek için yüzüklerini satıyorlar. Midendeki bir ekmek, parmağındaki bir taştan ya da kalbindeki bir hatıradan daha değerlidir. Onlara asıl değerlerinden çok daha az ücret ödüyoruz." Adam, vitrine uzanıp en büyük yüzüklerin bulunduğu kadife sergi tablasını aldı. Tablayı vitrinin üzerine, benden sadece birkaç santim uzağa koydu ve elini birazdan sihirbazlık yapacakmışçasına tablanın üzerinde gezdirdi. "Ama onların kötü kaderi, senin kazancın olabilir, dostum. Fiyatlara bir göz at. Şaşıracaksın."

Ne yaptığımı fark etmeden bir adım geri attım. Yüzüklerden başımı kaldırıp yüzünde açgözlü bir sırıtışla yüzükleri gösteren adama baktım. "Sorun yok. Dokunabilirsin."

Rüyada gibiydim. Ne olduğunu bile anlayamadan, kapından çıktım ve yine Cebelitarık sokaklarındaydım. Hızlı yürüyordum; bir buçuk bacağı çalışan bir adamın yürüyebileceği kadar hızlı. Nedenini bilmesem de şehrin asıl ticaret bölgesinden çıkıp Kaya'ya doğru gittim. Oraya ulaşmak için Cebelitarık'ı boydan boya geçtim. Cebelitarık Körfezi'ne bakan batıdan, şehrin modern tarafından çıktım. Kaya'nın doğusunda bulunan eski köye doğru yürüdüm. Orası Catalin Körfezi'ndeydi ve Akdeniz'e bakıyordu.

Bir süre düşünerek yürüdüm. Bacağım deli gibi ağrıyordu. Yanıma hiç hap almamıştım. Bu kadar çok yürümeyi beklemiyordum. Biriktirdiğim on bir bin dolara yakın paranın beş yüzünü yanıma almıştım.

Ne kadar harcayacağımı uzun uzun düşünmüştüm. Daha fazlasını, belki bin dolarını harcamayı düşünüyordum ama iki sebepten bunu yapmamaya karar verdim. Birincisi, yeni bir hayata başlamak için sermayeye ihtiyacım vardı. On bir bin dolar muhtemelen yet-

meyecekti ancak bir yolunu bulabilirdim. Immari'nin teklif ettiği işi kesinlikle kabul etmeyecektim, o yüzden elimdeki sermaye sahip olduğum her şeydi. İkinci ve daha önemli bir neden ise Helena'nın bunu yapmamı istemeyeceğini düşünmemdi. Çok gösterişli bir yüzüğü gülümseyerek ve mutlulukla kabul ederdi ama aslında istemezdi. Pahalı mücevherlerin, ipek kumaşların ve göğe uzanan gösterişli evlerin, içme suyu kadar doğal olduğu bir ortamda büyümüştü. Bu gibi şeylerin, onun için parıltılarını kaybettiklerini düşünüyordum. Onun açlığını çektiği gerçek insanlardı, saf şeylerdi. Genellikle çocukluğumuzda mahrum kaldığımız şeylere karşı özlem duyarız. Korumalı büyüyen çocuklar, umursamaz ve tedbirsiz olurlar. Açlık çekerek büyüyenlerse, hırslı olurlar. Ve Helena gibi ayrıcalıklı büyüyen ve asla bir şeye özlem duymayan bazı çocuklar; etrafı gerçek dünyada yaşamayan, her akşam konyağını içen ve bir o evin, bir bu evin çocukları hakkında dedikodu yapan insanlarla sarılı bazı çocuklar... onlar bazen sadece gerçek dünyayı görmeyi, orada yaşamayı ve bir fark yaratmayı isterler; gerçek insanlarla iletişim kurmayı ve hayatlarının gerçekten bir anlamı olduğunu görmeyi arzularlar.

Önümdeki sokak, Kaya'yla buluştuğu noktada sona eriyordu. Bir yere oturup protez bacağı çıkarmam gerekiyordu. Durup etrafıma bakındım. Beyaz kayanın gölgesinde, sağa doğru yükselen, basit bir Katolik kilisesi vardı. Kemerli ahşap kapılar açıktı ve orta yaşlı bir rahip, kavurucu Cebelitarık güneşine çıkıyordu. Tek kelime etmeden, elini kilisenin karanlık girişine doğru uzattı. Merdivenlerden çıktım ve küçük katedrale girdim.

Günışığı, kilisenin lekeli camlarından içeri süzülüyordu. Koyu renkli, ahşap kirişleri ve duvarlarında olağanüstü resimleriyle güzel bir kiliseydi.

"Meryem Ana'mıza hoş geldin, evladım," dedi rahip ağır ahşap kapıyı kapatırken. "Günah çıkartmaya mı geldin?"

Geri dönmeyi düşünüyordum ama kilisenin güzelliği beni içine çektiği için devam ettim. "Ah, hayır, Peder," dedim farkında bile olmadan.

"Aradığın nedir?" Peder benimle birlikte yürüdü. Ellerini önünde birleştirdi, kendi kendine sarılmış gibi görünüyordu.

"Aramak mı? Hiçbir şey yani... bir yüzük almak için çarşıya inmiştim ve..."

"Buraya gelmekle akıllılık ettin. Garip zamanlarda yaşıyoruz. Mahallemiz son yıllarda oldukça talihliydi. Yaşayanların dünyasından göçen kilise cemaatimizden kilisemize pek çok miras kaldı. Çiftlikler, sanat eserleri, mücevherler ve son yıllarda fazlasıyla yüzük." Beni ibadet salonundan çıkarıp daracık bir odaya götürdü. İçeride bir masa ve yerden tavana kadar uzanan kitaplıklara istiflenmiş deri kaplı defterler vardı. "Kilise bu eşyaları tutuyor. Satabildiklerimizi satıyoruz ve elde ettiğimiz geliri, halen yaşayanlar dünyasında olanlarla ilgilenebilmek için kullanıyoruz."

Başımı salladım. Ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. "Ben... özel bir şey arıyorum..."

Adam kaşlarını çattı ve masasına oturdu. "Korkarım bizim elimizdeki yüzükler, başka bir yerde bulabileceğin bir seçki değil."

"Benin aradığım seçki değil... bir yüzük... Hikâyesi olan bir yüzük."

"Her yüzük bir hikâye anlatır, evladım."

"O zaman, mutlu sonla biten bir hikâye diyelim."

Adam arkasına yaslandı. "Bu karanlık çağlarda, mutlu sonlara çok zor rastlanıyor. Ama... o tür bir yüzük biliyor olabilirim. Bana bu yüzüğü alacak şanslı, genç bayandan bahset."

"Benim hayatımı kurtardı." O soruya cevap verirken kendimi çok beceriksiz hissediyordum ve ancak bu şekilde başlayabiliyordum.

"Savaşta yaralanmıştın."

"Evet." Topallamam gözden kaçacak gibi değildi. "Ama sadece bu kadar değil. O beni değiştirdi." Benim için yaptıklarını, bana tekrar yaşama isteği veren kadını anlatış şeklim, utanç verici ve nankör bir özet gibi geliyordu kulağa. Ancak rahip sadece başını salladı.

"Yıllar önce burada çok hoş bir çift emekli oldular. Kadın, Güney Afrika'da yardım görevlisi olarak çalışıyordu. Hiç Güney Afrika'ya gittin mi?"

"Hayır."

"Şaşırmadım. Çünkü insanların henüz yeni yeni ilgisini çekmeye başladı. 1650'li yıllardan bu yana, Doğu'ya uzanan ticaret yolları üzerinde bir su istasyonu olarak kullanıldı sadece. Hollanda Doğu Hindistan Şirketi, Cape Town'u, Cape deniz ticaret yolu üzerindeki bir mola yeri olarak inşa etti. İnşasında Endonezya, Madagaskar ve Hindistan'dan getirilmiş köleleri kullandılar. Ve 1800'lerin sonuna kadar o şekilde var oldu; deniz yolu üzerindeki bir mola yeri. Ancak orada altın ve elmas bulduklarında, Cape Town dünya üzerinde cehenneme dönüştü. Hollandalılar, peş peşe gelen sınır savaşlarında yerel Afrika halkını yüzyıllar boyunca katletti, sonra İngilizler geldiğinde modern savaşı, ancak Avrupalıların başarabildikleri savaşı getirdiler. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsundur. Korkunç kayıplara, kıtlığa, hastalıklara ve toplama kamplarına sahne olan savaşlar.

"Güney Afrika Savaşı'nda İngilizler için savaşan bir asker vardı. Savaş ganimetleri hep kazananlara gitti ve birkaç sene önce çatışmalar sona erdiğinde, elinde hatırı sayılır miktarda para birikti. Bu parayı, madenlere yatırım yapmak için kullandı. Bir grev, onu zengin etti ama adam hastalandı. Bir yardım görevlisi, savaş sırasında hastanede çalışan İspanyol bir kadın ona baktı ve sağlığına kavuşturdu. Kalbini yumuşattı. Tek bir şartla onunla evleneceğini söyledi: Madenleri sonsuza kadar terk edecekti ve servetinin yarısını hastaneye bağışlayacaktı.

"Adam kabul etti ve birlikte sonsuza kadar Güney Afrika'dan ayrıldılar. Buraya, Cebelitarık'a yerleştiler; Akdeniz kıyısındaki eski kente. Ama emeklilik adama göre değildi. Tüm hayatı boyunca bir asker ve madenci olmuştu. Bazıları, adamın tüm bildiğinin karanlık, acı ve mücadele olduğunu söylerdi; Cebelitarık'ın aydınlığının, onun karanlık kalbi için fazla parlak olduğunu, bu kolay hayatın adamın günahlarını su üstüne çıkardığını, bu günahların adama her gün, her gece musallat olduğunu, işkence ettiğini anlatırdı. Ama sebebi

ne olursa olsun adam bir yıl sonra öldü. Birkaç ay sonra, kadın da peşinden gitti."

Bekliyor, hikâyenin bitip bitmediğini merak ediyordum. Sonunda, "Peder, mutlu sona ilişkin fikirlerimiz çok farklı," dedim.

Pederin yüzüne, küçük bir çocuğun, komik bir şey söylediğini duymuşçasına bir gülümse yayıldı. "Bu, senin düşündüğünden daha mutlu bir hikâye, tabii eğer kilisenin öğretilerine inanıyorsan. Bizim için ölüm sadece bir geçiştir ve erdemli insanlar için mutlulukla doludur. Bir başlangıçtır, son değil. Görüyorsun ya, adam tövbe etti; zulüm ve açgözlülükle dolu hayatından vazgeçmeyi seçti. Günahlarının bedelini ödedi, hem de her anlamda. Pek çok diğer adam gibi iyi bir kadın tarafından kurtarıldı. Ama bazı hayatlar diğerlerinden daha zordur ve bazı günahlar, peşimizi bırakmazlar; ne kadar bedel ödesek de ne kadar uzağa kaçsak da musallat olurlar. Adamın başına gelen belki buydu belki de başka bir şey. Belki emeklilik, çok çalışmaya alışan insanlara iyi gelmiyordur. Belki çok çalışan insanlar, dinlenerek huzur bulamıyorlardır.

"Bir ihtimal daha var. Adam savaşı ve Güney Afrika'nın zenginliklerini çok arzuluyordu. Güce, güvenliğe ve tehlikeli bir dünyada kendini güvende hissetmeye karşı büyük bir açlık duyuyordu. Ama kadınla tanışınca, bunların hepsini ardında bıraktı. Aslında adamın hayatı boyunca tek istediği sevilmek ve incitilmemek olabilir. Ve sonunda bunlara kavuşunca, hayatı boyunca aradığı aşkı bulunca mutlu öldü. Ve kadın, onun tek istediği dünyayı değiştirebileceğini bilmekti ve eğer o adamın karanlık kalbini değiştirmeyi başarabildiyse, tüm insanlık için hâlâ umut olduğuna inanabilirdi."

Peder durakladı, nefes aldı ve beni inceledi. "Veya belki, yaptıkları tek aptallık emekli olmaktı; sadece geceleri rüyalarında bile olsa geçmişlerin onları yakalayacağı sakin bir hayat yaşamaktı. Ölümlerinin sebebi ne olursa olsun kaderleri kesindi: Cennet Krallığı, tövbe edenlerin yurdu orasıdır ve ben ikisinin hâlâ orada yaşadıklarına inanıyorum."

Peder ayağa kalkarken anlattığı hikâyeyi düşündüm.

"Yüzüğü görmek ister misin?"

"Gerek yok." Beş adet, yüz dolarlık gümüş sertifikayı saydım ve masaya koydum.

Pederin gözleri açıldı. "Bağışçılarımızın uygun gördüğü her bağışı kabul etmekten mutluluk duyarız ama seni uyarmalıyım. Eğer yüzüğü satıp paranı geri almak istersen beş yüz dolar, bu yüzüğün ederinden çok daha fazla... şu anki piyasa şartlarında.

"Benim için her kuruşa değer, Peder."

Kır evine geri dönerken bacağımdaki ağrıyı neredeyse hiç hissetmiyordum. Helena'yla birlikte dünyayı gemiyle gezdiğimizi, hiçbir yerde birkaç yıldan fazla kalmadığımızı hayal ediyordum. Hayalimde o, hastanede çalışıyordu. Ben madenlere yatırım yapıyordum. Bildiğim her şeyi, işinin ustası operatörler, gelecek vaat eden sahalar ve işçilerine adil maaş dağıtan, iyi şartlarda çalıştıran madenler bulmak için kullanıyordum. Başlangıçta o kadar kârlı olmayacaktı ama işinde en iyi olan insanları kendimize çekecektik. Madencilik işinde, bütün işlerde olduğu gibi en büyük farkı yaratanlar becerikli ve iyi insanlardır. Rakiplerimizi işsiz bırakacaktık ve parayı iyi şeyler yapmak için kullanacaktık. Ve biz asla emekli olmayacaktık, dünyanın bizi yakalamasına asla izin vermeyecektik.

Kate, günlüğü kapadı ve David'in göğsündeki bandajları incelemek için öne eğildi. Bandajların kenarlarından biraz kaldırıp onları tekrar yapıştırdı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey ama sanırım yaralardan biri hâlâ kanıyor. Birazdan bandajları değiştireceğim."

David, sahnedeymiş gibi rol yaparak iç çekti ve "Ben hep kalbi kanayan biri olmuşumdur," dedi.

Kate gülümsedi. "Düzenli işini sakın bırakma."

84

13 Ağustos 1917

Helena'nın çocukluğunu geçirdiği ev, hayal edebileceğimden bile büyüktü çünkü daha önce hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Kocaman bir gölün hemen kıyısında, sık İngiliz ormanlarının ve inişli çıkışlı tepelerin arasına yuvalanmıştı. Taş ve ahşaptan bir başyapıt, modern zamanlar için dekore edilmiş bir ortaçağ kalesine benziyordu. Benzinle çalışan gürültülü araba bizi tren istasyonundan aldı ve iki yanı ağaçlı, çakıl yoldan evlerine götürdü. Yolda yoğun sis vardı.

Annesi, babası ve erkek kardeşi bizi bekliyorlardı; ziyarete gelmiş yüksek rütbeli subaylarmışız gibi hazırolda durmuşlardı. Bizi büyük bir içtenlikle karşıladılar. Arkamızda, evin çalışanları arabadaki eşyaları indirip çantalarımızla birlikte gözden kayboldular.

Babası uzun boylu, iri yarı bir adamdı. Şişman değil ama zayıf da değildi. Elimi sıkarken gözlerimin içine baktı. Bir şeyler inceler gibi gözlerini kısarak. Belki de ruhumu inceliyordu.

Sonraki birkaç saat hayal gibi geçti. Akşam yemeği, konuk odasında kısa bir sohbet, ev gezisi. Tek düşünebildiğim, evlilik bağıyla kızının elini tutmak istediğimi babasına söyleyeceğim andı. Arada sırada ona bakıyor, hakkında bir parça bilgi sahibi olmaya çalışıyordum; nasıl bir adam olduğunu ve bana ne cevap verebileceğini gösterecek bir ipucu arıyordum.

Akşam yemeğinden sonra Helena, bir mobilyayla ilgili soru sorarak annesini odadan çıkardı ve küçük erkek kardeşi Edward yanımızdan ayrılmak için babasından izin alınca rahatladım.

En sonunda, duvarları ahşap panellerle kaplı odada yalnız kalmıştık ve endişelerim beni ele geçirmeye başlamıştı. Bugün haplar konusunda dikkatli davranarak sadece bir tane almıştım. Son zamanlarda acım azalmaya başlamıştı ya da Dr. Carlisle'ın söylediği gibi "bacağı öğrenmeye başlıyorum". Ama acı hâlâ oradaydı, bu gerginlikle birlikte kendini hatırlatıyordu. Buna rağmen ayağa kalkıp adamın oturmasını bekledim.

"Ne alırsınız, Pierce? Konyak, viski ya da *bourbon*?"

"*Bourbon* iyi olur."

Bir bardağı neredeyse ağzına kadar doldurdu, buz koymakla uğraşmadan bana uzattı. "Buraya ne sormaya geldiğini biliyorum ve cevabım hayır. O yüzden bu küçük tatsızlığı bir an önce geride bırakıp gecenin tadını çıkaralım. Kane, Cebelitarık kazısıyla ilgili yelkenleri suya indirdiğini bildirdi ve Craig, küçük projemizle ilgili sana çevreyi gezdirdiğini söyledi." Adam, sahte bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Şimdi, bu konudaki gözlemini öğrenmek istiyorum, profesyonel bir madenci olarak. Biz içinden geçene kadar dayanabilecek mi?"

Konuşmaya başlamak birkaç defa için uğraştım. Aklımdan kötü düşünceler geçiyordu. *Seni kapı kapı dolaşan bir pazarlamacı gibi kenara attı. O bir Immari, en az Kane kadar yılan.* İçkimi kafaya dikip çoğunu içtim. Sonra elimden geldiğince düzgün konuşmaya çalıştım. "Nedenini öğrenmek istiyorum."

"Lütfen nezaketsiz davranmayalım, Bay Pierce."

"O bana âşık."

"Öyle olduğuna eminim. Savaşlar, duygusal zamanlardır. Ama savaş sona erecek ve duygular kaybolacak. Gerçek dünya öne çıkacak. Helena İngiltere'ye dönecek ve ona gerçekten istediği hayatı, zarafet ve nezaket dolu hayatı sunabilecek biriyle evlenecek. Dünyanın geri kalanının ne kadar ilkel olduğunu anlamadan, kıymetini takdir edemeyeceği bir hayat. Onu bekleyen şey işte bu. Ayarlamaları çoktan yaptım." Adam bacak bacak üstüne atıp konyağından bir yudum aldı. "Biliyor musun? Helena küçük bir kızken, arazimizde

dolaşan her yanı pire dolu, hastalıklı, yaralı ve hatta yarı ölü tüm hayvanları eve alırdı. Onlar tamamen iyileşene ya da ölene kadar asla pes etmezdi. İyilik dolu bir kalbi var. Ama büyüdü ve hayvanları kurtarmaya olan ilgisini tamamen kaybetti. Herkes böyle dönemlerden geçer, özellikle de genç kızlar. Şimdi, Cebelitarık'taki tünellerimizle ilgili görüşlerini dinleyeceğim."

"O tüneller veya aşağıda ne olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Orası tehlikeli bir maden ve orada çalışmayacağım. Benim *yapacağım* şey, izniniz olsun veya olmasın kızınızla evlenmek. Ben yaralı bir hayvan değilim ve o da artık küçük bir kız değil." İçkiyi cam masaya, neredeyse kıracak kadar sertçe bıraktığımda kahverengi sıvı her tarafa saçıldı. "İçki için teşekkürler." Oradan gitmek için ayağa kalktım ama o da kendi içkisini bırakıp kapıda yolumu kesti.

"Bir dakika. Ciddi olamazsın. Aşağıda ne olduğunu gördün. Böyle bir şeye arkanı mı döneceksin?"

"Beni kayıp şehirlerden çok daha fazla ilgilendiren bir şey buldum."

"Sana söyledim. Helena için çoktan bir eş buldum. Her şey ayarlandı. Bunu konuyu kapatalım. Kazıya gelince, sana ödeme yapabiliriz. Bu arada yeri gelmişken, benim kazıdaki rolüm bu. Ben cüzdanı kontrol ederim, yani Immari kasasını. Kane, keşifleri yürütüyor ve çok daha fazlasını. Eminim, bunu şimdiye kadar zaten anlamışsındır. Mallory, casuslarımızın komutanı. Craig'i küçümseme, bu işte oldukça iyidir. Öyleyse, bu işi kabul etmen neye mal olacak? Ücretini iki katına çıkartabiliriz. Haftada iki bin dolar. Birkaç ay içinde kendine istediğin gibi bir hayat kurabilirsin."

"O madende ne maaş verirseniz verin çalışmayacağım."

"Ama neden? Güvenlik yüzünden mi? Güvenliği istediğin gibi düzeltebilirsin; bundan eminim. Ordudaki yetkililer senin oldukça akıllı olduğunu söylediler bize. *En iyisi,* dediler."

"Kızınıza bir madende çalışmayacağımı söyledim. Ona söz verdim. Onu dul bırakmayacağım."

"Onun seninle evleneceğini varsayıyorsun. Benim iznim olmadan evlenmeyecektir." Lord Barton, derin bir nefes alıp tepkimi bekledi, beni köşeye sıkıştırdığına memnun görünüyordu.

"Onu hafife alıyorsunuz."

"Sen onu *abartıyorsun*. Ama eğer ücretin buysa onu alabilirsin ve haftada iki bin doları. Ama eğer kabul edersen, hemen şimdi, burada, kazının sonuna kadar madende çalışacağına söz vereceksin. Bunu yaptığında, hiç gecikmeden evlenmenize izin vereceğim."

"Orada gömülü şey her neyse, onun karşılığında kızınla evlenmeme izin mi vereceksin?"

"Tabii ki. Ben sorumluluk sahibi bir adamım. Belki bir gün sen de olursun. İnsan türünün kaderi söz konusu olduğunda kızımın geleceğinin ne önemi olabilir?"

Neredeyse kahkaha atacaktım ama ölümüne ciddi bir ifadeyle gözlerini bana dikmişti. Yüzümü ovuşturdum ve düşünmeye çalıştım. Adamın böyle bir pazarlık yapmasını beklemiyordum; hem de Cebelitarık'taki iş üzerinden. Bir hata yaptığımı biliyordum ama önümde başka bir seçenek göremiyordum. "Evliliğimiz için izninizi şimdi alacağım, kazıdan sonra değil."

Barton başını çevirdi. "Yapıya girmemiz ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum..."

"Haftalar, aylar, yıllar?"

"Aylar, sanırım. Bunu bilmenin bir yolu."

"İyi, iyi. İznimi aldın. Bu akşam duyuracağız ve eğer sen Cebelitarık'ta payına düşeni yapmazsan, onun dul kalmasını ben sağlayacağım."

85

Associated Press—Son Dakika İnternet Haber Bülteni

Amerika ve Batı Avrupa'daki birçok klinikten yeni grip salgını haberleri geliyor.

New York City (AP) // Amerika ve Batı Avrupa'daki hastanelerin acil üniteleri ve acil müdahale kliniklerinden yeni türde grip vakalarının ardı adına gelmeye devam ettiği bildirildi. Bu durumun, daha önce tanımlanamayan bir grip mikrobu salgının başlangıcı olabileceğine dair korkular artıyor.

86

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Kate, başını cumbanın ahşap duvarına yasladı ve batan güneşi durdurup olduğu yerde tutabilmeyi hayal ederek izledi. Gözucuyla baktığında David'in gözlerini ona diktiğini gördü. Günlüğü açtı ve adamın bir şey söylemesine izin vermeden okumaya başladı.

20 Aralık 1917

Faslı işçiler, etraflarına düşen kayalardan kendilerini korumaya çalışıyorlardı. Alan dumanla doluydu, hava bacasına geri çekildik. Bekleyip dinledik. Raylarda duran kamyona doluşup göreceğimiz ilk bela işaretinde –bu durumda yangın veya su– hava bacasından yukarı kaçmaya hazırdık.

Kanaryanın ilk çığlığı, sessizliği bozdu ve teker teker hepimiz derin nefes aldıktan sonra oynadığımız kumarın durumunu görmek için devasa odaya geri döndük.

Yakındık. Ama henüz varmamıştık.

"Sana söylemiştim, daha derine inmemiz gerekiyordu," dedi Rutger.

Onun hiçbir şey söylediğini hatırlamıyordum. Hatta onun tembel tembel oturup içine kimyasal patlayıcıları doldurmadan önce deliği bile incelemediğinden oldukça emindim. Daha yakından bakmak

için kazı sahasına giderken yanlarından geçtiği kanarya kafeslerine elini sürterek kuşları korkuttu.

"Kafeslere dokunma," dedim.

"Birkaç dakika daha erken kaçmak için onları metan gazı içinde boğulmaya bırakacaktın ve ben kafeslerine bile dokunamıyorum."

"O kuşlar hepimizin hayatını kurtarabilirdi. Kendi zevkin için onlara işkence etmene izin vermeyeceğim."

Rutger bana duyduğu öfkeyi Faslı ustabaşına boşalttı. Zavallı adama Fransızca bağırdı ve bir düzine işçi patlamadan çıkan molozları temizleye başdılar.

Sahayı gezmemden, bu garip odaya adımımı ilk atışımdan bu yana neredeyse dört ay geçmişti. Kazının ilk aylarında, önceden buldukları bölümün, yapının zeminindeki bir giriş tüneli olduğu ortaya çıkmıştı. Kapalı bir kapıya uzanıyordu ve sahip olduğu teknoloji, kırıp geçmek için hayal edebileceğimiz her yöntemin çok üzerindeydi. Ve her şeyi denedik: ateş, buz, patlayıcılar, kimyasallar. Hatta çalışma ekibindeki Berberiler, bir çeşit garip kabile ritüeli bile yaptılar; muhtemelen kendi güvenlikleri içindi. Ama o kapıdan geçemeyeceğimizin açıkça belli olması çok zaman almadı. Teorimiz, o kapının bir tür drenaj tüneli veya acil kaçış güzergâhı olarak yapıldığı ve kim bilir kaç bin yıldır kapalı olduğuydu.

Bir süre tartıştıktan sonra Immari Konseyi, yani Kane, Craig ve kayınpederim Lord Barton, yapının üst bölümlerine, metan ceplerinin bulunduğu alana doğru çıkmamıza karar vermişti. Bu bizi yavaşlatsa da son birkaç haftada, bir tür girişe yaklaştığımıza dair işaretler bulmaya başlamıştık. Yapının, çelikten bile sert bir metalden yapılmış ve vurulduğunda neredeyse hiç ses çıkarmayan dış yüzeyinde eğimli bir yere varmıştık. Bir hafta önce de merdivenleri bulduk.

Toz bulutu kalktığında daha fazla merdiven gördüm. Rutger, daha hızlı çalışmaları için adamlara bağırdı; bu şey herhangi bir yere gidiyormuş gibi.

Arkamdaki toz bulutunun ardından ayak sesleri duydum ve yardımcımın koştuğunu gördüm. "Bay Pierce. Eşiniz ofise geldi. Sizi arıyor."

"Rutger!" diye bağırdım. Genç adam bana döndü. "Kamyonu alıyorum. Ben dönene kadar hiçbir yeri patlatmayın."

"Patlatmayacakmışım, haydi oradan! Çok yakınız, Pierce." Patlayıcıların fünyelerinin bulunduğu çantayı alıp kamyona koştum. "Beni yüzeye götür," dedim yardımcıma.

Rutger, korkaklığımla ilgili arkamdan bir tirat attı.

Yüzeye çıkınca çabucak üstümü değiştirip ellerimi yıkadım. Ofise gidemeden önce depodaki telefon çaldı ve müdür dışarı çıktı. "Üzgünüm, Bay Pierce. Eşiniz gitti."

"Ona ne söylediler?"

"Üzgünüm, efendim. Bilmiyorum."

"Hasta mıydı? Hastaneye mi gidiyordu?"

Adam mahcup bir tavırla omuz silkti. "Ben... gerçekten üzgünüm, efendim, sormadım..."

Adam sözünü bitiremeden kapıdan çıkıp arabaya atladım. Hızla hastaneye gittim ama orada değildi, kimse onu görmemişti. Santral operatörü beni, hastaneden evimize yeni kurulan telefona bağladı. Telefon on kez çaldı. Operatör araya girdi. "Üzgünüm, efendim. Cevap veren yok."

"Bırakın çalsın. Ben beklerim."

Beş kere daha çaldı. Sonra üç kere daha ve sonunda kâhyamız Desmond telefonu açtı. "Pierce Konutu, Desmond konuşuyor."

"Desmond, Bayan Pierce orada mı?"

"Evet, efendim."

Bekledim. "Tamam, o zaman telefona ver," dedim, endişemi gizlemeye çalışmış ama başaramamıştım.

"Tabii, efendim!" dedi utanmış bir sesle. Telefona alışık değildi. Cevap vermesi muhtemelen o yüzden bu kadar uzun sürmüştü.

Üç dakika sonra Desmond geri geldi. "Hanımefendi kendi odasında, efendim. Myrtle'ı içeri gönderip ne olduğuna baktırayım mı?"

"Hayır. Ben hemen oraya geliyorum." Telefonu kapadım, hastaneden koşarak çıkıp arabaya atladım.

Yardımcıma daha hızlı kullanmasını söyledim. Cebelitarık sokaklarında, son hız yol alırken birkaç yük arabasını yoldan çıkmaya zorladık ve her virajı dönüşümüzde dükkân sahipleri ile turistlerin kaçışmalarına neden olduk.

Eve vardığımızda arabadan dışarı atladım, merdivenleri koşarak çıktım, kapıyı hızla açtım ve giriş salonuna fırtına gibi daldım. Acı, her bir adımda bacağımı adeta yumrukluyordu, epey terlemiştim ama direniyordum, korku devam etmemi sağlıyordu. Büyük merdivenlerden ikinci kata çıktım, en kestirme yoldan yatak odamıza koştum ve kapıyı çalmadan içeri girdim.

Helena arkasını dönüp beni görünce çok şaşırdığı aşikârdı. Ve benim görüntüme de şaşırmıştı; alnımdan ter damlıyordu, nefes nefeseydim ve yüzümde acı dolu bir ifade vardı. "Patrick?"

"Sen iyi misin?" dedim kalın battaniyeleri kenara itip yatağa, yanına otururken. Elimi onun şişmiş karnının üzerinde gezdirdim.

Yatakta dik oturuyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Tabii ki iyiyim, neden olmayayım ki?"

"Ofise gelmişsin... senin... bir problem olduğunu sandım..." Derin derin nefes alırken endişe vücudumdan akıp gidiyordu. Gözlerimle onu azarladım. "Doktor yatakta kalman gerektiğini söyledi."

Yastıklara geri gömülüyor. "Aylarca yatakta kalmayı bir de sen dene..."

Ne söylediğini fark ettiği anda gülümsedim.

"Özür dilerim ama hatırladığım kadarıyla, bu konuda sen de iyi değildin."

"Evet haklısın. Değildim. Üzgünüm, seni özledim, ne oldu?"

"Ne?"

"Ofise gelmişsin?"

"Ah, evet. Öğle yemeği için kaçabilecek misin diye bakmaya gelmiştim ama bana senin çoktan çıktığını söylediler."

"Evet. Bir problem çıktı... iskele ambarlarında." Helena'ya yüzüncü kez yalan söylüyordum. Hiç kolaylaşmıyor ama alternatifi çok daha kötüydü.

"Bir nakliyat patronu olmanın kötü yanları." Gülümsedi. "Pekâlâ, belki başka bir gün."

"Belki birkaç hafta içinde; öğle yemeğine çıkacak üç kişi olduğumuzda."

"Gerçekten üç kişi. Belki de dört kişi; o kadar büyük hisse-diyorum."

"Öyle görünmüyorsun."

"Sen muhteşem bir yalancısın," dedi.

Muhteşem yalancı, olduğum şeyin yarısını bile ifade etmiyordu.

Eğlencemiz yan odadan gelen gümbürtüyle kesildi. Başımı çevirdim.

"Misafir odası ile aşağıdaki küçük salonu ölçüyorlar," dedi Helena.

Bir odayı çoktan bebek odası olarak dekore etmiş, üç yatak odasını da çocuklar için genişletmiştik. Bize şehirde devasa bir konak almış, çalışanlar için ayrı bir müştemilat inşa ettirmiştim. Şu an ihtiyacımız olan başka bir şey hayal edemiyordum.

"Parke zeminli bir dans odası yaptırabileceğimizi düşündüm; ailemin evindeki gibi bir oda."

Her erkeğin sınırları vardır. Helena, eve ne yapmak istiyorsa yapabilirdi; konu bu değildi. "Ya eğer bir oğlumuz olursa?" diye sordum.

"Endişelenme." Elime hafifçe vuruyor. "İngiliz cemiyet danslarının anlamsız karışıklıkları için senin kuvvetli Amerikan oğlunun isteğine karşı çıkmayacağım. Ama bir kızımız olacak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"İçimde bir his var."

"O zaman bir dans odasına ihtiyacımız olacak," dedim gülümseyerek.

"Dans etmekten bahsetmişken, bugün kuryeyle bir davetiye geldi. Immari Yıllık Toplantısı ve Yılbaşı Balosu, bu sene Cebelitarık'ta düzenliyor. Oldukça büyük bir kutlama olacak. Annemi aradım. O ve babam gideceklermiş. Ben de gitmek istiyorum. Kendimi zorlamayacağım; seni temin ederim."

"Tabii ki. Gideriz."

87

Kate, günlüğü okumaya çalışırken gözlerini kıstı. Güneş, dağların ardında batarken kadının midesindeki korku artıyordu. David'e kaçamak bir bakış attı. Adamın yüz ifadesi neredeyse donuk, okunamaz bir haldeydi. Belki biraz kasvetliydi.

Milo elinde gaz lambasıyla, kadının zihnini okurcasına, ahşap zeminli geniş odaya girdi. Koku Kate'in hoşuna gitti; her nasılsa içini rahatlattı.

Milo, lambayı yatağın başucundaki masaya, ışığının günlüğü aydınlatabileceği bir yere koydu ve, "İyi akşamlar, Dr. Kate," dedi. David'in uyanık olduğunu görünce çocuğun yüzü aydınlandı. "Ve size de merhaba, Bay Ree..."

"Adım artık David Vale. Seni de tekrar görmek güzel, Milo. Boyun çok uzamış."

"Ve hepsi o kadar değil, Bay David. Milo, sizin İngilizce olarak bildiğiniz antik iletişim sanatını da öğrendi."

David kahkaha attı. "Ve iyi öğrenmiş. O zamanlar sana gerçekten verecekler mi yoksa kaldırıp atacaklar mı diye merak etmiştim, ders CD'lerini yani."

"Ah, benim esrarengiz yardımseverim, en sonunda kendini gösterdi!" Milo eğilerek bir kez daha selam verdi. "Dilinizle ilgili hediyeniz için size teşekkür ederim. Ve şimdi, izin verirseniz hediyenin karşılığını verebilir miyim? En azından kısmen," dedi ve kaşlarını esrarengiz bir şekilde kaldırarak ekledi, "akşam yemeğiyle birlikte."

"Lütfen," dedi Kate gülerek.

David gözlerini dikip pencereden dışarı baktı. Kalan incecik güneş dilimi de dağın ardında battı; bir sarkacın, ayaklı saatin yan

taraflarında gözden kayboluşu gibi. "İyice dinlenmen gerekiyor, Kate. Çok uzun bir yol yürüyeceksin."

"İşimiz bitince dinleneceğim. Okumak beni rahatlatıyor." Günlüğü tekrar açtı.

23 Aralık 1917

Toz dağılırken ortaya çıkanı görmek için kasıldım. Sonra gördüğüme inanamayarak gözlerimi kıstım. Daha fazla merdiven bulmuştuk ama başka bir şey daha vardı, merdivenler sağ tarafa doğru genişliyordu; metalde kesite benzeyen bir giriş vardı.

"Girdik!" diye bağırdı Rutger ve karanlığa, molozdan uçuşan tozlarına doğru koştu.

Onu yakalamaya çalıştım ama elimden kurtuldu. Bacağım günde bir, bazen iki hap alarak idare edebileceğim kadar iyileşmiş olsa da onu yakalamam mümkün değildi.

"Peşinden gitmemizi ister misiniz?" diye sordu Faslı ustabaşı.

"Hayır," dedim. Rutger'ı kurtarmak için onların birini bile feda etmezdim. "Bana o kuşlardan birini verin." Kanarya kafesini aldım, baretimin lambasını yaktım ve karanlık girişe doğru ilerledim.

Giriş kapısındaki çentiklerin, patlama ya da parçalanmadan kaynaklandığını çok belliydi. Ama bunu yapan biz değildik. Biz burayı sadece bulmuştuk; metal duvarlar yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeydi. Immari'nin ulaşmak için neredeyse altmış yıldır kazılar ve dalışlar yaptığı bu yapıya girerken, sonunda hayranlıktan kendimi kaybettim. İlk alan bir koridordu, üç metre genişliğinde ve dokuz metre uzunluğundaydı. İçinde nereden tarif etmeye başlayacağımı bile bilmediğim harikalar bulunan, yuvarlak bir odaya açılıyordu koridor. Dikkatimi çeken ilk şey duvardaki girintili bölüm ve yerden tavana kadar uzanan dört büyük cam hazneydi; devasa, dikdörtgen kapsüllere ya da baş aşağı duran çok uzun turşu kava-

nozlara benziyorlardı. Soluk beyaz bir ışık ve tabandan yükselen duman dışında boştular. Üzerlerinde iki hazne daha vardı. Biri hasar görmüştü sanırım. Camı kırılmıştı ve içinde duman yoktu. Onun yanındaki hazne... içinde bir şey vardı. Rutger, haznenin içindekini benimle aynı anda fark etti ve varlığımızı hissetmiş gibi görünen şeyin bulunduğu haznenin yanına koştu. Biz yaklaşırken duman dağıldı ve tıpkı açılan bir perde gibi haznenin içindekini gözler önüne serdi.

Bu bir adamdı. Hayır, bir maymun. Ya da ikisi arası bir şey.

Rutger ilk kez yüzünde kibir ya da aşağılama dışında bir ifadeyle bana baktı. Şaşkın, belki de korkmuş görünüyordu. Ben kesinlikle korkuyordum.

Elimi omzuna koyup gözlerimle odayı taramaya devam ettim. "Hiçbir şeye dokunma, Rutger."

88

24 Aralık 1917

Helena, elbisesi içinde parıldıyordu. Terzinin elbiseyi tamamlaması tüm hafta sürmüş ve bana küçük bir servete mal olmuştu ama beklediğimiz zamana ve harcadığım her bir kuruşa değmişti. Işık saçıyordu. Kendine dikkat edeceği ve ağırdan alacağına dair sözünü her ikimiz de unutup dans ettik. Ona hayır diyemedim. Ben genelde hareketsiz duruyordum ama acı dayanılabilir boyuttaydı; belki de hayatlarımızda ilk kez, dans pistinde birbirimize denktik. Müzik yavaşlayıp başını omzuma yaslaadığında cam haznedeki maymun adamı unuttum. Batı Cephesi'ndeki tünel patladığından bu yana ilk kez dünya tekrar normal bir yer gibi geliyordu.

Tıpkı haznedeki duman gibi her şey bir anda kayboldu. Müzik durdu ve Lord Barton konuşmaya başladı, kadehini bana kaldırdı. Immari Gemicilik'in yeni müdürüne, kızının kocasına ve bir savaş kahramanına. Modern çağın Lazarus'u olup ölümden geri dönüşümle ilgili bir espri yaptı. Salonda kahkahalar atıldı. Gülümsedim. Helena bana daha sıkı sarıldı. Sonunda Barton konuşmasını bitirdiğinde balodaki eğlence düşkünü insanlar, şampanyalarını bir dikişte içip başlarıyla beni selamladılar. Hafifçe eğilerek saçma bir selam verdim ve Helena'ya masamıza kadar eşlik ettim.

O anda sebebini anlayamadığım bir nedenden babamı son görüşümü düşündüm; savaşa gönderilmemden önceki günü. O gece bir denizci kadar sarhoş olmuş, kontrolünü kaybetmişti; onu öyle gördüğüm ilk, son, tek gündü. O gece, bana çocukluğunu

anlatmıştı ve onu anlamıştım ya da anladığımı düşünmüştüm. Bir adamı aslında ne kadar anlayabilirdiniz ki?

Batı Virginia'da, Charleston şehir merkezindeki mütevazı bir evde, babam için çalışan insanlarla yan yana yaşardık. Onun dengi insanlar, diğer iş sahipleri, tüccarlar ve bankacılar, şehrin öteki tarafında yaşarlardı ve babam böyle olmasından memnundu.

Bir yandan konuşur bir yandan da ağzından tükürükler saçarken oturma odasında gezindi. Taba rengi, yepyeni ABD ordu üniforması içinde oturuyordum, yakamda teğmen olduğumu gösteren tek bir pirinç çubuk vardı.

"Orduya katılan, tanıdığım başka bir adam kadar sersem görünüyorsun. Koşarak kulübeye geri döndüğünden, mutluluktan sarhoş olmuş gibi görünüyordu. Mektubu bizzat Kral'ın kendisi yazmış gibi havada salladı. Bize okudu ama hiçbir şey anlamadım. Amerika'ya taşınıyorduk, Virginia diye bir yere. Eyaletler arası savaş başlayalı yaklaşık iki yıl olmuştu. Başlangıç tarihini tam olarak hatırlayamıyorum ama o sıralarda savaş oldukça kanlı bir hal almıştı. Her iki tarafın daha fazla adama, kıyma makinesinden geçecek daha fazla bedene ihtiyacı vardı. Ama yeteri kadar zenginseniz, savaşa gitmek zorunda değildiniz. Yerinize savaşacak birini yollamanız yeterliydi. Güneyli, zengin bir çiftlik sahibi, onun yerine savaşa gitmesi için büyükbabanı kiraladı. Sadece parası olduğu için savaşta onun yerine ölecek birini kiralama fikri nasıl? Bu defa mecburi askere alımlara başlandığında, senatonun, kimsenin kendi yerine başka birini yollayamama kararı çıkarmasını sağlayacağım."

"Mecburi asker alımı yapmaları gerekmeyecek. Binlerce cesur insan savaşa gitmek için gönüllü olacak."

Kahkaha attı ve kendine bir kadeh daha doldurdu. "*Binlerce cesur adam.* Tren vagonu dolusu aptal savaşa gidiyorlar çünkü bunun onurlu bir tarafı olduğunu düşünüyorlar ya da şöhret ve macera peşindeler. Savaşın bedelini, ödeyecekleri bedeli bilmiyorlar." Başını iki yana salladı ve içkisini neredeyse bir dikişte bitirdi. "Savaşta olanlar yakında duyulacak ve zorunlu askere alımlara başlamak

zorunda kalacaklar, tıpkı eyalet iç savaşlarında olduğu gibi. Onlar da başlangıçta zorunlu askerlik uygulamamıştı. Bu söylediğim savaş başladıktan yıllar sonra oldu ve zengin insanlar, kendi yerlerine fakir insanları askere göndermeye başladılar. Ama eğer Kanada sınırında yaşıyorsan haberler yavaş yayılıyordu; özellikle de şehirden uzakta yaşayan bir oduncuysan. Virginia'ya vardığımızda o zengin çiftlik sahibi çoktan başka bir yedek kiralamıştı, büyükbabandan haber alamadığını söyledi. Tanrı korusun, savaşa *kendi gitmek* zorunda kalmaktan korkmuştu. Ancak biz artık Virginia'daydık ve o bir servet yapmak için mücadele etmeye kararlıydı, bin dolarlık bir servet, yedekler için ödenen para bu kadardı ve bin dolar gerçek bir servetti; tabii alacak kadar yaşayabilirsen. O da yaşayamadı. Yedek göndermesi gereken başka bir çiftlik sahibi buldu, o sefil gri üniformayı giydi ve onun içinde öldü. Güney kaybettiğinde, o zengin cemiyet çöktü ve büyükbabanıza ödeme olarak vaat edilen o büyük toprak parçasını, kuzeyli bir fırsatçı ilçe mahkeme salonunun merdivenlerinde yok pahasına satın aldı." Babam sonunda oturdu, kadehi boşalmıştı.

"Ama Yeniden Yapılanmayla ilgili korkunç şeylerin en önemsiziydi bu. İşgalci birlik askerleri bizi evimizden, yuvamızdan atarken, tek erkek kardeşimin tifodan ölümünü izledim. Yuva dediysem de, çiftliğin birinde yıkık dökük bir kulübeydi. Çiftliğin yeni sahibi bizi kovdu ama annem onunla bir anlaşma yaptı; eğer kalmamıza izin verirse tarlalarda çalışacaktı. Ve öyle yaptı. Ölene kadar o tarlalarda çalıştı. Çiftlikten ayrılıp Batı Virginia'ya gittiğimde on iki yaşındaydım. Madenlerde iş bulmak zordu ama genç erkeklere ihtiyaçları vardı; ne kadar küçük olursa o kadar iyiydi; daracık tünellerde emekleyerek ilerlemesi gerekiyordu. Yani savaşın bedeli budur. Artık biliyorsun. En azından senin bir ailen yok. Ama bunları beklemelisin; ölümü ve sefaleti. Eğer sana karşı neden hep bu kadar sert, bu kadar eli sıkı ve bu kadar zorlayıcı davrandığımı merak ediyorsan nedeni budur. Hayat zor, herkes için ama eğer aptal veya zayıf biri olursan dünyada

cehennemi yaşarsın. Sen ikisi de değilsin, böyle olmamanın sebebi benim ve sen de karşılığını bu şekilde ödüyorsun."

"Bu farklı bir savaş..."

"Savaşların hepsi aynıdır. Sadece ölenlerin isimleri değişir. Aslında her zaman tek bir amacı vardır: ganimeti hangi zengin grubun paylaşacağını belirlemek. Buna 'Dünya Savaşı' diyorlar; akıllı bir pazarlama. Aslında bu Avrupa İç Savaşı; tek soru, her şey sona erdiğinde kıtayı hangi Kral ve Kraliçelerin paylaşacağı. Amerika'nın orada hiçbir işi yok, bu yüzden savaşa girmeye karşı oy verdim. Avrupalılar *bizim* iç savaşımıza katılmayarak akıllılık ettiler; insan bizim de aynısını yapacağımızı bekliyor. Aslında tüm bu olay, asil aileler arasındaki bir aile içi anlaşmazlık; savaşanların hepsi birbirleriyle kuzen."

"Ve onlar *bizim* de kuzenlerimiz. Anavatanımız, köşeye sıkıştırılmış durumda. Eğer biz yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya olsaydık onlar da bizim yardımımıza koşardı."

"Onlara hiçbir borcumuz yok. Amerika bizim. Bu toprakların bedelini kanımızla, alınterimizle ve gözyaşlarımızla ödedik, yani gerçekten önemli olan tek para birimiyle."

"Madencilere çok ihtiyaçları var. Tünel savaşı, savaşın daha erken bitmesini sağlayabilir. Benim evde kalmamı mı tercih ederdin? Pek çok hayat kurtarabilirim."

"Hayat falan kurtaramazsın." Söylediklerimden nefret etmiş gibi görünüyordu. "Sana anlattıklarımın tek kelimesini bile anlamadın, değil mi? Defol git buradan. Ve eğer savaştan dönmeyi başaracak olsan bile buraya geri dönme. Ama sana verdiğim her şeyin karşılığında bana bir iyilik yap. Başka bir adamın savaşı içinde olduğunu anladığında orayı terk et. Ve o üniformayı sırtından çıkarana kadar bir aile kurma. Büyükbaban kadar gaddar ve açgözlü olma. Virginia'daki o çiftliğe ulaşana kadar paramparça olmuş Kuzey topraklarını yürüyerek geçtik. Büyükbaban nasıl bir işe girdiğini biliyordu ama yine de koşarak gitti. Savaşı kendi gözlerinle gördü-

günde anlattıklarımı anlayacaksın. O halde, bugün yaptığından daha iyi tercihler yap." Odadan çıktı ve onu bir daha görmedim.

Bu anının içinde öylesine kaybolmuştum ki yanımdan geçen, kendini tanıtan ve Helena'nın karnına dokunan insan sürülerini hayal meyal görüyordum. Orada devlet davetindeki kraliyet çifti gibi oturuyorduk. Baloda, yeni keşfettiğimiz odayı incelemek üzere şehre geldikleri çok belli olan düzinelerce bilim insanı vardı. Denizaşırı Immari bölümlerinin müdürleriyle tanıştım. Organizasyon olağanüstü büyüktü. Konrad Kane yanımıza geldi. Kolları ve bacakları kaskatı, sırtı dümdüz ve eğilmez duruyordu; sanki içinde görünmez bir sondaj aleti çalışır gibi. Yanındaki kadını tanıttı. Kadının sıcak bir gülümsemesi vardı, kibar konuşuyordu, beni hazırlıksız yakaladı. Sert tavrım yüzünden biraz utandım. Ufak bir çocuk, koşarak kadının arkasından çıkıp Helena'nın kucağına atlayarak karnına vurdu. Onu kolundan yakalayıp, sertçe çektim ve tekrar yere bıraktım. Konrad, gözlerini üzerime dikti ancak annesi, kollarını çocuğa dolayarak onu uyardı. "Dikkat et, Dieter. Helena hamile."

Helena sandalyesinde doğrulup çocuğa uzandı. "Sorun yok. Elini ver, Dieter." Çocuğun kolunu tutup onu kendine çekti ve elini karnının üzerine koydu. "Onu hissediyor musun?" Çocuk, başını kaldırıp Helena'ya baktı ve başıyla onayladı. Helena, ona gülümsedi. "Annenin karnında olduğun zamanı, doğduğun günü hatırlıyorum."

Lord Barton, Konrad'la arama girdi. "Zamanı geldi." Kadına ve elini, Helena'nın karnındaki bebeğin üzerinde gezdiren çocuğa baktı. "Bize müsaade, hanımlar."

Salondan çıktık ve Barton, bizi büyük bir konferans salonuna götürdü.

Kıyametin diğer havarileri salonda bizi bekliyordu: Rutger, Mallory Craig ve başka adamlardan oluşan bir heyetti; çoğunlukla bilim insanları ve araştırmacılardan. Tanışma faslı hızlıca tamamlandı. Bu adamların, benden o kadar etkilenmedikleri belliydi. Salgın bir

hastalığı tedavi etmişiz gibi abartılı bir şekilde, herkes bir kez daha birbirini kutladıktan sonra işe koyulduk.

"Ne zaman devam edeceğiz, ne zaman merdivenlerden çıkacağız?" diye sordu Konrad.

Ne söylemek istediğimi biliyordum ama merakıma yenik düştüm. "Bulduğumuz odadaki cihazlar nedir?"

Bilim insanlarından biri, "Onları hâlâ inceliyoruz. Bir tür geçişi bekleme odası," dedi.

O kadarını ben de tahmin etmiştim ama bunu bir bilim insanından duymak kulağa daha az çılgınca geliyordu. "Yani oda bir tür laboratuvar mı?"

Bilim insanı başıyla onayladı. "Evet. Yapının bir tüm bilim binası olduğunu düşünüyoruz, muhtemelen tek bir devasa laboratuvar."

"Ya bir yapı değilse?"

Bilim insanının kafası karışmış gibi görünüyordu. "Başka ne olabilir?"

"Bir gemi," dedim.

Barton kahkaha atarken son derece neşeli konuşuyordu. "Bu biraz abartılı oldu, Patty. Neden sen kazı işlerine odaklanmıyorsun ve bilimsel konuları bu adamlara bırakmıyorsun?" Başıyla, bilim insanlarını selamladı. "Seni temin ederim, bu konuda senden daha iyiler. Şimdi... Rutger, merdivenlerin üstündeki gaz ve su için endişelendiğini söyledi bize. Planın nedir?"

Bastırdım. "Yapının içindeki duvarlar. Bir geminin bölme duvarlarına benziyor."

Bilim insanlarının lideri bir an tereddüt etse de sonra konuşmaya katıldı. "Evet, benziyorlar. Ama çok kalınlar, neredeyse bir buçuk metre kadar. Hiçbir geminin o kadar kalın duvarlara ihtiyacı olmaz ve öyle bir gemi yüzemez. Bir gemi olmak için fazla büyük. Bu bir şehir; bundan oldukça eminiz. Ve bir de merdivenler konusu var. Gemi üzerine merdiven yapmak oldukça garip olurdu."

Barton elini kaldırdı. "İçeri girdiğimizde tüm bu gizemleri çözeceğiz. Bize tahmini bir zaman verebilir misin, Pierce?"

"Veremem."

"Neden?"

Kısa bir an için aklım Batı Virginia'daki o geceye gitti, sonra tekrar odaya döndüm. Karşımdaki Immari Konseyi'ne ve bilim insanlarına baktım. "Çünkü benim kazıyla işim bitti. Başka birini bulun," dedim.

"Şimdi bana iyi bak, çocuğum. Burası canın istediği zaman katılacağın, aidatlar fazla gelmeye başladığında ayrılabileceğin, rastgele bir kulüp değil. İşi bitireceksin ve sözünü tutacaksın," dedi Lord Barton.

"Sizi içeri sokacağımı söyledim ve söylediğimi yaptım. Bu benim savaşım değil. Artık bir ailem var."

Barton, bağırmak için ayağa kalktı ancak Kane, adamın kolundan yakaladı ve ilk kez konuştu. "Savaş. İlginç bir kelime seçimi. Söyleyin bana, Bay Pierce, son cam hazne hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum ve umursamıyorum."

"Umursamalısınız," dedi Kane. "O bir insan değil ve şimdiye kadar bulduğumuz hiçbir iskelete benzemiyor." Tepkimi görmek için bekledi. "İzin verin, sizin için noktaları birbirlerine bağlayayım çünkü ya siz bunu yapamıyorsunuz ya da yapmaya isteğiniz yok. Birileri bu yapıyı inşa etti, hem de gezegen üzerindeki en gelişmiş teknolojiyle. Ve bunu binlerce yıl önce yaptılar; belki de yüzbinlerce yıl önce. Maymun adamın kaç bin yıldır orada olduğunu kim bilebilir? Öylece bekliyor."

"Neyi bekliyor?"

"Bilmiyoruz ama sizi temin ederim ki o ve bu yapıyı inşa eden diğer insanlar uyandıklarında, bu dünyadaki insan türünün sonu gelecek. Yani sizin savaşınız olmadığını söylüyorsunuz ama aslında öyle. Bu savaştan kaçamazsınız. Kolayca uzak durmanız ya da başka yere taşınmanız mümkün değil çünkü bu düşman bizi dünyanın en ücra köşelerine kadar kovalayacak ve yok edecek."

"Düşman olduklarını varsayıyorsunuz. Çünkü siz düşmanlığı besliyorsunuz. Yok etmek, savaş ve güç, tüm düşüncelerinize hükmediyor ve onların da sizin gibi olmasını bekliyorsunuz."

"Kesin olarak emin olduğumuz tek bir konu var: o *şey*, bir tür insan. Benim varsayımlarım mantıklı ve uygulanabilir. Onları öldürmek, hayatta kalmamızı garanti altına alır. Dost edinmek, bu garantiyi sağlamaz."

Söylediklerini düşündüm, itiraf etmeye utansam da mantıklı gelmişti.

Kane içimdeki çelişkiyi hissetmiş görünüyordu. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Pierce. Onlar bizden daha akıllı, çok ama çok daha akıllı. Yaşamamıza, en azından bir bölümümüzün yaşamasına izin verseler bile onlar için evcil hayvan olacağız. Belki bizi itaatkâr ve canayakın olmamız için yetiştirecekler. Dillere destan kamp ateşlerinin yanında bizi besleyecek, saldırgan veya dikbaşlı olanlarımızı eleyecekler; tıpkı binlerce yıl önce vahşi köpekleri bugünün köpeklerine dönüştürürken bizim yaptığımız gibi. Belki de tüm bunlar çoktan olmaya başladı ve farkında bile değiliz. Belki de bizi o kadar sevimli bulmayacaklar. Onların köleleri olabiliriz. Sanırım, bu fikre aşinasın. Daha gelişmiş teknolojiye sahip bir grup vahşi ama akıllı insan, onlardan daha az gelişmiş olanları boyunduruğu altına alıyor. Ama bu sefer sonsuza kadar sürecek; asla daha fazla gelişemeyecek, evrim geçiremeyeceğiz. Bunu bir düşün. Ama bu kaderi değiştirmek bizim elimizde. İçeriye girmek ve onları uykularında öldürmek acımasızca görünüyor ama diğer seçenekleri düşün. Tarih gerçekleri öğrendiğinde, kahramanlar gibi anılacağız. İnsanın ırkının kurtarıcıları olacağız, onları azat eden..."

"Hayır. Bundan sonra ne olacaksa bensiz olacak." Helena'nın yüzünü, çocuğumuzu kucağında tuttuğu, bir göl kenarında yaşlandığımız, yazları torunlarımıza balık tutmayı öğrettiğimiz resmi aklımdan çıkartamıyordum. Immari'nin planında bir değişiklik yaratamazdım. Başka bir madenci bulabilirlerdi. Belki, bu onları birkaç ay geciktirirdi ama orada, aşağıdaki şey her neyse bekleyecekti.

Ayağa kalkıp Kane ile Barton'a uzun uzun baktım. "Beyler, izninizi istemek zorundayım. Karım hamile, onu eve götürmeliyim." Barton'a odaklandım. "İlk çocuğumuzu bekliyoruz. Size projenizde başarılar dilerim. Bildiğiniz gibi ben bir askerim. Ve askerler, en az savaşabildikleri kadar iyi sır saklarlar. Ama umarım benim savaş günlerim geride kalmıştır."

David yatağında doğruldu. "Ne yaptıklarını biliyorum."

"Kimin?"

"Immari'nin. Toba Protokolü'nün. Mantıklı gelmeye başladı. Bir ordu kuruyorlar. Her iddiasına varım. İnsanlığın, gelişmiş bir düşmanla karşı karşıya olduğuna inanıyorlar. Toba Protokolü, toplam nüfusu azaltmak, genetik bir şişe ağzı yaratmak ve ikinci Büyük İleri Sıçrama başlatmak için; tüm bunları süper askerlerden oluşan bir ırk, Cebelitarık'taki o şey her neyse, onunla savaşacak gelişmiş insanlar yaratmak için yapıyorlar."

"Belki. Başka bir şey daha var. Çin'de bir cihaz vardı. Sanırım bu işle bir ilgisi var," dedi Kate.

David'e Çin'deki deneyi, erimeden ve sonra patlamadan önce denekleri katleden çan şeklindeki cihazı anlattı.

Konuşmasını bitirdiğinde David başıyla onayladı. "Sanırım onun ne olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet. Sanırım. Okumaya devam et."

89

18 Ocak 1918

Kâhya çalışma odama hızla daldığında aklıma gelen ilk şey Helena oldu: Suyu geldi... Ya da düştü veya..."

"Bay Pierce, ofisinizden sizi arıyorlar. Önemli ve acil olduğunu söylüyorlar. Depo içindeki iskelelerle ilgiliymiş."

Kâhyanın odasına gidip telefonu aldım. Ben tek kelime söyleyemeden, Mallory Craig konuşmaya başladı. "Patrick. Bir kaza oldu. Rutger, seni aramalarına izin vermedi ama bence bilmen gerekiyor. Çok ileri gitti. Çok derine, çok hızlı indi. Faslı işçilerin bir bölümü mahsur kaldı, söylediklerine göre..."

Sözlerini bitiremeden ayağa fırlayıp kapıdan çıktım. Depoya kadar arabamı kendim kullandıktan sonra kamyona, eski yardımcımın yanına atladım. Rutger'ın, bana tünelleri gösterdiği ilk gün kullandığı kadar dikkatsiz ve hızlı gidiyorduk. Aptal herif, sonunda yapacağını yapmıştı; odayı çaprazlamasına kesen yaklaşık bir düzine ışık huzmesi vardı; madencilerin baretlerinin ışıkları. Bir adam, ustabaşı, beni kolumdan yakaladı. "Rutger, sizin için telde, Bay Pierce."

"Telefonda," diye düzelttim karanlık odada ne yapacağımı bilmez dolanırken. Durdum. Alnımda su var. Ter mi bu? Hayır, bir damla daha düştü alnıma. Tavandan damlıyordu.

Telefonu aldım. "Rutger, bir kaza olduğunu söylediler, neredesiniz?"

"Güvenli bir yerde."

"Oyun oynama. Kaza nerede oldu?"

"Ah, sen doğru yerdesin." Rutger'ın sesi neşeli ve kendinden emindi. Durumdan memnun görünüyordu.

Odaya bir göz attım. Madenciler boş boş dolanıyorlardı, kafaları karışıktı. Neden ışıklar açık değildi? Telefonu masaya bırakıp elektrik panosuna yürüdüm. Yeni bir kablo bağlanmıştı. Baretimin ışığını kabloya tuttum ve oda boyunca takip ettim. Duvardan yukarı çıkıyordu... tavana ve oradan da merdivenlere doğru... "Herkes dışarı!" diye bağırdım. Engebeli zeminde odanın diğer tarafına ulaşmaya çalıştım. Çalışanları bir araya toplamaya uğraştım ama gölge ve baret ışıklarından oluşan dalgalı denizde, birbirlerine takılıp düşüyorlardı.

Başımızın üzerinde büyük bir patlama oldu ve kayalar düştü. Toz ve moloz bulutu, tüm odayı kapladı; tıpkı Batı Cephesi'ndeki tünellerde olduğu gibi. Onları kurtaramadım. Ayağım takıldı ve geriye, tünele düştüm; laboratuvarın koridoruna. Moloz dumanı peşimden geldi ve bir kaya düşüp girişi kapadı. Çığlıklar öylece, bir anda kesildi; kapanan bir kapı gibi. Cam haznelerdeki yumuşak beyaz ışık ve duman dışında zifiri karanlığın içindeydim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama açtım. Çok aç. Baretimin ışığı, uzun süre önce sönmüştü ve hâlâ karanlıkta oturuyordum, sırtımı duvara yaslamış düşünüyordum. Helena, endişenden çıldırmış olmalıydı. En sonunda sırrımı öğrenecek miydi? Beni affedecek miydi? Tüm ihtimaller tek bir sonuca varıyordu, buradan çıkacaktım.

Kayanın diğer tarafından ayak sesleri duydum. Ve insan sesleri. Her ikisi de boğuk geliyordu ancak kayaların arasında ne konuştuklarını anlayabileceğim kadar boşluk vardı.

"HEEEEEEYYYY!"

Kelimelerimi dikkatli seçmeliydim. "Telefonu açın ve Lord Barton'ı arayın. Ona, Patrick Pierce'ın tünellerde mahsur kaldığını söyleyin."

Kahkaha duydum. Rutger. "Gerçekten hayatta kalma konusunda uzmansın, Pierce. Hakkını vermem lazım. Ve olağanüstü bir madencisin ama konu insanlar olunca, en az bu yapının duvarları kadar kalın kafalısın."

"Beni öldürdüğün için Barton senin kafanı koparacak."

"Barton mı? Sence emri veren kimdi? Sence kendi başıma seni bu şekilde devirebilir miydim? Eğer öyle olsaydı, senden çok uzun süre önce kurtulurdum. Hayır. Barton ve babam, biz doğmadan çok uzun süre önce Helena ile benim evlenmemize karar vermişlerdi. Ama Helena istekli değildi. Belki de savaş çıktığında, ilk trene atlayıp Cebelitarık'a gitme nedeni buydu. Ama her ne olursa olsun kaderimizden kaçamayız. Beni de buraya getiren şey kazı oldu ve o metan kaçakları bütün ekibi öldürene kadar hayatım neredeyse yoluna girmek üzereydi. Ama sonra sen çıkageldin. Barton bir anlaşma yaptı ama babama, anlaşmanın sonradan iptal edileceği sözünü verdi. Hamilelik bardağı taşıran son damla oldu ama merak etme. Helena'yı teselli etmek için yanında olacağım. Birbirimizi çok uzun yıllardır tanıyoruz."

"Buradan çıkacağım, Rutger. Ve çıktığımda, seni öldüreceğim. Beni anladın mı?"

"Sessiz ol, Patty. Burada çalışan insanlar var." Koridorun, kayayla kapanan girişinden uzaklaştı. Almanca bir şeyler bağırdı ve odanın her yanından gelen ayak seslerini duydum.

Sonraki birkaç saat, ne kadar geçtiğini bilmiyorum, esrarengiz laboratuvarın altını üstüne getirdim. Kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Tüm kapılar kapalıydı. Burası benim mezarım olacaktı. Dışarı çıkmanın bir yolu olmalıydı. Sonunda oturup gözlerimi duvarlara diktim ve bekledim. Duvarların cam gibi parlayarak haznelerden gelen ışığın bir bölümünü yansıtışlarını izledim ama tamamen

yansıtmıyorlardı. Donuk bir yansımaydı; cilalı çelik yüzeylerdeki yansımalara benziyordu.

Ara sıra üzerimden gelen sonda sesini ve kayalara inen kazmaların gürültüsünü duyuyordum. İşi bitirmeye çalışıyorlardı. Merdivenlerin tepesine yaklaşmış olmalılardı. Aniden ses kesildi ve bir bağırış duydum. "*Wasser! Wasser.*" Bir yere çarpmış olmalılardı. Sonra büyük bir gümbürtü duyuldu. Düşen bir kayanın sesi olduğu şüphesizdi.

Girişe doğru koşup dinledim. Çığlıklar ve çağlayan su sesi. Başka bir şey daha vardı. Bir davul sesi. Ya da dalga dalga gelen bir titreşim. Ses her saniye yükseliyordu. Çığlıklar giderek artıyordu. Adamlar kaçışıyordu. Kamyon çalıştı ve basıp gitti.

İleri uzandım ama başka bir şey duyamadım. Laboratuvara açılan bir kapı olmalıydı. Duvarlara vurdum ama hiçbir işe yaramadı. Artık laboratuvara su dolmaya başlamıştı; birkaç dakika içinde boyumu geçecekti.

Dört hazneden biri açıktı, cam olanı. Başka bir seçeneğim kalmamıştı? Suyun içinde ilerledim ve kendimi hazneye attım. Etrafımı duman sardı ve kapı kapandı.

90

Kar Kampı Alfa
6'ıncı Sondaj Sahası
Doğu Antarktika

Robert Hunt, prefabrik evinde oturmuş, bir fincan sıcak kahveyle ellerini ısıtıyordu. Son sondaj sahasında atlattıkları felakete yakın olaydan sonra iki bin yüz metreye ulaştıkları için durumdan memnundu. Hava veya su boşluğuna ya da çökelti tabakasına rastlamadılar. Belki sıradaki sondaj alanı, ilk dört alan gibi olurdu ve buzdan başka bir şeyle karşılaşmazlardı. Kahvesinden bir yudum aldı ve son sahadaki sondajda neyin farklı gitmiş olabileceğini düşündü.

Evinin kapısı ardından çok tiz bir ses geldi; sıfır veya sıfıra yakın bir dirençle karşılaşan sonda matkabının boşa dönme sesiydi.

Dışarı koştu, operatörle göz göze geldi ve elini kesme işareti yaparak boğazından geçirdi. İleri atlayıp kapatma düğmesine bastı. Tanrı'ya şükürler olsun öğreniyordu.

Robert hızlı adımlarla platforma ilerledi. Teknisyen ona döndü ve, "Ters çalıştırıp dışarı çekmeli miyiz?" dedi.

"Hayır." Robert derinliği kontrol etti. 2,227 metre yazıyordu. "Sondayı alçaltın. Cebin derinliğini görelim."

Operatör sondayı indirdi ve Robert, derinlik göstergesinin artışını izledi. 2,255... 2,270... 2,285... 2,300... 2,315. Sonda 2,323 metrede durdu.

Robert'in zihninde olasılıklar uçuşuyordu. Buzun neredeyse iki bin üç yüz metre altında bir mağara. Yer yüzeyinin üzerindeki bir şey olabilirdi. Ama ne? Bir mağara mı? Yoksa bir oyuk mu? Her

neyse doksan metre uzunluğundaydı. Tavanı, tabanından en az bir futbol sahası kadar yukarıdaydı. Yerçekimi kanunları bu şekilde işlemezdi. İki bin üç yüz metre kalınlığındaki bir buz plakasının ağırlığını ne taşıyabilirdi?

Teknisyen, Robert'a döndü ve "Sondaja başlayalım mı?" diye sordu.

Derin düşüncelere dalmış olan Robert elini kontrollerin üzerinde gezdirdi ve "Hayır. Şey, hayır. Hiçbir şey yapmayın. Haber vermem lazım," diye mırıldandı.

Prefabriğe döndü ve telsizini açtı. "Ödül, burası Kar Kralı. Durum güncellemesi yapacağım."

Birkaç saniye geçtikten sonra telsiz cızırdadı ve cevap geldi: "Devam et, Kar Kralı."

"İki-iki-iki-yedi metrede bir oyuğa rastladık. İki-üç-iki-üç metrede son buluyor; tekrarlıyorum iki-üç-iki-üç metre. Talimat bekliyorum. Tamam."

"Beklemede kal, Kar Kralı."

Robert, bir fincan daha kahve hazırlamaya koyuldu. Muhtemelen ekibinin de biraz kahveye ihtiyacı vardı.

"Kar Kralı, sondanın durumu nedir? Tamam."

"Ödül, sonda hâlâ delikte. Maksimum derinlikte, tamam."

"Anlaşıldı, Kar Kralı. Talimatlar şöyle: Sondayı çıkarın, sahayı kapatın ve yedinci alana devam edin. GPS koordinatları için beklemede kalın."

Daha önce olduğu gibi koordinatları yazdı ve yerel unsurlarla her türlü temastan kaçınılması için yapılan uyarının bitmesini bekledi. GPS koordinatlarını yazdığı kâğıdı katlayıp cebine koydu. Sonra ayağa kalktı, iki fincan taze kahve alıp prefabrikten çıktı.

Sondayı ters çalıştırarak dışarı çıkardılar ve sahada gerekli hazırlıkları kolayca yaptılar. Üç adam verimli, neredeyse mekanik bir düzende, sessizce çalıştılar. Havadan bakıldığında, bir rayın etrafında koşuşturan, sandıkları yerden kaldıran ve üst üste istifleyen, küçük eşyaları gizlemek için üzerlerine kocaman beyaz şemsiyeler açan ve

tüm sahayı örtecekleri devasa beyaz muşambayı tutturacakları beyaz demir direkleri kara saplayan oyuncak kurşun askerlerin Eskimo modelleri gibi görünüyor olmalıydılar. İşlerini bitirdiklerinde iki teknisyen kar araçlarına binip Robert'ın öne geçerek yolu göstermesini beklediler.

Robert, içinde kameraların bulunduğu plastik sandığa dayanıp sondaj sahasına baktı. İki milyon dolar, oldukça büyük bir paraydı.

İki teknisyen dönüp ona baktılar. Araçlarını çalıştırmışlardı ama teknisyenlerden biri motoru kapadı.

Robert sandığın üzerindeki karı biraz temizleyip bir sürgüyü açtı. Telsizden gelen cızırtı onu korkuttu. "Kar Kralı, burası Ödül. DURUM RAPORU."

Robert telsizin mandalına basarken bir an tereddüt etti. "Ödül, burası Kar Kralı." Adamlarına baktı. "Şu anda sahadan ayrılıyoruz."

Telsizin mandalını kapadı, bir an öylece durdu. Olanlarda bir yanlışlık hissediyordu. Telsizle sınırlı iletişim, bütün bu gizlilik... Ama ne biliyordu ki? Sondaj yapması için para ödenmişti. Belki de yanlış bir şey yapmıyorlardı. Sadece basının buradaki işlerini tüm dünyaya duyurmasını istemiyorlardı. Bunun yanlış bir tarafı yoktu. Meraklı olduğun için kovulmak saçmalık olurdu. O kadar aptal değildi. Kendini oğluyla konuşurken hayal etti. "Özür dilerim, üniversite eğitimin beklemek zorunda kalacak. Şu an o kadar para ödemeye gücüm yetmiyor; evet, ödeyebilirdim ama o esrarengizliğe dayanamadım."

Ve ayrıca... eğer yasadışı bir şeyler dönüyorsa ve o da bunun bir parçasıysa... "Evlat, üniversiteye gidemezsin çünkü baban uluslararası bir suçlu ve ayrıca bunu fark edemeyecek kadar aptal."

Kar aracındaki diğer adam da motoru kapadı. İki teknisyen onu izlediler.

Robert, fazlalık olan yedek teçhizatın yanına yürüdü. İki buçuk metrelik, kapalı bir şemsiyeyi aldı ve kar aracına bağladı. Motoru çalıştırdı ve sonraki sahaya doğru yola çıktı. İki teknisyen, yakın mesafede adamı takip ettiler.

Otuz dakika kadar yolculuk ettikten sonra buzdan dışarı fırlamış kocaman bir kaya gördü. Bir mağara olabilecek kadar derin değildi ama dağın içine doğru altı ya da sekiz metre kadar girinti vardı ve büyük bir gölge oluşturuyordu. Yerden yükselen çıkıntının yakınından geçebilecekleri şekilde rotalarını ayarladı ve son anda, gölgenin karanlığına doğru yönünü değiştirdi. Çok yakın mesafeden adamı takip etmelerine rağmen onun izlediği rotaya çabucak uydular ve kar araçlarını, adamın aracının yanına park ettiler. Robert hâlâ oturuyordu. Adamlar da araçlarından inmediler.

"Sahada bir şey unuttum. Geri döneceğim. Uzun sürmez. Burada bekleyin ve şey... bu yarıktan ayrılmayın." Adamların ikisi de bir şey söylemedi. Robert içindeki endişenin tırmandığını hissedebiliyordu. Berbat bir yalancıydı. Emirlerini haklı göstermeyi umut ederek konuşmaya devam etti. "Havadan görünebilirliğimizi minimuma indirmemizi istediler." Beyaz şemsiyeyi açtı, yanına yerleştirip kar aracına bağladı. Mızrağını yanına sabitleyen ve saldırmak için atını hazırlayan bir ortaçağ şövalyesine benziyordu.

Kar aracını yarıktan çıkardı ve geldikleri yoldan sondaj alanına geri döndü.

91

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Kate esneyerek sayfayı çevirdi. Oda soğumuştu. David'le birlikte kalın bir battaniyeye sarılmışlardı.

"Dışarıdaki yürüyüşünde bitirirsin kitabı artık," dedi David uykulu gözlerle. "Bol bol mola vermen gerekecek."

"Tamam, sadece ara verebileceğim güzel bir yere varmak istiyorum," dedi kadın.

"Çocukken uyumayıp kitap okumaya dalardın, değil mi?"

"Neredeyse her gece. Sen?"

"Bilgisayar oyunları."

"Belli oluyor."

"Bazen Legolarla oynardım." David tekrar esnedi. "Kaç sayfa kaldı?"

Kate günlüğün sayfalarını çevirdi. "Aslında fazla kalmadı. Birkaç sayfa sadece. Eğer uyanık kalabilirsen ben dayanırım."

"Daha önce söylediğim gibi, yeterince uyudum. Ve ben yarın dağ yürüyüşüne çıkmayacağım."

Cam hazne açılırken yüzüme vuran yumuşak hava akımıyla uyandım. Başlangıçta hava ağırdı, ciğerlerimdeki su da öyle ancak soğuk ve rutubetli havayı birkaç kez içime çektikten sonra nefesim düzeldi ve

durumumu anlamaya çalıştım. Oda hâlâ karanlıktı ama koridordan laboratuvara soluk bir ışık sızıyordu.

Cam hazneden dışarı çıktım ve koridora yürüdüm, bir yandan da odayı inceledim. Herhangi bir sorun yaşamadan su baskını boyunca uyuyan maymun adamı saymazsak, diğer hazneler boştu. Bu şekilde kaç felaketi uyuyarak geçirdiğini merak ettim.

Koridorda hâlâ bileğime kadar su vardı. Fark edebileceğim kadar fazla ama beni yavaşlatmayacak kadar azdı. Suları sıçratarak çentikli girişe yürüdüm. Beni içeride mahsur bırakan kayalar neredeyse tamamen yok olmuştu, su baskınıyla birlikte sürüklendikleri çok belliydi. Yukarıdan kehribar rengi bir parlaklık, geri kalan kayaların üzerini bir perde gibi kaplıyordu. O kayaları kenara itip dışarıdaki odaya geçtim.

Garip ışık kaynağı yaklaşık dokuz metre üzerimdeydi, merdivenlerin tepesinde asılı duruyordu. Bir çana ya da tepesinde pencereler bulunan büyük bir piyona benziyordu. Ona bir göz atıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bakışıma karşılık veriyor gibiydi. Serengeti düzlüğünde, zavallı avının peşindeki bir aslanın kalp atışları gibi yavaşça aydınlanıp soluyordu. Kımıldamadan dururken bana saldırıp saldırmayacağını merak ettim ama hiçbir şey olmadı. Gözlerim ışığa uyum sağlamıştı ve her geçen saniye odanın daha büyük bir bölümünü görmeye başlıyordum. Zemin kâbus gibi bir bulamaçla kaplıydı; kül, moloz ve kan. En dipte Faslı madencilerin moloz altında ezilen vücutlarını gördüm. Onların üzerinde, yüzükoyun Avrupalılar uzanıyordu. Vücutları parçalara ayrılmış, bazıları yanmış, hepsi ne olduğunu hayal bile edemediğim bir silahla paramparça edilmişlerdi. Bunlar patlama, silah ya da bıçak yarası değildi. Ve yakın bir geçmişte ölmemişlerdi. Yaraları eski görünüyordu. Ne kadar zamandır bu delikteydim?

Cesetleri ararken özellikle bir tanesini bulmayı umuyordum. Ama Rutger burada değildi.

Yüzümü ovuşturdum. Odaklanmam gerekiyordu. Eve dönmek zorundaydım. Helena.

Elektrikli kamyon gitmişti. Halsiz, yorgun ve açtım. O anda, bir daha gün ışığını görüp göremeyeceğimi düşündüm. Bir ayağımı ötekinin önüne atarak, madenden dışarı zorlu yürüyüşüme başladım. Bacaklarımı elimden geldiğince zorlayarak acıyı kucaklamaya hazırlandım ama acı hiç gelmedi. Önceden sahip olduğumu bilmediğim içimdeki güç ve ateşle bu yerden kurtulmaya kararlıydım.

Maden bir anda gözlerimin önünden akıp geçti ve spiral şeklindeki iniş bacasının son dönemecini dönerken ışığı fark ettim. Tünelin girişini beyaz bir muşambayla kapamışlardı ya da bir tür plastik kapakla.

Muşambayı kenara ittim ve etrafımı garip plastik kostümler giymiş, gaz maskeli askerler sardı. Beni yere yatırıp hareketsiz tuttular. Yerden bakınca, hızla gelen uzun boylu bir asker gördüm. O hantal, plastik kostümün içinde bile kim olduğunu anlamıştım. Konrad Kane.

Beni yakalayan askerlerden biri başını kaldırıp gaz maskesi içinden boğuk bir sesle konuştu. "Az önce yürüyerek çıktı, efendim."

"Getirin onu," dedi Kane derin, nereden geldiği belli olmayan bir sesle.

Adamlar, beni deponun iç tarafında, yan yana dizilmiş bir saha hastanesini andıran, altı tane beyaz çadırın yanına sürükledi. İlk çadırda sıra sıra dizilmiş, portatif karyolalar vardı ve hepsinin üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Bir sonraki çadırdan çığlık sesleri duydum. *Helena.*

İki tarafımdaki adamlarla mücadele etmeye çalıştım ama çok halsizdim; yemeksizlik, madenden dışarı uzun yürüyüş ve o cam haznenin bana yaptığı şey her neyse onun yüzünden. Beni sımsıkı tutsalar da savaşmaya devam ettim.

Artık net olarak duyabiliyordum, çadırın ucunda, beyaz bir perdenin arkasındaydı. Onun için ileri atıldım ama askerler beni geri çekti. Çadır sırası boyunca yürütülürken derme çatma karyolalarda yatan insanların cesetlerine daha yakından bakabildim. Korku her yanıma yayıldı. Lord Barton ve Leydi Barton buradaydı. Rutger.

Kane'in karısı. Hepsi ölmüştü. Başka insanlar da vardı, tanımadığım birçok insan. Bilim insanları. Askerler. Hemşireler. Bir çocuğun karyolasının yanından geçtik, Kane'in oğlu. Dietrich? Dieter?

Doktorların Helena'yla konuştuklarını duydum, perdesinin yanından geçerken, kadının etrafında pervane olduklarını, ona iğne yaptıklarını ve kollarından yatağa bastırdıklarını görebiliyordum.

Mücadele ettikçe beni daha da sıkı tutuyorlardı. Kane bana döndü. "Senin bunu görmeni istiyorum, Pierce. Benim Rutger ile Maria'nın ölümlerini izlediğim gibi, sen de onun ölümünü izleyebilirsin."

Beni çadıra yaklaştırdılar. "Ne oldu?" dedim.

"Cehennemin kapılarını açtın, Pierce. Bize yardım edebilirdin. Aşağıdaki şey her neyse, Rutger ile adamlarının yarısını öldürdü. Yüzeye geri dönmeyi başarabilenler hastalanmışlardı. Hayal gücünün bile çok ötesinde bir salgın yaşandı. Cebelitarık'ı mahvetti ve İspanya'ya doğru ilerliyor." Pierce, beyaz perdeyi iyice açtığında tüm sahne gözler önüne serildi: Helena, etrafında üç erkek ve iki kadının hararetle çalıştığı yatakta kıvranıyordu.

Yanındaki muhafızları ittim ve Kane, beni takip etmemeleri için elini kaldırdı. Ona koştum, saçlarını arkaya attım ve önce yanağını, sonra dudaklarını öptüm. Ateş gibi yanıyordu. Cayır cayır yanan tenini hissetmek beni dehşete düşürmüştü, bunu görmüş olmalıydı. Uzanıp yüzümü okşadı. "Sorun yok, Patrick. Sadece grip. İspanyol gribi. Yakında geçecek."

Doktora baktım. Gözleri yere döndü.

Gözümde bir damla yaş belirdi ve yavaşça yanağımda süzüldü. Helena gözyaşımı sildi. "Güvende olduğun için çok mutluyum. Bana senin bir maden kazasında öldüğünü söylediler, senin için çalışan Faslı madencileri kurtarmaya çalışırken." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Çok cesursun."

Bir eliyle ağzını kapadı. Tüm vücudunu ve tekerlekli hastane yatağını sarsan öksürüğünü bastırmaya çalıştı. Diğer eliyle iyice şişmiş karnını koruyarak yatağın korkuluklarına vurmamaya çalışı-

yordu. Öksürük, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Öksürüğünün sesi sanki ciğerleri yırtılıyormuş gibi geliyordu.

Omuzlarını yatağa bastırdım. "Helena..."

"Seni affediyorum. Bana söylemediğin için. Benim için yaptığını biliyorum."

"Beni affetme. Lütfen bunu yapma."

Bir başka öksürük krizi daha onu sarstı ve doktorlar beni ayakaltından çektiler. Ona oksijen verdiler ama işe yaramıyordu.

İzliyor, ağlıyordum. Ve Kane de beni izliyordu. Helena, boşluğu tekmeliyor, mücadele ediyordu ve sonunda vücudu hareketsiz bir şekilde yatağa yığıldığında Kane'e döndüm. Sesim donuk ve cansızdı; tıpkı onun maske içinden gelen sesine benziyordu. O anda ve oracıkta, Immari Hastanesi'nin bulunduğu o hava bacasında, şeytanla bir anlaşma yaptım.

Kate'in yüzünden gözyaşları süzüldü. Gözlerini kapadı, artık Tibet'teki o yatakta, David'le birlikte değildi. Beş yıl öncesinde, soğuk bir San Francisco gecesinde, bir sedyedeydi. Onu telaşla ambulanstan çıkartmış, hastaneye taşıyorlardı. Etrafındaki doktorlar, hemşireler bağrışıyorlardı. Kate de onlara bağırıyordu ama onu dinlemiyorlardı. Doktorun kolunu yakaladı. "Bebeği kurtarın. Eğer ben ve bebek arasında seçim yapmanız gerekirse, bebeği..."

Doktor, kadının elinden kurtuldu ve sedyeyi iten iri yarı adama bağırdı. "İki numaralı ameliyathaneye. Derhal!"

Kate, büyük ve boş bir odada uyandı. Her tarafı ağrıyordu. Kollarına bağlanmış bir sürü hortum vardı. Hızlıca karnına uzandı ama daha dokunmadan gerçeği biliyordu. Uzun, çirkin yara izini

görmek için hastane önlüğünü yukarı çekti. Başını ellerinin arasına gömüp ağladı. Ne kadar ağladığını bilmiyordu.

"Dr. Warner?"

Kate, bir anda irkilerek başını kaldırdı. Umutlanmıştı. Utangaç bir hemşire yanında duruyordu. "Bebeğim?" dedi Kate, sesi titriyordu.

Hemşirenin gözleri yere kaydı, bakışları kendi ayaklarına dikildi.

Kate yatağına gömüldü. Gözyaşları dalga dalga geliyordu.

"Hanımefendi, emin olamadık, dosyanızda acil durumda aranacaklar bilgisi yok, arayabileceğimiz biri var mı acaba? Belki... babanız?"

Ani bir öfke dalgası gözyaşlarına son verdi. Yedi aylık romantizm, akşam yemekleri, o büyü. İnternet yatırımları olan işadamı, her şeyi varmış gibi görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Belli ki yanlış doğum kontrol yöntemi. Adamın birden ortadan kaybolması. Kadının bebeği doğurma kararı.

"Hayır, arayacağınız kimse yok."

David, genç kadına sımsıkı sarıldı ve yüzündeki yaşları sildi.

"Ben genelde duygusal değilimdir," dedi Kate hıçkırıkların arasından. "Bu sadece... ben... ben şeydeyken..." Bir baraj yıkılıyor gibiydi; zihnine dolmasına izin vermediği düşünceler ve duygular serbest kalıyorlardı. Zihninde kelimelerin oluşmaya başladığını, dilinden dökülmeye hazır olduklarını hissetti; hayatı boyunca ilk kez, bir erkeğe anlatmaya hazır olduğu bir hikâye, birkaç gün önce hayal bile edilemeyecek bir durum. Kendini, onun yanında o kadar güvende hissediyordu ki. Daha da önemlisi ona *güveniyordu.*

"Biliyorum." David, onun yanaklarına yeni boşalan birkaç gözyaşı dalgasını daha sildi. "Yara. Önemli değil." Günlüğü onun elinden aldı. "Bu akşamlık bu kadar okuma yeter. Haydi biraz dinlenelim." Onu yanına doğru çekti ve birlikte uykuya daldılar.

92

Durum Odası
Saat Kulesi, Komuta Merkezi
Yeni Delhi, Hindistan

"Efendim, onları bulduğumuza oldukça eminiz," dedi teknisyen.

"Ne kadar eminsiniz?" diye sordu Dorian.

"Sahada iki adamımız var. Yerel halktan birileri, bu bölgeden bir tren geçtiğini söylüyorlar." Elindeki lazer işaretçiyle, dev ekrandaki dağlık ve ağaçlık bir bölgeyi yuvarlak içine aldı. "Demiryolları terk edilmiş görünüyor, o yüzden bir yük treni olamaz. Ve İHA'lar bu bölgeye yakın bir manastır belirledi."

"İHA'lar ne kadar uzaklıktalar, şu an?"

Teknisyen dizüstü bilgisayarının tuşlarına bastı. "Birkaç saat."

"Nasıl? Tanrım, tam tepelerindeydik!"

"Üzgünüm, efendim ama yakıt ikmali yapılması gerekiyordu. Bir saat içinde tekrar havalanabilirler. Ama... karanlık çöktü. Uydu görüntüsü, daha öncesine ait. Yakında..."

"İHA'ların kızılötesi görüşleri yok mu?"

Teknisyen klavyede bir şeyler yazdı. "Hayır. Ne yapmamızı istersiniz?"

"Yakınlardaki İHA'lardan *herhangi* birinin kızılötesi yok mu?" diye patladı Dorian.

"Bir saniye lütfen." Bilgisayar ekranındaki görüntüler, teknisyenin gözlük camlarına yansıyordu. "Evet, biraz uzakta ama hedefe varabilirler."

"Havalandırın."

Başka bir teknisyen, koşarak komuta merkezine girdi. "Az önce Antarktika operasyonundan çok gizli bir mesaj ulaştı. Bir giriş bulmuşlar."

Dorian sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onaylanmış mı?"

"Şu an onaylıyorlar ama derinlik ile boyutlar doğru."

"Portatif nükleer bombalar hazır mı?" diye sordu Dorian.

"Evet. Dr. Chase, bir sırt çantasına sığacak şekilde tekrar boyutlandırıldıklarını bildirdi." Sıska adam, zımbalanamayacak kadar kalın bir kâğıt destesi uzattı. "Chase aslında detaylı bir rapor yolladı."

"Kâğıt öğütücüsüne atın."

Adam raporu kolunun altına sıkıştırdı. "Ve Dr. Grey aradı. Sahadaki güvenlik önlemleriyle ilgili sizinle konuşmak istiyor."

"Eminim. Ona söyle, oraya vardığımda konuşacağız. Şimdi yola çıkıyorum." Dorian odadan çıkmak için ayağa kalktı.

"Başka bir şey daha var, efendim. Güneydoğu Asya, Avustralya ve Amerika'da bulaşma oranları artıyor."

"Konuyla ilgili çalışmalar başladı mı?"

"Hayır, sanmıyoruz. Yeni bir grip salgınının başlangıcı olduğunu düşünüyorlar."

93

Immaru Manastırı
Tibet Özerk Bölgesi

Kate, uykulu gözlerini açtı ve cumbayı inceledi. Gece değildi ama gün de tam olarak ağarmamıştı. Cumbanın geniş pencerelerinden günün ilk ışıkları sızıyordu. Sırtını dönerek görmezden geldi ve sabahın geldiğini reddetti. Başını David'e iyice dayayıp gözlerini kapadı.

"Uyandığını biliyorum," dedi.

"Hayır, uyanmadım." Genç kadın, başını yatağa gömüp hiç kımıldamadan yattı.

David kahkaha attı. "Benimle konuşuyorsun."

"Ben uykumda konuşurum."

David küçük yatakta doğruldu. Uzunca bir süre ona baktı, sonra yüzüne dökülen saçları çekti. Kate gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı. Umudu David'in biraz daha öne eğilip onu...

"Kate, gitmek zorundasın."

Kate yuvarlanıp sırtını döndü. Tartışmaktan çok korkuyordu ama vazgeçmeyecekti. Onu terk edemezdi. Ama karşı çıkamadan önce Milo yoktan var olur gibi bir anda odada belirdi. Yüzünde her zamanki neşeli ifade vardı ama onun altında, yüzü ve vücut dili inkâr edilemez bir şekilde yorgunluktan bitap düşmüş olduğunu işaret ediyordu.

"Günaydın, Dr. Kate, Bay David. Milo'yla gelmeniz gerekiyor."

David ona döndü. "Bir dakika, Milo."

Kate doğruldu.

"Gitme zamanı." Milo, kaşlarını kaldırdı. "Kaçış planını zamanı. Milo'nun projesi."

David başını kaldırdı. "Kaçış planı mı?"

Bu bir alternatifti veya en azından, Kate'in David'le devam eden tartışması için bir ertelemeydi ve genç kadın bu fırsatı değerlendirdi. Duvardaki malzeme dolabına koştu. Antibiyotik ve ağrı kesici şişelerini topladı. Milo, kumaştan ufak bir çuvalı ona uzattı ve Kate, küçük günlükle birlikte şişeleri çuvala attı. Tam dolaptan uzaklaşacaktı ki geri döndü ve her ihtimale karşı biraz gazlı bez, bandaj ve yara bandı aldı. "Teşekkürler, Milo."

Arkasında David'in ayağa kalkmaya çalıştığını ve aynı anda neredeyse yere kapaklandığını duydu. Kate, düşüşünü engellemek için tam zamanında yetişmişti. Elini çuvala daldırdı, bir ağrı kesici ile antibiyotik çıkardı ve itiraz edemeden adamın ağzına sokuşturdu. Kate, tam anlamıyla adamı önce odadan dışarı, sonra tahta koridordan açık havaya sürüklerken David'in hapları kuru kuru yutması gerekti.

Güneş artık daha hızlı yükseliyordu ve Kate, koridorun ahşap zemininin hemen ötesinde, dağın etrafında inen paraşütlü askerler gördü. Hayır, bunlar paraşüt değildi; bunlar sıcak hava balonlarıydı. Toplam üç balon vardı. Kate başını kaldırıp ilk balonu inceledi. Üstü yeşil kahverengiydi. Bir tür kamuflaj deseniydi. Üzerinde... ağaçlar, bir orman resmi vardı. Ne kadar garip.

Ses. Vızıltı. Yakından geliyordu. David Kate'e döndü. "İnsansız Hava Araçları." Yürüyüşüne destek olduğu kolunun altından kadını genç itti. "Balona koş."

"David," diye başladı Kate.

"Hayır. Dediğimi yap." David, Milo'nun kolunu tuttu. "Silahım. Buraya ilk geldiğimde yanımda olan silah. Sende mi?"

Milo başıyla onayladı. "Bütün eşyalarınız bizde."

"Getir, çabuk ol. Yüksek bir yere çıkmam gerekiyor. Benimle gözlem iskelesinde buluş."

Kate, David'in son bir kez dönüp ona bakacağını düşündü ve... o gözden kayboldu, topallayarak manastıra daldı. Sonra dağın yan tarafına inşa edilmiş taş merdivenlerden düşe kalka yukarı çıktı.

Kate, bir an balonlara baktı, sonra David'e döndü ama çoktan ortadan kaybolmuştu. Merdivenlerde kimse yoktu.

Dönerek inen tahta merdivenlerde son bulan ahşap koridordan hızla geçti. Merdivenlerin dibinde dev balonlar belirdi. Aşağıda onu bekleyen beş rahip vardı, kadına el salladılar.

Onu gördüklerinde, rahiplerden ikisi ilk balona atladı, ipi çözüp ve balonu platformdan uzağa ittiler. Rahipler kadının dikkatini çekmek için kontrolleri gösterirken, balon süzülerek dağdan uzaklaştı. Halatları ve alevi kontrol ederek, Kate'e balonu nasıl idare edeceğini gösterdiler. Adamlardan biri, kadına başıyla işaret etti ve bir ipi çekerek balonun yan tarafındaki ağırlık çuvallarından birini serbest bıraktı. Hızla gökyüzüne yükseldiler ve dağdan daha da uzaklaştılar. Çok güzeldi. Uçmanın verdiği huzur, renkler, mavi ve yeşil yamalı kırmızı, sarı düzlükler. Dev bir kelebek gibi platonun üzerinde süzüldüler.

Diğer iki rahip, ikinci kelebek balonda uçmaya hazırdı ama havalanmadılar. Onu bekliyor gibi görünüyorlardı. Beşinci rahip, başıyla işaret ederek üzerinde orman manzarası bulunan üçüncü balona binmesini istedi. Kate, altında bulut manzarası olduğu fark etti; mavi beyaz. Aşağıdan bakınca eğer doğru mesafedeyse, bir İHA sadece üzerindeki gökyüzünü görebilirdi. Eğer İHA balonun üzerinde uçuyorsa göreceği sadece orman olurdu. Son derece akıllıcaydı.

Bulut ve orman balonuna tırmandı. İkinci kelebek balon, kadının önünden havalandı ve son rahip platformda kaldı. Kadının sepetine bağlı iki ipi çözdü ve balon havalandı. Balon sessizce yükseldi, tıpkı gerçeküstü bir rüya gibiydi. Kate döndü ve plato boyunca havalanan düzinelerce, hayır, yüzlerce balon olduğunu gördü. Bir renk ve güzellik cümbüşü içinde hepsi göğe yükselirken gün ışığı üzerlerine yağıyordu. Her manastır balonlarını havalandırmış olmalıydı.

Kate'in balonu artık daha hızlı yükseliyor, ahşap kalkış platformunu ve manastırı geride bırakıyordu.

David.

Kate, tam balonu kontrol eden halatları yakalamıştı ki bir patlamayla sarsıldı. Dağın bir yüzü, göz açıp kapayana kadar ortadan kaybolmuştu. Duman, ateş ve kül havaya yükselip, Kate ile manastır arasındaki boşluğu doldurdu.

Kate hiçbir şey göremiyordu. Ama balon sağlam görünüyordu; İHA'nın füzesi aşağıdaki dağı vurmuştu, manastırın karşı tarafını. Kontrollerle mücadele etti. Artık hızlı yükseliyordu. Fazlasıyla hızlı. Sonra başka bir ses duyuldu. Yukarıdan gelmişti.

94

Atış ıskaladı. İHA, iki füzesinden birini David tetiği çekmeden bir saniye önce ateşlemişti. Füzenin ağırlığından kurtulan İHA biraz hızlanmış ve David'in keskin nişancı tüfeğinden çıkan kurşundan kıl payı kurtulmuştu.

Adam namluya bir mermi daha sürdü ve İHA'yı tekrar bulmaya çalıştı. Duman artık yoğun bulutlar halinde yükseliyordu. Manastır alevler tarafından yutulmak üzereydi, aşağıdaki ağaçlar da yanmaya başlamıştı. Adam yüzünde acıyla ayağa kalktı ama bacakları dayanıyordu. Ağrı kesici işe yarıyordu. Ateş etmek için görüş açısı daha iyi bir yere geçmesi gerekiyordu. Arkasını dönüp ahşap platformun köşesinde bağdaş kurmuş oturan, gözleri kapalı Milo'yu görünce çok şaşırdı. Nefesleri kısa ve ritmikti.

David, genç adamı omuzundan yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

"İçimdeki dinginliğini arıyorum, Bay..."

David, genç adamı çekip ayağa kaldırdı ve dağa itti. "Dağın tepesinde ara." Dağın tepesini gösterdi. Milo arkasını dönünce, onu bir kez daha çevirip yine dağa itti. "Tırman ve tırmanmaya devam et, Milo, ne olursa olsun. Git. Ciddiyim."

Milo, istemeye istemeye dağın girintili yüzeyine elini attı ve David, bir saniye kadar genç adamın kayalardan oluşan duvara tırmanışını izledi.

David, dikkatini bir kez daha gözlem iskelesine topladı. Platformun kenarına yürüdü ve bekledi. Sonra beklediği an geldi, dumanlar arasında bir boşluk açıldı. Diz çöktü, tüfeğin dürbününden baktı ve en ufak bir ayarlama yapmasına gereken kalmadan İHA'yı tam karşısında gördü farklı bir İHA'ydı. Bunun hâlâ bir çift füzesi vardı.

Acaba toplam kaç taneydiler? David hiç tereddüt etmedi. Derin bir nefes aldı ve tetiği hafifçe çekti. İHA patladı ve yere çakılırken ince bir duman şeridi de peşinden gitti.

David, diğer İHA için gökyüzünü taramaya devam etti ama onu göremedi. Ayağa kalktı ve tahta iskele üzerinde topalladı. Dumanlar arasından rengârenk bir şey yükseliyordu; gökyüzü ve ağaçlarla kaplı bir manzara, karanlık bulutları ikiye ayırıyordu. Balon. Kate. Altındaki dağ patladığı anda kadınla göz göze geldi. Platformun yarısı bir anda yok oldu ve adamın dengesi bozuldu. Elindeki tüfek düştü, kayalardan metalik bir gürültü geldi. Manastır çöküyordu. İlk İHA, son füzesini ateşlemiş ölümcül darbeyi vurmuştu.

Balon sarsıldı ama hâlâ oradaydı; adamın iki, üç metre altında. İskelenin geri kalanı, artık büyük bir hızla yıkılıyordu.

David ayağa kalktı, iskelenin kenarına koşup atladı. Göğsü sepetin kenarına çarpıp genç adamın nefesini kesti. Sepetin yanını yakalamaya çalıştı ama parmakları kaydı. Tam o sırada, Kate'in parmaklarını kolunda hissetti. Kolunu sıkıyor, elinden geldiğince sıkı tutmaya çalışıyordu. David artık düşmüyordu ama kontrolsüzce sallanıyordu. Sepetin kenarına uzandı ama yaraların verdiği acı çok fazlaydı.

Altında, bacaklarından vücuduna doğru her saniye sinsice yükselen sıcaklığı hissetti. Balonu alevlerin arasına çekiyordu. Kate, onu bırakmak zorundaydı. Bu mesafeden düşerse hızlı bir ölüm olurdu.

"Kate, tırmanamıyorum!" Ağrı kesici hapa rağmen omzunda hissettiği acı adamın dayanamayacağı boyuttaydı. "Mecbursun beni bırak..."

"Seni bırakmıyorum," diye bağırdı Kate. Ayağını sepetin yanına bastı ve tüm gücüyle genç adamı yukarı çekti. David, sepetin yanını yakalayıp sıkıca tuttu. Kate onu bıraktı ve bir anda kayboldu.

David bekledi. Kolları yorulmuş, sıcaklık etrafını sarmıştı. Önce bir, sonra bir tane daha ve sonra bir tane daha kum sepetinin düştüğünü duydu. Tam elleri kaymaya başlamıştı ve alevler içindeki

manastıra düşecekti ki Kate'in eli bir kez daha kolunu kavradı ve onu sepetin kenarından yanına çekti.

Kate, yorgunluktan kan ter içinde sırılsıklam olmuştu ve David de alevlerin sıcaklığı yüzünden su içindeydi. Yüzü, onunkinden on santimetre uzaktı. Nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Ona uzandı dudaklarına yaklaştı.

Dudakları, gneç kadının dudaklarına değmeden hemen önce Kate onu itip sırt üstü düşürdü.

David gözlerini kapadı. "Özür dilerim."

"Hayır, başka bir şey, hissettim. Kanaman var. Sargıların yırtılmış." Kate, onun gömleğini kaldırdı ve yarayı incelemeye başladı.

David hızla nefes alıp veriyordu. Gözlerini buluttaki balonlara dikti. Altlarında bir yerde, Milo'nun dağın tepesinde, güvenli bir yerde oturduğunu ve bir gün, nerede olursa olsun içindeki dinginliği bulmasını umdu.

ÜÇÜNCÜ KISIM
ATLANTİS'İN LAHİTLERİ

95

Tibet Özerk Bölgesi

Kate, David'in bandajlarını düzeltmeyi bitirdikten sonra sepetin diğer tarafına emekleyip duvara yaslandı. Uzunca bir süre yüzlerinde hafif rüzgârı hissederek, altlarındaki kar kaplı dağları ve yeşil platoları izleyerek öylece havada süzüldüler. İkisi de tek kelime etmedi. Adamı sepete çekerken harcadığı çabanın yorgunluğundan Kate'in kasları yanıyordu.

Sessizliği sonunda David bozdu. "Kate."

"Günlüğü bitirmek istiyorum." Deri kaplaklı küçük defteri, içinde ilaçların olduğu küçük çuvaldan çıkardı. "Ondan sonra plan yapabiliriz. Anlaştık mı?"

David, başıyla onayladı ve sepetin duvarına yaslanıp kalan son birkaç sayfayı okuyan Kate'i dinledi.

4 Şubat 1919
Cam haznede uyanmamdan bir yıl sonra...

Dünya ölüyordu ve onu biz öldürmüştük.

Kane ve Craig'le birlikte masada oturmuş, at yarışı oranlarını dinler gibi istatistikleri dinliyorduk. İspanyol gribi (olayı dünyaya bu şekilde kabul ettirmiştik, salgına bu ismi verdik) dünyadaki her ülkeye bulaşmıştı. Sadece birkaç ada gripten kurtulmuştu. Şu ana kadar milyonlarca insanı öldürmüştü, kaç milyon olduğunu

sayamıyorduk bile. Diğer tüm grip salgınlarının aksine güçlüleri öldürüyor ve zayıfları bağışlıyordu.

Craig uzun uzun konuşuyordu, elindeki bilgiden çok daha fazla kelime kullanıyordu. İster uzun uzun, ister özetle anlatalım, şu ana kadar hastalığa hiç kimse aşı bulamamıştı ve tabii ki Immari bir aşı bulunmasını beklemiyordu. Ama hâlâ bu salgının bir grip olduğuna insanları inandırabileceklerini düşünüyorlardı. Craig bunların "iyi haberler" olduğunu ilan ediyordu.

Ve fazlası da vardı. Genel olarak bakıldığında insanların ruh hali ve değerlendirmeler olumluya dönüyordu: İnsan türü hayatta kalacak ama kayıplar çok ağır olacaktı. Toplam insan nüfusunun yüzde ikisi ile beşi arası bir bölümünün yani otuz altı ile doksan milyon arası insanın, bizim serbest bıraktığımız bu salgın yüzünden ölmesi bekleniyordu. Yaklaşık bir milyar insan hastalığa yakalanacaktı. Şu an dünyadaki toplam insan nüfusunun bir nokta sekiz milyar olduğu tahmin ediliyordu. Bu nedenle, "çok ağır bir sarsıntı" olmadığı bildiriliyordu. Bunlar Craig'in kelimeleriydi. Adalar iyi bir korunma imkânı sağlıyordu ancak gerçek şu ki insanlar korkuyordu. Tüm dünya kendi kabuğuna çekilmiş, hastalığa yakalanmış olma ihtimali bulunan herkesten uzak duruyordu. Savaşın neden olduğu can kayıplarının on milyon civarında olduğu tahmin ediliyordu. Salgın ya da diğer adıyla İspanyol gribi, savaşın dört ile on katı fazla insan öldürecekti. Tabii bunu saklamak büyük bir sorundu. Savaş ve salgın bir arada, kabaca elli ile yüz milyon arası insanın hayatını alacaktı.

Ama ben sadece içlerinden birini düşünüyordum. Neden onun öldüğünü ve benim hayatta kaldığımı merak ediyordum. Artık içi boş bir kabuktum. Ama tek bir şey için hayata tutunuyordum.

Kane, bana soğuk ve hain gözlerle baktı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Raporumu istedi. Yavaş, cansız ve boş bir sesle konuştum.

Cihaz etrafındaki alanın kazısını yaptığımızı bildirdim. "Silah" diye düzeltti. Onu duymazdan geldim. Fikrimi belirttim: Bağlantısını

kestikten sonra yapının içine girebilecektik. Onlar sorular soruyor, bense otomatik, mekanik cevaplar veriyordum.

Savaşın bittiğine, basının hastalığa odaklandığına dair konuşmalar geçti ama tabii her ihtimale uygun planları vardı.

Amerika'da virüs üzerinde çalışan doktorlarla ilgili konuştular; salgının aslında başka bir şey olduğunu anlayabileceklerinden endişeleniyorlardı. Her zaman olduğu gibi Craig ortamı yumuşattı. Durumu tamamen kontrol ettiğini belirtip herkesin rahat olmasını istedi. Virüsün artık kendi kendini tüketmeye başladığını söyledi; tıpkı yakacak başka ağaç kalmadığı için sönen orman yangınları gibi. Salgının sona ermesiyle birlikte, bu konudaki araştırmalarla daha fazla ilgilenileceğine inanıyordu.

Geçerli olan teori şöyleydi: Bu kıyamet günü salgını insanlara bulaşarak yayıldıkça gücünü kaybediyordu. Tüneldeki insanlar anında ölmüştü. Onları bulan insanlar hastalanmış ve kısa süre sonra ölmüşlerdi. Bu noktada hastalığa yakalanan herhangi bir insan, Cebelitarık'taki ana kaynaktan muhtemelen beş ya da altı taşıyıcı uzaktaydı; bu nedenle, artık hastalığa yakalananlar arasında hayatta kalma oranları yükseliyordu. Ana salgından sonra iki dalga halinde yeni salgınlar yaşanmıştı. Her iki salgının da sebebinin, Cebelitarık'tan ve İspanya'dan erken dönemde hastalanan birilerinin nüfus yoğunluğu yüksek bölgelere ulaşmaları olduğunu düşünüyorduk.

Halka açıklama yapmamız ve Cebelitarık'tan ayrılan herkesin izini sürmemiz gerektiği konusunda ısrar ettim. Kane karşı çıktı. "İnsanlar ölür, Pierce. Eminim, sana bunu hatırlatmama gerek yoktur. Ölümleri bir amaca hizmet eder. Her bir salgın dalgasıyla daha fazla şey öğreniyoruz." Her ikimiz de sesimiz kısılana kadar birbirimize bağırdık. Neler söylediğimi bile hatırlayamıyordum. Fark etmezdi zaten. Organizasyonu Kane idare ediyordu ve onunla ters düşme lüksüm yoktu.

Kate, günlüğü kapatıp gözlerini defterden kaldırdı. "Cesetleri Çin'e giden trenlere yüklüyorlardı."

David kısa bir süre sepetten dışarı baktı. "Önce elimizdeki kesin gerçekleri bir toparlayalım. Kaç bölüm kaldı?"

"Sadece bir."

12 Ekim 1938

Bu günlüğe son yazışımdan bu yana neredeyse yirmi yıl geçti. Uzun bir süre ama hiçbir şey olmadığını zannetmeyin. Beni anlamaya çalışın.

Bu günlüğe çaresiz, yaralı bir adamın içindeki karanlık ümitsizliğe bir nefes olması için başlamıştım. Kendi ümitsizliğimi dile getirmenin bir yolu, içimdekilerin bir yansıması olsun diye. Daha sonra bir çeşit komplo olduğuna inandığım olayla ilgili bir vasiyete dönüştü. Dünyada en çok sevdiğiniz şeyin ölümünü izlediğinizde, hem de sizin, farkında olmadan sadece onun elini tutabilmek için yaptığınız anlaşmanın yarattığı canavarın kurbanı olduğunda, bütün hayatınızın toplam değeri avuç içinizde yanan küçük bir kömür parçası kadar oluyor... Elinize kalemi alıp, artık hiçbir anlamı olmadığını düşündüğünüz hayatınız hakkında bir şeyler yazmak zorlaşıyor.

Ve utanç duyduğunuz başarılarınız hakkında. O gün, o çadırdan sonra bunlar oldu.

Ama işler çığırından çıktı. Çok ileri gitti. Benim için yolun sonu burası. Toplu soykırımın bir parçası olamam ama engellemeyi de başaramıyorum. Umarım siz başarabilirsiniz.

Son yazışımdan bu yana olanlar şunlar:

Cihaz:

Ona Çan ismini verdik ya da Kane ile Alman dostlarının verdiği isimle *Die Glocke*. Kane, bunun bir süper silah olduğuna ikna

olmuştu. Ya tüm insan türünü yok edeceğine ya da bir kırılma yaratacağına ve genetik olarak daha üstün insanların hayatta kalmalarına izin verirken, bu seçilmiş ırk için tehdit oluşturabilecek herkesi öldüreceğine inanıyordu. Irkçı teorileriyle, yaklaşan felaket gününde hayatta kalacak bu üstün ırk ve makine konularında takıntılı birine dönüşmüştü. Tabii kendinin de bu üstün ırkın bir üyesi olduğuna inanıyordu. Bütün araştırmalar, bu üstün ırkın Atlantislilerin sözde saldırısı başlamadan önce kontrollü bir şekilde nasıl yaratılabileceğine odaklanmıştı.

Çan, denizin altından çıkartıldığından beri önemsiz birine dönüşmüştüm ama hâlâ bazı şeyler duyuyordum. Çan'ı, Dachau yakınlarında deneyler yapmak için Almanya'ya geri götürdüler. Yaygınlaşan kıtlık ve aşırı yüksek işsizlik oranları nedeniyle, Kane'in anayurduna çaresizlik hâkim. Oradaki hükümetin manipüle edilmesi çok kolay. Kane, bu avantajı sonuna kadar kullanıyor.

Immaru:

Immari'nin tarihi ve kardeş kuruluşu Immaru hakkında daha fazla şey öğrendim. Antik zamanların bir noktasında, Immari ile Immaru tek bir grupmuş; muhtemelen Sümerler zamanında, elimize ulaşan ilk yazılı tarihi belgelere göre. Sümer mitolojisinde, "Immaru" ışık anlamına geliyordu. Kane, Immaru'nun, cihaz ve insan türünün kaderi konusunda binlerce yıldır, büyük tufandan bu yana bilgisi olduğuna inanıyordu. Onun fikrine göre Immari, yani onun insanları, insan türünün kurtarılabileceğine inanan bir grup isyancıydı ama arkadaşları olan grubun diğer üyelerini üstün ırk konusunda ikna edememişlerdi. Kane'in anlattığına göre Immari ataları, kendi güvenliklerini hiçe sayarak Aryan anavatanından Avrupa'ya yolculuk etmişti. Orada, Plato'nun yazdığı Atlantis'in kalıntılarını bulabileceklerine ve onların içinde insanlığın kurtuluşunun anahtarına ulaşacaklarına inanıyorlardı.

Bu çarpıtılmış tarihi bize anlattığında, basit bir şekilde bu gerçeklerin Immari'ye neden daha önce anlatılmadığını sordum.

Sonuçta bunlar epey yardımcı tarihi gerçekler gibi görünüyordu. Cevap olarak aşağılar bir tavırla, "büyük başın derdi büyük olur" ve "insanlık ve sonu arasında duran tek şeyin biz olduğumuzu bilmek bizi mahvederdi. Atalarımız bilge insanlardı. Bizi hareketlerimizin ağır sorumluluklarından korudular. Böylece biz gerçeği bulmaya ve dünyayı kurtarmak için çalışmaya odaklanabilecektik" gibi nasihatler verdi.

Her gün daha da önemli birine dönüşen bir manyakla tartışmak zor bir işti.

Kane'in Keşif Gezileri:

Kane, Asya'nın tüm dağlık bölgelerine keşif ekipleri yolladı: Tibet, Nepal ve Kuzey Hindistan. Immaru'nun orada olduğuna ikna olmuştu. Öylece gizlendiklerine ve yaklaşan kıyamet gününden bizi kurtarabilecek gerçeklerin üzerinde oturduklarına inanıyordu.

Immaru halkının soğuk bir iklimde, dağlık bölgelerde yaşayacakları konusunda ısrarcıydı. Avrupa kıtasına uzunca bir süre İskandinav ırklarının hükmettiğine dikkat çekip bunun nedeni olarak onların, soğuk ve buzlu havalarda gelişen orijinal Immaru kanının akrabası olmasını gösteriyordu. Ilıman Güney Avrupa ikliminde yaşayan gelişmiş Roma ve Yunan medeniyetlerinden bahsettiğimde, konuyu geçiştirdi. "Genetik armağanlar, Atlantis'i yani kendi doğal ve tercih ettikleri yaşam ortamını yaşayışları sırasında kuzeye seyahat eden Immari insanları tarafından miras bırakılmıştır," dedi Kane. Tüm insanlığa bahşedilen armağanları taşıyan bu "Atlantis Geni'nin", bu genetik mirasın en yoğun şekilde Immari insanları içinde bulunduğu ve mutlaka soğuk havayla temasının sağlanması gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Bu yüzden, geri kalan Atlantislilerin oralarda bir yerlerde olması gerektiğini, soğukta bir tür kış uykusunda olduklarını ve dünyayı tekrar ele geçirmek için beklediklerini iddia ediyordu.

Bu yüzden Antarktika'ya saplantılı oldu. Oraya da bir keşif ekibi gönderdi ancak henüz haber alınamadı. Bu işi bizzat takip etmeyi,

Kuzey Almanya'daki bir tersanede inşa ettirdiği süper denizaltıyla oraya gitmeyi planlıyordu. Bir bomba yerleştirebilmeyi umarak, çaresizse o tersanenin yerini bulmaya çalıştım. Ancak denizaltının yakında tamamlanacağı ve Kane'in Uzakdoğu'ya seyahat ederek Immaru'yu sonsuza kadar ortadan kaldıracağı, daha sonra güneye dönüp Atlantis'in başkentini bulmak için Antarktika'ya gideceğiyle ilgili haberler geldi kulağıma. Ne plandı ama!

Yokluğunun bir boşluk yaratacağını ve bu boşluktan faydalanarak Immari'nin kontrolünü elime geçirebileceğimi ummuştum ancak bunu da hesaba katmıştı. Eğer yanılmıyorsam yakında büyük resmin dışında kalacaktım; öyle veya böyle kalıcı olarak. O yüzden, başka planlar yaptım.

Keşif ekibindeki askerlerden birini bu günlüğü sana taşımaya ikna ettim; eğer Kane Immaru'yu bulabileceğini ve o askerin sözünü tutacağını varsayarsak. Eğer bu günlükle birlikte yakalanırsa bu onun için idam demektir (tabii benim için de).

Esrarengiz Şeyler Odası:

Sana bahsetmek istediğim son bir konu var. Bir şey buldum. Cebelitarık'ın derinliklerinde, bir tür özel oda. Sanıyorum orası, yapıyı ve muhtemelen Atlantislileri anlamanın anahtarını saklıyor. Orada teknoloji çok ileri, yanlış ellere geçerse çok tehlikeli. Odayı Kane'den saklamak için çok çaba gösterdim. Bugüne dek sahte bir duvarın arkasında gizlediğim, özel odaya giden haritayı günlüğün içine koydum. Acele et.

Kate, haritanın çizili olduğu narin, sarı kâğıdın katlarını açtı, bir süre inceledikten sonra David'e uzattı. "Çin'deki cihaz aynı cihazdı; Çan. Benim ve yüzlerce insanın üzerinde kullandılar. Yaptıkları şey bu; cihaza bağışlık sağlayacak bir genetik anahtar bulmaya çalışıyorlar. Tüm araştırmam, Immari'nin genetikle ilişkili tüm araştırmaları

aynı hedefe hizmet ediyor: Atlantis Geni'ni bulmak. Martin'in bütün yalanları, bütün hayatım... beni kullandılar."

David, haritayı geri verip sepetten dışarı, dağlara ve altlarındaki ormana baktı. "Pekâlâ, böyle yaptıkları için çok memnunum."

Kate ona döndü.

David, Kate'in gözlerine baktı. "Başka biri olabilirdi. Senin kadar güçlü ya da akıllı olmayan biri. Sen bu işi çözebilir ve hâlâ onları durdurabilirsin."

"Göremiyorum..."

"Haydi, sadece bildiklerimizin üzerinden bir geçelim. Yapbozun bütün parçalarını ortaya yayalım ve hangileri birbirlerine uyuyor, bakalım. Tamam mı?" Kate başıyla onaylayınca David devam etti. "Daha önce manastırdayken, Çan'ın ne olduğunu bildiğimi söylemiştim. Eski bir İkinci Dünya Savaşı efsanesi. Komplo teorisyenleri bu konuda hâlâ konuşurlar; *Die Glocke* veya Çan. Onun gizli bir gelişmiş bir Nazi silah projesi veya enerji kaynakları alanında müthiş bir ilerleme olduğunu söylerler. O noktadan sonra teoriler gitgide çılgınlaşıyor. Yerçekimini ortadan kaldırmaktan, zaman yolculuğuna kadar pek çok teori var. Ama 1918 yılında İspanyol gribine neden olduysa ve Çin'deki cesetler dünyaya yayılırsa..."

"Başka bir salgın yaşanır ve İspanyol gribinden çok daha kötü sonuçları olur."

"Demek istediğim, bu mümkün mü?" dedi David. "Immari istatistikleri doğru olabilir mi? İnsan nüfusunun yüzde ikisi ile beşi arasındaki bir bölümünü öldüren bir hastalığın aşısının olmaması nasıl mümkün olabilir?"

"Tıp fakültesinde İspanyol gribi ya da şu anda bildiğimiz adıyla 1918 grip salgını üzerinde çalışmıştık. Verdikleri istatistikler doğru veya doğruya çok yakın. İspanyol gribinin elli ile yüz milyon arası insan öldürdüğünü düşünüyoruz, yani toplam nüfusun yüzde dördü kadarını..."

"Bugünün nüfusuyla yaklaşık iki yüz seksen milyon insanın ölmesi anlamına geliyor; Amerika Birleşik Devletleri'nin toplam

nüfusu kadar. Mutlaka ellerinde aşı vardır. Immari bunu nasıl saklayabilir ve insanlara grip diye yutturabilir?"

"Başlangıçta doktorlar grip teşhisi koymamışlardı. Önce dang humması, kolera veya bir tifo türü gibi yanlış teşhisler konmuştu çünkü belirtileri çok... açıkça gribe benzemiyordu. Hastaların mukoza zarlarında kanama oluyordu, özellikle de burun, mide ve bağırsaklarında; kulaklarından ve gözlerinden kan gelen hastalar bile vardı." Kate bir anda, kalabalık insanların ve kan kaybeden bedenlerin üzerlerinde Çan'ın asılı olduğu karanlık odaya gitti. Odaklanması gerekiyordu. "Her neyse, dünyadaki tüm grip mikropları arasında hâlâ en az anlaşılmış olanıdır ve en ölümcül olanı. Herhangi bir aşısı yok. İspanyol gribi, temel olarak vücudunun kendi kendini imha etmesine neden olur; aşırı yüksek sitokin yüzünden öldürür yani vücudu kendi bağışıklık sistemi mahveder. Grip türlerinin büyük bir bölümü, bağışıklık sistemi zayıf insanlar için yıkıcı olabilir; çocuklar ve yaşlılar gibi. Bu yüzden aşı yaparız: bağışıklık sistemini güçlendirmek için. İspanyol gribi, bu temel anlayışla uyuşmuyor. *Güçlü* bağışıklık sistemi olan insanları öldürdü. İnsanın bağışıklık sistemi ne kadar güçlüyse, sitokin fırtınası da o ölçüde güçlü oluyordu. Yirmi beş ile otuz dört yaşları arasındaki insanlar için ölümcüldü."

"Gerçekten tehdit oluşturabilecek neredeyse herkesi öldürmüş gibi görünüyor. Immari'nin, bunu bir silah olarak görmesine şaşmamalı," dedi David. "Ama neden böyle bir şeyi serbest bırakmak istiyorlar? Dünyanın bununla başa çıkabilme şansı yok. 1918 yılında, Birinci Dünya Savaşı sonunda, sınırlar herkese kapalıydı; tüm dünya bir durma dönemine, beklemeye geçmişti. Bugün birbirimizle nasıl bağlantılı olduğumuzu bir düşün; benzer bir salgın birkaç gün içinde hepimizi silip süpürebilir. Eğer söylediklerin doğruysa salgın çoktan Çin'i terk etti ve şu an biz konuşurken dünyaya yayılıyor. Neden böyle bir şey yapsınlar?"

"Belki de başka seçenekleri yoktu."

"Her zaman bir seçenek var..."

"Onların aklında," dedi Kate. "Günlükteki düşünce şeklini temel alan birkaç teorim var. Sanırım Atlantis Geni'ni, cihaz çalıştığında hayatta kalabilmek için arıyorlardı. Bu yüzden benim araştırmama ilgi duydular. Çocukları bu yüzden kaçırdılar. Zamanları tükenmiş olmalı."

"Uydu fotoğrafı... arka tarafında şifreler olan. Ortasında bir denizaltı vardı."

"Kane'in denizaltısı," dedi Kate.

"Olduğuna eminim. Ve onun altında bir yapı vardı. 1947 yılından beri denizaltını aradıklarını biliyoruz; *New York Times*'taki ölüm ilanında, şifreli olarak *'Antarktika, Alman denizaltısı bulunamadı, aramaya devam yetkisi veriliyorsa bilgilendirin* yazıyordu. Demek sonunda denizaltını ve onun altında da başka bir Atlantis, başka bir tehdit buldular." David başını iki yana salladı. "Ama hâlâ anlamıyorum, bilim... neden bir başka salgın yaratsınlar?"

"Sanıyorum, Çan'dan çıkan cesetler, Toba Protokolü'nün ta kendisi. Görünüşe göre Çan'la doğrudan temas kurmak en ölümcül durum ama sadece bir tane Çan var ya da vardı. Belki cesetleri dünyanın her yanına dağıtacaklar. Peş peşe başlayacak salgınlar, dünya nüfusunu önemli ölçüde azaltacak. Sadece Çan'ın etkilerine direnip ölmeyenler, yani Atlantis Geni'ne sahip olanlar hayatta kalacak."

"Evet, ama neden?.. Daha iyi bir yolu yok mu? Yani bilmiyorum, bir gen topluluğu sıralayamazlar mıydı? Ya da biraz veri çalarak bu insanları bulamazlar mıydı?"

"Hayır ya da belki. Muhtemelen Atlantis Geni olan insanları belirleyebilirlerdi ama kayıp bir parça var: epigenetik ve gen aktivasyonu."

"Epi..."

"Biraz karışık bir konu ama özetle konu sadece genlerinin niteliğine değil, hangi genlerinin aktif olduğuna ve birbirleriyle ilişkilerine bağlı. Salgının, Atlantis Geni'ne sahip insanlarda, bu geni aktive ederek ikinci bir Büyük İleri Sıçrama yaratması mümkün. Veya tamamen farklı bir durum var. Belki salgın insan nüfusunu büyük

ölçüde azaltacak ve bizi bir çeşit mutasyona ya da evrim geçirmeye zorlayacak; tıpkı Toba faciasında olduğu gibi..." Kate şakaklarını ovdu. Başka bir şey vardı, başka bir parça, henüz ulaşamadığı bir şey. Qian ile konuşması bir anda zihninde belirdi; duvar halısı, ateş seli, küllerden oluşan bir örtü altında kalan, ölen insanlar... kurtarıcı... kendi kanından bir kupa dolusu verdiğinde ormanın canavarları insana dönüşüyorlar. "Sanırım bir şeyi atlıyoruz."

"Sanırım..."

"Ya ilk Büyük İleri Sıçrama doğal bir olay değilse? Ya aslında bir evrim değilse? Ya insanlık o zamanlar da yok oluşun eşiğine gelmişse ve Atlantisliler bizi kurtarmışsa? Ya Atlantisliler, Toba faciasından sonra ölmek üzere olan o insanların hayatta kalmalarını sağlayacak bir şey verdiyse? Hayatta kalmalarına yetecek kadar zeki olmalarını sağlayacak bir gen, genetik bir avantaj. Beyin yapılanmalarında bir değişiklik. Ya bize Atlantis Geni'ni onlar verdiyse?"

96

David, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışarak etrafına bakındı. Sonunda konuşmak için ağzını açtı ama Kate elini kaldırdı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, tamam ama önce beni bir dinle, anlatayım. En azından bir süreliğine, bir yere gitme şansımız yok." Gözleriyle, sepeti ve balonu işaret etti.

"Yeterince makul ama seni uyarıyorum, bugün pek günümde değilim. Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Sadece kulağa çok delice gelmeye başlarsa haber ver."

"Bu daha önce söylediklerini de kapsıyor mu? Çünkü az önce söylediğine göre..."

"Tamam, aslında sen bir süre sadece dinle, sonra deliliğimi anlatırsın. Gerçekler şunlar: Yedi bin yıl kadar önce, Toba yanardağı patladı. Altı ile on yıl arası süren küresel bir volkanik kış yaşandı ve ardından muhtemelen bin yıl kadar süren bir düzelme süreci. Güney Asya ve Afrika toprakları küllerle kaplandı. Toplam insan nüfusu üç bin ila on bin arası bir sayıya kadar geriledi yani birbirleriyle eşleşebilecek çiftlerin sayısı bine kadar düşmüş olabilir."

"Tamam, bu doğru. Bunun delilik olmadığını onaylayabilirim."

"Çünkü Toba faciasını sana Jakarta'da anlatmıştım."

David ellerini kaldırdı. "Hey, sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Kate, birkaç gün önce o minibüs içindeki kendi tepkisini ve David'e söylediği kendi kelimelerini hatırladı. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "Çok komik. Her neyse, nüfustaki azalma o sıralarda genetik bir darboğaz yarattı. Bugün dünyada yaşayan herkesin soyunun, aşırı küçük bir nüfusa, yaklaşık yedi bin yıl önce

sayıları bin ila on bin arasında değişen, üreyebilen çiftlere dayandığını biliyoruz. Afrika dışında yaşayan herkesin soyu, yaklaşık elli bin yıl önce Afrika'yı terk eden yaklaşık yüz kişilik küçük bir kabileye dayanıyor. İşin aslı bugün yaşayan her insanın doğrudan atası, yaklaşık altmış bin yıl önce Afrika'da yaşamış bir adamdır."

"Âdem?"

"Aslında biz ona, bilim insanları olduğumuz için Y-kromozom Âdemi diyoruz. Bir de Havva var, Mitokondriyal Havva ama o çok daha önceleri yaşamış, yüz doksan bin ila iki yüz bin yıl önce olduğunu düşünüyoruz."

"Zaman yolculuğu mu? Ama hâlâ delilik kartını kullanmı..."

"Zaman yolcuları değiller, çok teşekkür ederim. Bunlar sadece, bugün dünya üzerindeki herkesin atası olan insanların genetik isimleri. Yaklaşık elli bin yıl önce insan türünün davranışları değişiklik göstermeye başlamış. Karmaşık davranışlarda bir patlama yaşanıyor: lisan, alet yapma, duvar resimleri. Bu insan tarihindeki en büyük gelişme, yani bizim Büyük İleri Sıçrama olarak adlandırdığımız dönem. O dönem öncesi ve sonrası insan fosillerine baktığımızda, çok büyük değişiklikler yok. Ayrıca genetik yapılarında da çok büyük farklar yok. Bildiğimiz kadarıyla, düşünce şeklimizde oluşan değişikliğe çok küçük ama etkili bir genetik değişim sebep oldu; muhtemelen beyin yapılanmamızdaki bir değişim."

"Atlantis Geni."

"Sebebi her neyse, beyin yapılanmasındaki bu değişim, zamanın tarihi boyunca oynanan en iyi genetik kumardı. İnsan ırkı, tükenmenin eşiğindeki yaban hayatta yaşayan avcı ve toplayıcı on bin insandan yedi milyar üzeri bir nüfusa erişerek, sadece elli bin yıl içinde gezegene hükmeder oldu. Evrimsel anlamda baktığımızda, bu göz açıp kapayana kadar geçen bir süredir. Olağanüstü bir geri dönüştür. Bir genetik bilimci olarak inanması çok güç bir durumdur. Demek istediğim, dünya üzerinde *bugüne kadar yaşamış tüm insanların* yaklaşık yüzde yirmisi *bugün hâlâ hayatta*. Bizim evrimimiz sadece yaklaşık iki yüz bin yıl sürdü. Bugün hâlâ ilk Büyük İleri

Sıçrama'nın yarattığı patlama bulutunun tozu içinde yaşıyoruz ve bu patlamanın nasıl olduğuna veya nasıl sonlanacağına dair hiçbir fikrimiz yok."

"Evet ama neden biz? Neden şansımız bu kadar yaver gitti? Etrafta başka insanımsı türler de vardı, öyle değil mi? *Neandertaller*... diğerlerinin isimlerini hatırlayamıyorum; ya onlar? Eğer Atlantisliler bizim yardımımıza geldilerse, neden diğerlerine yardım etmediler?"

"Bir teorim var. Elli bin yıl önce en az dört insan alttürü olduğunu biliyoruz: biz ya da anatomik olarak söylersek modern insan, *neandertaller*, *denisovanlar* ve *Homo floresiensis* yani *hobbitler*. Muhtemel bizim bulmadığımız daha fazla tür mevcuttu ama bu dört insan alttürü..."

"Alttürler mi?" diye sordu David.

"Evet. Teknik olarak, onlar insan alttürleriydi; hepsi insandı. Bir türü, organizma grubu olarak adlandırmamız için kendi aralarında ırk karışımı üreyebilmeleri ve sağlıklı yavrular doğurabilmeleri gerekir. Bu dört insan alttürü, ırklar arası üreyebiliyordu. İşin aslı, bunu yapabildiklerine dair elimizde genetik deliller var. Birkaç yıl önce neandertal gen haritasını çıkardığımızda, Afrika dışında yaşayan herkeste yüzde bir ila dört arası neandertal DNA'sı bulunduğunu keşfettik. Bu durum, en çok Avrupa'da kendini belli ediyordu yani neandertal'lerin anayurdunda. Denisovan gen haritasını çıkardığımızda da aynı durumla karşılaştık. Melanezya'da, özellikle de Papua Yeni Gine'de yaşayan bazı insanlar, denisovan'larla yaklaşık yüzde altı kadar aynı geni paylaşıyordu."

"İlginç. Yani aslında hepimiz meleziz, öyle mi?"

"Evet, teknik olarak."

"O yüzden, diğer alttürleri bünyemize katarak toplam bir insan türü yarattık, öyle mi?"

"Hayır. Pekâlâ, çok ufak bir oranda olabilir ama arkeolojik bulgular gösteriyor ki bu dört grup farklı alttürler olarak yaşadılar. Diğer türlerin Atlantis Geni'ni almadıklarını çünkü ihtiyaçları olmadığını düşünüyorum."

"Onlar..."

"Yok olmanın eşiğinde değillerdi," dedi Kate. "Altı yüz bin yıl ila üç yüz elli bin yıl öncesine kadar neandertal'lerin Avrupa'da var olduklarına inanıyoruz. Ayrıca diğer tüm alt türlerin geçmişi bizden çok daha eskiye dayanıyor; muhtemelen daha nüfusları kalabalıktı. Ve Toba'nın patlama etki alanının dışında kalıyorlardı: neandertal'ler Avrupa'da, denisovan'lar bugünün Rusya'sında ve hobbitler Güneydoğu Asya'da yaşıyordu, Toba'nın ve rüzgâr etki alanını çok uzağındaydılar."

"Yani durumları bizden iyiydi ve neredeyse bizim soyumuz tükeniyordu. Sonra biz genetik piyangoyu kazandık ve onların soyu gerçekten tükendi, bizim yüzümüzden."

"Evet. Hem de sonları çabuk geldi. Neandertal'lerin bizden güçlü olduklarını biliyoruz. Beyinleri bizimkilerden daha büyüktü ve biz ortaya çıkmadan önce Avrupa'da yüz binlerce yıl yaşamışlardı. Sonra, on bin ila yirmi bin yıl arasında soyları tükendi."

"Belki bu da Immari'nin büyük planının bir parçasıdır," dedi David. "Belki Toba Protokolü, Atlantis Geni'ni bulmaktan daha fazlasını kapsıyordur. Ya Immari, bu gelişmiş insanların, Atlantislilerin kış uykusunda olduklarını ve geri dönecek olurlarsa kendilerine rakip olabilecek her insan türünü, tehlike arz edecek her insanı ortadan kaldıracaklarını düşünüyorsa, tıpkı bizim elli bin yıl önce, Atlantis Geni'ne sahip olunca yaptığımız gibi? Kane'in konuşmasını okudun: Atlantislerle yapılacak bir savaşın kapıda olduğunu düşünüyordu."

Kate, David'in teorisini düşünürken, zihni Martin'le yaptığı konuşmaya daldı. Adam, herhangi bir gelişmiş türün, kendisine tehdit olarak göreceği daha az gelişmiş tüm insanları ortadan kaldıracağını iddia etmişti. Onun teorisine göre insan türü, tek olası sonuca doğru ilerleyen bir bilgisayar algoritması gibiydi; birleşik bir insan türü. Yapbozun son parçası buydu. "Haklısın. Toba Protokolü, sadece Atlantis Geni'ni bulmakla ilgili değil. İnsan türünü geliştirerek dönüştürmeyi, Atlantislileri *yaratmayı* amaçlıyor. İnsanlık ile Atlantislileri senkronize etmeye çalışıyorlar; tek bir ırk

yaratmaya; böylece Atlantisliler geri dönecek olursa bizi bir tehdit olarak görmeyecekler. Martin, Toba Protokolü'nün bir "acil durum emniyeti" olduğunu söylemişti. Eğer Atlantisliler uyanır ve etraflarında yedi milyar vahşi canlı görürse, hepimizi katledeceklerini düşünüyorlar. Ama eğer ortaya çıkar ve kendilerine genetik olarak son derece benzer, küçük bir insan topluluğuyla karşılaşırlarsa onların yaşamasına izin verebilirler, kendi kabilelerinin veya türlerinin bir parçası olarak görebilirler."

"Evet ama bu sadece planlarının yarısı," dedi David. "Bu sadece bilimsel esas, genetik bakış, yedek plan. Immari, savaşta olduğuna inanıyor. Asker gibi düşünüyorlar. Daha önce, onların bir ordu yarattıklarını düşünüyorum demiştim ve hâlâ öyle düşünüyorum. Bence denekleri Çan testi yapmalarının nedeni buydu."

"Böylece Çan kullanılırsa hayatta kalabilecekler."

"Hayatta kalacaklar, evet ama daha açık söylersek; onun altından geçebilecekler. Cebelitarık'ta onun etrafını kazıp oradan çıkartmak zorunda kaldılar. Sanırım her Atlantis yapısında bir Çan olabilir; yabancıları dışarıda tutan bir tür güvenlik cihazı gibi ama bizim üzerimizde işe yaramadı çünkü biz aslında insan-Atlantisli melezleriz. Eğer Immari, Atlantis Geni'ni aktive etmenin bir yolunu bulduysa içeriye bir ordu gönderip Atlantislileri öldürebilirler. Toba Protokolü, en son çare, eğer başarısız olur da Atlantisliler uyanırsa, geride sadece kendi türleri kalmış olacaktı."

Kate başıyla onayladı. "Bizi soyumuzun tükenmesi tehlikesinden kurtaran insanları katledecekler; belki de Çan'ın yaratacağı salgını tedavi etmemize yardım edebilecek yegâne insanları."

Kate iç geçirdi. "Ama bu bir teori ve spekülasyon. Yanılıyor olabiliriz."

"Kesin olarak bildiklerimize bağlı kalalım. Çin'den cesetlerin alındığını ve Çan'a maruz kalan insanların daha önce bir salgına sebep olduklarını biliyoruz."

"Sağlık kurumlarını uyarmalı mıyız?"

David başını iki yana salladı. "Günlüğü okudun, salgınları nasıl gizli tutacaklarını biliyorlar. Ve muhtemelen bu konuda artık çok daha iyilerdir; Toba Protokolü için çok uzun süredir hazırlanıyorlar. Teorilerinin doğru olup olmadığını öğrenmeliyiz ve bize avantaj sağlayacak bir şeye ihtiyacımız var; Atlantislilerle iletişim kurmak veya Immari'yi durdurmak için bir yola."

"Cebelitarık."

"En iyi seçeneğimiz orası. Patrick Pierce'ın bulduğu özel oda."

Kate balona baktı. İrtifa kaybediyorlardı ve atacak sadece birkaç kum torbaları kalmıştı. "O kadar uzağa gidebileceğimizi sanmıyorum."

David gülümsedi ve kullanabilecekleri bir şey ararcasına balona baktı. Kenarda bir paket vardı. "Bunu sen mi getirdin?"

Kate paketi ilk kez fark etti. "Hayır."

David, üzerindeki ipi çözüp paketi açtı. Kat kat kumaş arasında, her ikisi için yeni elbiseler, bir miktar Hindistan rupisi ve şüphesiz şu an üzerinde uçtukları bölgeye ait, katlanmış bir Kuzey Hindistan haritası vardı. David haritayı açıp içinden küçük bir not düştü. Haritayı kenara bırakıp, notu okuduktan sonra Kate'e uzattı.

Eylemsizliğimiz için bizi affedin.
Savaş bizim doğamızda yok.
~ Qian

Kate notu bırakıp balonu inceledi. "Daha fazla havada kalabileceğimizi sanmıyorum."

"Katılıyorum. Bir fikrim var. Ama biraz riskli."

97

6'ıncı Sondaj Sahası'nın 2.5 kilometre uzağı
Doğu Antarktika

Robert Hunt, aracı daha yavaş kullanmalıydı. Kocaman, beyaz şemsiye, daha şimdiden adamı neredeyse iki kez kar aracından düşürüyordu. Sonunda dayanabileceği bir hız buldu ancak o hızda bile aracın sesi, şemsiyenin çırpınmalarıyla birleştirdiğinde sağır edici bir gürültü çıkıyordu. Çınlamalar arasından garip bir ses duydu. Arkasına baktı. Adamları onu takip mi etmişlerdi? Kar aracını durdurdu. Motordan gelmiyordu, insan sesiydi.

Kabanının önünü açtı ve telsizini aradı. Sinyal alıcı açıktı, onu arıyorlardı. Motoru kapadı ama sinyal kesildi. Bekledi. Ani bir rüzgâr, uzakta bir tepenin kavisli zirvesindeki karları savurdu.

Radyonun mandalına bastı ve konuştu. "Burası Kar Kralı."

Derin bir nefes aldı. Aniden gelen cevap ve operatörün sert ses tonu adamı korkuttu. "Kar Kralı, telsizin neden kapalıydı?"

Robert düşündü, sonra telsizin mandalına bastı ve elinden geldiği kadar sakin konuştu. "Nakil halindeyiz. Telsizleri duymak zorlaşıyor."

"Nakil halinde mi? Konumunuz nedir?"

Robert yutkundu. Daha önce konumunu hiç sormamışlardı veya iki saha arasında yoldayken aramamışlardı. Ne diyebilirdi?.. Onu havadan izliyor olabilirler miydi?

"Kar Kralı! Duyuyor musun?"

Koltuğunda kımıldandı, sonra telsizi tekrar yüzüne doğru kaldırdı. "Ödül, burası Kar Kralı. Tahminen yedinci sahadan üç

kilometre kadar uzaktayız. Mandalı bıraktı ve telsizi tekrar kar aracına indirdi. Derin bir nefes aldı. "Bazı sorunlarla karşılaştık. Kar araçlarından birinde problem var. Tamir ediyoruz."

"Beklemede kal, Kar Kralı."

Saniyeler geçiyordu. Hava dondurucuydu ancak adamın tek hissedebildiği boğazında atan nabzıydı.

"Kar Kralı. Yardıma ihtiyacını var mı?"

Anında cevap verdi. "Olumsuz, Ödül. Biz halledebiliriz." Bir saniye kadar bekledi ve ekledi. "Rotamızı değiştirmeli miyiz?"

"Olumsuz, Kar Kralı. Mümkün olduğunca çabuk gidin ve yürürlükteki yerel kontaklarla iletişimden kaçınılması protokolüne uyun."

"Anlaşıldı, Ödül."

Telsizi aracın koltuğuna bıraktı. O an, eline bir örs kadar ağır gelmişti. Adrenalini yavaşça çekilmeye başladı ve çekildikçe sağ kolunun ağrıdığını hissetti. Şemsiyeyi taşımanın bedelini ödemeye başlıyordu. Elini güçlükle sıkabiliyordu ve en ufak bir harekette bile omzu zonkluyordu. Dişlerini sıkarak şemsiyeyi kar aracının diğer tarafına geçirdi.

Hissettiği soğuk ve acı arasında beyni çığlık attı: *Artık geri dön.* Neden aramış olabileceklerini düşündü. İki ihtimal vardı; birincisi, onun ne yaptığını anlamışlardı ya da ikincisi, sahadan ayrıldığına emin olmak istemişlerdi. Eğer ne yaptığını anlamışlarsa, işi her halükârda bitmişti. Ama eğer sahada adamın görmesini istemedikleri bir şey yapıyorlarsa bu onu zora sokardı.

Yola çıktığında, kendi kendine eğer onu yakalarlarsa sahada bir şey unuttuğunu söyleyebileceğini hatırlattı. Bunda sorun yoktu. Ya şemsiye? *Sadece yerel unsurlarla temastan kaçınma protokolüne uyuyorum.*

Ama telsiz konuşması bu bahaneyi tamamen ortadan kaldırmıştı. Eğer artık onu yakalarlarsa, en iyi ihtimalle işinden olurdu ve eğer bu adamlar kanun dışı bir şeyler yapan suçlularsa... işler onun için çok daha kötü bir hal alırdı.

Bu yüzden kendiyle bir anlaşma yaptı: en yakın kar tepesine kadar gidecekti, neler görebildiğine bakacak, sonra geri dönecekti. Denemiş olacaktı.

Robert'ın artık yavaş kullanması gerekiyordu. Şemsiyeyi sol kolunun içiyle kavrayıp göğsüne bastırdı. Kar tepesinin zirvesine ulaşmak neredeyse bir saatini aldı. Dürbününü çıkarıp sahayı görmek için ufuk çizgisine baktı.

Gözlerine inanamadı.

Saha üzerinde yükselen makineler daha önce hiç görmediği büyüklükteydi ve o güne o kadar oldukça büyük makineler görmüştü. Saha yanlarında küçücük kalıyordu, artık bir hortum tarafından vurulmuş gibi görünüyordu. Sondaj platformu, yarısına kadar kara gömülmüştü. Bir çocuğun oyuncak kutusunda, inşaat makinelerinin yanında duran, tepetaklak bir mikroskoba benziyordu. Ama bu bir oyuncak kutusu değildi ve bu "oyuncaklar" üzerindeki kar paletleri en az en beş metre yüksekliğinde olmalıydılar. Ana araç, bir kırkayağa benziyordu. Uzundu; yüz yirmi, belki yüz elli metreydi, ufak bir başı vardı, aracı idare eden bir "operatör kabini" olduğu çok belliydi. Vücudu beyaz, balon şeklinde bölümlerden oluşuyordu. Yarım daire şeklindeki sondaj sahasının etrafına dolanmıştı.

Kırkayağın yanında bir vinçli kamyon vardı. Standart endüstriyel inşaat vinçlerinden yaklaşık on kat daha büyüktü ve vinç kolu gökyüzüne yükseliyordu. Dışarıya bir şey mi çekiyordu? Ya da daha olası bir ihtimalle, aşağıya bir şey mi indiriyordu?

Robert, dürbünde görüntüyü iyice yaklaştırdı. Vincin kablosuna odaklanmadan önce gözüne başka bir şey çarptı veya başka bir şeyin dış hatları; kırkayağın hemen önündeydi. Dürbünü sola çevirdi ancak görüntüyü çok yakınlaştırdığı için bir anda saha gözden kayboldu. Tekrar normal ayarlara döndüğünde sahayı gördü ve görüntüyü tekrar yaklaştırdı. Kırkayağın tam ortasına dikkatle baktı.

Oradakiler insan mı yoksa robot muydu? Ne olurlarsa olsun, beyaz koruyucu kıyafetler giymişlerdi ancak bu kıyafetler normalden daha hacimli görünüyorlardı. Yavaş ve düzenli hareket ediyorlardı.

Tıpkı *Hayalet Avcıları* filmindeki, *Stay Puft Marshmellow Man* veya Michelin Adamı gibi görünüyorlardı. Boyları insan olmaya müsaitti. Beyaz siluetler ağır ağır sondaj sahasına yürürken, Robert dürbünüyle içlerinden birini izledi. Vinç, kırkayağa doğru dönüyordu. Demek ki delikten dışarı bir şey çekiyordu. Görüntüye başka bir Michelin Adamı girdi. Kancayı çıkarması ve vincin ucundaki ödülü yere indirmesi için diğer adama yardım etti. Bir disko topuna benziyordu ama siyahtı. Adamların arkasında, beyaz kırkayağın son bölümünden bir kapı açıldı. Kapı, yerden yukarıya doğru yükselerek açıldığında içerideki sarı ışık ve sıralanmış bilgisayar ekranlarını göründü. Ayrıca beyaz koruyucu kıyafet giymiş iki adamın, bir rampadan dışarı ittikleri büyük, beyaz bir de kutu vardı. Yere ulaştıklarında diğer iki adam onlara katıldı ve kutunun yan taraflarındaki beyaz panelleri çıkarmaya başladılar. Paneller rahatça çıktı. Esnek veya bir tür kumaştan yapılmış olmalılardı.

Robert dürbününü netledi. Kutu, bir kafesti. İçinde iki maymun, belki şempanze vardı; hayvanlar yeteri kadar küçüktü. Oldukları yerde sıçrıyor, birbirlerine sarılıyor ve kafes demirlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı. Ölümüne üşüyor olmalıydılar. Adamlardan biri hızlıca diz çöküp kafesin dibinde kontrol paneli gibi duran şeyi yumruklamaya başladı. Kafesin üstündeki soluk portakal rengi ışık, kor kırmızı bir renge döndü ve maymunlar biraz sakinleşti.

Başka bir adam, vince doğru kolunu sallayınca vinç döndü. Kafesin ucuna kancayı sonra da siyah topu bağladılar.

Vinç kafesi kaldırıp deliğin üzerinde döndürürken ve aşağıya indirirken, adamlar kenarda beklediler. İki adam vincin arkasına yürüdü ve sürebilecekleri yengece benzer kar makinelerini çıkardılar. Onları sondaj deliğine sürüp birbirlerine bağladılar. İki makine bir araya geldiğinde, içinden sadece kablo geçecek kadar küçük bir boşluk hariç deliğin üzerini tamamen kapladılar.

Dört adam birden telaşla kırkayağa koştu ve kapı arkalarından kapandı.

Birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Robert'ın kolu yorulmaya başlamıştı, daha ne kadar beklemesi gerektiğini merak etti. Artık hiçbir soru işareti kalmamıştı; petrol için sondaj yapmıyorlardı. Ama ne yapıyorlardı? Ve neden bu işi yapmak için bu koruyucu kıyafetlere ihtiyaçları vardı? Neden bu işi yapmak için bir ya da birkaç maymuna ihtiyaçları vardı?

Yakında bir cevap bulabilirdi. Koruyucu kıyafetli adamlar, kırkayaktan çıkıp deliğe yürümeye başladılar. Deliği örten makineleri geri çektiler, bir patlamayla birlikte kafes delikten fırladı. Kablo ileri geri gerildi ve kafes birkaç kez zıpladı. Sonunda yerden otuz santim kadar yüksekte durdu. Kafesi tutup kapağını açtılar.

Maymunlar beyaz veya gri renkli bir şeyle... karla mı kaplanmışlardı? İkisi de kafeste cansız yatıyordu. Adamlar maymunları kafesten çıkartırken beyazlık üzerlerine yapıştı, kar değildi. Her maymunu, farklı bir beyaz torbaya atıp onları hızla kırkayağın ikinci bölümüne götürdüler. Kapı açıldığında, Robert'ın gözüne iki çocuk çarptı. Camdan bir kafes içindeki bankta oturuyor, sırada onlar varmış gibi bekliyorlardı.

98

Yeni Delhi, Hindistan

"Burada bekle. Eğer on beş dakika içinde çıkmazsam bir polis bul ve mağazada bir soygun olduğunu söyle," dedi David.

Kate gözleriyle sokağı ve mağazanın dışını taradı: Kronometre Ticaret Firması. Sokak kalabalıktı. Eski model arabalarla, bisikletleriyle hızla geçen Hintlilerle doluydu. David, bu mağazanın, Saat Kulesi'nin gizli ileri karakollarından biri olduğunu söylemişti; yerel kaynakların ve ajanların Merkez'e bilgi gönderebilecekleri iletişim için bir tür arka kapı. Onun teorisine göre eğer Saat Kulesi hâlâ ayaktaysa aktive edilmiş olabilirdi. Bu büyük bir *ihtimaldi*. Eğer Saat Kulesi tamamen düştüyse, Immari bu ileri karakolları izliyor ya da daha büyük olasılıkla adam yerleştiriyor ve sona kalan başıboş ajanları temizlemek, yarım kalan işleri bitirmek için bekliyor olmalıydı.

Kate başıyla onaylayınca David sokağa çıktı. Topallayarak mağazaya yürüdü; göz açıp kapayana kadar içeri girmişti. Kate, dudaklarını ısırarak bekledi.

Mağaza kalabalıktı. Tüm saatler, vitrinlere yerleştirilmişti, en azından yerde olmayanlar. Her biri o kadar narin, o kadar karmaşık yapılı ve o kadar kırılgan görünüyordu ki. David yaralı bacağını kendisine ayak uydurmaya zorlayarak iki cam vitrinin arasından

geçmeye çalışırken, kendini porselen dükkanına dalan boğa deyimindeki gibi hissetti.

Mağazanın içi karanlık olmasına rağmen dışarısı aydınlıktı. David etrafını zar zor görebiliyordu. Antik cep saatleriyle dolu bir vitrini ve parlak yelekli, tek camlı gözlük kullanan kibar bir adamı itti. Vitrin titremeye başladı. İçindeki saatlerin kenarları vitrine çarptıkça şıngırdıyor, ufacık parçalar tıngırdıyorlardı. David vitrini tuttu. Ağırlığını sağlam bacağı üzerine vererek titremesini durdurmaya çalıştı. Eğer tek bir yanlış hareket yaparsa, tüm mağazayı devirecekmiş gibi hissediyordu.

Mağazanın içinden bir ses geldi. "Hoş geldiniz, efendim. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

David odayı inceledi, sonra bir kez daha etrafına bakındı ve ardından sesin sahibini, mağazanın arka tarafındaki uzun bir bankonun arkasında gördü. Ayaklı cam mayınlara basmamaya çalışarak ve topallayarak adama doğru ilerledi. "Ben özel bir parça arıyorum."

"O zaman doğru yere geldiniz, efendim. Ne tür bir parça?"

"Bir Saat Kulesi."

Tezgâhtar onu inceledi. "Alışılmadık bir istek, efendim. Ama şanslısınız. Yıllar boyunca müşterilerimiz için pek çok Saat Kulesi'nin yerini belirledik. Tam olarak ne aradığınızı öğrenebilir miyim acaba? Yaş, şekil, ölçü? Her türlü bilgi yardımcı olacaktır."

David, kullanması gereken kelimeleri tam olarak hatırlamaya çalıştı. Bunları kullanması gerekeceğini hiç düşünmemişti. "Zamandan fazlasını gösteren bir parça. Kırılamaz çelikten dövülmüş."

"Öyle bir parça biliyor olabilirim. Bir telefon etmem lazım." Adamın sesi değişti. "Burada kalın," dedi ifadesiz bir sesle. David cevap veremeden, kapıyı örten kumaşın arkasında gözden kayboldu.

David, olanları görmek veya duymak için uzandı ancak kumaşın ardından hiçbir şey sızmıyordu. Duvardaki saate baktı. Neredeyse on dakikadır içerideydi. Kate sözünü tutacak mıydı?

Tezgâhtar geri döndü. Yüzünde boş, anlaşılmaz bir ifade vardı. "Satıcı sizinle konuşmak istiyor." Bekledi.

O an, yanında bir silah olması için her şeyini verebilirdi David. Sadece başıyla onayladı ve tezgâhın arkasına geçti. Tezgâhtar, örtüyü tekrar örtüp David'i karanlığa itti. Tezgâhtarın sırtına uzandığını hissedebiliyordu, tam olarak başına doğru ama David arkasını dönemeden, tezgâhtarın kolu adamın göğsüne doğru hızlıca inmeye başladı.

99

Tezgâhtarın eli tam inmek üzereyken David ona döndü.

Bir anda etrafını ışıklar sardı. Başının üzerinde tek bir çıplak ampul ileri geri sallanıyordu. Ampulün ipi, tezgâhtarın elindeydi. "Telefon burada," dedi genç adam başıyla odanın köşesindeki telefonu göstererek. Telefonun ahizesi, seksenli yıllarda telefon kulübelerinde kullanılan telefonlar gibi kalın plastik kaplamaydı. Birini vura vura öldürebilecek olanlardan. Telefon o kadar eskiydi ki çevirmeli arama yapılabiliyordu.

David, masaya yürüdü ve telefonu eline aldı. Tezgâhtarla, yüz yüze durmak için vücudunu çevirdi. Adama ona doğru bir adım atmıştı.

Hatta kimse yok gibiydi. "Merkez?" dedi David.

"Kendini tanıt," dedi bir ses.

"Vale, David Patrick."

"İstasyon?"

"Jakarta," dedi David. Tam olarak hatırlayamıyordu ama konuşmanın böyle devam etmemesi gerekirdi.

"Beklemede kal." Hat tekrar sessizliğe büründü. "Erişim kodu?"

Erişim kodu mu? Erişim kodu yoktu. Burası bir İzci Kulübü'nün gizli sığınağı değildi. Adını söylediği an, ses izinden onu tanımlamaları gerekirdi. Eğer bir süredir onu oyalamıyor ve bu sırada binayı kuşatmıyorlarsa... David, elinde telefonu tutarken tezgâhtarın yüzünü okumaya çalıştı. Ne kadar zamandır içerideydi? Artık neredeyse on beş dakika olmuş muydu?

"Benim... erişim kodum yok..."

"Hatta kalın." Ses geri geldi. Daha mı endişeliydi? "Doğum isminiz?"

David soruyu düşündü. Kaybedecek neyi vardı ki? "Reed, Andrew Michael."

Cevap çabuk geldi. "Yönetici için beklemede kalın."

İki saniye geçtikten sonra Howard Keegan'ın büyükbabaya benzeyen sesi duyuldu. "David, Tanrım... her yerde seni arıyorduk. İyi misin? Durumun nedir?"

"Bu hat güvenli mi?"

"Hayır. Ama dürüst olmak gerekirse oğlum, şu anda daha büyük problemlerimiz var."

"Saat Kulesi?"

"Düştü. Ama kırılmadı. Bir karşı saldırı organize ediyorum. Başka bir problem var. Bir salgın tüm gezegeni sarıyor. Burada saatlerle yarışıyoruz."

"Yapbozun bir parçasının bende olduğuna inanıyorum."

"Nedir o?"

"Henüz emin değilim. Ulaşıma ihtiyacım var."

"Hedef?"

"Cebelitarık."

"Cebelitarık mı?" Keegan'ın sesi şaşırmış geliyordu.

"Bir problem mi var?"

"Hayır. Bu şu ana kadar duyduğum en iyi haber. Aslında şu an ben de Cebelitarık'tayım, son kalan ajanlarla birlikte buradaki Immari komuta merkezine bir saldırı planlıyorum. Tezgâhtar, senin için ulaşımı ayarlayacaktır ama kapatmadan önce... sana söylemem gereken bir şey var, David. Eğer buraya ulaşamazsan... ya da sen geldiğinde ben burada olmazsam, bilmeni istediğim bir şey var. Immari'yi araştıran sadece sen değildin. Onların komplolarını ortaya çıkarmak hayatımı adadığım bir işti ama zamanım kalmayınca... Onları durdurmak için en iyi şansımın sen olduğunu biliyordum.

Senin kaynağın bendim. Immari içindeki bütün kaynaklarımı sana yardım etmek için kullandım ama yetmedi. Buradaki taktiksel hataların hepsi bana ait..."

"Hepsi geçmişte kaldı. Elimizde yeni bilgiler var, muhtemelen işimize yarayacak şeyler. Bu iş daha bitmedi. Cebelitarık'ta görüşürüz."

100

Immari Araştırma Prizma Üssü
Doğu Antarktika

Dorian, Martin Grey'in hakkını vermek zorundaydı; adam teknik açıdan çok yetenekliydi. Antarktika'daki araştırma sahası nefes kesiciydi. Son yarım saattir Martin, Dorian'a, dev bir kırkayağa benzer mobil laboratuvarın bölmelerini tek tek gezdiriyordu: ana laboratuvar, iki ölü maymun kalıntıları, sondaj kontrol merkezi, çalışanların bölmesi, konferans salonları ve şu anda oturmakta oldukları ana kontrol merkezi.

"Burada çok açıktayız, Dorian. Tedbir almamız lazım. Burada, Antarktika'da pek çok araştırma istasyonu var. Herhangi biriyle karşılaşabiliriz ve..."

"Ve ne yaparlar?" dedi Dorian. "Kimi mi ararlar?"

"Onları finanse eden ülkeleri. Tek bir arama..."

"Salgın o ülkeleri tüketecek. Dünyanın sonundaki bir buz küpünde yapılan yetkisiz bir araştırma, onların radarında olmayacak, bana güven. Haydi, zaman harcamayı bırakalım da işe başlayalım. Denizaltı sahasında ne buldunuz, anlat bana."

"Hemen hemen beklediğimiz şeyi."

"Onu mu?"

"Hayır. General Kane," Martin, o kelimeyi çekinerek söyledi, "kimlik tespiti yaparken cesetlerin arasından çıkmadı..."

"O zaman içeride." Dorian'ın hissettiği umut, adamın genel tepkisiz ve sakin mizacından çıkmasına neden oldu.

"Mutlaka öyle olması gerekmez. Başka alternatifler de var."

"Şüpheliyim..."

Martin bastırdı. "Tibet'teki saldırıda ölmüş olabilir. Veya yolda. Uzun bir yolculuktu. Ya da..."

"O içeride. Bunu biliyorum."

"Eğer öyleyse bu pek çok soru işareti doğurur. Özellikle, neden dışarı çıkmadığı ve neden ondan hiç haber almadığımız konusunda. Ve bir de kronoloji gerçeği var. Kane, 1938 yılında Antarktika'ya yola çıktı; yetmiş beş yıl önce. Eğer içerideyse, şu an yüz yirmi yaşında olması lazım. Yani uzun süre önce ölmüş olmalı."

"Belki bizimle iletişim kurmaya çalışmıştır. Roswell. Bir uyarıydı."

Martin iyice düşündü. "İlginç. Öyle olsa bile, senin Kane ve onu bulma saplantın hepimizi tehlikeye atıyor. Eğer bu operasyona liderlik edeceksen zihnin temiz olmalı."

"Benim zihnim yeterince temiz, Martin." Dorian ayağa kalktı. "Konrad Kane'i bulma konusunda takıntılıyım, bunu kabul ediyorum ama eğer baban kaybolsaydı sen de öyle olurdun."

Robert Hunt, kar aracını çalışır durumda bıraktı. Aracından indi ve diğer iki adamı bıraktığı, havada asılı gibi duran küçük kayanın altına yürüdü. Adamlar gitmişti. Kar araçlarından biri oradaydı. Bir sonraki sahaya mı gitmişlerdi? Onu rapor etmişler miydi? Onu bir önceki sahaya kadar takip mi etmişlerdi? Bu, onu rapor etmeleri kadar tehlikeliydi.

Koşarak kayanın altından, açık buz alana çıktı. Dürbününü çıkardı ve her yönü iyice taradı.

Hiçbir şey göremedi.

Mağaraya geri yürüdü. İçerisi öldürücü derecede soğuktu. Terk edilmiş kar aracını çalıştırmayı denedi ama benzini bitmişti. *Nasıl?*

Onu takip etmiş ve sonra geri mi gelmişlerdi? Hayır, yerdeki izler eskiydi. Burada, mağaranın içinde kullanmışlardı aracı. *Neden?* Motoru sıcak tutmak için mi? Evet, muhtemelen. Benzin bitene ve yarattığı sıcaklık kaybolana kadar, bekleyebilecekleri kadar beklemişlerdi. Sonra birlikte diğer kar aracına binmiş ve oradan ayrılmış olmalılardı. Ama nereye gitmişlerdi?

101

"Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum, Dorian. Martin, kapının önüne geçip kollarını iki yana açtı.

"Mantıklı ol, Martin. Zamanı geldi, bunu sen de biliyorsun."

"Bilmiyorum..."

"Kesin bildiğimiz bir şey varsa şehirlerinin büyük bir bölümünün yok edildiği ve Çanlarından birinin yetmiş beş yıl önce çalıştırıldığı; denizaltından çıkan cesetler bunun kanıtı. Bu riski göze almak mı istiyorsun? İkimiz de biliyoruz ki yakında kış uykularından uyanacaklar, tabii eğer şimdiye kadar çoktan uyanmamışlarsa. Araştırma yapacak ve tartışacak zamanımız yok. Eğer buradan çıkacak olurlarsa, insan türünü yok olur."

"Sen varsayıyorsun?.."

"Ben biliyorum. Sen de biliyorsun. Çan'ın neler yapabileceğini gördük. Ve bizim gördüğümüz, sadece buzdağının tepesi, bu ölçekte teknolojik keşifler yaptığımızı varsaysak bile binlerce yıl boyunca inşa edemeyeceğimiz türden bir şehrin giriş kapısı. Bir de içeride ne tür silahları olabileceğini hayal et. Çan, sadece vahşi yaratıkların içeri girmesini ve uykularını bölmesini engellemek için kullandıkları bir tür kapan. İçeriye kimsenin girmemesini istemelerinin bir sebebi var. Ben türümüzün hayatta kalmasını garanti altına alıyorum. Tek yol bu."

"Bu kadar çok varsayım üzerine kurulu, böylesine büyük bir hamle..."

"Büyük liderler, zor kararların ateşinde yoğrulurlar," dedi Dorian. "Şimdi kenara çekil."

Dorian diz çöküp hücredeki iki Endonezyalı çocuğun yüzlerine baktı. Ana laboratuvarın hemen dışındaki beyaz bir bankta oturuyorlardı. Ayakları, yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu.

"O kıyafetlerden kurtulduğunuza memnunsunuz, değil mi?"

Çocuklar sadece, boş gözlerle adama baktılar.

"Benim adım Dorian Sloane. Sizin adınız nedir?"

Çocukların boş bakışları yavaşça Dorian'dan aracın zeminine doğru kaydı.

"Sorun değil, bu oyunu oynamak için isimlere ihtiyacımız yok. Zaten isim oyunu çok sıkıcı. Biz daha güzel bir oyun oynayacağız, daha eğlenceli bir oyun. Hiç saklambaç oynadınız mı? Çocukken en sevdiğim oyundu. Çok da iyi oynardım." Adam yardımcısına döndü. "Dr. Chase'ten paketleri alın."

Dorian gözlerini çocuklara dikti. "Sizi bir labirente koyacağız, çok büyük bir labirente. Sizin göreviniz, bir odayı bulmak." Dorian çocuklara bir resim gösterdi. "Bunu görüyor musunuz? Burası içinde pek çok cam hazne bulunan bir oda. Kocaman bir insanın sığabileceği kadar büyük hazneler! Buna inanabiliyor musunuz? Eğer bu odayı bulabilir ve oraya saklanabilirseniz ödülü kazanacaksınız." Dorian, parlak kâğıda basılı yerleşim planını açtı. Bilgisayarda çizilmişti; cam hazneler bulunan odanın nasıl görüneceğine dair Immari'nin hazırladığı detaylı, tahmini gördüm.

İki çocuk da çizime iyice baktı. İçlerinden biri, "Ne ödülü?" diye sordu.

Dorian ellerini açtı. "Ben olsam ben de aynı şeyi sorardım. Tanrım, ne kadar akıllısın, çok akıllısınız." Dorian etrafa bakındı. Gerçekten de ödül neydi? Bunu soracaklarını düşünmemişti. Çocuklardan nefret ediyordu; en az sordukları soru kadar. "Aslında birkaç tane farklı ödülümüz var. Hangisini... hangi hediyeyi istersiniz?"

Diğer çocuk bilgisayar çıktısını banka bıraktı. "Kate."

"Kate'i mi görmek istiyorsunuz?" dedi Dorian.

İki çocuk da onayladı; havada sallanan bacaklarıyla uyumlu, ritmik bir şekilde başlarını yukarı aşağı salladılar.

"Pekâlâ, bakın size ne diyeceğim; eğer odayı bulur ve oraya saklanırsanız, Kate gelecek ve kendisi sizi bulacak." Çocukların gözlerinin kocaman açıldığını görünce Dorian başıyla onayladı. "Bu doğru. Kate'i tanıyorum. Aslında onunla eski dostuz." Dorian, çocukların anlamayacağı bu şakaya kendi kendine gülümsedi ve yüzündeki sırıtma istediği etkiyi sağladı. Çocuklar heyecanla hemen banktan atladı.

Bir laboratuvar asistanı, sırt çantalarıyla odaya girdi. "İşte buradalar, efendim." Çantaları çocukların sırtlarına takarken Dorian'a yardım etti. "Askılar, savaş başlıklarını aktive ediyor. Çarpışmalara dayanaklı olmaları için elimizden geleni yaptık. Eğer kayışların mandalları açılırsa savaş başlıkları patlar. İsteğiniz gibi başlıklar bir kez aktive edildiklerinde, uzaktan veya başlık üzerinde elle iptal etme imkânı bulunmuyor. Geri sayımı dört saate ayarladık."

"Harika." Dorian çantaların göğüs bağlarını sımsıkı bağladı. Çocukları omuzlarından tuttu. "Şimdi, burası oyunun çok önemli bir bölümü. Bu sırt çantalarını çıkartamazsınız. Eğer çıkartırsanız, oyun biter. Ödül alamazsınız. Kate gelmez. Biraz ağır olduklarını biliyorum. İhtiyacınız olursa dinlenmek için durabilirsiniz ama unutmayın; onları çıkartırsanız Kate yok. Ve son bir şey daha var." Dorian, cebinden bir zarf çıkarıp daha uzun olan çocuğun göğsüne tuttu. Üzerinde büyük harflerle, "Baba," yazıyordu.

Dorian, zarfa birkaç iğne daha takıp sabitlendiğinden emin oldu. "Eğer içeride bir adam görürseniz, asker üniforması içinde yaşlı bir adam, oyunu kazanırsınız, eğer ona bu zarfı verirseniz... Onu görürseniz yanına koşun ve sizi, Dieter'in yolladığını söyleyin! Bu hatırlayabilir misiniz?"

Çocuklar başlarını evet anlamında salladı.

On beş dakika sonra Dorian çocukların, laboratuvarın yaklaşık üç kilometre altındaki Çan'a doğru sallana sallana yürüyüşlerini komuta merkezinden izliyordu.

Ölümcül cihazda pek bir hareketlenme olmadı. Çocukların önünde, katmanlar halinde geniş bir giriş kapısı açıldı. *Bir sürüngenin gözkapağı gibi*, diye düşündü Dorian.

Dorian, çocukların kıyafetlerindeki kameralardan gelen görüntüleri izledi. Çocuklar, başlarından yüzlerce metre yüksekte, buzdan yapılmış devasa kubbede asılı duran Çan'a baktıklarında, iki kamera da yukarı yöneldi.

Dorian bir düğmeye bastı. "Size zarar vermeyecek. Rahatça içeri girin. Unutmayın, içinde cam hazneler olan oda." Düğmeyi bıraktı ve komuta merkezindeki teknisyene döndü. "Cam haznelerin bilgisayar çizimini, koruyucu kıyafetlerin ekranına yansıtabilir misin? Güzel." Çocukların kıyafetlerindeki telsizi tekrar açtı. "İşte orada. Gidin ve o cam hazneleri bulun."

Dorian sandalyesine oturup çocukların giriş kapısından geçişlerini izledi. Kapı kapanırken görüntü kayboldu, sadece karıncalı bir ekran kaldı. Kontrol odasındaki diğer ekranlardan, sadece odanın dışını ve Çan'ı görebiliyordu. Kubbe şeklindeki giriş kapısı tamamen hareketsiz ve son derece sessizdi.

Duvardaki ekran sıralarında, dijital bir görselde geri sayımda kalan saniyeler yazıyordu. 03:23:57, 03:23:56, 03:23:55.

102

Metin

"Ani Grip Salgını" hakkındaki Beyaz Saray Basın Bildirisi.

Adam Rice (Beyaz Saray Basın Sözcüsü): Herkese günaydın. Kısa bir bildiri okuyacağım ve sonra birkaç soru alacağım. "Başkan ve yönetimi, basının "Ani Grip Salgını" olarak adlandırdığı sağlık sorunuyla ilgili değerlendirmelerde bulunuyor ve sorunu tanımlamaya çalışıyorlar. Başkan, bugün erken saatlerde, tehdidin boyutlarını değerlendirmeleri için Hasta Kontrol Merkezleri'ne, bütün kaynaklarını seferber etme talimatı verdi. Beyaz Saray, bu değerlendirmenin sonuçlarına bağlı olarak Amerikalıların sağlığını güvence altına almak için daha ileri tedbirler alma yoluna gidebilir."

[Rice, basın bildirisini bırakıp parmağıyla ilk muhabiri işaret etti.]

Muhabir: Başkan, sınırların kapanması için bir zaman belirledi mi?

[Rice, derin bir nefes alıp gözlerini kameradan ayırdı.]

Rice: Başkan, sınırları kapatmanın, son çare olduğunu defalarca ifade etti. Böylesi bir durumun, Amerikan iş dünyası üzerinde yaratacağı etkileri biliyoruz; hem küçük hem de büyük ölçekte. Bakın, burada kamu sağlığını tehdit eden bir durum olduğunu anlıyoruz. Ama aynı zamanda ekonomik bir risk de var. Sınırları kapatmak, Amerikan ekonomisi için çok ciddi ve gerçek bir risk. Grip salgını Amerikalıları etkileyebilir ancak sınırları kapatmak, Amerikan ekonomisinde ani bir durgunluğa neden olur ve bu durum, kesinlikle çok daha fazla Amerikalıyı tehlikeye atar. Biz, dengeli bir

yaklaşımı benimsiyoruz. Başkan, hiç kimsenin hayatını tehlikeye atmayacaktır; ne bir grip salgınıyla ne de bir ekonomik krizle."

Muhabir: Asya, Ortadoğu ve Avrupa'dan gelen resmi raporlara ilişkin resmi yorumunuz nedir?

Rice: Onları ciddiye alıyoruz ancak bu bilgileri dikkatli ve dengeli bir şekilde tekrar gözden geçiriyoruz. Hâlâ eksik veriler üzerinde çalışıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, gelen tüm bilgilerin güvenilir olduğunu düşünmüyoruz.

Muhabir: Tanık ifadelerinden mi bahsediyorsunuz? Video görüntüleri falan."

[Rice, elini kaldırıp muhabiri durdurdu.]

Rice: İnternetteki videolara gelirsek, internet, bir olaya ilişkin her zaman en kötü görüntüleri göreceğiniz mecradır. Kimse evinde sakince oturmuş mısır gevreği yerken veya spor yaparken göründüğü bir YouTube videosu hazırlamıyor. Gerçekten sansasyonel bir durumla karşılaşınca bu tür videolar çekiyorlar. Bu noktada, yayınlanan görüntülerin hepsini izledik ve daha fazlası da olacak. Eğer hayatınızı YouTube'da izlediklerinize üzerine kurarsanız, oldukça kötü kararlar alırsınız ve burada engellemeye çalıştığımız şey de bu. Bu videoların gerçek olup olmadıkları bile belli değil ve olsalar dahi, pek çok farklı akut rahatsızlıkla ilgili olabilirler.

[Rice iki kolunu da kaldırdı.]

Rice: Tamam, bugünlük bu kadar, hepinize teşekkür ediyorum.

103

Saat Kulesi Güvenli Evi
Cebelitarık

Cebelitarık körfezi üzerinde günbatımı nefes kesiciydi. Ufka doğru kırmızı, turuncu ve pembemsi yumuşak tonlar, Atlantik Okyanusu'nun koyu mavi sularıyla buluşuyordu. Yaklaşık yüz metre kadar ileride iskele sona eriyor, deniz ve topraktan dışarıya bir kaya yükseliyordu. Kayanın gri ve siyah tonları, yamacından aşağı akan parlak gün ışığına karışıyordu.

Kate, cam kapıyı çekip liman sokaklarının dört kat üstündeki, zemini fayans kaplı terasa çıktı. Kadının altında, silahlı muhafızlar geniş evin etrafından devriye geziyorlardı. Ilık Akdeniz meltemi onu sarmaladı ve Kate korkuluklara yaslandı.

Arkasından, masadan gelen kahkahalar duydu. David'in gözleri, Kate'inkilerle buluştu. David orada, bir düzine kadar Saat Kulesi şefi ve ajanıyla, düşen Saat Kulesi istasyonlarından sağ kurtulanlarla birlikte otururken oldukça mutlu görünüyordu. Artık isimleri "Direniş"ti. Kate eğer olanları bilmeseydi, buradan bakınca, eski üniversite arkadaşlarının buluşup şakalaştıkları, birbirleriyle hikâyelerini paylaştıkları ve ertesi gün yapacakları yaramazlıkları, araba yarışlarını ve büyük futbol maçlarını planladıkları bir buluşma olduğunu sanırdı. Ama adamların Cebelitarık'taki Immari Komuta Merkezi'ne yapacakları saldırıyı planladıklarını biliyordu. Konuşmalar, izleyecekleri taktiğe ilişkin teknik bir tartışmaya dönüşmüştü; binanın yerleşim planı hakkında tartışmalar ve ellerindeki çizimler ile diğer bilgilerin güvenilirliği hakkında sorular. Kate sıkılıp terasa

çıkmıştı; tıpkı birbirlerini senelerdir tanıyan arkadaş grubuna yeni dahil olan bir sevgili gibi.

Hindistan'dan buraya yaptıkları uçak yolculuğunda, o ve David, ilk kez açık konuşmuşlardı; hiçbir şeyi saklamadan ve tereddüt etmeden. Kate, ona kaybettiği çocuğunu anlatmıştı ve hamile olduğunu duyar duymaz, bir anda ortadan kaybolan adamla nasıl tanıştığını. Kate, düşük yaptıktan bir hafta sonra San Francisco'dan Jakarta'ya taşınmış ve sonraki yıllarda kendini tamamen işi ile otizm araştırmalarına vermişti.

David de en az onun kadar açıksözlüydü. 11 Eylül saldırılarında ölen nişanlısını ve kendisinin ne kadar ağır yaralandığını, neredeyse kötürüm kaldığını anlattı. Daha sonra ne kadar çabuk iyileştiğini ve kendini bu saldırıların sorumlularını bulmaya adadığını da ekledi. Bir hafta önce olsaydı, onun Immari ve küresel bir komplo hakkındaki teorilerini ciddiye bile almazdı ancak uçakta sadece başıyla onaylamakla yetindi. Parçaların nasıl bir araya gelip birbirlerine uyduklarını bilmiyordu ama ona inanıyordu.

Konuştuktan sonra birlikte uyudular; bu rahatlama peşinden bir mola getirmiş gibiydi. Ancak Kate için bu uyku, büyük oranda uçağın gürültüsü ve az da olsa, bir koltukta uyumanın zorluğu yüzünden kesik kesik, rahatsız bir şekerleme gibiydi. Kate her uyanışında David'i mışıl mışıl uyurken buluyordu. Onun da aynı şeyi yaptığını, tekrar uykuya dalana kadar Kate'i izlediğini düşündü. Ona söyleyecek hâlâ çok fazla şeyi vardı. Son uyanışında, uçak iniş için Cebelitarık havaalanına yaklaşmaya başlamıştı. David, uçak penceresinden bakarken kadının uyandığını görünce, "Unutma, biz daha fazlasını öğrenene kadar günlük, Tibet ve Çin'deki tesis hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin. Bu işten hâlâ tam olarak emin değilim," dedi.

Yere indikleri anda Saat Kulesi ajanları uçağın etrafını sardı ve onları göz açıp kapayana kadar güvenli eve götürdüler. O zamandan itibaren ikisi de neredeyse tek bir kelime bile konuşmadılar.

Kate, arkasındaki kapının açıldığını duydu ve onun geldiğini ümit edip gülümseyerek hızlıca döndü. Gelen Howard Keegan'dı, Saat Kulesi Yöneticisi. Kate'in yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu ve adamın bunu görmemiş olmasını umdu. Howard terasa çıkıp kapıyı kapadı. "Size katılabilir miyim, Dr. Warner?"

"Lütfen. Bana Kate deyin."

Keegan, korkuluklardaki genç kadının yanında durdu; yaslanmıyor ve Kate'in yüzüne bakmıyordu. Karanlık çökmekte olan körfeze gözlerini dikmiş bakıyordu. Altmışlı yaşlarında olduğu belliydi ancak zinde bir adamdı. İri yapılıydı.

Sessizlik biraz garip hissettirmişti. "Planlamalar nasıl gidiyor?" diye sordu Kate.

"İyi. Ama bir şey değiştirmeyecek." Keegan'ın sesi düz, duygusuzdu.

Kate'in tüm vücudu ürperdi. Havayı biraz hafifletmeye çalıştı. "O kadar emin..."

"Eminim. Yarın olacakların sonucu yıllar öncesinden beri planlanıyor." Sokakları ve aşağıdaki devriyeleri işaret etti. "Onlar Saat Kulesi ajanları değil. Onlar Immari Güvenlik. İçerideki muhafızlar gibi. Yarın, Saat Kulesi'ndeki Immari olmayan son ajanlar da ölecek; David dahil."

Kate, korkuluklardan uzaklaştı ve arkasını dönüp masada hâlâ kahkahalarla gülen ve bir şeyler gösteren adamlara baktı. "Anlamıyor..."

"Arkanı dönme. Sana bir teklif yapmak için buradayım." Keegan artık fısıldıyordu.

"Ne için?"

"Onun hayatı. Senin hayatına karşılık. Bu gece, birkaç saat içinde, herkes uyuduktan sonra buradan ayrılacaksın. Erken yatacaklar; saldırı yarın şafak vakti yapılacak."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi? Onu öldürmek istemiyorum. Onu gerçekten seviyorum. Biz sadece aynı madalyonun farklı yüzleriyiz. Şans işte. Ama seni çok istiyoruz."

"Neden?"

"Çan'dan canlı çıktın. Şu ana kadar yaptığımız her şeyin anahtarı bu. Anlamak zorundayız. Sana yalan söylemeyeceğim: sorgulanacaksın, üzerinde deneyler yapılacak ama onun hayatı bağışlanacak. Seçeneklerini bir düşün. Orada, içerideki ajanları, hemen şimdi kolaylıkla öldürebiliriz. Böyle bir yerleşim bölgesinde daha fazla gürültü koparır ama kabul edilebilir bir durum. Bu birimi uzun süredir açık tutuyor, bekliyorduk. Kimlerin geldiğine bakıyor ve onun aramasını umuyorduk. Dahası da var. Eğer akıllıca pazarlık edersen, çocukların serbest bırakılmalarını sağlaman ya da onların yerine geçmen de mümkün. Seninle aynı tesiste tutuluyor olacaklar." Keegan, Kate'in gözlerinin içine baktı. "Şimdi, cevabın nedir?"

Kadın yutkundu ve başıyla onayladı. "Tamam."

"Bir şey daha var. Uçaktaki kayıtlara baktığımızda, senin ve Vale'ın bir günlükten bahsettiğinizi duyduk. Onu istiyoruz. Çok uzun süredir onu arıyorduk."

104

Kar Kampı Alfa
7'inci Sondaj Sahası
Doğu Antarktika

Robert Hunt, kar aracının, 7 numaralı sondaj sahasındaki beyaz duvarlı ve küçük kulübenin dışına park halinde olduğunu görünce rahatladı. Kar aracını park edip koşarak içeri girdi. Adamlar, duvardaki ısıtıcının etrafında ısınmaya çalışıyorlardı. Robert içeri girince ikisi de ayağa kalktı.

"Beklemeyi denedik ama donacaktık. Daha fazla kalamadık."

"Biliyorum. Önemli değil," dedi Robert. Odayı inceledi. Altıncı sahadaki kulübeyle birebir aynıydı. Telsize göz attı. "Aradılar mı?"

"Üç kez. Her saat başı. Seni sordular. Sabırları tükenmek üzereymiş."

Robert, ne söyleyeceğini düşündü. "Ne söylediniz onlara?" Alacağı cevap ne durumda olduklarını belirleyecekti."

"İlk çağrıya cevap vermedik. İkinci çağrıda, destek yolladıklarını söylediler. Onlara senin sondaj üzerinde çalıştığını ve yardıma ihtiyacımız olmadığını söyledik. Neler gördün?"

Son soru, Robert'ın zihninde pek çok soru işareti uyandırdı. *Ya beni test ediyorlarsa? Ya işverenle konuşmuş ve beni öldürmek için emir almışlarsa? Onlara güvenebilir miyim?* "Ben... pek bir şey görme..."

"Bak, ben dâhi değilim. Hatta lise mezunu bile değilim ama ömrüm boyunca Basra Körfezi'ndeki petrol platformlarında çalıştım

ve petrol sondajı yapmadığımızı biliyorum. O yüzden, neden bize neler gördüğünü anlatmıyorsun?"

Robert, üzerinde telsizin bulunduğu küçük masaya oturdu. Kendini birden çok yorgun hissetti. Ve aç. Başındaki kapüşonu ve eldivenlerini çıkardı. "Hâlâ tam emin değilim. Maymunlar vardı. Onları bir şeyle öldürdüler. Sonra küçük çocuklar gördüm; cam bir kafes içindeydiler."

105

Saat Kulesi Güvenli Evi
Cebelitarık

Kate, balkonlar arasındaki uzaklığı kestirmeye çalıştı. Bir metre? Bir buçuk metre? Başarabilir miydi? Altta yürüyen bir muhafızın sesini duydu ve sessizce odasına çekildi. Dinledi. Adamın botları altında ezilen ince çakıltakışlarının gıcırtısı giderek kayboldu. Kate balkona döndü.

Kenara kadar yürüdü, bir bacağını üzerinden atarak ata biner gibi korkuluğa oturdu ve sonra diğer bacağını da üzerinden geçirdi. Korkulukların dışındaki küçük çıkıntıda durmuş, iki eliyle arkasındaki korkuluğa tutunuyordu. Başarabilir miydi?

Korkuluğu tek eliyle tutarak bir bacağını ileri doğru uzattı; tıpkı ileri atlayan bir balerin gibi. Uzanabileceği kadar uzandığında korkuluktaki elinin kaymaya başladığını hissetti. Neredeyse düşecekti. Tam zamanında geri çekildi ve korkuluklara sımsıkı yapıştı. Az daha boynunu kıracaktı. Diğer balkon az bir farkla ulaşamayacağı uzaklıktaydı, altmış santimden az bir farkla.

Kate, tekrar korkuluklara yaslandı ve tam diğer balkona sıçramak üzereydi ki kapı açıldı ve David dışarı çıktı. Onu ilk gördüğünde bir an geri çekildi ama sonra kim olduğunu görünce korkuluklara yürüdü. Gülümsedi. "Ne kadar romantik." Sağlam kolunu uzattı. "Atla. Seni çekeceğim. Sana borcum var."

Kate aşağı baktı. Ellerindeki teri hissedebiliyordu. David, korkuluklar üzerinden kolunu uzattı. Ondan yarım veya bir metre uzaktaydı. Kate, ona doğru sıçramak istedi ancak başarabilir miydi,

bilmiyordu. Eğer düşerse muhafızlar genç kadını yakalardı ve Keegan, olanları anında öğrenecekti. David onları bu durumdan kurtarabilir miydi? Ona güveniyordu, ona inanıyordu ama...

Kate sıçradı ve David onu yakaladı. Korkulukların üzerinden balkona çekip ona sarıldı. Sonra her şey o kadar hızlı oldu ki rüya gibiydi. Kate'i odasına çekti, kapıyı kapatmakla bile uğraşmadı. Onu yatağa fırlatıp üzerine çıktı. David gömleğini çıkardı, elini genç kadının saçlarında gezdirdi. Dudaklarını öptü ve onun bluzunu sıyırdı. Yüzünü, onun yüzünden sadece bluzun aradan geçeceği kadar bir süre ayırdı.

Ona söylemesi gerekiyordu. Bunu durdurmalıydı. Ama direnemiyordu. O da istiyordu. David'in dokunuşları, uzun süredir karanlıkta kalan yerlerini aydınlatan elektrik akımı gibiydi. David bir şeyleri uyandırıyordu; onu ele geçiren ve her şeyi silip atan bir süpergüç gibiydi. Kate düşünemiyordu.

Sutyeni çıkmıştı, David pantolonunu çıkarıyordu.

Harika bir histi. Özgürlük. Daha sonra konuşabilirlerdi.

Kate, David'in göğsünün inip kalkışını izledi. Derin bir uykuya dalmıştı. Kararını verdi.

Yatağa sırtüstü uzandı, boş gözlerle beyaz badanalı tavana bakarak düşündü, neler hissettiğini anlamaya çalıştı. Kendini... tekrar bir bütün gibi hissediyordu, tamamlanmış... güvendeydi, hem de Keegan'ın tehdidine rağmen. Bir yanı David'i uyandırmak, tehlikede olduklarını ve oradan çıkmaları gerektiğini anlatmak istiyordu. Ama o ne yapabilirdi? Bacağındaki ve omzundaki kurşun yaraları henüz iyileşmemişlerdi. Bu sadece onun ölmesine neden olurdu.

Kate kıyafetlerini giydi. Sessizce odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapadı.

"Yeterince açık olmuştum."

Ses Kate'i korkuttu. Arkasını döndü; Keegan, hemen arkasında duruyordu ve yüzünde üzgün, hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı... Pişmanlık mıydı?

"Ona hiçbir şey söyleme."

"Bundan şüpheli..."

"Doğru." Kate, kapıyı araladı, yatakta sırtüstü uyuyan David'i gösterdi. Sonra kapıyı usulca yeniden kapadı. "Hiç konuşmadık." Yere baktı. "Sadece veda ediyordum."

Otuz dakika sonra uçak güneye, Antarktika'ya doğru uçarken Kate, penceresinden Kuzey Afrika'nın ışıklarını izliyordu.

106

"David, uyan."

David gözlerini açtı. Hâlâ çıplaktı ve uyuya kaldığı yerde öylece yatıyordu. Eliyle yatağın yan tarafını yokladı. Boştu. Soğuktu. Kate, saatler önce gitmişti.

"David." Howard Keegan başında dikiliyordu.

David, doğruldu. "Ne oldu? Saat kaç?"

Eski akıl hocası adama bir not uzattı. "Saat sabaha karşı iki. Bu notu Kate'in odasında bulduk. Gitmiş."

David notu açtı.

Sevgili David,

Benden nefret etme. Çocuklar için bir pazarlık yapmayı denemem gerekiyor. Bu sabah Immari Komuta Merkezi'ne saldıracağınızı biliyorum. Umarım başarılı olursunuz. Senden neler aldıklarını da biliyorum. İyi şanslar,

~ Kate

David'in aklında sorular uçuşuyordu. Kate, böyle bir şey yapar mıydı? Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

"Birkaç saat önce gittiğini düşünüyoruz. Bilmen gerektiğini düşündüm. Üzgünüm, David." Howard kapıya yürüdü.

David, durumun taktik bir analizini yapmaya, tarafsız düşünmeye çalıştı. *Neyi gözden kaçırıyorum?* Aklında Kate'in görüntüsü belirip durdu. Durduramadığı bir slayt gösterisi gibi Kate'in dün

geceye ait görüntüleri gözlerinin önünden geçiyordu. Güvendeydi ve şimdi kendisini düşmanın ellerine bırakıyordu. Neden? Bu, adamın en kötü kâbusuydu.

Keegan kapının tokmağını kavradı.

"Bekle." David, adamı dikkatle inceleyip düşündü. Seçenekleri nelerdi? "Nereye gittiğini biliyorum."

Howard dönüp David'e şüpheyle baktı.

"Tibet'teyken bize bir günlük verildi." David konuşurken bir yandan da giyiniyordu. "Kaya'nın altındaki tünellere ait bir harita vardı içinde; orada bir şey var, ihtiyaçları olan bir şey."

"Nedir o?"

"Bilmiyorum. Ama sanırım onun peşinden gitti; pazarlık etmek için onu kullanacak. Biz ne durumdayız?"

"Herkes giyiniyor. Saldırı için neredeyse hazırız."

"Onlarla konuşmam lazım."

Otuz dakika sonra David, kalan son yirmi üç Saat Kulesi ajanına, Kaya'nın altındaki tünellerden oluşan dünyada öncülük ediyordu. Adamlara gidip Kate'i bulması gerektiğini ve saldırıya gecikebileceğini söylemişti. Zaten saldırıdaki rolü büyük ölçüde sembolikti. Yaraları, özellikle de bacağındaki, saldırıda aktif görev üstlenmesini engelliyordu. Bir masada oturacak, ekranları ve göstergeleri okuyacak, operasyon sırasında adamların koordinasyonunu sağlayacaktı.

Ajan dostları oy birliğiyle karar verdiler: Birlikte kalacak, önce tünelleri araştırıp Kate'i kurtaracak, sonra asıl planlarına devam edeceklerdi. Özel odada bulacakları şeyler, ana operasyonda onlara taktiksel avantajlar sağlayabilirdi.

Depoda ufak bir direniş bekliyorlardı ve hayal kırıklığına uğramadılar. Depolarda neredeyse hiç koruma yoktu. Hatta olmaları gerektiği halde kilitli bile değillerdi. Saat Kulesi ekibi, lise dolaplarında kullanılanlara benzer, sıradan bir şifreli asma kilit bulmuştu.

Kilit iki parçaya ayrılmıştı, yerdeydi. Belli ki Kate kilidi kırmıştı. Görünüşe göre Immari uzun süre önce bu tesisten ayrılmıştı ve burayı o kadar da önemli bulmuyordu. Ama yine de bu kadar az güvenlik olması David'i kuşkulandırdı.

Tünellerin girişi tıpkı günlükte tarif edildiği gibiydi ve neredeyse tamamen aynı kalmıştı. Girişin üzerine siyah bir muşamba atılmıştı. Madene inişteki ışıklar yanıyordu. Tünellerin içindeyse tek bir değişiklik vardı; elektrikli bir araç sistemi. Tünellerde hızlı ve güvenli seyahat etmeyi sağlayan, tek vagonlu, tek ray üzerinde çalışan tramvaya benzer araçlar eklenmişti. Her araç iki kişi alıyordu, ekip yaklaşık bir düzine araca bindi. David ile Keegan, en öndeki aracı kullanıyordu. Madene inen, baş döndürücü tüneli geçtikten sonra tünel dümdüz ileri uzanıyor, sonra ikiye ayrılıyordu. David bunu beklemiyordu. Immari'nin çıkmaz sokakları kapatacağını sanmıştı. Günlükte harita Atlantis yapısının içine aitti; yol ayrımlarına geldiğinde ne tarafa döneceğine dair hiçbir fikri yoktu. Fazla seçenekleri yoktu. Howard, güçlerini bölmeye başladı ve maalesef, David ile Howard yalnız başlarına kalacak ve doğru yolda olduklarını umacak hale gelene kadar kavşaklarla karşılaşmaya devam ettiler.

Planları bir saat sonra girişte buluşmaktı. Böylece Cebelitarık Immari Komuta Merkezi'ne şafak saldırısı için hâlâ yeterli zamanları kalmış olacaktı.

Tünel ışıkları sonu gelmez bir tekdüzelikte yanlarından kayıp giderken David gözlerini tünelin ilerisine dikti. Neyi kaçırıyordu? Howard, aracın kontrollerini yönetiyor, hızı ayarlıyordu. Bir yerde, uzak bir mesafeden üç tane peş peşe, boğuk silah sesi duyuldu. David, Howard'a döndü ve birbirlerine olanları anlıyormuş gibi baktılar. Howard, aracı yavaşlattı ve seslerin devamı gelecek mi diye dinleyip geldiği yönü anlamaya çalıştı.

"Geri dönebiliriz," dedi Howard sessizce.

Beklediler. Tüneller oldukça sessizdi. Şimdi ne yapacaklardı? Gelen sesin silah sesi olduğu çok belliydi ancak David çatışmaya girecek durumda değildi ve Howard istihbarat işinde olmasına rağmen

bir yöneticiydi, asker değil. İkisi de en ufak direnç gösteremezlerdi. Hatta muhtemelen ayakaltında kalır, diğer ajanlara engel olurlardı.

"Hayır, devam et," dedi David.

Beş dakika sonra başka silah sesleri duydular ama durmadılar. Beş dakika daha geçtikten sonra Atlantis yapısına açılan odaya ulaştılar. Merdivenler, odanın tam ortasında ve tamamen açıktaydı. Sağ tarafta, günlükte tarif edilen çentikli giriş bulunuyordu. David, yapının geri kalan bölümlerini de görebiliyordu ancak büyük oranda pürüzsüz, karanlık metalle kaplanmıştı. Devasa çelik kirişler tavana kadar uzanıyor, üzerlerindeki kayaları ve denizi taşıyordu.

David başını kaldırıp merdivenlerin üzerindeki alanı inceledi. Devasa bir kubbe vardı, yapının üst bölümü, kesilip alınmış gibi görünüyordu.

"Bu nedir?" dedi Howard.

"Burası, Çan'ı çıkardıkları yer," dedi David neredeyse kendi kendine konuşur gibi.

Howard, merdivenlere yürüdü, ayağını ilk basamağa atar atmaz dönüp David'e baktı.

David, tek kelime etmeden topallayarak yürümeye başladı, merdivenlerden çıktı; tüm ağırlığıyla bastonuna yükleniyordu. Yüzünü buruşturup merdiveni tırmanırken tüm vücudunu kuvvetli bir *deja vu* hissi sardı. Tünel inşacısı Patrick Pierce da, birilerini kurtarmak üzere kandırılmış, buraya getirilmiş ve içeride tuzağa düşürülmüştü. David, Howard'ın dikkatli bakışları altında eşiği geçti. Durdu ve akıl hocasının gözlerine baktı. Bir şeyi gözden mi kaçırıyordu? Ve artık bu konuda ne yapabilirdi?

Yapının iç bölümü, tavan ve taban boyunca uzanan LED ışıklandırmalarla aydınlatılmıştı. Koridorlar yaklaşık iki buçuk metre yükseklikteydi. Dar değillerdi ama fazla geniş oldukları da söylenemezdi. Ayrıca dörtgen de değillerdi. Daha dik açılı kavisler hariç koridorun tavanı ve tabanı hafifçe eğimliydi ve geçide oval bir şekil veriyorlardı. Hepsi bir araya toplanınca, koridorlar bir geminin koridorlarına benziyordu; bir *Uzay Yolu* gemisinin.

David koridorları geçerken Howard'a yol gösterdi. Zihnine kazdığı haritayı takip ediyordu. Haritalar ile şifreleri ezberlemek, casusluk işindeki biri için olmazsa olmaz yeteneklerdi ve David, bu konuda gerçekten iyiydi.

Yapı olağanüstüydü. Pek çok odanın kapısı açıktı ve yanlarından geçerken David, bir sıra derme çatma laboratuvar gördü. Tıpkı bir müzede camın arkasından bakıp içeride çalışan veya tarihi eserleri restore eden müze yöneticilerini izlemek gibiydi. Belli ki Immari, geçen yüz yıl içerisinde, tesisin her bir karışını parçalara ayırıp incelemişti.

Gerçekdışı bir görüntüydü. David, tünel inşacısının hikâyesine yarım yamalak inanmış, anlattıklarının sadece... masal olduğunu düşünmüştü. Ama işte hepsi buradaydı.

Odaya açılan gizli kapıya yaklaştılar, hemen köşeyi döndükten sonraydı. Gizli kapı, görüş alanlarına girdiğinde David, nefesini tuttuğunu fark etti. Özel oda... açıktı.

Kate. İçeride miydi?

"Kate!" diye bağırdı David. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. İçerideki herhangi biri, adamın bastonun metal zeminde çıkardığı tıkırtıyı en az bir buçuk kilometre öteden duyabilirdi. Bu yüzden, karşılarındakini hazırlıksız yakalama gibi bir şansları zaten yoktu.

Cevap gelmedi.

Howard, adamın hemen arkasında belirdi.

David, odanın girişinin kenarına kadar ağır ağır ilerleyip içeriye baktı. Oda, bir tür komuta merkezine benziyordu. Bir köprü, pürüzsüz zemine oturtulmuş koltuklar... bilgisayarlar? Daha gelişmiş bir şey?

David, elinden geldiği kadar dikkatlice odaya girdi. Kendi etrafında döndü, bastonuna yaslandı, odanın her bir karışını dikkatlice inceledi. "Burada değil," dedi adam. "Ama günlük, anlatılan hikâye doğruymuş."

Howard odaya adım atıp arkasındaki bir düğmeye bastı. Odanın kapısı tıslayarak soldan sağa doğru kayarak kapandı. "Ah, evet. Oldukça doğrudur."

David adamı inceledi. "Okudun mu?" David parmaklarını belindeki silahın etrafına doladı.

Howard'ın yüz ifadesi değişti. Alışılageldik ılımlı, sakin ifade kayboldu. Durumdan memnun görünüyordu. Kendinden emindi. "Okudum, evet. Ama sadece meraktan. Neler yazdığını biliyordum çünkü buradaydım. Olanları ilk elden gördüm. Burayı bulması için Patrick Pierce'ı tutan *benim*. Ben, Mallory Craig."

107

Immari Prizma Araştırma Üssü
Doğu Antarktika

Kate, ufak, plastik bir bankta oturmuş, beyaz duvarlara bakıyordu. Bir tür laboratuvar ya da araştırma tesisindeydi ama nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Şakaklarını ovdu. Tanrım, çok halsiz ve sersem hissediyordu. Okyanusun üzerinde bir yerde, bir adam kabine gelip ona bir şişe su vermişti. Kate kabul etmeyince adam onu yere yatırıp ağzını beyaz bir kumaş parçasıyla kapatmıştı; aniden bayılmıştı. Zaten ne bekliyordu ki?

Bir süre sonra ayağa kalkıp odada yürüdü. Beyaz kapıda, ufak bir yarık vardı ancak pencere, dışarıdaki koridorun sadece yarısını ve kendi kapısına benzer birkaç kapıyı gösteriyordu.

Odanın uzun duvarlarından birinde dikdörtgen bir ayna vardı, duvarın birkaç santim içine gömülmüştü. Buranın bir gözlem odası olduğu belliydi; tıpkı Jakarta'daki kendi laboratuvarında bulunan odalar gibi. Tek farkı çok daha korkutucu oluşuydu. Kate, aynaya gözlerini dikip baktı. Şu anda orada birisi var mıydı? Onu izliyor muydu?

Vücudunu aynaya yapıştırdı ve arkasındaki esrarengiz kişiyi görebilecekmiş gibi dikkatlice içeri baktı. "Ben üzerime düşeni yaptım. Buradayım. Şimdi çocuklarımı görmek istiyorum."

Hoparlörden bir ses duyuldu. Boğuk ve bilgisayarla değiştirilmiş bir sesti. "Onları neyle tedavi ettiğini anlat bize."

Kate düşündü. Bildiklerini açıkladıktan sonra elinde hiç koz kalmayacaktı. "Önce onları görmek istiyorum. Sonra çocukları serbest bırakacaksınız ve size anlatacağım."

"Pazarlık edecek durumda değilsin, Kate."

"Katılmıyorum. Bildiklerime ihtiyacınız var. Şimdi, bana çocukları gösterin yoksa konuşacak bir şeyimiz yok."

Yaklaşık bir dakika hiçbir şey olmadı. Sonra aynanın bir tarafında aniden bir görüntü belirdi. Aynanın o bölümü bilgisayar ekranı olmalıydı. Ekranda çocukların görüntüsü vardı, karanlık bir koridorda yürüyorlardı. Kate, aynaya daha da yaklaşıp bir elini uzattı. Çocukların önünde devasa bir giriş kapısı açıldı, ardında sadece karanlık vardı. Çocuklar yürüyerek kapıdan geçtiler. Video, giriş kapısının kapanmasıyla dondu.

"Tünel inşacısının günlüğünü okudun. Cebelitarık'taki yapıyı biliyorsun. Burada benzer bir yapı var; ondan yirmi kat büyük. Buradaydı, buzun üç kilometre altında, sayısını bile bilmediğimiz binlerce yıl boyunca. Çocuklar içerideler."

Ekranda, çocukların kapıdan geçmeden önceki görüntülerinin yakın plan çekimi belirdi. Sonra görüntü çocukların taşıdıkları sırt çantalarına odaklandı. Çantalarda basit bir LED gösterge vardı; alarmlı saatlerdekilere benzer bir sıra dijital sayı. Bir geri sayım.

"Çocuklar, o çantalarda nükleer savaş başlıkları taşıyor, Kate. Otuz dakikadan az zamanları kaldı. Onları uzaktan kumandayla devre dışı bırakabiliriz ama ne yaptığını bize tam olarak anlatman lazım."

Kate, aynadan geriye bir adım attı. Bu delilikti. İki küçük çocuğa kim böyle bir şey yapabilirdi? Onlara güvenemezdi. Onlara anlatamazdı. Sadece başka çocukların canını yakacaklardı; bundan emindi. Düşünmek zorundaydı. "Biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Sırt çantalarının görüntüsü aynadan kayboldu.

Birkaç saniye geçtikten sonra kapı açıldı. Uzun, siyah yağmurluk giymiş biri, robot gibi mekanik adımlarla odaya girdi...

Kate hemen onu tanıdı.

Bu nasıl olabilirdi? Pahalı yemeklere ilişkin ani hatıralar, adama hayranlık duyarak attığı kahkahalar, San Francisco'da mumlarla dolu bir ev. Ve ona hamile olduğunu söylediği gün... onu son kez gördüğü gün... şimdiye ve buraya kadar.

"Sen..." diyebildi sadece Kate. Adam odaya girerken, Kate geri adım attı ve sırtının duvara dayandığını hissetti.

"Konuşma zamanımız geldi, Kate ve bana Dorian Sloane diyebilirsin. Aslında, takma isimleri boş verelim. Ben Dieter. Dieter Kane."

108

Immari Tünelleri
Cebelitarık

David, Saat Kulesi Yöneticisi Howard Keegan olarak tanıdığı ama şimdi başka biri olduğunu iddia eden adamın odada volta atışını izledi.

"Yalan söylüyorsun. Craig, Pierce'ı yaklaşık yüz yıl önce işe aldı."

"Bu doğru, öyle yaptım. Ve o zamandan beri bu günlüğü arıyoruz. Pierce, son derece zeki bir adamdı. Günlüğü 1938 yılında Immaru'ya yolladığını biliyorduk ama onlara ulaşıp ulaşmadığından emin değildik. Neler söylediği, ne kadar sırrı açıkladığını merak ediyordum. Günlüğü okuduğunda bizimle yaptığı anlaşmanın ne olduğunu merak etmedin mi? İspanyol gribi, karısını ve doğmamış çocuğunu öldürdükten sonra neden bizimle kaldığını ve yirmi yıl daha çalıştığını düşünmedin mi? Tam olarak ne demişti? 'Şeytanla yaptığı anlaşma.'" Kahkaha attı.

David silahını belinden kaydırdı. Onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu, en azından biraz daha. "Bunların seninle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Pierce'ın neden bizimle çalıştığını düşünüyorsun?"

"Yoksa onu öldürecektiniz."

"Evet ama o ölümden korkmuyordu. Günlüğün sonunu okudun. Ölümü memnuniyetle karşılayacak biriydi; hepimizi zafer kazanmış bir komutan edasıyla öldürebilirdi. Onun her şeyini, sevdiği her şeyi almıştık. Ama çocuğuna duyduğu sevgi, nefretinden kuvvetliydi.

Dediğim gibi, Patrick Pierce çok zekiydi. Cam hazneden dışarı adımını attığı anda, onların ne olduklarını anlamıştı. Kış uykusu bölmeleriydiler; geçici konaklama odalarıydılar. Üstümüzdeki depoda kurulan derme çatma hastanede bizimle bir anlaşma yaptı. Helena'nın cansız vücudunu, cam bölmelerden birine koyacaktı ve Kane de ölmekte olan oğlu Dieter'i başka bir bölmeye yerleştirecekti. Her ikisi de tıbbi araştırmalara kafayı taktılar. Bölmeleri açacakları ve sevdikleri insanları kurtaracakları günün hayaliyle yaşamayla başladılar. Tabii Kane'in fikirleri daha radikal ve daha ırkçı bir yaklaşıma sahipti. Kendini, Çan'dan canlı çıkmanın yolunu bulmaya adadı. Onu Almanya'ya götürdü ve... yapılan deneyleri zaten biliyorsun. Pierce'ın bize karşı çalıştığını, bir şeyler planladığını biliyorduk. 1938 yılında, keşif gezisinin arifesinde, Kane Fırtına Birliği askerlerine Pierce'ı yakalattı ve onu da cam bölmelerden birine koydular."

"Neden onu öldürmediniz?"

"Öyle yapmayı tercih ederdik ama dediğim gibi, bir günlük yazdığını ve bize karşı başka planlar yaptığını biliyorduk. Bu planların, onun ölümüyle birlikte tetikleneceklerini düşündük, oldukça zor bir durumdu. Onu öldürmek hâlâ çok riskliydi. Yine de muhafızlar onu etkisiz hale getirene ve bir uyku bölmesine atana kadar ölümüne mücadele etmesine çok gülmüştüm. Sonra, beni hem çok şaşırtan hem de dehşete düşüren bir şey oldu. Kane, beni de başka bir bölmeye koymalarını emretti. Bana güvenmiyordu, hem de onca yıllık sadakatimden sonra. Kane, döndüğü zaman beni geri çıkaracağına söz verdi. *Geri dönemeyeceğini* asla düşünmedi ama tabii ki geri dönmedi. Onun denizaltını sadece birkaç hafta önce Antarktika'da bulduk."

"Pierce ile ben, 1978 yılında uyandık, farklı bir dünyada. Organizasyonumuz Immari, pratikte ortadan kalkmıştı, sadece şirketlerimizin içi boş kabukları ve denizaşırı ülkelerdeki birkaç mal varlığımız kalmıştı. İkinci Dünya Savaşı bizi mahvetmişti. Naziler, Çan da dahil birçok varlığımıza el koymuşlardı. Immari yönetimi,

bir zamanlar olduğu gibi yine çok çaresizdi; eski tüfekleri, en başta Immari Uluslararası'nı kuran adamları geri getirecek kadar çaresizlerdi. En azından o kadarını akıl edebilmişlerdi. Ama yine de hikâyenin tüm geçmişini bilmiyorlardı. Patrick Pierce ile ben, aynı anda uyandık ve neredeyse tam kaldığımız yerden devam ettik. Ben Immari'yi tekrar inşa etmeye başladım, Patrick de beni engelleme rolüne devam etti. Yarattığım organizasyonu, kendi Immari departmanımı canlandırmakla başladım; dünyanın ilk küresel gizli istihbarat servisini. Senin yabancı olmadığın bir kurum. Saat Kulesi. Immari istihbarat bölümü."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum. Bunu biliyorsun. 1947 yılında yolladığımız, *New York Times* ölüm ilanları arasına saklanan mesajları gördün. Neden Immari mesajları, 'Saat' ve 'Kule' kelimeleriyle işaretlensin ki? O zaman, şifreli mesajları ilk gördüğünde farkına varman gerekirdi, hatta belki daha öncesinde. Aklının derinlerinde bir yerlerde, kaç ajanınızın Immari kontrolünde olduğunu duyduğun anda, Saat Kulesi'nin aslında ne olduğunu anlamış olmalıydın. Birimler bu kadar hızlı düştüğünde anlamış olmalıydın. Bir düşün. Saat Kulesi, Immari tarafından deşifre edilip saldırıya uğramadı. O zaten bir Immari organizasyonuydu. Dünya istihbarat örgütlerinin güvenlerini kazanmak, onlara tamamen sızmak ve günü gelip Atlantis Salgını serbest bırakıldığında, bütünüyle çaresiz kalmalarını ve kör olmalarını garanti altına almak için oluşturulmuş bir bölümdü. Saat Kulesi başka bir amaca daha hizmet ediyor: Immari'nin gerçek planından şüphelenen ve ortaya çıkarmaya çalışan insanları toplayıp kontrol altına almak; tıpkı senin gibi. Saat Kulesi'nde olduğun zaman boyunca seni izledik, ne kadarını bildiğini ve kimlere söylediğini anlamaya çalıştık. Tek çözüm yolu buydu. Senin gibi insanlar, sorguda kırılmazlar. Ve başka bir işe daha yarıyor. Yıllar içinde öğrendik ki ajanların

büyük bir bölümü gerçeklerin tamamını öğrendiğinde bize katılıyor. Sen de öyle yapacaksın. O yüzden buradasın."

"Beynimin yıkanması için mi? Sizin mantığınızı dinlersem aranıza katılacağımı mı sanıyorsun?"

"Hiçbir şey göründüğü gibi değ..."

"Yeteri kadar dinledim." David, silahını kaldırdı ve tetiği çekti.

109

Immari Prizma Araştırma Üssü
Doğu Antarktika

Kate başını iki yana salladı. O nasıl burada olabilirdi? Ağlamayacaktı. Tek söyleyebildiği, "Neden?" oldu. Sesi titreyerek ona ihanet etmeye başladı.

Dorian'ın yüzündeki ifade değişti; önemsiz bir şeyi, bakkalda unuttuğu bir torbayı hatırlamış gibi bir ifadesi vardı. "Ah, o konu. Sadece eski bir borcu ödüyordum. Ama eğer o çocukları neyle tedavi ettiğini anlatmazsan, sana yapacaklarımın yanında hiç kalır." Genç kadına biraz daha yaklaşıp onu odanın köşesine sıkıştırdı.

Kate, artık ona söylemek *istiyordu*; sadece yüzündeki ifadeyi görmek için. "Kordon kanı."

"Ne?" Dorian, bir adım geri atarak ondan uzaklaştı.

"Bebeği kaybettim. Ama ondan bir ay önce bebeğin göbek bağından embriyo kök hücrelerini aldırmıştım; çocuğun tedavi için kök hücrelerine ihtiyaç duyacağı bir durum olması ihtimaline karşı."

"Yalan söylüyorsun."

"Bu doğru. Çocuklar üzerinde, ölü bebeğimizin cenininden alınmış kök hücreleri kullanarak deneysel bir kök hücre tedavisi uyguladım. Hepsini kullandım."

110

Immari Tünelleri
Cebelitarık

David tetiği bir kez daha çekti. Bir tıkırtı daha duyuldu.

"Ateşleme pimini çıkardım," dedi Craig. "Dolu ve boş bir silah arasındaki farkı anlayacağını biliyordum."

"Ne istiyorsun benden?"

"Ne istediğimi zaten söyledim. Seni işe almak için buradayım. Konuşmamız sona erdiğinde bütün gerçeği öğrenecek ve katılmaya karar..."

"Vermeyeceğim. Beni şimdiden öldürebilirsin."

"Yapmamayı tercih ederim. İyi adam bulmak çok zor. Ayrıca başka bir nedeni daha var: Bunu diğer herkesten çok daha iyi biliyorsun. Şu an eşsiz bir konumdasın."

"Saat Kulesi'ne katılma nedenimi, Immari'nin benden neyi aldığını biliyorsun; *senin* benden neyi aldığını."

"Ben değil, Dorian. Yani Dieter Kane. Kabul ediyorum, Saat Kulesi'ni kullanarak hiçbir istihbarat örgütünün gerçekte olanları anlamamasını sağladım ama 11 Eylül'ü *o* planladı. Onun parlak fikriydi. Babasını bulmak için o dağları aramayı saplantı haline getirmişti. Bunu yapabilmek için çaresizce bir paravan arayışındaydı. Tek sebep bu da değil. Daha önce söylediğim gibi, 1978 yılında uyandığımda organizasyonumuz bir savaş alanı harabesine dönmüştü ve 2001 yılında hâlâ kendimizi toparlamaya çalışıyorduk. Paraya ve işlerimizi devam ettirebilmek için kültürel bir paravana ihtiyacımız vardı."

"Dorian Sloane, Dieter Kane mi?"

"Evet, öyle. 1978 yılında uyandığımda, çalışanlara onun bölmesini açmalarını emrettim ve yürüyerek bölmeden çıktı; tamamen sağlıklıydı. Uyku bölmesi, aynı zamanda bir tür iyileştirici cihaz olmalı; bir tıbbi yardım kapsülü. Ancak gücü, sadece canlı insanları tedavi etmekle sınırlı. Patrick Pierce'ın, son yirmi yıldır, tıpkı bir yargıç gibi sakin ve metanetle bölmesinde bekleyen o adamın, Helena'nın cansız vücudu kapsülden çıkartılırken yıkılışını izledim. Kadının ölümünü bir kez daha yaşadı. Ancak karnındaki çocuğu canlı olarak kurtarmayı başardık."

"Onun çocuğunu mu?"

"Kızını. Ama onu zaten tanıyorsun, Kate Warner."

111

Immari Prizma Araştırma Üssü
Doğu Antarktika

Kate, Dorian'ın yüzünü inceledi. Kafa karışıklığı mıydı? Şaşkınlık mı? Pişmanlık mı? Adam gözlerini dikmiş, duvarın yerle birleştiği noktaya bakıyor ve düşünüyordu.

Sonra kadına odaklandı. Sert, şeytani bir sırıtma vardı yüzünde. "Bu akıllıcaydı, Kate. Tabii, sen çok zekisin, özellikle de konu bilim olunca." Kate'e sırtını döndü ve hızla kapıya yürüdü. "Bu açıdan aynı baban gibisin. Muhteşem ama sersem."

Neden bahsediyordu? Babası yirmi sekiz yıl önce ölmüştü. Dorian veya Dieter ya da ismi her neyse... bu adam deliydi. "Buradaki tek sersem sensin," dedi Kate.

"Öyle miyim? Bunların hepsi babanın suçu. Bu cehennemim kapısını o açtı. Annemi ve erkek kardeşimi öldürdü. Babamı, dünyayı kurtarması için tehlikeli bir göreve çıkmak zorunda bıraktı; hiç geri dönmediği bir göreve. İşte, *neden* sorununun cevabı burada. Bütün hayatımı babamın çalışmasını bitirmeye ve senin babanın aileme yaptığı yanlışları düzeltmeye adadım ve bugün sen bana bunu başarmanın anahtarını verdin, sonunda."

Kate bir karşılık veremeden alarm çalmaya başladı.

Bir güvenlik görevlisi ya da bir asker hızla kapıdan girdi. "Efendim, saldırı altındayız."

112

Immari Tünelleri
Cebelitarık

David'in aklına sayısız fikir ve soru dolmuştu. Düşüncelerini yüksek sesle, kendi kendine mırıldanarak dile getirdi. "Kate Warner, Patrick Pierce'ın kızı mı? Nasıl?.."

"Yeni isimlerin gerekli olduğunu düşündüm. Eğer bizi Birinci Dünya Savaşı'ndan sonraki olaylarla ilişkilendirecek biri çıkarsa, bu durum... hayatlarımızı çok karmaşık bir hale getirebilirdi. Pierce, Tom Warner ismini aldı ve yeni doğan kızına Katherine ismini koydu. Ona annesinin doğum sırasında öldüğünü söyledi ve aslında bu gerçekti. Dieter, Dorian Sloane oldu ve geçmişe, babasının mirasına karşı bir saplantı geliştirdi. Nefret dolu bir çocuktu. Çok fazla acıya şahit olmuştu ve olanları anlayamayacağı bir yaşta tamamen yalnız kalmıştı. Düşün, yedi yaşında bir çocuk gribe yakalanıyor ve 1918'de, ebeveynleri ile erkek kardeşi hayattayken uyutuluyor. Altmış yıl sonra 1978 yılında uyandırılıyor. Tamamen sağlıklı ve yabancı bir dünyada tamamen yalnız başına. Onun için bir baba figürü olmaya çalıştım ama çok sorunluydu, kendini dış dünyadan tamamen soyutlamıştı. Tıpkı senin gibi sevdiği insanları ondan alanlardan intikam almaya, onu değiştiren ve bütün hayatını mahveden insanları öldürmeye adadı kendini. Onun için hedef Tom Warner ve Atlantislilerdi.

"Hepimiz için ne yazık ki Dorian çok becerikli bir adamdı. Ve ayrıca Immari organizasyonu içinde pek çok destekçisi vardı. Immari için o veliahttı ve kurtarıcı nihayet dönmüştü. Salgının ve

Çan'ın yenilebileceğinin, insan türünün hayatta kalabileceğinin canlı bir kanıtıydı. Bunların hepsi Dorian'ın aklına girdi. Bir canavara dönüşerek büyüdü. İnsanı türünün nüfusunu seçilmiş bir azınlığa, genetik olarak üstün ve küçük bir topluluğa indirmek istiyordu. Onların kendi kabilesi olduğuna inanıyor. Salgını çoktan dünyaya yaydı. Kıyamet şu anda, biz burada konuşurken kopuyor. Ama onu durdurabiliriz. Onu öldürebilirsin ve sonra ben Immari'yi yönetebilirim; seninle birlikte."

Craig, David'i izledi, eski çırağının bu teklife tepkisini anlayabileceği bir ipucu görmeye çalıştı. "Seni bir tutuklu olarak içeri alacağım. Onu tanıyorum. Seni bizzat sorguya çekmek, işkence etmek ve dalga geçmek isteyecektir. Baş başa kaldığınızda onu öldürebilmen için sana imkân yaratacağım."

David başını iki yana salladı. "İstediğin bu mu? Bütün bu maskaralık bunun için mi? Benim, Sloane'u öldürmemi mi istiyorsun, seni tahta oturtmak için mi?"

"Sen öldürmek istemiyor musun? 11 Eylül'ün sorumlusu o. Senin düşmanın o. Ve Kate'i kurtarabilirsin. Şu anda onunla birlikte. Onun *canını yakacak.* Daha önce San Francisco'da da yaktığı gibi. Bebeği hatırlıyor musun? Onun bebeğiydi."

"Ne?"

"Bu onun intikamıydı. Tom Warner ölünce, intikam almak için geriye kızı kalmıştı. Dorian hiç tereddüt etmedi. Kate'in de onun hissettiği acıyı hissetmesini, bir gün uyanıp bütün ailesinin paramparça olduğunu görmesini istiyordu. O bir canavar. Kate'i öldürmesine yalnızca Martin engel oluyordu ama artık o da Dorian'ı durduramaz. Kimse durduramaz. Dünya çoktan salgınla savaşmaya başladı. Felaketi engelleyemezsin. Ama Immari'nin içinde olursak işleri değiştirebiliriz. Geleceğin dünyasını şekillendirebiliriz."

David bu teklifi düşündü; şeytanla yapacağı anlaşmayı. Sonra odaya bakındı, bir tür silah aradı. Bir mızrağın tahta sapı, duvara saplı öylece duruyordu. Tahta ve demirden mızrak, bulundukları

odayla, garip metalden, plastikten ve camdan inşa edilmiş odayla o kadar uyumsuzdu ki orada ne işi olduğunu anlayamadı David.

Odanın diğer tarafında bir hologram belirdi.

"Bu ne..."

"Emin değiliz," dedi Craig. Hologramın oluşmaya başladığı yere yürüdü. "Tekrarlanıp duran bir çeşit hologram. Her birkaç dakikada bir baştan başlıyor. Sanırım geçmişi, burada neler olduğunu gösteriyor. Seni bu odaya indirmemin diğer sebebi de bu. Bu odanın gizlediği sır bu videolar. 1938 yılında günlüğü gönderdiğinde, Patrick Pierce'ın bu videoları henüz keşfetmemiş olduğunu düşünüyoruz. Ya da bir diğer teori; odayı buldu ama 1978 yılında uyku bölmesinden çıkana kadar hiçbir şey çalışmıyordu. Hâlâ anlamaya çalışıyoruz ama senin de görebileceğin üzere, bu videoları Tom Warner olarak çalışmaya devam ettiği son yedi sene içerisinde gördüğüne inanıyoruz. Henüz ne anlama geldiklerini bilmiyoruz ve bunları bizden saklamak için akıl almaz bir çaba gösterdi. Bunların bir tür mesaj olduğuna inanıyoruz."

113

Immari Prizma Araştırma Üssü
Doğu Antarktika

Kate, ikinci patlama sesinin geldiği yöne baktı. Kapıyı tekrar zorladı. Hâlâ kilitliydi. Burnuna duman kokusu geldiğini düşündü. Dorian'ın çılgın suçlamaları ve çocukların devasa yapıya girişlerini –sırtlarında çantalarla– gösteren video zihninde dönüp duruyordu.

Kapı ardına kadar açıldı ve Martin Grey hızla içeri girdi. Kate'i kolundan yakalayıp dışarı çekti.

"Martin," diye başladı Kate ancak Martin onu susturdu.

"Sessiz ol. Acele etmeliyiz," dedi Martin, onu beyaz duvarlı koridorda sürüklerken. Bir köşeyi döndüklerinde koridor bir uzay istasyonun hava kilidine benzeyen kapıda son buldu. Hava kilidinden geçtiler, geniş bir odaya –yüksek ve kemerli tavanı olan bir tür hangara ya da depoya– girdikleri anda üzerlerinden ani bir rüzgâr geçti. Martin, genç kadının kolunu sıktı ve onu sert plastikten yapılmış sandıkların yanına götürdü. Diz çöküp sessizce beklediler. Kate, odanın diğer ucundan gelen adam sesleri ve ağır bir makinenin motor gürültüsünü duydu, muhtemelen bir forkliftti.

"Burada kal," dedi Martin.

"Martin..."

"Biraz bekle," dedi Martin, ayağa kalktı ve hızla yürüdü

Kate, adamın ayak seslerinin, diğer adamların yanına ulaştığında aniden kesildiğini duydu. Martin'in sesi, Kate'in daha önce üvey babasından hiç duymadığı bir otorite ve güçle çınladı. "Siz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Aracı boşaltıyor..."

"Sloane, tüm personelin kuzey girişinde toplanmasını emretti."

"Ne? Bize söylenen..."

"İstasyonun güvenliğini geçip içeri girdiler. Eğer düşecek olursa, burada yaptığınız işin hiçbir anlamı kalmayacak. Sizi çağırdı. İsterseniz burada kalabilirsiniz. Sonunuz olur."

Kate yaklaşan ayak seslerini duydu; sonra yanından geçip başka bir hava kilidinden dışarı çıktılar. Artık bir çift ayak sesi vardı; Martin'in ayak sesleri. Hangarın içine yürüdü ve tekrar, "Herkesi çağırdı..." dedi.

"Sahayı kim kontrol edecek?"

"Beyler, sizce ben neden buradayım?"

Daha fazla ayak sesi, koşuyorlardı, bir hava kilidi açılıp kapandıktan sonra sonunda Martin geri geldi. "Çabuk gel, Kate."

Martin, sıra sıra sandıkların ve içinde yan yana dizilmiş bilgisayarlar ve bilgisayar ekranlarıyla kaplı bir duvar bulunan, derme çatma bir komuta merkezinin yanından geçti. Buzdan yapılmış uzun bir koridora ve kadının çocukları geçerken izlediği girişe geldiler.

"Lütfen, Martin. Bana neler olduğunu anlat."

Martin'in bakışları yumuşak ve anlayışlıydı. "Bu koruyucu kıyafeti giy. Kalan son birkaç saniyemizde sana bildiğim her şeyi elimden geldiğince anlatacağım." Başıyla duvardaki dolapların yanına asılı, beyaz, şişkin bir uzay kıyafetini işaret etti.

"Çok üzgünüm, Kate. Sonuç alman için seni zorlayan bendim. Ve aldığında... çocukları ben kaçırttım. Bunu yaptım çünkü onlara ihtiyacımız vardı."

"Çan..."

"Evet, Çan'ı geçmek ve lahitler bölümüne, yani Antarktika'nın buz kaplı yüzeyinin üç kilometre altındaki yapıya girmek için. Çan üzerinde çalışmaya başlamamızdan bu yana, bazı insanların diğerlerinden daha uzun bir süre Çan'a direnebildiğini biliyorduk. Sonunda hepsi ölüyordu ama birkaç yıl önce bu direnci sağlayan bir gen grubu olduğunu keşfettik: Ona Atlantis Geni diyoruz. Bu

gen, beyin yapılanmasını önemli ölçüde etkiliyor. İnsanın her tür gelişmiş kavramsal becerisinin bu gene bağlı olduğuna inanıyoruz: problem çözme, ileri düzey mantık, lisan, yaratıcılık. Biz, yani *Homo sapiens*, bu gene sahibiz ve başka hiçbir insan alttüründe bu gen yok, en azından henüz rastlamadık. Bizim farklı olmamızı sağlayan şey bu gen. Benim teorim, Atlantislilerin bize bu geni altmış bin yıl önce verdikleri; Toba faciası döneminde. Hayatta kalmamızı sağlayan şey o gendi. Ama buna tam olarak hazır değildik. Atalarımız olan maymunlara fazlasıyla benziyor, içgüdülerimizle hareke ediyor, yaşıyor ve vahşi bir hayat sürüyorduk. İşin garip yanı, bu genin sinir sistemimizdeki bir tür hayatta kalma programıyla aktive olması; beynin "kaç ya da savaş" merkezi. Atlantis Geni'ni, o mekanizma aktive ediyor, bedeni ve zihni odaklıyor. Macera peşinde koşan ve şiddete bu kadar yatkın bir ırk olmamızın nedeni bu olabilir. Olağanüstü bir şey."

Martin başını iki sallayarak odaklanmaya çalıştı. "Her neyse, hâlâ nasıl çalıştığını anlamaya uğraşıyoruz. Atlantis Geni ya da en azından gen için gerekli genetik malzemeler herkeste var ancak onu aktive etmek ciddi bir sorun. Bazı beyinlerde, mesela dâhilerde, aktivasyon daha sık gerçekleşiyor. Bu olağanüstü zekânın, aniden beliren zihin berraklığı ve üstün kavrama anlarının, kelimenin tam anlamıyla bir ampulün yandığı ve söndüğü anlar olduğuna inanıyoruz: Atlantis Geni aktive oluyor ve çok kısa bir süre boyunca beynimizin tüm kapasitesini kullanmayı başarıyoruz. Bu insanlar, Atlantis Geni'ni 'savaş ya da kaç' tetikleyicisine ihtiyaç duymadan aktive edebiliyorlar. Araştırmamızı bu tür kalıcı aktivasyon gerçekleştirebilen zihinlere odaklamaya başladık. Bazı zihinlerin otizm spektrumunda bu tür aktivasyon gerçekleştirebildiklerini gördük; otistik dâhilerin. Senin araştırmanı bu yüzden finanse ettik. Immari Konseyi, Dorian'ın sana karşı işlediği suçları bu yüzden affetti, seni Immari'nin çıkarlarına çalışacağın bir alana çekmişti. Ve sen başarılı olunca, çocuklar Atlantis Geni'ni kalıcı olarak aktive edebildiklerinde,

Dorian farkına varmadan çocukları kaçırdım. Onu meşgul etmek için dikkatini dağıtacak başka olaylar çıkardım; Saat Kulesi gibi.

"Kaynak *sendin*. David'e o bilgileri sen yolladın."

"Evet. Toba Protokolü'nü durdurmak için umutsuzca bir çabaydı. David'in, Immari komplosunu araştırdığını biliyordum. Ona Saat Kulesi analisti olarak çalışan, çift taraflı oynayan Immari ajanlarını deşifre eden bir mesaj gönderdim, Saat Kulesi'nin aslında bir Immari istihbarat örgütü olduğunu anlatmaya çalışıyordum; kime güvenmesi gerektiği konusunda uyarmak istiyordum. Gerçeği zaman içinde kendisinin ortaya çıkarmasını umdum. Çok dikkatli olmak zorundaydım çünkü gönderdiğim bilgilerin bir bölümü sadece çok üst düzey yetkililerin bileceği türdendi ve ben zaten şüphelilerden biriydim. En azından Saat Kulesi için verilecek savaşın Immari'yi tüketeceğini, Toba Protokolü'nün uygulamayı geciktireceğini düşünmüştüm..."

"Toba Protokolü, tam olarak *nedir?*"

"Toba, Sloane'un planı; insan türünün genetik mutasyonunu tamamlamak için Çan'ın yaratacağı salgını kullanmak."

"Neden?"

"Bizi genetik olarak Atlantislilerle uyumlu hale getirmek için. En azından, Sloane ve Keegan'ın organizasyon içinde pazarlamasını yaptıkları fikir bu. Ama aslında bu sadece gerçeğin yarısı. Onların asıl kapanış oyunu, engelleyici saldırı yapacak bir ordu yaratmak. Sloane ile Keegan, altımızdaki yapıya girmek ve Atlantislileri öldürmek istiyor."

"Bu çılgınlık."

"Evet. Ama onların zamanında, 1918 yılında, salgın dünya çapında on milyonlarca insanı öldürdü; Sloane'un annesi ve erkek kardeşi dahil. Yapının içinde her kim varsa bize zarar vermek istediğine ve uyandığında insan türünün sona erdireceğine inanıyorlar. Onlar için genetik olarak üstün, küçük ve seçilmiş bir azınlığı kurtarmak, tüm insan türünün sona ermesinden daha iyi."

Kate'in zihninde sorular uçuşuyordu. Martin'in açıkladıklarını çözümlemeye çalıştı. "Neden bana söylemedin? Neden babamdan yardım istemedin?" dedi kadın neredeyse hiç düşünmeden.

Martin iç çekti. "Seni korumak için. Ve çocuklara çok acil ihtiyacım vardı. Açıklama yapacak zamanım yoktu ve öyle yapmak, seni Immari komplosuna dahil etmek olacaktı. Uzun zaman önce verdiğim bir sözü yerine getirmeye, seni bu işlerin dışında tutmaya çalıştım. Ama başaramadım. Operasyon ekibinin, çocukları sessizce laboratuvarından alması gerekiyordu. Hatta o saate, orada olmaman gerekiyordu. Yardımcının öldürüldüğünü duyduğumda dehşete kapıldım. Ve başka hatalar yaptım. Dorian'ın durumu anlama ve tepki verme hızını hafife aldım. Jakarta'da buluştuğumuzda, gözlem odasındaki teatral laf kalabalığı arasında, sana neler döndüğüyle ilgili ipuçları vermeyi denedim. Hepsini bir araya getirebileceğinden emin değildim. Ve sonra Dorian'ın adamları seni aldılar ve... olaylar tamamen kontrolden çıktı. Seninle Jakarta'daki görüşmemden sonra buraya, Antarktika'ya getirildim. Dorian'ın ajanları beni izliyordu. Sana yardım etmek için yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Ama burada bana bağlı bir ajan vardı, Naomi. David'e başka bir şifreli mesaj yollama riskini göze aldım. Ona Çin'deki tesisten bahsettim ve Naomi... oraya kadar Dorian'a eşlik etmenin bir yolunu buldu."

"Tren istasyonundaki kimlik kartlarını Naomi ayarladı."

"Evet. Sen, o ve David bir araya gelince çocukları kurtarabileceğinizi, enerji santralini imha edebileceğinizi ve Toba Protokolü'ne engel olabileceğinizi umdum. Düşük bir olasılık, çaresizce bir hamleydi. Ama tehlikede olanları, gerçekten milyarlarca insanın hayatını düşününce en çaresiz hamle bile hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Kate, hantal koruyucu kıyafetin son parçasını da üzerine geçirdi. "Çocuklar... Sen..."

"İletişim kurmaya çalışıyordum. Ben farklı bir yol benimseyen, Immari içindeki küçük bir grubun parçasıyım. Bizim amacımız

Atlantis Geni'ni aktive eden bir tedavi bulmak, böylece lahitler bölümüne girebilmek ve Atlantisliler uyandıklarında onları selamlamak; ama katiller olarak değil, onların çocukları olarak bunu yapmak ve insanlığın giderek büyüyen acılarını dindirmek için yardım etmelerini istemek. Atlantis Geni'ni düzeltmek için onlardan yardım istemek. Bu genin başka... ilginç yönlerini de ortaya çıkardık, hâlâ anlayamadığımız gizemler var. Açıklayacak zamanım yok ama onların yardımına ihtiyacımız var. Senin yapman gereken de bu Kate. Sen lahitler bölümüne girebilirsin. Dorian'ın planının ne olduğunu gördün; Atlantislileri imha etmek için çocukları kullanmak istiyor. Acele etmek zorundasın. Baban, bu amaç uğruna hayatını verdi ve senin için o kadar çok fedakârlık yaptı ki. Ve anneni kurtarmak için de elinden gelen her şeyi fazlasıyla yaptı."

"Annem..." Kate anlamaya uğraştı.

Martin başını iki yana salladı. "Tabii ki. Sana anlatmadım. Günlük. O senin babanın günlüğü."

"Olamaz..." Kate, Martin'in yüzünü inceledi. Onun annesi Helena Barton mıydı? Patrick Pierce babası mıydı? Bu nasıl doğru olabilirdi?"

"Bu doğru. Baban, Immari'nin gönülsüz bir üyesiydi. Seni kurtarmak için yaptı bunu. O gün, Cebelitarık'taki saha hastanesinde, seni annenin karnında uyku kapsülüne koydu. 1978 yılında kapsülden çıktı ve Tom Warner adını aldı. O zamanlar Immari için çalışan bir bilim insanıydım ama tereddütlerim vardı... Kullandıkları yöntemler, zalimlikti. Onu bir müttefik olarak gördüm; Immari içindeydi ve bu çılgınlığı durdurmak istiyor, karşılıklı iletişimi soykırıma tercih ediyordu. Ama bana asla tam olarak güvenmedi." Martin, yere baktı. "Seni güvende tutmak, ona verdiğim sözü yerine getirmek için çok uğraştım ama o kadar başarısız oldum ki..."

Arkalarından gelen başka bir patlama tüm tesisi sarstı. Martin, koruyucu giysinin başlığını aldı. "Acele etmek zorundasın. Seni aşağıya indireceğim. İçeri girdiğinde, çocukları bulman ve önce onları

dışarı çıkarman gerekiyor. Ne yaparsan yap, dışarı çıktıklarına emin ol. Sonra Atlantislileri bul. Fazla zamanımız kalmadı: Çocukların taşıdığı bombaların patlamasına otuz dakikadan az kaldı." Martin, onu hızla deponun sonundaki başka bir hava kilidine götürdü. "Dışarı çıktığında, sepete tırman. Onu, buradan kontrol edebilirim. Buzdan bacanın dibine ulaştığında, çocukların yaptığı gibi koş ve giriş kapısından geç." Koruyucu giysinin başlığını kilitledi. Kate başka bir şey söylemeden onu hava kilidinin dışına itti.

Hava kilidinin dış mekanizması kapandığında Kate, vincin kalın, metal halatına asılı duran çelik sepeti gördü. Antarktika rüzgârıyla hafifçe sallanıyor, etrafını saran metalik ağa çarpıyordu.

Biraz zorlanarak çelik sepete doğru yürüdü. Ona ulaştığında, rüzgâr neredeyse kadını yere serecekti. Koruyucu eldivenler elindeyken tutacağı açmak zor bir işti ancak sepete girmeyi başardı. Kapıyı kapatır kapatmaz, daire şeklindeki delikten inmeye başladı.

Sepet gıcırdıyor, başının üzerindeki daire şeklindeki aydınlık, her geçen saniye küçülüyordu. O manzara Kate'e bir çizgi filmin sonunu hatırlattı; aydınlık dairenin, karanlık içinde giderek küçüldüğü ve en sonunda bir nokta haline gelerek kapkara ekranda kaybolduğu kapanış sahnelerini. Gıcırdayan sepetin sesi de karanlığa indiği bu sahnenin sinir bozucu fon müziği gibiydi.

Kısa bir süre sonra sepet hızlanmaya başladı ve son ışık parçası da kayboldu. Sepetin hızı ve yön duygusunu altüst eden karanlık, kadının midesini bulandırdı. Kate sepete sımsıkı tutundu. *Fazla sürmeyecek*, dedi kendi kendine ama aslında hiçbir fikri yoktu. Üç kilometre derine iniyordu.

Sonra bir ışık belirdi; bulutsuz bir gecede parıldayan yıldızlar gibi hafif ve soluk parıltılar gördü aşağıda. Kate, bir an için onlara baktı; gerçekte ne olduklarını düşünmeden güzelliklerine hayran oldu. *Yıldızlar*, diye düşündü. Sonra beyninin bilimsel düşünen bölümü, en olası seçeneği bulana kadar yavaş ve akıllıca olasılıkları değerlendirdi: etraflarındaki karanlığı aydınlatmak için aşağı atılmış

küçük LED aydınlatmalar, Kate'e bilinmeyen bir gezegene yaptığı kozmik seyahatte yol gösterir gibiydi. Neredeyse... büyüleyiciydiler...

Büyük bir gürültü, bir patlama sesi, baca boyunca yankılandı ve Kate, çelik sepetin daha hızlıca düşmeye başladığını hissetti. Daha da hızlanıyordu. Sepetin üzerine bağlı olan kalın halatlar serbest kalmış ve üzerinde toplanmaya başlamışlardı. Düşüyordu, tamamen kontrolsüz, serbest düşüşteydi. Biri halatı kesmişti.

114

Immari Tünelleri
Cebelitarık

Hologram oluşurken Craig David'e yaklaştı.

David gözlerini holograma dikmiş izliyordu. Renkler canlıydı ve hologram neredeyse tüm odayı doldurmuştu. Kendini oradaymış gibi hissediyordu. Okyanustan çıkan devasa bir gemi gördü. Cebelitarık Kayası göründü ve David, makinenin boyutunu o zaman fark etti. Kaya, geminin yanında bir çakıl taşı gibi kalmıştı. Başka bir şey daha vardı; Kaya'nın yeri yanlıştı. Sahilde değil daha iç kesimdeydi ve Kaya'nın arkasında uzanan bir kara parçası daha vardı. Ayrıca sağında bir kara parçası da Afrika'ya doğru uzanıyordu. Avrupa ile Afrika, köprü vazifesi gören bir kara parçasıyla birbirlerine bağlıydı.

"Tanrım..." diye fısıldadı David.

Craig, David'e biraz daha yaklaştı. "Aynen Plato'nun tarif ettiği gibi. Hâlâ hangi döneme ait olduğunu çözmeye çalışıyoruz ancak bu holografik videonun on iki bin ila on beş bin yıl önce hazırlandığına inanıyoruz. Son Buz Çağı sona ermeden önceki bir döneme ait olduğu kesin. Deniz seviyesini tahmin eder etmez, daha fazla bilgiye ulaşacağız. Plato'nun hesaplarına göre bu ada on iki bin beş yüz yıl önce sulara gömülmüş, o yüzden tahmini doğru olabilir. Ve aracın boyutlarını fark ettin."

"İnanılmaz bir şey. Siz sadece bir parçasını bulmuşsunuz."

"Evet ve sadece küçük bir parçasını. Yapının yüz elli kilometrekareden büyük olduğunu düşünüyoruz; Kaya'nın on beş bin yıl

önceki bugünkü ölçülerinde olduğunu varsayıyoruz. Şu an içinde bulunduğumuz yapı veya senin söylediğin şekliyle yapının parçası, iki buçuk kilometrekareden daha küçük. Antarktika'daki araç ise çok daha büyük, yaklaşık üç yüz doksan kilometrekare." Craig, başıyla hologramı işaret etti. "Sıradaki film, aracın ne olduğunu gösteriyor, yani öyle sanıyoruz."

David, devasa geminin sahile çıkıp orada duruşunu izledi. Hologram titredi; sanki birisi eski bir film projeksiyonundaki makarayı değiştiriyor gibiydi. Gemi hâlâ oradaydı ancak su seviyesi biraz yükselmişti. Geminin hemen arkasındaki sahil kıyısında bir şehir vardı; eğer bir şehir denebilirse. İlkel taş anıtlar; Stonehenge'e benzer taşlar, yarım daireler şeklindeki gemiden dışarı doğru çıkıyorlardı. Arazide sazdan çatıları olan kulübeler belirdi. Taş yapıların ortasında çok büyük bir şenlik ateşi yanıyordu ve hologram, bu görüntüye odaklandı. Kalın hayvan postları giymiş bir grup insan, başka bir insanı, hayır, iri bir maymunu sürüklüyorlardı. Veya insan ile maymun arası bir canlıyı. Maymun uzun boyluydu. Çıplaktı ve onu esir eden iki yanındaki adamlarla ölümüne mücadele ediyordu. Etrafını saran insanlar, ateşe yaklaşırken saygıyla eğildiler.

Gemiden iki uçan obje havalandı. Savaş arabalarına ya da insan taşıyan uzay çağı araçlarına benziyorlardı. Yerden bir metre kadar yüksekte, büyük bir hızla ateşe doğru süzülüyorlardı. Oraya ulaştıklarında, insanlar geri çekilip yüzüstü yere yattı.

Atlantisliler, savaş arabalarından indi, vahşi yaratığı yakalayıp ona bir şey enjekte ettiler. Üzerlerinde bir tür zırh, başlarındaysa arka bölümü hariç neredeyse tamamen aynalı camla kaplı bir miğfer vardı. Maymun adamı çabucak savaş arabasına atıp gemilerine geri döndüler.

Hologram bir kez daha titreşti ve gemimin içine ait bir görüntü belirdi. Maymun adam yerde yatıyordu. Atlantisliler, hâlâ koruyucu giysileri içindeydi ve David tam olarak anlayamıyordu ama bir

şeyler konuşuyor gibiydiler... Kolay anlaşılmayan bir vücut dili ile birkaç el hareketiyle.

Craig boğazını temizledi. "Burada ne olduğu üzerinde hâlâ çalışıyoruz. Unutma, bu videoları sadece birkaç saat önce, günlükteki haritayı bulup bu özel odaya girince gördük ama bu filmde Atlantislilerin bir kurban törenini engellediklerini düşünüyoruz. Adam bir neandertal. Atalarımızın, Tanrı'nın suretinde yaratılmayan her insanı yakalamayı ve kurban etmeyi kendilerine görev edindiklerine inanıyoruz. Bir tür erken dönem ırksal arınma."

"Bu adam, Pierce'ın kapsülde gördüğü erken dönem insanımsı canlı mı?"

"Senin de gördüğün üzere, evet."

"Ona ne oldu?"

Craig homurdanarak başını iki yana salladı. "Kane, otuzlu yılların başlarında, Çan'ı çalıştırmayı başardığı an, onu kapsülden çıkardı. Güç kaynağıyla ilgili sorun yaşadığımız bir dönem vardı. Birkaç yıl boyunca, adamın üzerinde bir seri deney yaptılar. Hatta insanları şempanzelerle çiftleştirerek, maymun adamı baştan yaratmayı bile denediler: Kane'in çılgın "insanze" deneyi. Hiçbir ilerleme kaydedemeyince, sonunda Kane konuya olan ilgisini kaybetti. 1934 yılında onu Çan'a kurban etti."

"Çan'dan sağ çıkamadı mı?"

"Hayır, hem de kapsülde geçirdiği binlerce yıldan sonra. İşte bu yüzden, Kate Warner, Çan'dan sağ çıkınca hepimiz şok olduk. Konunun yaşam kapsülleriyle ilgili olduğunu düşünüyoruz ama o şey ne yapıyorsa, sadece bizim alttürlerimiz üzerinde işe yarıyor. Kapsüller bir şekilde Atlantis Geni'ni aktive ediyor olmalı. Çocukları tedavi ederken kullandığı yöntem, bir şekilde kapsüllerle ilişkili olmalı. Bizim teorimiz, her insanın Atlantis Geni'ne sahip olduğu ancak çok az insanda, nadiren aktive edilebildiği. Açıkça görülüyor ki neandertaller gerekli öncü gene sahip değiller."

Craig bir kez daha başıyla hologramı işaret etti. "Ah, işte asıl bomba, tıpkı söyledikleri gibi."

Görüntü yapının içinden tekrar açık havaya döndü. Geminin arkasında, devasa bir tsunami dalgası göğe yükseldi. Gemiden otuz metre daha uzun olmalıydı ve yüksekliği Cebelitarık Kayası ile kıyaslandığında toplam boyunun altmış metreyi aştığı anlaşılıyordu. Dev dalga geminin ve ilkel şehrin üzerinden geçerken tek bir geçişte bütün şehri yok etti.

Devasa gemi akıntıya kapıldı, dalga onu şehre doğru sürükledi; taş anıtlar ve kulübeler bir anda yerle bir oldu. Sonra sular çekilirken gemiyi denize çektiler. Yarısından fazlası sular altında kaldı. Gemi, akıntıyla birlikte denizde sürüklenirken, tabanından su yüzeyine doğru kıvılcımlar yükseldi. Daha sonra video kırmızı ve beyaz renklerde parladı. Geminin tabanında büyük bir patlama oldu. Ana gemi iki, üç, dört parçaya ayrıldı.

"Deniz yatağındaki devasa bir metan cebi olduğunu düşünüyoruz. Bir düzine nükleer savaş başlığı gücünde bir patlamaydı."

Dalgalar parçalara ayrılan geminin üzerinden sahile dönüyorlardı ve görüntü tekrar laboratuvara ve Atlantislilere döndü. İçlerinden biri, geminin bölme duvarına savrulmuştu. Vücudundaki tüm kemikler kırılmış gibiydi. Ölmüş müydü? Hayatta kalan Atlantisli, neandertali bir bez bebek gibi tutup kaldırdı ve kapsüllerden birine soktu. Adamın kuvveti inanılmazdı. David bu gücün, giydiği elbiseden mi kaynaklandığını yoksa adamın doğal gücü mü olduğunu merak etti.

Atlantisli, arkadaşına döndü, onu yerden kaldırıp omzuna aldı. Adam odadan çıkarken görüntü de değişti. Hologram gemide koşan adamı takip etti. Atlantisli sağa sola savruluyordu. Hiç şüphe yok ki, gemi denizin dibinde cansız yatıyor, dalgalar gemiyi sürekli sallıyordu. Daha sonra, şu an David ile Craig'in bulunduğu odaya vardı. Bir süre paneller üzerinde çalıştı. Ancak kontrollere hiç gerçekten dokunmadı. Bir omzunda ortağını taşıyor ve diğer elinin parmaklarını, kontrollerin üzerinde sadece gezdiriyordu.

Bilgisayarlar teker teker kapandı.

"Burada Çan'ı aktive ettiğini düşünüyoruz. Bizim gibi hayvanları dışarıda tutmak için kullandıkları, izinsiz girişleri engelleyen bir tür cihaz. Mantıklı görünüyor. Daha sonra bilgisayarların enerji kaynağını kapatıyor. Bu sıradaki bölüm hâlâ kafamızı karıştırıyor."

Hologramdaki oda, acil durum aydınlatmalarının soluk ışığını saymazsak neredeyse kapkaranlıktı. Adam, odanın arka tarafına doğru yürüdü ve kolundaki bir şeye dokundu. Bir kapı önünde kayarak açıldı. David kapıyı gözleriyle takip etti; kapı hâlâ oradaydı ama artık üzerinde bir mızrak vardı. Atlantisli etrafına bakındı, durdu ve içeri girdi. Kapı adamın arkasından kapandığında üzerinde mızrak yoktu.

David tekrar kapıya baktı.

"Boşuna uğraşma." Craig başını iki yana salladı. "Denedik. Saatlerdir deniyoruz."

"Kapının arkasında ne var?" David yakından bakmak için kapıya yaklaştı.

"Emin değiliz. Birkaç bilim insanı, bunun Kader Mızrağı olduğunu düşünüyor ama emin değiliz. Biz Patrick'in ya da diğer adıyla Tom Warner'ın, buraya indiğinde, kapıda bir delik veya ona benzer bir şey açmaya çalışırken kullandığını düşünüyoruz.

David kapıya biraz daha yaklaştı. "Kader Mızrağı mı?" David, ne olduğunu biliyordu ama biraz zaman kazanması ve Craig'in dikkatini dağıtması gerekiyordu.

"Evet. Ne olduğunu bilmiyor musun?"

David başını iki yana salladı.

"Kane ve ondan sonra Hitler, bu mızrak hakkında takıntılı olmuştular. Efsaneye göre İsa çarmıhtayken bu mızrak vücudunun yan tarafına saplanıp ölümüne neden olmuş. Atalarımız, bu mızrağa sahip bir ordunun hiçbir savaşta yenilmeyeceğine inanırlardı. Hitler Avusturya'yı işgal ettiğinde bu mızrağı ele geçirdi ve Almanya teslim olmadan sadece birkaç hafta önce onu kaybetti. Yıllar boyunca topladığımız pek çok eşyadan biri sadece. O mızrağın veya antik

çağlardan kalma benzer eşyaların, Atlantislilerle ilgili daha fazla ipucuna ulaşmamızı sağlayacağını umuyorduk."

"İlginç," dedi David mızrağın sapını kavrarken. Mızrağa asıldığında kapının hafifçe hareket ettiğini fark etti. Biraz daha kuvvetli çekti, mızrak kapıdan çıktı ve kapı açıldı. Bastonunu bıraktı ve Craig silahını çekip ateş etmeye başlarken mızrakla birlikte kapıdan içeri atladı.

115

Immari Prizma Araştırma Üssü
Doğu Antarktika

"Hayır, onlara ateş etme!" diye bağırdı Dorian telsizden ama çok geçti. İkinci adamın göğsünden iki kez vurulduğunu ve üçüncü adamın omzu ile karnına isabet eden kurşunlarla yere yığılışını izledi. "Ateşi kesin! Tetiği çeken bir sonraki salağı, bizzat kendim vuracağım."

Silah sesleri kesildi ve Dorian, açık alana çıkarak son adama doğru yürüdü. Adam Dorian'ı gördüğünde, arkasında kalın bir kan izi bırakarak silahına doğru süründü.

Dorian, silaha doğru koştu ve onu laboratuvarın uzaktaki duvarına tekmeledi. "Dur. Sana zarar vermek istemiyorum. İşin aslı, sana yardım çağıracağım. Sadece seni kimin gönderdiğini öğrenmek istiyorum."

"Beni göndermek mi?" Adam öksürürken çenesinden kanlar aktı.

"Evet..." Dorian'ın kulaklığı cızırdadı ve bakışlarını ölen adamdan çevirdi.

Teknisyenlerden biri geldi. "Efendim, adamların kimliklerini tespit ettik. Onlar, bizim adamlarımız, sondaj ekiplerimizden biri."

"Sondaj ekibi mi?"

"Evet. Aslında girişi bulan ekip onlar."

Dorian tekrar adama döndü. "Sizi kim yolladı?"

Adamın kafası karışmış gibiydi. "Kimse... yollamadı bizi..."

"Sana inanmıyorum."

"Gördüm..." Adam artık daha da fazla kan kaybediyordu. Karnına isabet eden kurşun yakında işini bitirecekti.

"Neyi gördün?" diye bastırdı Dorian.

"Çocukları."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Dorian. Dünya nasıl bir yere dönüşüyordu? Artık petrol platformu operatörleri bile yufka yürekliydi. Silahını kaldırdı ve adamı kafasından vurdu. Döndü ve Immari güvenlik birimine doğru yürüdü. "Temizleyin bunu."

"Efendim, giriş kapısı kontrollerinde bir şeyler oluyor." Asker yukarı baktı. "Birisi az önce sepeti çalıştırdı."

Dorian önce yere baktı, sonra hızla etrafına bakındı. "Martin. Bir ekip yollayın, kontrol istasyonunun etrafını sarın. O odadan kimse çıkmayacak." Dorian'ın aklına aniden bir şey geldi. Kate? "Ne kadar zamanı kaldı?"

"Zaman mı?"

"Çocukların taşıdığı bombaların."

Immari güvenlik muhafızı bir tablet bilgisayar çıkardı ve ekranına dokundu. "On beş dakikadan az bir süre."

Kadın, hâlâ onlara ulaşabilirdi. "Sepetin halatını kesin," dedi Dorian. Ona uygun bir sondu. Kate Warner, Patrick Pierce'ın kızı, soğuk ve karanlık bir tünelde ölecekti; tıpkı Dorian'ın kardeşi Rutger'ın öldüğü gibi.

116

Kurşunlar, arkasından kapanan kapıdan sekerken David yere düştü. Kendi etrafında döndü, emekledi ve mızrağı omzunun üzerinde ileri doğrulttu; kapının arkasında belirdiği anda mızrağını avına saplamaya hazır, tarih öncesi bir avcı gibi.

Ama kapı açılmadı. David, derin bir nefes alıp yere oturarak yaralı bacağını biraz dinlendirdi. Patrick Pierce'ın nasıl başardığını, bütün odaları ve koridorları nasıl yürüdüğünü anlayamıyordu.

Acı azalmaya başladığında ayağa kalktı ve etrafında neler olduğunu anlamaya çalıştı. Oda, az önce geride bıraktığı odaya benziyordu; metalik gri duvarlar ve duvarların alt ve üst bölümlerindeki aydınlatmalar aynıydı. Oda bir tür lobiye benziyordu. Toplam yedi kapısı vardı. Kapıların hepsi yarım daire şeklinde dışarı doğru kavisliydi ve yan yana dizilmiş asansör kapılarına benziyordu.

Yedi oval, kayar kapı dışında oda neredeyse boştu. Sadece kapıların karşısında duran, göğüs hizasında yüksek bir panel vardı. Bir kontrol paneli miydi? Yüzeyi koyu renk plastik veya camla kaplıydı ve üzerinde diğer odadakilere çok benzer kontroller vardı.

David, kontrol paneline doğru yürüdü ve sağlam elini kullanabilmek için mızrağı panele yasladı. Hologramda gördüğü Atlantisli gibi elini kontrollerin üzerinde gezdirdi. Beyaz ve mavi küçük duman bulutları ve bir ışık elini sarmaladı. David, parmaklarını oynattığında duman ve ışık tamamen değişti. Kıvılcımlar ve hafif elektrik dalgaları girdap şeklinde parmaklarının üzerinde dönmeye başladı.

David elini geri çekti. Bu işlerin hiç ona göre olmadığını düşündü. Bir tür yardım menüsü açılmasını bekliyor ya da daha doğrusu umuyordu.

Mızrağı tekrar eline aldı. *Bildiğin şeylere bağlı kal: avcı-toplayıcı yöntemlerine*, dedi kendi kendine. Başka bir kapı daha vardı. Kontrol panelinin yanında kendiliğinden belirmişti. Bir çıkış mıydı? David oraya yürüdü ve kapı kayarak açıldı. Tünel inşacısının bahsettiği özel odaya uzanan, *Uzay Yolu*'ndakilere benzer daha fazla koridorla karşılaştı. Artık gözleri, tavan ile taban boyunca uzanan LED aydınlatmaların soluk ışığına tamamen alışmıştı.

Eğer Atlantisliler, on iki ila on beş bin yıl önce gemileri patlarken bu odaya koşmuşlarsa, bunun bir tür kaçış kapsülü ya da geminin ortasında yer alan daha korunaklı bir bölüm olması çok mantıklıydı. David'in zihninde aniden başka bir fikir belirdi; buraya gelmişlerse, içlerinden bazıları hâlâ burada olabilirdi. Belki burada, başka yaşam kapsülleri içinde kış uykusuna yatmışlardı.

David etrafına bakındı. Kesinlikle hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Asansör odası, T şeklinde bir yol ayrımına açılıyordu. Her iki tarafa uzanan koridorların sonunda birer oval kapı vardı. Daha kısa yolu seçti ve mızrağı baston gibi kullanarak topallamaya başladı. Mızrak işine son derece yaramıştı.

Koridorun sonundaki kapı otomatik olarak kenara kaydı ve David içeri adım attı.

"Kıpırdama." Bir erkek sesiydi. Uzunca bir süredir hiç konuşmamış gibi boğuk bir ses.

David arkasından gelen ayak sesleri duydu. Yankılara bakılırsa adam (ya da Atlantisli) onunla hemen hemen aynı boyutlardaydı. David kollarını kaldırdı, mızrak hâlâ elindeydi. "Buraya sana zarar vermeye gelmedim."

"Sana kıpırdama dedim." Adam artık neredeyse tam arkasındaydı.

David hızla döndü ve elektrikli sopa vücuduna batmadan hemen önce adamı ya da sesin sahibi her neyse onu bir anlığına gördü. Sonra baygın bir şekilde yere yığıldı.

117

Immari Prizma Araştırma Üssü'nün 3 kilometre altı
Doğu Antarktika

Çelik sepet, büyük bir hızla buz bacadan düşerken yalpalıyordu. Pürüzsüz buz duvarlara sürtünüyor, onları parçalıyor, Kate'in koruyucu elbisesinin ve başlığının her yanına buz parçaları savruluyordu. Elleriyle başlığını buz parçalarından korumaya çalışırken neredeyse düşecekti. Sepetin üzerinde toplanan kalın halat ağırlık yapıyordu. Sepet kısa bir süre sabit kaldı ve sonra bir anda hızla yalpaladı. Alt tarafının bir yanı buzdan bacaya saplanmış, üst tarafı da diğer duvara dayanıyordu. Kate, sepetin üzerindeki demir bir çubuğa tutundu ve ayaklarını da balık ağı desenli zemine sımsıkı dayadı. Kendini tıpkı yerçekimsiz ortam eğitiminde bir astronot gibi sabitleyerek sepetin baş aşağı ya da sağa sola devrilmesi ihtimaline karşı hazırlık yaptı. Sonra gözlerini kapayıp tüm gücünü topladı ve sepeti aşağı doğru iterek bekledi. Sepet, bacanın duvarlarına sürtüne sürtüne aşağı doğru inerken daha fazla buz parçası sardı etrafını. Sepetin buzdan duvarlara her çarpışı, düşüşünü yavaşlatıyordu. Sonra duvarlar kayboldu, çok uzun iki saniye geçti ve... çarpma. Çelik sepet bir buz kütlesine saplandı. Kate yere savruldu. Nefesi kesildi.

Elbisenin içinde nefes almaya uğraştı. İnce bir pipetten nefes almaya çalışmak gibiydi. Nefesini tekrar topladığında, yerde yuvarlandı ve ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı.

Sepet, sondaj aletinin tavanda açtığı deliğin hemen altında biriken bir buz yığınına saplanıp kalmıştı. Sondaj aleti tekrar yukarı çekilirken ve kendi düşüşü sırasında delikten düşen buz parçaları

olmalıydılar. Buz parçalarından oluşan yatak, kadının hayatını kurtarmıştı.

Buz yığını, içinde parıldayan ışıklarla bir kar küresine benziyordu. Kate, bir an için öylece baktı. Neredeyse bir ateşböceği sürüsüne benziyorlardı ama aslında altlarındaki mağarayı aydınlatmak için aşağı atılmış LED çubuklardı. Buz parçalarının iyice içine saplanmışlardı ve ışıkları dışarı vuruyor, geniş odayı aydınlatıyordu. Aynı zamanda Kate'in durumunu da gözler önüne seriyorlardı.

Sepet yaklaşık yarısına kadar kopmuş buz parçalarının içine saplanmıştı ve yüzeyin üzerinde kalan bölüm ise ağ desenli çelik plakalarla kaplanmıştı. Burada kapana kısılmıştı. Küçük bir açıklık vardı ama sürünerek dışarı çıkabileceği kadar büyük değildi... ama... altını kazarsa yeteri kadar genişletebilirdi.

Kate, çitin altından geçmeye çalışan bir köpek gibi buzu elleriyle kazmaya başladı. Kafes, sağlam buz kitlesini bir parça kırmıştı ama yine de yavaş ilerleyebiliyordu. Sonunda boşluğun geçebileceği kadar genişlediğini düşündü ve önce başını deliğe daldırdı. Başı ile kollarını geçirdi ancak hantal koruyucu kıyafet, eğilmiş metal plakaya takıldı. Kate geri çekilmeye çalıştı ancak keskin metal kıyafete battı ve kadını sımsıkı tuttu. Kıyafetteki delikten içeri hızla soğuk hava doldu ve kurtulmak için çırpınan kadına saldırdı. Kate, karnını elinden geldiğince sertçe yere bastırdı, elleriyle kendini geri itti ve tekrar kafese döndü.

Soğuk hava kadının tüm vücudunu yavaş yavaş hissizleştiriyor gibiydi. Sırtından başlıyor ve tüm vücuduna yayılıyordu. Her geçen saniye, vücudunun daha büyük bir bölümü ele geçiriyordu. Elleri titremeye başladı. Koruyucu kıyafet, genç kadının fark ettiğinden çok daha fazla sıcaklık sağlamıştı. Bu kadar aşağıda hava öldürücü soğukluktaydı. Hızlı hareket etmezse donarak ölecekti.

Deliği daha da genişletmeye çalışarak, iki eliyle çılgın gibi buzu kazdı. Bacaklarının kaskatı kesilmeye başladığını hissetti ve sepetin içine bir avuç daha buz atarken dengesini kaybetmemeye çalıştı. Delik neredeyse yeteri kadar büyümüştü.

Soğuk hava, kadının ciğerlerini yakıyordu ve nefesi, başlığının cam yüzeyinde buzdan bir buğu bırakıyordu. Soğuk hava yakında genç kadının ciğerlerini tüketecekti. Donmadan önce boğularak ölecekti. Buğu, neredeyse bütün başlığı kaplamıştı. Elleriyle camı sildi ama hiçbir işe yaramadı. Buğu hâlâ yerinde duruyordu. Tekrar sildi ama hâlâ oradaydı. Neden silinmiyordu ki? Tabii, başlığın camı içeriden buğulanıyordu. Bunu biliyordu. Neden buğuyu dışarıdan silmeye çalışıyordu ki? Ona neler oluyordu? Soğuk etkisini artırdı. Vücudu kendini kapatıyordu. Artık zar zor düşünebiliyordu. Buğuyla uğraşmadan önce ne yapıyordu? Başlığın içindeki buz tabakası artık tüm camı sarmıştı, hiçbir şey göremiyordu. Arkasını döndü ve ona yol gösterecek bir şey aradı. Tıpkı kafesteki bir köpek gibi elleri ile dizlerinin üzerindeydi ve gecenin karanlığında bir ses duymaya çalışıyordu.

Bir köpek. Bir kafes. Bir delik. Evet, dışarı çıkmak için buzu kazıyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı. Delik neredeydi? Kate, elleriyle yerdeki buzu çaresizce yokladı. Telaşla kafesin içinde dolandı. Her yer ağ desenli metalle kaplıydı. Acaba bir delik var mıydı? Sonra eline bir şey geldi; evet, işte oradaydı. Ama artık daha fazla kazamıyordu, parmaklarını hissedemiyordu.

Dirseklerini buza sapladı ve kendini çekti; önce bir dirsek, ardından diğeri, tıpkı dikenli teller altından sürünerek geçen bir asker gibi. Ne kadar ilerlemişti? Bir bacağını yukarı kaldırdı. Serbest kalmıştı.

Yuvarlanarak ayağa kalktı. Başlığının içindeki buz katmanı onu körleştirmişti. Yapı ne taraftaydı? Koşmaya başladı ama bacaklarını kurşundan yapılmış gibi hissediyordu. Üzerindeki giysi ve donmuş bacaklar, asla başaramayacaktı. Hiçbir yere gidemiyordu. Hangi yöne yürüyecekti? Hepsi aynıydı... buz ve ötesindeki ışıkların soluk aydınlığı.

Altındaki yerin kaymaya başladığını hissetti. Yerde yatıyor, yuvarlanıyordu. Buz sırtına değdi ve tüm vücuduna tekrar soğuk dalgası yayıldı, metabolizması çökmek üzereydi, bedeni şoktaydı.

Öne eğilerek sırtına kavis verdi ve gözlerini iyice açtı. Derin bir nefes alıp dizleri üzerinde doğruldu; nefes nefeseydi.

Düşünmek zorundaydı. Ayağa kalktı ve kendi etrafında döndü. Işıklar. Bir tarafta, diğer taraftakinden daha fazla ışık vardı. Kubbeli oda devasa büyüklükteydi. Işıklar; kar küresi, içindeki ateşböcekleri... sondaj aletinin deldiği yer. Işıklar girişin karşı tarafında olmalıydı.

Kate arkasını dönüp ağır ağır ışıklardan uzaklaşmaya başladı. Çok üşüyordu. Sonra bir patlama oldu. Metal yüzeye çarpan başka bir metalin uğultusu. İleriden ama biraz sağ taraftan geliyordu. Kate, yönünü tekrar ayarladı ve ilerlemeye devam etti. Tekrar yere düştü ama doğruldu. İki elini de tek dizine koydu ve diğer bacağını ardından sürükledi. Artık vücudunun hiçbir noktasını hissetmiyordu. Sadece eklemlerini sallıyor ve işe yaramasını umuyordu.

Bir süre sonra ayaklarının altında ezilen buzun gıcırdaması kesildi. Artık ayağını yere bastığında ses gelmiyordu ama dışarısı hâlâ soğuktu. İyice başı dönmeye, sersemlemeye başlamıştı. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. *Yürümeye devam et.*

Arkasından birbirine sürtünen metal plakaların sesi geldi. Kapı mı kapanıyordu?

Kate o kadar çok üşüyordu ki önce dizlerinin üzerine düştü sonra da yüzüstü yere kapaklandı.

118

Immari Prizma Araştırma Üssü
Doğu Antarktika

Dorian, Kate'in düşüşünü izledi, sonra ayağa kalkıp dev giriş kapısına ilerledi. Tepede asılı duran Çan sessizdi. Geri sayım saatine baktı: 00:01:32.

İki dakikadan az kalmıştı. Düşüşün onu öldüreceğine emindi ama lahitlerdeki bir nükleer patlama?.. Bu daha iyiydi. İkisinin de sonucu aynıydı.

"Beni bırak, Dorian."

Dorian arkasını döndüğünde Martin Grey'le göz göze geldi. Kır saçlı adam her iki yanından kollarını tutan Immari ajanlarından kurtulmaya çalışıyordu. Dorian, Kate'in ölümünü izlemeyi o kadar kafasına takmıştı ve bunu o kadar umuyordu ki, yaşlı şahinin hâlâ kontrol odasında olduğunu unutmuştu.

Dorian, Martin'e döndü ve gülümsedi. "Sendin. Bütün Saat Kulesi maskaralığı, sonra onları Çin'deki tesise yönlendirmen, çocukları kurtarabileceklerini ve benim Toba Protokolü'nü devreye sokmama engel olabileceklerini umut etmen." Dorian, bir an düşündü. "Onların kaçmasına da sen yardım ettin. Hep sendin, değil mi? Onları Çan patladıktan sonra kurtaran, Immaru'yla da temas kuran. Nereden bildin? Onları nasıl buldun?"

"Hayal görüyorsun, Dorian. Beni serbest bırak ve kendini rezil etmekten vazgeç."

"Çok zekisin, Martin ama bu işten konuşarak kurtulamazsın. Az önce Kate'in kaçmasına yardım ettin."

"Bunu inkâr etmiyorum. Ona duyduğum sevgiyi asla saklamadım. Onu korumak, benim önceliğim. Eğer mecbur kalsaydım bütün bu tesisi yakar kül ederdim."

Dorian gülümsedi. "Demek itiraf ediyorsun; bize saldıran sondaj ekibi senin emirlerin doğrultusunda saldırıyorlardı."

Martin, kesin bir inkârla başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Bir düşün, Dorian. Onlarla iletişim kurma imkânım bile yoktu. Onlarla hiç tanışmadım bile."

"Pekâlâ, fark etmez. Her şeyi çözdüm, Martin." Dorian, yaşlı adama dikkatlice bakıp bir tepki bekledi. "Sen de anladın mı? Evet, eminim anlamışsındır. Çocuklar Çan'dan sağ çıktılar çünkü onlar Kate ile benim çocuğumun kök hücreleriyle tedavi edilmişlerdi. Yaşam kapsülleri her ikimizi de tedavi etmişti; Kate'i annesinin karnında doğmamış bir ceninken ve beni de Atlantis Salgını'na ya da İspanyol Gribi'ne yakalanmış küçük bir çocukken; hangi ismini tercih edersen. Bu, benim de o kapıdan yürüyerek geçebileceğim anlamına gelir. Ama birkaç dakika daha bekleyeceğim." Üzerinde geri sayım saati bulunan dev ekranı başıyla gösterdi. Son birkaç saniye de geçti ve sayaç 00:00:00 noktasına ulaştı. Rakamlar kırmızı bir ışıkla yanıp sönmeye başladı.

Dorian, patlamanın yüzeyde sarsıntı yaratmasını bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Yapının çok kalın duvarları olmalıydı ve iki millik buz kütlesi de ekstra bir yalıtım sağlıyordu.

Dorian gülümsedi. "Az önce aşağıda iki nükleer savaş başlığı patladı. Kate çocuklara ulaşamadı. Bu konuda seni temin ederim ve pek koşacak bir durumda olmadığını düşünüyorum. Sen de gördün. Çok fazla acı çekti, Martin. O giysinin içinde donarak ölmüş olabilir. En azından, el ve ayak parmaklarının büyük bir bölümünü kaybetmiştir, ölmeden hemen önce yani."

Dorian bekledi ama Martin hiçbir şey söylemedi. Dorian, muhafızlardan birine başıyla işaret etti. Adam dolaplara doğru yürüdü ve bir koruyucu giysi hazırlamaya başladı. "Birazdan aşağı inip onu kontrol edeceğim; adamlar beni aşağı indirmek için yeni bir sepet

ayarlar ayarlamaz. Eğer kalıntılarına rastlarsam, sana haber veririm ama biraz şüpheliyim. Fakat gitmeden önce seninle paylaşmak istediğim bir şey var. Başka bir gizemi daha çözdüm," Dorian, adamın önüne yürüdü. "Ne olduğunu duymak ister misin?"

"Burası senin sirkin, Dorian..."

"Bana hakaret etme. Hayatın benim ellerimde."

"Ve kendi hayatın da öyle. Hiçbir konsey üyesi, bir başka üyeyi öldüre..."

"Onu göreceğiz. Mallory Craig, birkaç gün önce seni öldürmemi engelledi ama artık o da yola geldi, Kate'i bana gönderdi. Bu defa senin infazını veto etmeyecek. Ne diyordum; Çin'deki patlama. Çocuklar sadece Atlantis Geni tedavisi görmüşlerdi. Çan radyasyonu onlara zarar vermedi ama Kate, Çan'la temas kurunca farklı bir şey oldu; Çan kapandı. Çin'de olan buydu. Çan, onu bir Atlantisli, kendilerinden biri olarak gördü ve kapandı. Sistemimize çok yüksek oranlarda enerji dalgaları yolladı; nükleer reaktörleri ve tesisteki tüm diğer devreleri patlattı. Sonuçların farkında mısın, Martin?"

Martin boş gözlerle ileri baktı. "Eminim bana anlatırsın."

"Huysuzluk yapma. Bunu duymak isteyeceksin. Bunun anlamı, bizim çocuğumuzun iki Atlantislinin ilk meyvesi olduğu; yeni bir insan türünün doğumu, insan evriminin olası bir sonucu. Onun genleri, elli bin yıl önce nasıl değiştiğimizi, evrimimize nasıl devam edebileceğimizi anlamamız için gereken ipuçlarını taşıyor."

"*Olabilirdi,* Dorian. Senin kendi..."

"Yapamadım." Dorian, Martin'e sırtını döndü. "Ailesinin, benim aileme yaptıklarından dolayı Kate'den ne kadar nefret edersem edeyim, kendi çocuğumu öldürmeye ikna edemedim kendimi. O bir laboratuvarda; San Francisco'daki Atlantis kapsüllerinden birinin içinde. Sana söylemek istediğim şey buydu, Martin. Bütün o çabaların, işime burnunu sokmaların, hiçbir işe yaramadı. Ben kazandım. Bir bilim ekibi, araştırmalar için şu anda cenini kapsülden çıkartıyor. Yakında işe yarar bir Atlantis aşısı geliştireceğiz;

hatta belki birkaç hafta veya birkaç ay içinde. Ve onu kullanırken, istediğimiz insanları seçece..."

Bir teknisyen Dorian'ın sözünü kesti. "Biz hazırız, efendim."

"Gitmem lazım, Martin."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Martin, gözlerini adama dikti.

"Eminim yapardın."

"Oraya neden indiğini biliyorum."

"Senin bildiğin..."

"Not," dedi Martin, "çocukların üzerine tutuşturduğun o zarf. Onun içinde ne olduğunu biliyorum. Umut dolu küçük bir çocuktan 'babacığına' Almanca yazılmış bir mektup. Çocukların bomba taşıdıklarını ve mümkün olduğunca çabuk girişe gelmesini söyleyen bir not. Sen körsün, Dorian. Gerçeklere bir bak. Ve laboratuvar üçteki maymunlardan geriye kalanlara. Biz geldiğimizde aşağıdaki Çan aktifti. Ve birkaç hafta önce buzdağında bulduğumuz o denizaltındaki Çan da öyle. Araştırma ekibimizdeki adamları öldürdü. Aşağıda kemiklerini bulduk. Baban asla bir kapsülde uyumadı. O bir insandı; doğruyu söylemek gerekirse fazla insan..."

"O bir tanrıydı. Ve ölmedi. Onun kemiklerini asla bulamadım," diye karşı çıktı Dorian.

"Henüz değil ama biz..."

"O aşağıda," diye ısrar etti, Dorian.

"Olsa bile ki bundan oldukça şüpheliyim, yüz yirmi yedi yaşında olacak."

"O zaman onun kemiklerini ya da geriye ne kaldıysa onu bulduğumda öğreneceğim. Ve başka bazı kemikler de göreceğim aşağıda. Kadın, otuzlu yaşlarının başında. Ve en sonunda, kaderimi gerçekleştirmiş, Atlantis tehlikesini sonsuza kadar yok etmiş olacağım." Dorian başıyla muhafızlara adamı işaret etti. "Buradan çıkmayacağına emin olun. Başında nöbet tutun. Ve eğer cenin üzerinde araştırma yapmak için ona ihtiyacımız yoksa..." döndü ve Martin'in gözlerinin içine bakarak, "onu öldürün," dedi.

Martin'in metanetli yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Teknisyenlerden biri yanına yürüdü ve Dorian'ı kenara çekti. "Efendim, oraya inme konusunda, bu... Beklemeniz gerektiğini düşünüyoruz," dedi telaşla.

"Neden? Giysi beni radyasyondan koruyacak, siz söylediniz."

"Evet, bu doğru ama patlamadan kaynaklanan başka hasarlar olabilir. Yangın. Muhtemelen yapısal hasar. Tüm bildiğimiz, bütün o şeyin bir anda tamamen çökebileceği. Cebelitarık'taki yapıdan bazı veriler elimize ulaştı. Yönetici Craig, bir tür arşiv videoları buldu. Yapı, bizim aşağı yolladığımız nükleer bombalara benzer bir metan patlaması yüzünden parçalara ayrılmış. Şey, aslında daha kuvvetli bir patlama yüzünden ama artık yapıların imha edilemez olmadıklarını biliyoruz."

"Ne öneriyorsunuz?"

"Birkaç gün beklemeyi..."

"Söz konusu bile olamaz. En fazla birkaç saat beklerim."

Teknisyen başıyla onayladı.

"Başka bir şey daha var. Ben lahitlere girdikten sonra bu sondaj deliğinden aşağı üç savaş başlığı daha indirin. Eğer benden veya babamdan başka biri dışarı çıkacak olursa –insan, Atlantisli veya başka bir şey, fark etmez– onları patlatın. Nükleer bombaların geri kalanını, diğer sondaj deliklerine indirin ve hepsini aynı anda patlamaya ayarlayın."

"Patlamalar buz kütlesini eritirler."

"Patlamalar insan türünü kurtaracak. Dediğimi yapın."

119

David gözlerini açıp etrafına bakındı. İncecik bir karyolada yatıyordu ve jel benzeri bir madde tüm vücudunu sarmıştı. Doğrulmaya çalıştığında jel tepki vererek ona yardım etti. Burnuna bir koku geldi; sarımsak ve meyan kökü karışımı gibi bir kokuydu. Aslında ondan bile kötü bir kokuydu. David, burnunu kapatmak için elini kaldırdı ancak koku kötüleşti. Kokunun kendi vücudundan geldiğini fark etti; omuz ve bacağındaki yaralara sürülmüş siyah bir merhemden. Tanrım, berbat kokuyordu ama... yaralarının daha iyi durumda olduğunu hissediyordu. Merhem, adamın gömleğini eritmiş olsa da yaralarını iyileştiriyor gibi görünüyordu. Ayağa kalktı ve anında jelden yatağa geri sırtüstü geri yığıldı; biraz değil, tamamen.

"Yavaş ol." Bu onu bayıltan adamdı.

David bir silah bulmak umuduyla odayı taradı. Mızrak gitmişti.

"Rahatla, sana zarar vermeyeceğim. Başta beni öldürmek için seni gönderdiklerini düşündüm ama yaralarını görünce... beni öldürmek için olsa başka birini göndereceklerini anladım... daha iyi durumda birini."

David adamı dikkatlice inceledi; o *bir insandı*. Artık bunu görebiliyordu. Kırklı yaşlarının sonunda ya da ellilerinin başındaydı. Uzun bir süredir uyumamış ve bir şey yememiş gibi bitkin görünüyordu adamın yüzü. Ama bundan fazlası vardı... Adamın yüzü sertti. Bir asker, belki de bir kiralık paralı asker olmalıydı.

"Kimsin sen?" David'in burnuna, omzundaki siyah merhemin kokusu geldi bir kez daha ve başını çevirdi; beyhude bir çabayla ondan kurtulmaya çalıştı. "Ve bana ne yaptın?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, tam olarak emin bile değilim. Bu, bir tür tıbbi merhem. Hemen hemen her şeyi iyileştirebiliyor gibi görünüyor. Nasıl çalıştığını biliyorum ama işe yarıyor. Yaralanmış, yatağa düşmüştüm, öleceğimi düşünüyordum. Bilgisayar, bir paneli açtı ve içindeki tepsinin üzerinde bu berbat kokan merhem vardı. Sonra benim merhemi yaralarıma sürdüğümü gösteren bir video oynattı; son derece gerçekçiydi. Ben de gördüğümü yaptım ve iyileştim, hem de çabucak. Yakında sapasağlam olacaksın. Belki birkaç saat içinde."

"Gerçekten mi?" David yaralarını inceledi.

"Belki daha da çabuk. Zaten bir yere gidiyormuşsun gibi görünmüyor. Şimdi, bana kim olduğunu söyle."

"David Vale."

"Hangi organizasyon?"

"Saat Kulesi, Jakarta İstasyonu," dedi David otomatik bir tepkiyle.

Adam, David'e biraz daha yaklaşıp silahını çekti.

David, az önce ne söylediğinin farkına vardı. "Hayır, ben Immari'ye karşı çalışıyordum. Saat Kulesi'nin onlara ait bir organizasyon olduğunu yeni öğrendim."

"Yalan söyleme. Beni nasıl buldun?"

"Bulmadım. Seni aramıyordum. Bak, senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Burada ne yapıyorsun? Nasıl geldin buraya?"

"Cebelitarık'ın altındaki tüneller. Bir oda buldum, mızrak..."

"Nasıl?"

"Bir günlük." David başını iki yana sallayarak düşünmeye çalıştı. Merhem, soğuk algınlığına yakalanmak gibiydi; kafasını toplamasını zorlaştırıyordu. "Tibet'te bir keşişten aldım. Günlüğü biliyor musun?"

"Tabii ki, biliyorum. Onu ben yazdım."

120

Kate, her yanında ıslık gibi tıslayan havanın sesini duydu. Vücudunu hâlâ hissedemiyordu ama hava ısınmıştı; başlangıçta sadece biraz sıcaktı ama her geçen saniye ısı yükseliyordu. Yerden destek alarak doğrulmaya çalıştı ancak tekrar yüzüstü yere düştü. Çok yorgundu. Hissiz vücudunun, tekrar buz gibi elbisenin içine yığılmasına izin verdi.

Sıcaklık, koruyucu giysiyi yavaş yavaş doldurunca kadın tekrar vücudunu hissetmeye başladı. Onlar –her kimse– onun vücut ısısını yükseltiyorlardı. Başlığın yüz bölümündeki buz, su damlalarına dönüştü ve ince şeritler halinde camdan aktı. Bu şeritler arasından bulunduğu yerin zeminini görebiliyordu artık. Kâğıt öğütücüden geçirilen bir resim, tekrar bir araya geliyordu sanki; görüntüye her seferinde ince bir şerit daha ekleniyordu. Metal bir ızgara gibiydi ancak... tek fark, ızgaranın arkasını göremiyor oluşuydu. Hayır, üzerinde ufak çukurlar olan düz metal bir zemindi.

Yerde dönüp sırtüstü uzandı ve pürüzsüz, metalik tavana baktı. Buğu artık tamamen kaybolmuştu. Kate hâlâ üşüdüğünü hissediyordu ama dışarıdaki buzdan katedralle kıyaslanınca, içerisi rahatlatan ılıman bir iklime sahipti. Neredeydi? Bir tür arınma odasında mı?

Kate doğrulup oturdu. Artık parmaklarını hissedebiliyordu. Bileklerindeki bağlantı kelepçelerini açmaya çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra eldivenlerini çıkardı ve sıra başlığına geldi. On dakika sonra koruyucu giysiden tamamen kurtulmuş, üzerinde Cebelitarık'tan ayrılırken giydiği giysilerle kalmıştı. Odayı inceledi. İyi aydınlatılmıştı. Yaklaşık on iki metre eninde ve muhtemelen bunun iki

katı uzunluktaydı. Arkasında, içeri girdiği devasa kapıyı gördü, odanın diğer tarafındaki kapıdan çok daha büyüktü. Odanın içinde yürürken daha küçük kapı açıldı. Kapıdan geçti. Tavandaki ve tabandaki ışıklar yandı. Her ışık kendi başına soluktu ama bir araya geldiklerinde grimsi koridoru fazlasıyla aydınlatıyorlardı. Limuzinlerin zeminine sıralanmış küçük aydınlatmaları hatırlattılar kadına.

T şeklindeki, dev bir yol ayrımıydı. Hangi tarafa gidecekti? Karar veremeden önce bir şeyin ona yaklaştığını duydu. *Ayak sesleri.*

121

David, adamın söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu. Bacağındaki ve omuzundaki yaraları iyileştiren nano-merhem nedeniyle sersemlemişti ve ilacın berbat kokusu burun deliklerini yakıyordu.

Adam Patrick Pierce/Tom Warner olduğunu iddia ediyordu. Kate'in babası ve günlüğün yazarı. Liderlerinden birinin kızıyla evlenmek için izin almak adına Immari'nin hizmetinde tüneller kazmış Amerikalı asker. Ama söylediği kişi olamazdı, kronoloji tutmuyordu. Ama diğer yandan... o Atlantis yaşam kapsülleri içinde zaman *geçirmişti*. Öyle düşününce bir nebze mantıklı geliyordu... Doğruyu söylüyor olabilir miydi?

David bildiklerini toparlamaya çalıştı.

1917 yılından, 1918 yılına kadar Patrick Pierce'ın, Birinci Dünya Savaşı'nda aldığı yaralar iyileşmişti. Cebelitarık'ın altındaki Atlantis yapısını keşfetmiş, Çan'ı ortaya çıkarmış ve "İspanyol Gribi" olarak yutturulan ölümcül bir salgınının tüm dünyaya yayılmasına neden olmuş. Elli ila yüz milyon arası insan ölmüştü. Bütün kıtaların toplamında bir milyar insan hastalığa yakalanmıştı.

1918 yılında Pierce, karısı Helena ile doğmamış çocuğunu yaşam kapsülüne koymuştu.

1918 yılından, 1938 yılına kadar karısını ve doğmamış çocuğunu korumak için isteksizce Immari Yönetimi'nde yer almıştı. Cebelitarık'ta yapılan kazıyı tamamlamış ancak Konrad Kane keşif gezisine çıkarken onu da bir yaşam kapsülüne koymuş: Önce bazı eserleri ele geçirmek ve Immaru'yu katletmek için Tibet'e, sonra Atlantis'in başkenti olduğuna inandığı yeri bulmak için Antarktika'ya gitmişti. Kane bir daha geri dönmemişti...

Kırk yıl sonra, 1978 yılında, Mallory Craig, Patrick Pierce ve Dieter Kane, uyandırılıp kapsüllerden çıkartılmış. Pierce'ın karısı hâlâ ölü ancak çocuğun doğumu sağlanmış. Pierce, kızına Katherine Warner adını koymuş. Diğerleri de yeni isimler almış: Patrick Pierce, Tom Warner olurken, Mallory Craig, Howard Keegan adını almış ve Dieter Kane ise Dorian Sloane olmuştu.

1985 yılında Tom Warner (Patrick Pierce) ortadan kaybolmuş, muhtemelen bir araştırma deneyinde öldürülmüştü.

Bu doğru olabilir miydi? Patrick Pierce / Tom Warner 1985 yılından beri burada olabilir miydi?

Pierce'ın, Birinci Dünya Savaşı'nda, günlükte yazıldığı gibi yirmili yaşlarının ortasında olduğunu düşünürsek 1938 yılında, kapsüle koyulduğunda kırklarının ortasında olmalıydı. Bu hesaba göre 1985 yılında elli iki yaşında olurdu... ve bugün seksen yaşında. Karşısında duran adam bundan çok daha gençti, muhtemelen elli yaşından büyük değildi.

David, merhemin etkisini şimdiden görmeye başlamıştı ve kendini daha iyi hissediyordu. Ayağa kalkınca adam silahını ona doğrulttu. "Olduğun yerde kal. Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Yaralıyken ve seni esir alan adamın elinde bir silah varken tartışmak zor, diye düşündü David. Omuzunu silkip mahcup bir ifadeyle baktı adama. "Sana inanıyorum."

"Sevimlilik yapma. Ve bana yalan söylemeyi bırak."

"Bak, sadece her şey bir araya getirmeye çalışıyorum. Günlük... 1918'den 1936'ya kadar."

"Günlükteki tarihleri biliyorum; onu ben yazdım, unutma. Şimdi bana buraya tam olarak nasıl indiğini anlat."

David tekrar yatağa oturdu. "Bir tuzağa çekildim. Mallory Craig tarafından, Saat Kulesi'nin yönetici."

"Neyi yönettiğini biliyorum. Yem neydi?" Adam hızlı konuşuyor, David'i sıkıştırmaya çalışıyordu, bir hata yapıp yalanının ortaya çıkmasını umuyordu.

"Kate Warner. Bana lahitlere indiğini söyledi. Onu bulmak için geldim buraya. Onun Jakarta'daki laboratuvarından bir hafta önce iki çocuk kaçırdılar. O çocuklar, yeni bir tür otizm tedavisi görmüşlerdi."

"Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?"

"Tam olarak emin değilim, bana tedavinin ne olduğunu hiç söylemedi."

"Kate Warner, altı yaşında bir kız çocuğu. Jakarta'da ya da başka bir yerde laboratuvarı falan yok."

David, adamın söylediklerini düşündü. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. "Kate Warner, genetik araştırmalar yapan bir bilim kadını. Ve kesinlikle altı yaşında değil."

Adam silahı indirdi, bakışları önce yere, sonra uzaklara kaydı. "İmkânsız," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Ben sadece bir aydır buradayım."

122

Kate, gözlerine inanmıyordu. Adi ile Surya, koşarak köşeden döndüler ve Kate'i görünce kadına doğru daha da hızlı koşmaya başladılar. Kate, çocuklara sarılmak için eğildi ama çocuklar neredeyse hiç durmadılar.

Kadının kollarına asılıp peşlerinden gitmesi için onu çektiler. "Haydi, Kate. Gitmeliyiz. Geliyorlar."

Dorian, turuncu vücut bağını açıp buza bir metre kala yere atladı. Başlığının ışığı, okyanus zeminine bırakılan bir yengeç tuzağına benzeyen, yarısına kadar buza gömülmüş ezik sepeti aydınlattı. Onun yanında, yerde darmadağın duran kocaman bir çelik halat yığını vardı. Kate'in üzerine ve yanına düşmüştü ancak sepet onu korumuştu. *Ne yazık.*

Dorian dimdik durup giriş kapısına yürüdü. Kubbenin üzerinde, oldukça yüksekte asılı duran Çan'ın tam altında durdu. Başlığının ışığı defalarca Çan'ın üzerinde dolaştı ve adam gülümsedi. Çan orada öylece, sessizce duruyordu. Kardeşini hemen, annesini ise hayatta kalanların bulaştırdığı salgınla öldüren lanet alet... artık susturulmuştu.

Giriş kapısı sanki kader anının geldiğini anlamışçasına açıldı. Dorian kapıdan geçti.

123

David'in aklından pek çok şey hızla geçiyordu. "Bak, ne diyeceğimi bilmiyorum. Şu an 2013 yılındayız."

"İmkânsız." Adam dolaba doğru yürürken, silahı David'e doğrultmaya devam etti. Dolabın içine uzandı, parlak, altın bir şey çıkarıp David'e fırlattı.

Bu bir saatti. David, saati çevirdi ve kadrandaki tarihi okudu: 19 Eylül 1985. "Evet. Şey. Aslında benim tarihi yanlış gösteren, altın bir saatim yok ama..." David cebine uzandı.

Adam silahı doğrulttu.

David kımıldamadan durdu. "Sakin ol. Benim kendi zaman kapsülüm var. Cebimde bir fotoğraf var. İstersen cebimden sen al, bir bak."

Adam ileri adım attı ve David'in cebindeki parlak baskılı fotoğrafı aldı. İçinden denizaltı fırlayan buzdağının fotoğrafını inceledi.

"Sanırım Immari, 1985 yılında uydu üzerinden buzdağlarının fotoğraflarını çekmiyordur."

Adam başını iki yana salladı ve hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışır gibi uzaklara daldı. "Bu Kane'in kullandığı *U-Boot*, değil mi?"

David başıyla onayladı. "Birkaç hafta önce bulduklarını düşünüyoruz. Dinle, benim de en az senin kadar kafam karıştı. Haydi, konuşup neler olduğunu anlamaya çalışalım. Buraya nasıl geldin?"

"Gizli odada çalışıyordum. Onların makinelerini nasıl çalıştıracağımı keşfettim."

"Tekrarlanan o videoları sen mi koydun?"

"Videolar mı? Ah, evet, ben yaptım; benim geri dönmeme ve birinin gizli odayı bulması ihtimaline karşı." Adam yatağa oturdu,

ayaklarına bakarak aklındaki düşünceleri ayrıştırmaya çalışıyor gibiydi. "Ayrıca mızrağı kapıya sapladım. Immari kasasındaki farklı aletleri deniyordum. Bu makinelerin daha fazlasını çalıştırabilecek bir şey bulmayı umuyordum.

"Kapıyı açmayı başardım ama takılmıştım; o odada bulabileceğim başka bir şey kalmamıştı. Bir sonraki odada başka bir kontrol paneli olabileceğini düşünerek devam ettim. Mızrakla kapıyı açık tutmaya çalıştım. Keşke işe yarasaydı. Bir daha o kapıdan geçmeyi başaramadım. Buradaki makineler, bir şekilde daha farklılar. Çoğu kapalı. Birkaç başka gizem daha var... Ama son ay içinde fazla mesafe kat edemedim; ta ki sen gelene kadar. Artık burası tamamen uyanıyor gibi görünüyor, daha fazla makine çalışıyor ve daha önce yerinden kımıldamayan kapılar açılıyor. Kapının açıldığını duyduğumda keşfe çıkmıştım ve sonra seni buldum."

"Zaman farkına dönelim. Senin Patrick Pierce ya da neydi... Tom Warner olmadığını biliyorum. O şu anda seksen yaşında olmalıydı. Sadece bana kim olduğunu söyle..."

"Ben Patrick Pierce'ım." Adam öne eğildi. "Burada zaman daha yavaş akıyor. Öyle olmalı... Buradaki bir gün, dışarıdaki bir yıl gibi."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama bunun Çan'la bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz. İki işlevi olabilir. Atlantisli olmayanları dışarıda tutmak için bir güvenlik cihazı olduğu doğru ama bu sadece hikâyenin yarısı olmalı. Cihazı incelemeye başladığımızda, onun bir zaman makinesi olduğunu düşünmüştük. Etrafında bir etki alanı, zamanda genleşme yaratan bir tür baloncuk yaratıyordu. Dediğim gibi Çan'ın yakınında zaman daha yavaş akıyor. Yerçekimi alanında yarattığı değişiklikle bir ilgisi olduğunu düşünüyorduk, etrafındaki uzay-zaman düzlemini katlıyor veya eğiyordu. Hatta bunun solucan deliği yaratabileceğini bile düşünmüştük."

"Bir ne?"

"Terminolojiyi boş ver. Bu fikirler, Einstein'ın izafiyet teorisine dayanıyor. Eminim artık güncellenmiş veya tamamen çöpe atıl-

mıştır. Cebelitarık'taki Çan'ı çıkardıktan sonraki yıllarda, cihazın etrafındaki alanda zamanın daha yavaş aktığını fark ettik demek yeterli olacaktır. Cihazın bu şekilde enerji yarattığını düşündük. Aslında cihaza enerji vererek bu süreci tersine çevirmeyi ve yerçekimi üzerindeki etkilerini en aza indirgemeyi başardık."

"Bu ilginç ama bir problem var. Cebelitarık'taki Çan, yüz yıl önce yerinden çıkartılmıştı."

"Biliyorum. Onu ben çıkardım. Başka bir teorim daha var. Bence Cebelitarık'taki gemi patlayınca, Atlantisliler geminin kopan bir parçasında mahsur kaldılar. Bence geçtikleri kapı, geminin başka odasına açılan bir kapı değildi. Bence o kapı, başka bir gemiye açılan bir girişti. Şu an Cebelitarık'ta olduğumuzu zannetmiyorum."

124

Sonraki köşeyi dönerken Kate nihayet çocukları durdurmayı başardı.

"Bana neler olduğunu anlatın," dedi çocuklara.

"Saklanmak zorundayız, Kate," dedi Adi.

"Kimden?"

"Zaman yok," dedi Surya.

Zaman... kelime Kate'in zihninde yankılandığında içinde başka bir korku yayıldı. Çocukları çevirdi ve sırtlarındaki dijital kronometreye baktı.

02:51:37. Neredeyse üç saat vardı. Martin, patlamaya otuz dakikadan az kaldığını söylemişti. Nasıl? Önemi yoktu, saat çalışmaya devam ediyordu. Düşünmek zorundaydı.

Çocuklar onu çekiştirmeye devam ediyorlardı ve arkalarındaki çift kanatlı kapı açıldı.

Dorian, üzerindeki kıyafetin son parçasını da çıkarıp odayı inceledi; bir tür arınma odasıydı. Daha küçük kapıya doğru yürüdü. Adımları, yüksek tavanlı metal odada yankılanıyordu. Yaklaşırken kapı açıldı ve koridora adım attı. Tıpkı Cebelitarık gibi. Her şey doğruydu. Bu başka bir Atlantis şehriydi.

Koridorun tavanındaki ve tabanındaki ışıklar yandı. Yapı hiç bozulmamış, el değmemiş görünüyordu. Kesinlikle nükleer bir patlama geçirmiş gibi değildi. Neden patlamamıştı? Çocuklar, lahitlere

ulaşabilmişler miydi? Yoksa Atlantisliler onları yakalamış mıydı? Bombaları etkisiz hale mi getirmişlerdi?

Dorian, ileriden gelen ayak sesleri duydu; uyum içinde yürüyen ve metal zemine sert basan bot sesleri. Silahını çekti ve koridorun duvarına, destek kirişinin gölgesine çekildi.

125

Kate öylece durup gözlerini kısarak odaya baktı.

Bir düzine kocaman cam kapsül, odanın uç tarafında, tıpkı Patrick Pierce'ın, babasının, tarif ettiği gibi yan yana diziliydi. Ve aynen anlatıldığı gibi her kapsülün içinde bir maymun, bir insan ya da ikisinin karışımı bir canlı vardı. Kate, odanın içine ilerlerken kapsüllere hayran kaldı. Bu inanılmaz bir şeydi: unutulmuş ataları-mızla dolu bir salon. İnsan evriminin tüm kayıp halkaları, Antarktika'nın üç kilometre altındaki bu oval odada düzgünce toplanmış ve sınıflandırılmıştı; tıpkı reçel kavanozlarında kelebek koleksiyonu yapan bir çocuk gibi. Örneklerden birkaçı, Kate'ten daha kısaydı; boyları en fazla yüz yirmi santimdi. Çoğu kadınla aynı boydaydı, birkaç tanesi de Kate'den uzundu. Her renkten örnekler vardı: bazıları siyah, bazıları kahverengi, diğerleri soluk beyaz tenliydiler. Bilim insanları, bu odada birkaç insan ömrü geçirebilirlerdi. Bütün hayatlarını eski insan kemiklerini bulmak için kazı yapmaya adayan çoğu bilim insanı, burada tek parça halinde on iki veya o civarda kapsül içinde yüzen insanların ufacık bir parçalarına ulaşabilmek için çaresizce çalışarak ömrünü geçirirdi.

Çocuklar, genç kadının peşinde odaya girdi ve çift kanatlı kapı arkalarından kapandı.

Kate gözleriyle odayı taradı. Kapsüller dışında pek fazla bir şey yoktu. Sadece göğüs hizasından üzeri cam kaplı bir banko vardı. Kate, oraya doğru yürüdü ancak odanın kapıları bir kez daha açılmaya başlayınca olduğu yerde kaldı.

126

Kendini David Vale olarak tanıtan adamı izlerken, Patrick Pierce'ın eli hâlâ silahındaydı. Kendinden genç olan adamın yol göstermesine izin vermişti. Adamın hikâyesi akla yatkındı ama Patrick, ona hâlâ güvenmiyordu. *Ya da sadece olanlara inanmak istemiyorum.*

Peş peşe bir uzun koridordan diğerine yürürlerken Patrick'in aklı Helena'ya kaydı; cam kapsülün açıldığı yedi yıl önceki o güne.

Beyaz bulutlar dağılırken genç kadına dokunmak için uzanmıştı. Kadının soğuk tenini hissetmeden önce elinin bir anda kuma dönüşeceğini, ezileceğini ya da yanacağını ve küllerinin rüzgârla savrulacağını düşünmüştü. Sonra dizleri üzerine düşmüş ve yüzünden gözyaşları süzülmüştü. Mallory Craig, kolunu adama dolamış ancak Patrick onu yere savurmuştu ve Immari güvenlik görevlileri adamı Craig'in üzerinden alana kadar yerdeki adamın yüzüne okkalı bir, iki, üç hatta dört yumruk atmıştı. Craig; şeytanın sağ kolu, öldürmek için onu bu tuzağa sürükleyen adam. Korkmuş bir çocuk olan Dieter Kane, odanın köşesine saklanmıştı. Craig ayağa kalktı, yüzünden akan kanları silmeye çalıştı. Sonra Dieter'i de yanına alıp odadan kaçarak uzaklaştı.

Patrick, Helena'yı ailesiyle birlikte İngiltere'ye gömmek istemişti ama Craig buna izin vermedi. "Yeni isimlere ihtiyacımız olacak, Pierce. Geçmişle her türlü bağlantı silinmeli." Yeni isimler. Katherine. Kate, adamın, Vale'in, kadın için kullandığı isim buydu.

Patrick, bu yaşananların onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yıllardır kayıp olan bir babaydı ve zaten kızının yanındayken bile en iyi ifadeyle garip bir babaydı. Katherine'i kollarına aldığı ilk günden beri kendini Immari tehdidini ortadan

kaldırmaya ve Cebelitarık ile Çan'ın gizemini çözmeye adamıştı, yani dünyayı kızı için daha güvenli bir yer yapmaya. Onun için yapabileceği en iyi şey buydu. Ve başarısız olmuştu. Eğer Vale denen bu adamın söyledikleri doğruysa, Immari artık çok daha güçlüydü. Ve Kate... Onun tüm hayatını kaçırmıştı. Daha kötüsü, kızı bir yabancı tarafından yetiştirilmişti. Sadece bu kadar da değil; bir Immari komplosunun içine çekilmişti. Bu bir kâbustu. Bu düşünceleri aklından atmaya çalıştı ancak her döndükleri köşeyle birlikte hepsi geri geliyordu; adeta bir türlü kaçıp kurtulamadığınız bir hayalet gibi adamın düşünceleri, döndükleri her yeni köşeyle birlikte tekrar yerden bitiyordu.

Patrick, topallayarak önünde ilerleyen adama baktı. Cevaplar Vale'da olabilir miydi? Söyleyeceklerinin doğru olma ihtimali var mıydı? Patrick boğazını temizledi. "Nasıl biri?"

"Kim? Ah, Kate mi?" David arkasına dönüp gülümsedi. "O... olağanüstü. Müthiş zeki... ve son derece kuvvetli bir iradesi var."

"Buna hiç şüphem yok." Bu kelimeleri duymak, gerçeküstü gibiydi. Ama yine de Patrick'in, kızının o olmadan büyüdüğü gerçeğini kabullenmesine bir şekilde yardımcı oldu. Bir şey söylemesi gerekiyor gibi hissetti ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kısa bir süre sonra, "Bu konuda konuşmak garip bir his, Vale," dedi. "Benim için, ona Batı Berlin'de veda etmemin üzerinden sadece birkaç hafta geçti. Bu... kızımın babasız büyüdüğünü bilmek benim için berbat bir şey."

"Gayet iyi biri oldu, güven bana." David, bir an durdu, sonra devam etti. "Şu ana kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. O çok güzel."

"Tamam, şey, bu kadarı yeter. Şey... Dikkatimizi dağıtmayalım, Vale." Patrick, daha hızlı yürümeye başladı. Belli ki öğreneceği şeylerin de bir sınırı vardı... bazı konularda. Patrick, Vale'i geçip önden yürümeye başladı. Kelimenin tam anlamıyla, adamdan bir kol ve bir bacak fazlası vardı ve Vale silahsızdı; o yüzden pek bir

tehdit sayılmazdı. Ve Vale'in son cevabı onu tatmin etmişti: Genç adam doğru söylüyordu.

David, yaşlı adama yetişmek için hızlandı. "Haklısın," dedi.

Sessizce koridorları geçmeye devam ettikten bir süre sonra David'in nefesini toplaması için mola verdi Patrick. "Üzgünüm," dedi adam. "Yapışkan merhemin, bütün enerjini aldığını biliyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Geçen ay buraları keşfederken, ben de birkaç kaza geçirdim."

"Ayak uydurabilirim," dedi David nefes nefese.

"Tabii yapabilirsin, kiminle konuştuğunu unutma. Yaklaşık yüz yıl önce ben bu tünellerde topallıyordum. Biraz ağırdan alman gerek."

David, başını kaldırıp ona baktı. "Senden bahsetmişken, şimdi gayet iyi yürüyorsun."

"Evet. Ama elimden gelse geçmişe dönmek için bundan hemen vazgeçerdim. Kapsüle 1918 yılında girdim. Orada geçirdiğim birkaç gün beni tamamen iyileştirdi. Bunu günlüğe yazmadım ama o zamanlarda sadece etrafımda olup bitenlerle ilgileniyordum. Helena... İspanyol Gribi..." Patrick, bir dakika kadar boş gözlerle duvara baktı. "Bence kapsüller başka bir şey daha yaptılar. 1978 yılında dışarı çıktığımda makineleri çalıştırabiliyordum. Sanırım Cebelitarık'taki girişten geçebilmemin sebebi bu." Patrick, David'e meraklı gözlerle baktı. "Ama hâlâ *senin* nasıl geçebildiğini anlamış değilim. Sen hiç kapsülde bulunmadın."

"Doğru. İtiraf ediyorum, bunu ben de anlamıyorum."

"Immari senin üzerinde herhangi bir tedavi uyguladı mı?"

"Hayır. Ya da sanmıyorum. Ama aslında... tedavi edildim. Daha önce kapsüle girmiş birinden –Kate'den– kan aldım. Tibet'te yaralanmıştım. Çok fazla kan kaybetmiştim ve o... benim hayatımı kurtardı."

Patrick, başını sallayarak koridorda ileri geri yürümeye başladı. "Bu ilginç." David'in omzundaki ve bacağındaki, yapışkan merhemle kaplı yaralara baktı. "Yaralar temizlenmişti ama onların kurşun yaraları olduğunu düşünmüştüm. Nasıl böyle yaralandın?"

"Dorian Sloane."

"Demek Immari'ye katıldı ve aile mirasını sürdürdü. O küçük şeytan, 1985 yılında bile her geçen gün daha kötü birine dönüşüyordu. O zaman on beş yaşındaydı."

"Hiç yavaşlamadı." David vücudunu dikleştirdi. "Mola için teşekkürler. Hazırım."

Patrick, tekrar öne geçti ve tempolu ama biraz daha yavaş yürüdü. Önlerinde, daha önce yaşlı adamın hiç açmadığı, çift kanatlı bir kapı, yaklaştıkları sırada yanlara kayarak açıldı. "Bu heyecan verici, dün kapalı olan koridorlar açılıyor. Dediklerime bir bak, tıpkı Büyük Savaş sırasında beni işe alan aptallar gibi konuşuyorum."

David, başını iki yana salladı. "Büyük Savaş."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece Birinci Dünya Savaşı'na, Büyük Savaş denilmesine alışık değilim. Bugünlerde savaş denince, akla Afganistan'daki savaş geliyor."

Patrick durdu. "Sovyetler mi? Savaşta mıyız..."

"Ah, hayır. Sovyetler 1989 yılından beri Afganistan'da değiller. İşin aslı artık Sovyetler Birliği diye bir ülke yok."

"O zaman kiminle?"

"El Kaide ya da şu anki adıyla, Taliban. Bir tür... radikal İslamcı bir örgüt."

"Amerika bir Afgan örgütüyle mi savaşıyor?.."

"Evet, şey, aslında uzun hikâye."

Koridor ışıkları titreşti sonra söndü. İki adam da oldukları yerde kaldılar.

"Daha önce hiç böyle bir şey olmuş muydu?" diye fısıldadı David.

"Hayır." Patrick, bir LED ışık çubuğu çıkarıp kırdı. Çubuk, koridoru ve adamların etrafını aydınlattı. Adam kendini, elindeki meşaleyle antik bir koridoru aydınlatan Indiana Jones gibi hissetti. Tam filmden bir alıntı yapacaktı ki David'in muhtemelen Indiana Jones'un kim olduğunu bilmeyeceğini düşündü. *Kutsal Hazine Avcıları* artık çok eskimiş bir film olmalıydı; üzerinden otuz yıl

geçmişti ve genç nesiller genellikle eski filmleri seyretmezdi. David, gözüne siper etmek için iyi durumdaki kolunu kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı.

Patrick her adımı dikkatle atarak önden gitmeyi sürdürdü. Koridor ışıkları bir kez daha titreşti, tamamen sönmeden önce neredeyse tekrar yanacaklardı. Yaklaştıklarında, koridorun sonundaki kapı otomatik olarak açılmadı. Patrick, elini kapının yanındaki cam panel üzerinde gezdirdi. Hafif ve ince bir duman yükseldi panelden ancak adamın elini saran balon, bu sefer o kadar yoğun değildi. Ne oluyordu?

"Sanırım enerjiyle ilgili bir problem var ya da ona benzer bir sorun," dedi Patrick. Kapıyı çalıştırabileceğini düşündü. Kumandalarla uğraştı ve kapı yavaşça yana kaydı.

LED çubuğu yukarı kaldırarak devasa alanı aydınlattı. Oda, burada veya başka herhangi yerde, şu ana kadar gördükleri her şeyden büyüktü. Enlemesine ve boylamasına, miller boyunca uzanıyor gibi görünüyordu.

Sıra sıra, uzun cam hazneler tavana doğru istiflenmişti gözün göremeyeceği kadar yükseğe uzanıyor, karanlığın içine doğru miller boyunca uzuyordu.

Bunlar Patrick'in yıllar önce Cebelitarık'ta gördüğü kapsüllerin aynısıydı. Yalnızca iki fark vardı: Bu kapsüller içinde vücutlar vardı... ve içlerindeki beyaz duman değişiyordu. Dağılıyordu. Kapsüllerinde içinde dağılan sis tabakası, içlerindeki insanların sadece hayal meyal görülebilmesine izin veriyordu. Tabii eğer onlar *insansa*. Cebelitarık'taki maymun adamdan ziyade insana benziyorlardı. Bunlar Atlantisliler miydi? Değilse, kimlerdi? Ve onlara ne oluyordu? Uyanıyorlar mıydı?

Patrick'in kapsüllere duyduğu hayranlık odanın derinliklerinden gelen ayak sesleriyle bölündü.

127

Odanın çift kanatlı kapısı kayarak açıldı ve içeri Nazi üniforması giymiş, uzun boylu, orta yaşlı bir adam girince, Kate şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Adam durdu ve dimdik sırtıyla bir taş gibi hareketsiz, olduğu yerde dikildi. Gözleri yavaşça Kate'e ve çocuklara döndü.

Kate farkında olmadan bir adım ileri çıktı ve adam ile çocukların arasına girdi. Adamın dudaklarının kenarları, kadının istemsizce yaptığı hareket bir şeyi ortaya çıkarmış ve bir sırrı açık etmişçesine hafifçe kıvrıldı. Belki o istemsiz adım kadına ihanet etmişti ama gülümsemesi de aynı şekilde adamın kim olduğunu belli etmişti: Bu soğuk gülümsemeyi tanıyordu. Ve adamın kim olduğunu da biliyordu.

Kate, "Merhaba, Bay Kane," dedi Almanca. "Çok uzun bir süredir sizi arıyorduk."

128

Patrick dinlerken, ayak sesleri karanlıkta bir yerde durakladı. O ve David, kımıldamadan duruyor, birbirlerine bakıyor ve bekliyorlardı.

"Burası neresi?" diye fısıldadı David.

"Emin değilim."

"Daha önce buraya hiç geldin mi?"

"Hayır. Ama sanıyorum, herhalde... Bir fikrim var," dedi Patrick cam kapsüllere bakarken. Oda karanlıktı; sadece sıra sıra raflara asılı duran, ağaçtan sallanan muzlara benzeyen cam kapsüllerden ışık geliyordu. Bu gerçek miydi? Tüm bu süre boyunca Immari haklı olabilir miydi? "Bence bu devasa bir kuş uykusu gemisi olabilir. Cebelitarık'taki, başka bir girişe açılan kapıydı. Muhtemelen Antarktika'daki yapıya. Ve o yapı... onların olduğunu düşündükleri şey."

"Kimin?"

"Kane'in, Immari'nin. Onların teorisine göre Cebelitarık'taki yapı, Atlantis anayurdunun sadece küçük bir sınır karakoluydu ve Atlantis anayurdunun Antarktika'nın altında olduğunu düşünüyorlardı. Atlantislilerin kış uykuna yatan bir süper insan türü olduğuna ve dünyayı tekrar ele geçirmek için beklediklerine inanıyorlardı."

O anda, uzaktan gelen ayak seslerini tekrar duymaya başladı.

Patrick, David'in bastonuna baktı; mızrağa. Adamın gözlerindeki ifade düşüncelerini ele veriyordu: Ayak seslerine doğru yürüyecek olurlarsa, yaklaşan her kimse onları duyacaktı.

"Burada bekleyebilirim," dedi David. "Ya da seslenebiliriz."

"Hayır," diye hızlıca fısıldadı Patrick. "Eğer Immari, Antarktika'ya girmenin bir yolunu bulmuşsa... ayak sesleri... dost birliklerin ayak sesleri olmayabilir. Ya da..." Yaşlı adam kapsüllere baktı. "Her iki ihtimalde de bekleyeceğiz."

İki adam, en yakındaki kapsüllerin arkasına çekildiler ve lahitlerde onlara doğru yaklaşan ayak seslerinin yankıları giderek artarken çömelerek gölgelere saklandılar.

129

Dorian, loş koridorda uygun adım yanından geçen Nazi askerlerini izledi. Bu gerçekti. Bazıları hâlâ hayattaydı. Babası da yaşıyor olabilirdi.

Gölgelerden dışarı adım attı, dimdik durdu ve güçlü bir sesle konuştu. "*Ich heisse Dieter Kane.*"

İki adam dönüp makineli tüfeklerini Dorian'a yönettiler. "*Halt!*" diye bağırdı adamlardan biri.

"Buna nasıl cüret edersiniz?" diye patladı Dorian bir anda. "Ben Konrad Kane'in yaşayan tek oğluyum. Derhal silahlarınızı indirecek ve beni ona götüreceksiniz!"

Konrad Kane, Kate'e biraz daha yaklaştı; tıpkı avını inceleyen, saldırıp saldırmayacağını veya ne zaman saldıracağını hesaplayan yırtıcı ve büyük bir kedigil gibiydi. "Sen kimsin?"

Kate büyük bir hızla düşündü. İnandırıcı bir yalana ihtiyacı vardı. "Ben Dr. Carolina Knapp, sizi bulmak için gönderilen Immari araştırma ekibinin lideriyim, efendim."

Kate, önce adama ve sonra çocuklara dikkatle baktı. "Bu imkânsız. Ben buraya geleli üç aydan az bir zaman oldu. Başka bir keşif gezisi düzenlemek çok daha uzun zaman alır."

Kate, kullandığı aksanın adamı şüphelendirip şüphelendirmediğini merak etti. Uzunca bir süredir Almanca konuşmamıştı. Kısa bir cevap daha iyi olurdu. "Birkaç aydan uzun bir süredir buradasınız,

efendim. Ama korkarım, zamanımız tükeniyor. Gitmek zorundayız. Çocukların sırtındaki bu çantaları çıkarmam gerekiyor ve..."

Başka bir Nazi askeri koşarak geldi ve hızla Almanca konuştu. "Efendim, bir şey ve daha fazla insan bulduk." Nefes nefese soluyarak Kane'i bekledi.

Kane bakışlarını askerden Kate'e çevirdi. "Geri geleceğim," dedi kadını bir kez daha süzdü. "Doktor." Çocukların yüzlerine bakmak için eğildi ve Kate'i şaşırtarak İngilizce konuştu. "Çocuklar, yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen benimle gelin." Kollarını, çocukların etrafına doladı ve Kate itiraz edemeden odadan çıktı.

130

Sersem askerlerle on beş dakika boyunca tartışmak, Dorian'ın hiçbir işine yaramamıştı. Olanları babasına anlattığında, idam edileceklerdi. Eve girerken yakalanmış bir hırsız gibi onu silahlarının namlusunda tutmak... Dorian derin bir nefes alıp öylece durdu. Topukları üzerinde sallanarak bekledi.

Geçen her saniye sonsuzluk gibi uzun geldi.

Sonra, yavaş yavaş sessizlik bozuldu. Köşeden dönen ayak sesleri, Dorian'ın kalp atışlarıyla birlikte duvarlarda yankılanıyordu; hayatı boyunca beklediği o an gelmişti. Hayal meyal hatırladığı, küçük bir çocukken onun hasta bedenini cam bir kapsüle sokan, hayatını kurtaran ve dünyayı kurtaracak olan adam, babası, köşeyi dönüp ona doğru yürüdü.

Dorian, ona koşmayı, babasına sarılmayı ve başardığı her şeyi ona söylemeyi, yaklaşık yüz yıl önce babasının onu kurtardığı gibi onun da babasını nasıl kurtardığını anlatmayı çok istedi. Büyüdüğünü ve tıpkı onun gibi güçlü bir adam olduğunu, onun için yapılan tüm fedakârlıklara değdiğini babasının da bilmesini istedi. Ama kımıldamadan durdu Dorian. Bunun bir sebebi, üzerine çevrili olan makineli tüfeklerdi tabii ki ancak asıl sebep o değildi. Babasının gözleri soğuk, adeta baktığı yeri delip geçiyordu. Onu analiz ediyor gibiydi; sanki adamın gözleri bir yapbozun parçalarını toparlıyordu.

"*Papa*," diye fısıldadı Dieter.

"Merhaba, Dieter." Babası Almanca konuştu; sesi cansız, tek düze ve duygusuzdu.

"Sana anlatmak zorunda olduğum çok fazla şey var. Benim uyandırıldığım yıl 197..."

"1978. Burada zaman daha yavaş akıyor, Dieter. Sen kırk yaşında mısın?"

"Kırk iki," dedi Dieter, babasının her şeyi çoktan anlamış olmasından etkilenmişti.

"Dışarıda yıl 2013, burada sadece yetmiş beş gün geçti. Her yıl için bir gün. Zaman farkı 360'da 1 oranında."

Dorian hızla düşünüyor, adama ayak uydurmaya çalışıyordu. Babasına ne kadar akıllı olduğunu gösterecek, onun da gizemi çözecek kadar zeki olduğunu belirten bir şeyler söylemek istiyordu ama tüm söyleyebildiği, "Evet. Ama neden?" oldu.

"Onların kış uykusuna yattıkları odayı bulduk. Aynen şüphelendiğimiz gibiydi," dedi babası ve arkasını dönerek koridor boyunca yürüdü. "Belki Çan, yapının içindeki zamanı değiştirip kış uykusu için ihtiyaçları olan enerjiyi yaratıyordu. Belki kış uykuları mükemmel değildi. Belki yaşlanıyorlardı ama öyleyse bile kademeli ve yavaş yavaş olmalı. Belki de, her yıl biraz daha eskiyen makinelerinin yararına bir uygulamadır. Her halükârda, zamanı yavaşlatmak hızla sonraki çağlara atlamalarına yardımcı oluyor. Başka bir şey daha bulduk. Atlantisliler, bizim düşündüğümüz insanlar değil. Gerçek, bizim hayal ettiğimizden çok daha garip. Açıklamak biraz zaman alacak."

Dorian çocukların sırt çantalarını işaret etti. "Çocukların taşıdıkları şeyler..."

"Patlayıcılar. Evet. Akıllıca bir hamle. Çan'dan geçebildiklerini varsayıyorum, değil mi?" dedi Konrad.

"Evet. İçeri giren başka bir kadın vardı: Kate Warner. O, Patrick Pierce'ın kızı. Çocuklara ulaşmasından korkuyordum. Ama artık önemi yok. Zamanımız neredeyse tükendi."

Konrad sırt çantalarındaki saatleri kontrol etti. "İki saatten fazla zaman var. Kadın onları buldu ama onu da ele geçirdik. Onları lahitlere sokacağız. İşi bitirmemiz gerekirse geri döneriz."

"Birazdan buradan gitmeliyiz. Buradan giriş kapısına kadar otuz dakika yürümemiz gerekiyor." Dorian, çocuklara eğildi ve

İngilizce konuştu. "Tekrar merhaba. Size Kate'in burada olacağını söylemiştim. İlk oyunu beğendiniz mi?"

Çocuklar, adama sadece baktılar. *Kapı tokmağı kadar aptallar*, diye düşündü Dorian. "Şimdi yeni bir oyun oynayacağız. Bu hoşunuza gider mi?" Dorian bekledi ama çocuklar bir şey söylemedi. "Tamam... Bunu evet olarak alıyorum. Bu oyun bir yarış. Hızlı koşar mısınız?"

Çocuklar başlarıyla onayladı.

131

David, iki Nazi askerinin lahitlerin içine doğru yürüyüşlerini ve kapsüllere aptal aptal bakışlarını izledi. Üzerlerinde kalın kazaklar vardı ancak miğfer takmamışlardı; bunlar *Kriegsmarine* askerleriydi, Nazi donanmasından. Yakın mesafe çarpışmalarda son derece becerikliydiler. Alaşağı etmek için David ile Patrick'in mutlaka onları pusuya düşürmesi gerekiyordu. David, işaretleriyle derdini anlatmak için elini havaya kaldırdı ancak Patrick, daha önce adama ne yapacaklarını işaret etti: geçene kadar bekle.

David biraz daha çömelmeye çalıştı ancak bacağı sızlıyordu. Bu kadar çömelmesi bile bir mucizeydi. Merhem gerçekten işe yarıyordu. Merhemin kokusunu alabilirler miydi? Patrick, adamın yanına emekledi, devriye gezen askerlerin en yakınındaki, muz salkımına benzer kapsüllerden ikisinin arasına geçti. *İki saniye.*

Adamlardan biri durdu. *Kokuyu mu almıştı?*

David ile Patrick'in saklandığı yerin üzerindeki kapsüllerden beyaz bir duman yayıldı ve askerlerin dikkatini çekti. Sırtlarındaki makineli tüfekleri ellerine alıp doğrulttular ancak David ile Patrick çoktan adamların üzerine atlamıştı.

David'in hızla ileri atılışı hedefini yere indirdi ve elinin ayasıyla adamın alnına vurdu. Askerin kafası, metal zemine çarpınca çatırtı duyuldu. Nazi askerinin etrafında bir kan gölü oluştu.

Patrick, bir metre uzakta, diğer Nazi askeriyle boğuşuyordu. Genç asker, adamın üzerine çıkmıştı. Nazi'nin elinde bir bıçak vardı ve Patrick'in göğsüne doğru bastırıyordu. David, askerin üzerine atladı ve Patrick'in üzerindeki adamı aldı. Askerin elindeki bıçağı düşürmesini sağladı ve adamı yere yatırdı. Patrick hâlâ yanların-

daydı ve elindeki bıçağı adamın boğazına dayadı. Nazi, mücadele etmeyi bırakıp sessizce teslim oldu ama David, onun kollarını yere bastırmaya devam etti.

David Almanca bilmiyordu ama henüz ağzını bile açamadan, Patrick askeri Almanca sorgulamaya başladı. "*Wieviele Männer?*"

"*Vier.*"

Patrick, bıçağı adamın boğazından sol işaretparmağına doğru indirdi.

"*Zwölf!*" diye bağırdı adam.

"*Herr Kane?*"

Asker başıyla onayladı. Artık daha çok terliyordu. "*Töten Sie mich schnell,*" dedi adam.

Patrick adamı sorgularken, David kollarını yere bastırmaya devam etti.

"*Schnell,*" diye yalvardı asker.

Patrick bıçağı adamın boğazında hızla çekti. Hemen ardından oluk gibi kan aktı ve adam öldü.

Patrick, bıçağı adamın yanına bırakıp yere kapaklandı. Kendi göğsündeki yaradan da kan akıyordu.

David, ölü adamın üzerinden sürünerek geçti. Omzundaki ve bacağındaki neredeyse iyileşen yaraların üzerinde kalan kara merhemi sıyırdı ve Patrick'in yarasına sürdü. Yaşlı adam, yüzünü ekşitti.

"Merak etme, birkaç saate kalmaz sapasağlam olursun." David sırıttı. "Hatta belki daha da erken."

Patrick doğrularak oturdu. "Tabii o kadar zamanımız varsa." Askerlerin geldiği taraftaki bir kapıyı işaret etti. "Artık hiçbir soru işaret kalmadı, Antarktika'dayız." Hızlıca birkaç nefes aldı.

"Kaç kişiler?"

Patrick ölü askerlere baktı. "On iki. Artık on. Kane, onlarla birlikte. Bu odaya girerse bir soykırım yaşanacak ve ondan sonra... belki... haberler insan türü için çok kötü olacak."

David askerin cesedini aramaya başladı; silahlarını ve işe yarayacak diğer malzemeleri aldı. "Başka bir şey söyledi mi?"

Patrick kafası karışmış bir ifadeyle adama baktı.

"Başka birini görmüşler mi?" diye umutla sordu David.

Patrick adamın ne demek istediğini anladı. "Hayır. Kimseyi görmemişler. Neredeyse üç aydır buradalarmış. 1938 yılında buraya geldiklerini düşünürsek mantıklı. Her yıl için bir gün, her ay için iki saat. Bu odayı yeni bulduklarını ve içlerinden birinin rapor vermek için geri döndüğünü söyledi."

David, makineli tüfeklerden birini Patrick'e verdi ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kolunu uzattı. "O zaman acele etmeliyiz."

Patrick, David'in kolunu tuttu ve zorlanarak ayağa kalktı. Az önce onu yere deviren askerin cesedine baktı. "Bak, Vale, ben yirmi beş yıldır asker değildim."

"İdare ederiz," dedi David.

132

Dorian, babasının arkasından yürürken çocukları omuzlarından tutuyordu.

Artık dünya böyle bir yer olmuştu: İnsanların hayatları aniden değişebiliyordu. O ve babası, tekrar birlikteydi ve hayatlarının işini bitirmek üzereydiler; insan türünü kurtarmak. Tüm o fedakârlıklar, aldığı bütün kararlar... haklı çıkmıştı.

İleriden silah sesleri geliyordu.

David tek bir kurşun sıkmalarına izin vermeden kapının yanında nöbet bekleyen iki askeri indirmişti. Sol tarafından, başka bir asker köşeyi döndü ve yanındaki metal duvara mermi yağdırdı ama Patrick peş peşe üç el ateş ederek askeri tam göğsünden vurup onu hızla yere serdi.

David, hızla koridorun diğer tarafına geçti. Temiz. Döndü ve üçüncü askerin çıktığı köşeye varmak üzere olan Patrick'e yetişmek için koştu.

"Öne ben geçeyim," dedi David. Kafasını köşeden uzatır uzatmaz bir kurşun başını yalayarak geçti.

"Seni korurum," dedi Patrick. Silahını köşeden uzattı ve birkaç el ateş etti.

David koridora çıktı ve bitişik duvara iyice yapışarak siper almaya çalışan askere yaklaştı. Adamı göğsünden, birbirine çok yakın iki noktadan vurdu. Adamların dördünü indirmişlerdi. Beş

kişi haricinde Kane kalmıştı. Şansları hâlâ düşüktü. Ve artık pusu şansları da kalmamıştı. Bu işi adım adım halledeceklerdi.

Patrick, David'in yanındaydı ve iki adam da askerlerin geldiği çift kanatlı kapıya göz attı. Kapının her iki yanında pozisyon aldılar ve Patrick, kapılar açılana kadar cam kontrol paneli üzerinde çalıştı. Diğer odada on iki cam kapsül vardı ve içindekiler... maymun adamlar mıydı?"

David'in odaklanması gerekiyordu. Patrick, o kadar sersemlemiş görünmüyordu. Hızla içeri girdi ve silahını doğrultarak odayı bir uçtan diğerine taradı. David adamı takip etti. Oda boştu.

Daha sonra arkalarında bir şeyin onlara yaklaştığını hissetti. Hızla döndü ve ateş etmek için makineli tüfeği doğrulttu."

Kate. Kontrol panelinin arkasında saklanıyordu.

Parmağını tetikten çekip tüfeği kenara bıraktı. Tüm gücüyle sarılmak için ilerledi. Ancak tam kadına ulaşmıştı ki Kate'in gözleri Patrick'inkilerle buluştu. David'e arkasını döndü. "Baba?"

Yaşlı adam öylece duruyordu, yüzünde pişmanlıkla karışık şaşkın bir ifade vardı. "Katherine..."

Kate'in gözlerinden bir damla yaş aktı ve babasına sarıldı. Babası Kate'e sarılırken biraz homurdandı. Kate geri çekildi. "Yaşıyorsun." Kate burnunu buruşturdu. "Ve yaralısın... ve bu... koku..."

"İyiyim, Katherine. Ben. Ah, Tanrım. Ona o kadar benziyorsun ki." Adamın gözleri doldu. "Çok endişeleniyordum ama seni tanıyorum... benim için... sadece birkaç hafta geçti..."

Kate başıyla onayladı. Olanları çoktan anlamış gibi görünüyordu. Olduğu yerde öylece dikilirken David ona hayranlıkla baktı, biraz garip görünüyordu. Kadın kollarını uzattı, adam ona doğru yürüdü ve sarıldı; yüzünü onun başına bastırdı. Hayattaydı. O anda, önemli olan tek şey buydu. Kate, Cebelitarık'ta onu terk etmişti ama yaşıyordu. Adamın içindeki boşluk tekrar dolmuştu.

Sarılmayı bıraktılar ve Kate, "Siz nasıl?.."

"Cebelitarık," dedi babası. "Özel odada bulduğum o kapı... Antarktika'ya, bu büyük yapıya açılan bir geçiş kapısıydı. Daha fazla adam var. Buradan gitmeliyiz."

"Evet," dedi Kate. "Çocukları ele geçirdiler. Dorian, onların sırt çantalarına nükleer savaş başlıkları yerleştirdi."

David etrafına bakındı, düşündü ve sonra, "İçinde kapsüller olan bir oda var; metrelerce devam ediyor. Oraya gittiklerine eminim," dedi. Aklında bir plan oluştu. Onu bir kez daha tehlikeye atmayacaktı. "Sen burada kal."

Kate başını iki yana salladı. "Hayır." Odadan koşarak çıkan askerin cesedinin yanına gidip makineli tüfeğini aldı. Gözlerini David'e dikti. "Ben de geliyorum. Ve bu defa bir silahım da var. İzin istemiyorum."

David derin bir nefes aldı.

Patrick, önce Kate'e sonra David'e baktı. "Sanırım, bu aranızda tekrarlanıp duran bir tartışma."

"Evet, şey... garip bir hafta oldu." David, Kate'e odaklandı. "Oraya çıkmıyorsun."

"Burada kalamam. Bunu biliyorsun."

David direndi, kadına karşı çıkacak bir fikir aradı.

Patrick onları izliyordu; aralarında dillendirmedikleri bir durum olduğu belliydi.

"Eğer olacakları durduramazsak, dünyanın hiçbir yerinde güvende olmayacağım, bu oda dahil. Yardımıma ihtiyacınız var. O çocukları kurtarmak ve buradan çıkmak zorundayız. İkiniz de onları tanımıyorsunuz."

Haklıydı. David bunu biliyordu. Ama onu oraya yollamak, bu riski göze almak katlanamayacağı bir şeydi."

"Sizinle gelmeme izin vermek zorundasın David. Neden korktuğunu biliyorum." Kate'in gözleri onu inceledi, tepki vermesini bekledi. "Bunu yapmak zorundayız. Geçmiş geçmişte kaldı."

David başını yavaşça öne eğdi. Korku hâlâ içinde bir yerdeydi ama bir şekilde daha farklı hissediyordu. Kate'in risklerin farkında

olduğunu, ona inandığını ve ortağı olarak onunla beraber geldiğini bilmek; bu işleri değiştiriyordu.

David, Kate'e doğru yürüdü ve ona bir silah verdi. "Luger'in tutukluk yapma ihtimali daha azdır. Silah dolu ve kullanıma hazır. Sadece istediğin yere doğrult ve ateş et. Sekiz mermisi var; sana bol bol yeter. Bizim arkamızda kal."

133

Dorian elini kaldırıp arkasındaki beş askeri durdurdu. Köşeden kafasını uzatıp durumu kontrol etti. Kapının her iki yanında yatan iki ölü asker. Dışarı mı çıkmışlardı? Yoksa içeri mi girmişlerdi? Dışarı çıkmış olmalarını umdu. Başını bir kez daha çıkardı. Başka bir ceset daha, salonun köşesinde... onlara doğru koşmuştu. Dışarı çıkmış olmalıydılar.

"Temiz," diye seslendi. Askerler ile babası, hızla salona dağılıp ölü adamların üzerlerini aradılar.

Dorian, çocukların yanına eğildi. "Ah," çocukları, ölü adamlardan uzaklaştırarak kendine çevirdi, "onlara inanmayın, sadece ölü taklidi yapıyorlar. Bu başka bir oyun. Şimdi yarış zamanı geldi. Unutmayın, elinizden geldiği kadar hızlı koşacaksınız. Odanın sonuna ilk varan büyük ödülü kazanır!"

Babası, çift kanatlı devasa kapının yanındaki cam paneli çalıştırdı. Kapı sessizce açıldı ve Dorian çocukları içeri ittiği anda ilk silah sesleri duyuldu. Beş adamdan ikisi anında yere yığıldı. Dorian, babasını korumak için üzerine atladı ama çok geç kalmıştı. Kurşun Konrad'ın koluna isabet etmiş, adamı yere sermişti.

Dorian, babasını kapının arkasına çekerken, kalan üç asker ise kapının diğer tarafına geri çekildiler. Dorian, babasının gömleğini kolunu yırttı ve yarayı hızlıca inceledi. Yaşlı adam, oğlunun elini itti. "Sadece bir sıyrık, Dieter. Duygusallaşma. Odaklan." Silahı çekti ve kapının köşesinden içeri baktı. Kurşunlar başının üzerindeki metal yüzeyi sıyırdılar.

Dorian adamı duvara bastırdı. "Baba, benim geldiğim yoldan geri dön. İkimizden biri dışarı çıkmalı. Ben seni korurum."

"Kalmak zorundayız."

Dorian babasını ayağa kaldırdı. "Onları halledip peşinden geleceğim." Adamı geldikleri salona itti ve hemen ardından şarjörü boşalana kadar odaya kurşun yağdırdı.

Babası koridordan geçmişti. Dorian onu kurtarmıştı.

Sırtını duvara yasladı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

134

David, Patrick'e baktı. "Etraflarından dolaşmalıyız. Onları geçemeyiz, patlayıcılar ve sayısal üstünlüğümüz olmadan olmaz."

"Bu koridor, lahitlere girdiğimiz yere bağlanıyor olmalı. Çocuklar koşuyorlardı. Belki onları yakalayabiliriz," dedi Patrick.

David, başka bir yol arar gibi etrafına bakındı. "Aynı fikirdeyim. Siz ikiniz gidin. Ben Sloane ve adamlarını burada tutacağım."

Kate başını iki adamın arasına soktu. "David, hayır."

"Yapacağımız şey bu, Kate." David'in sesi soğuk, tekdüze ve kararlıydı.

Genç kadın, bir süre adamın gözlerine baktı, sonra başını çevirdi. "Ya bombalar?"

David, başıyla Patrick'i işaret etti. "Onlar için babanın bir planı var."

Kate ona döndü. "Planın mı var?"

"Evet, var. Haydi, şimdi gidelim."

Kate, lahitlere açılan başka bir koridorda babasını takip etti ve o sırada çocuklar önlerindeki koridordan geçtiler.

"Adi! Surya!" diye bağırdı Kate.

Çocuklar koşmayı bıraktılar, neredeyse düşüyorlardı. Kate onlara koştu ve çantaların üzerindeki kronometreye baktı. 00:32:01. 00:32:00. 00:31:59.

"Bombaları nasıl etkisiz hale?.."

"Bana güven, Katherine," dedi babası, kadını kolundan çekerek.

Kate, geldikleri yönden makineli tüfek sesleri geldiğini duydu. *David.* Geri kalan adamlarla savaşıyordu; tek başına. Kate geri dönmeyi çok istedi ancak çocuklar, bombalar... Babası, bir kez daha kolundan çekti ve Kate kendini bir anda, bir ayağını diğerinin önüne atarak silah seslerinden uzaklaşırken buldu.

135

David, Kate'in çocuklara bağırdığını duydu. Riski göze alıp başını köşeden uzattı. *Naziler de duymuşlar mıydı?* Kapıdaki askerler, devasa odaya doğru hareketlendiler. Onların Kate'e ulaşmalarına izin veremezdi. Kapıdan dışarı adım atıp ateş etti ve kurşunu bitti. Silahını bıraktı ve ölen Nazi'den son makineli tüfeği aldı. Koşan iki adama ateş ederek onları da devirdi. Geriye sadece tek bir asker ve Dorian kalmıştı.

Son asker kafasını köşeden uzattı ve David, seri bir atışla adamı başından vurdu. Bu bir tuzaktı. Koşucular yemdi; David'in paniğe kapılacağını ve onların peşinden lahitlere koşacağını düşünmüşlerdi; keskin nişancıya kolay bir atış imkânı yaratacaklardı.

Tek kişi kalmıştı, Dorian. David dikkatle dinledi ama hiç ayak sesi duymadı. Lahitlerin derinliklerinde bir yerde, hızla bir kapı kapandı. Kate, Patrick ve çocuklar dışarı çıkmıştı. Geri çekilip onları takip etmeliydi. Ancak kapıya ulaşmadan hemen önce durdu. Onları yakalamak için koşması gerekiyordu. Ama orada öylece durdu. 11 Eylül uzun bir süre önce yaşanmıştı. Artık Kate vardı. Ve Immari'yle savaşması gerekiyordu. Ve salgınla.

Sloane nerede olabilirdi? Lahitlerin içinde bir yerde saklanıyor, bekliyor, girişi gözlüyordu. David, adamın ortaya çıkmasını bir süre daha bekleyebilirdi. Ya da... Sanki aklındaki düşünceden kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı.

Birkaç adım geri attı; makineli tüfek hâlâ elinde hazır bekliyordu ve ortaya çıkan kimse olmayınca kapıya arkasını döndü ve tüm hızıyla koridor boyunca koşmaya başladı.

İlk kurşunlar David'in sırtından girip göğsünden çıktı; adamı önce duvara, sonra yere yüzüstü savurdular. Yerdeki hareketsiz bedenine daha fazla kurşun isabet ederken bacakları sallandı.

Ayak sesleri. Bir el onu sırtüstü döndürdü.

David tabancanın tetiğini iki kez çekti. Kurşunlar, Dorian'ın yüzündeki alaycı ifadeyi delip geçti. Adamın kafasının arkasından beyin ve kemik fışkırdı; tavanı griye ve kana boyadı.

Son nefesini verirken David'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

136

Konrad, koruyucu giysi başlığının emniyet mandalını kapadı ve kapının açılmasını bekledi. Metal kapılar, büyük bir gürültüyle açıldılar ve adamın üç ay önce –ya da yetmiş beş yıl önce– yanından geçtiği, devasa buz katedrale çok benzeyen bir yapı göründü. Eğer bu aynı katedralse, girişin hemen üzerinde asılı duran bir Çan olması gerekiyordu. Konrad geçerken, yapının diğer tarafındaki katedral devre dışı bırakılmıştı, o ve adamları, altından geçerken Çan henüz titreşmeye başlamamıştı. Ancak içeri girdiklerinde, Çan'ı tekrar aktive etmişlerdi; adam artık bunu biliyordu.

Yapının içindeki kontrol sistemleri karmaşıktı. O ve adamları, kış uykusunu kontrol ettiklerini düşündükleri bir sisteme giriş yapmayı denemişlerdi. Sonunda bir tür hava durumu uydusunun kontrolleri olduğu anlaşılmıştı. Kane, uyduyu gerçekten Amerika'da olduğuna inandığı bir yere indirmişti; muhtemelen New Mexico'ya. Adamın yaptığı şey, izinsiz girişlere karşı bir tür koruma programını harekete geçirmişti. Sistemden atılmışlardı ve Çan aktive olarak denizaltındaki adamları öldürmüştü.

O zamandan beri sistemlerin hiçbiri çalışmamıştı. Bugüne kadar.

Adam, dışarıdaki Çan'ın önceden çıkartılıp çıkartılmadığını ya da sistemlerin tekrar devreye girmesiyle Çan'ın devredışı kalıp kalmadığını merak etti. Ayrıca başka bir olasılık daha vardı: Belki de Çan sadece içeri girmeye çalışan insanlara saldırıyordu, dışarı çıkanlara değil.

Eğer hâlâ açıksa, ondan kurtulmak için çok hızlı hareket etmesi gerekecekti.

Kane, arınma odasından dışarı bir deneme adımı attı. Gözleri karanlığa alışmaya başlıyordu. İleride bir yerde, yumuşak bir ışık kümesi gördü; ezilmiş metal bir kafesin hemen altındaki kar yığını içinde ufacık yıldızlar gibi görünüyorlardı.

Başka bir şey daha vardı: kalın bir halatın ucunda sallanan metal bir sepet. Evet, bu oydu, kaçış rotası; Çan aktive edilse bile.

Kane bir adım daha atıp kapıdan tamamen geçti. Adamın üzerinde, boşlukta büyük bir gümbürtü yankılandığında Kane, ses dalgalarını koruyucu giysisinde hissetti; hatta belki kemiklerinde.

Bir Çan *vardı*. Ve çalışmaya başlıyordu.

137

Kate, Adi'nin sırtındaki çantaya asıldı ve sonunda çanta serbest kaldı. 00:01:53. Kate, Surya'ya döndü. Kara merhem, o çantanın da kayışlarını eritmeye başlamıştı. Neredeyse kopmak üzereydiler. Kate'in babası, çocuğu kayışlardan uzağa çekip kadına doğru itti. Önlerindeki altı kapıdan ikincisini işaret etti. "Git, Katherine. Ben bunun icabına bakacağım."

"Hayır. Bana söyle. Nasıl?" Kate, bombaları nasıl etkisiz hale getireceğini merak ederek onun yüzünü inceledi.

Babası iç çekti ve kapıyı işaret etti başıyla. "Atlantisliler Cebelitarık'taki yapıdan ayrılırken, giriş kapısını Antarktika'daki bu yapıya tek yönlü bir kaçış kapağı olarak ayarladılar. Ancak buradaki yapının sistemleri devredışıydı. Bu yüzden geri dönemedim. Ama yanılmıyorsam, buradaki sistemlerin tekrar devreye girmesi *Atlantislilerin* tekrar bu kapıdan geçebilmelerini sağlayacak. Sen, saf Atlantis DNA'sına sahipsin. Cenin sürecini kapsüllerde geçirdin. Sende işe yarayacaktır. Şimdi, burası önemli; diğer tarafa geçtiğinde, Cebelitarık'ta, kontrol odasında olacaksın. Hiçbir şeye dokunma. Giriş kapısını açık bırak ki seni takip edebileyim. Kapıyı benim kapatmam lazım... sonsuza kadar. Bomba burada, Antarktika'da patlayamaz."

Kate gözlerini babasına dikti; anlamaya çalıştı.

"Diğer tarafa geçtiğinde yüzeye çıkmalı ve mümkün olduğunca uzaklaşmalısın. Yaklaşık üç yüz altmış dakikan olacak, yani altı saat. Buradaki bir dakika, orada üç yüz altmış dakikaya denk geliyor. Anladın mı?" Babasının sesi sertti.

Kate'in yüzüne bir damla gözyaşı süzüldü. Sonunda anlamıştı. Babasına uzun üç saniye boyunca sarıldı ama geri çekilmeye çalıştığında, babasının onu sımsıkı tuttuğunu fark etti. Kollarını babasına doladı.

"Ben çok fazla hata yaptım, Katherine. Seni ve anneni korumaya çalışıyordum..." Sesi çatlamaya başladı.

Kate geri çekildi ve onun gözlerine baktı. "Günlüğü okudum, baba. Neden yaptığını biliyorum, hepsini. Anlıyorum. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, hem de çok."

138

Üzerindeki Çan giderek yükselen bir sesle gümlerken, Konrad alnından boncuk boncuk terler akmaya başladığını fark etti.

Başlığın camında bir görüntü belirdi; sanki camın içinde bir insanın minyatür versiyonu oturuyordu. Kır saçlı adam bir ofiste, üzerinde Immari bayrağı bulunan geniş, ahşap bir masanın ardında oturuyordu. Duvarda bir dünya haritası vardı ama bir şekilde farklıydı; tamamen yanlıştı. Ve adamın yüzü... Konrad onu tanıyordu.

"Mallory!" diye bağırdı Konrad. "Bana yardım et."

"Tabii ki, Konrad. Sepette bir şırınga var. Onu kendine enjekte et."

Konrad ileri atıldı, çaresizlik içinde sepete ulaşmaya çalışırken iki kez yere düştü ve sonra bir kez daha. Koruyucu giysi içinde koşamadığına karar verdi ve bu yüzden garip bir şekilde, paytak paytak ilerledi. Çan her geçen saniye daha büyük bir gürültüyle çınlarken elinden geldiğince hızlı hareket etti. "Şırıngada ne var?"

"Üzerinde çalıştığımız bir şey. Acele etmelisin, Konrad."

Konrad sepete ulaştı ve iri şırıngayı aldı. "Beni yukarı çek. Deneyi unut."

"Bu riske giremeyiz. Kendine enjekte et, Konrad. Bu senin tek şansın."

Konrad metal kutuyu açtı ve Çan giderek daha büyük bir gürültüyle çınlarken şırıngaya göz attı. Yüzünden akan başka bir şey vardı. Başlığın camında kırmızı bir yansıma gördü. Ne kadar zamanı kalmıştı? Konrad şırıngayı kaptı, iğnenin üzerindeki plastik kapağı çıkarıp kıyafetin üzerinden koluna sapladı. Metal kutu bir

çeşit ısıtıcı olmalıydı ancak damarlarında dolaşmaya başlayan sıvı hâlâ buz gibiydi. "Yaptım. Şimdi beni yukarı çekin."

"Korkarım bunu yapamam."

Konrad, kollarında bir ıslaklık hissetti. Bu ter değildi. Çan, gök gürültüsü gibi gümbürdedi. Kendini garip hissetti. İçinde bir zayıflık hissediyordu. "Bana ne yaptın?"

Mallory, arkasına yaslandı, yüzünde durumdan memnun bir ifade vardı. "Çan'ı test ettiğiniz kampı bana gezdirdiğin zamanı hatırlıyor musun? Otuzlu yılların başıydı. Tam tarihini hatırlayamıyorum ama yaptığın konuşma hâlâ aklımda; o korkunç şeyleri yapmaları için çalışanlara söylediklerin. O işi nasıl başarabildiğini merak etmiştim. Demiştin ki, 'Bu iş, berbat bir iş ama o insanlar, Çan'ı daha iyi anlayabilmemiz için hayatlarını veriyorlar. Böylece insan türünü saflaştıracak ve kurtarabileceğiz. Onların yaptıkları gerekli bir fedakârlık. Onları fedakârlıkları hep hatırlanacak. Çoğunluğun hayatta kalması için az sayıda insan ölebilir.'" Mallory başını iki yana salladı. "O zamanlar çok etkilenmiştim, sana büyük bir hayranlık duymuştum. Bu, sen beni kırk yıl önce kapsüle koymadan, bütün hayatımı elimden almandan önceydi. Sadıktım. Uzun yıllar boyunca ikinci adam oldum ve bak, bana bunu karşılığını nasıl ödedin. Sana ikinci bir şans vermeyeceğim."

"Beni öldüremezsin, Immari *benim*. Bunu asla kabul etmezler." Konrad dizleri üzerine düştü. Çan'ın çınlamalarını kalbinde hissediyordu, adam içeriden dışarıya doğru parçalanıyordu.

"Immari sen değilsin, Konrad. Sen bir deneysin. Sen bir kurban, bir fedakârlıksın." Mallory, önündeki kâğıtları karıştırdı ve sonra ekranda görünmeyen birine bir şeyler söyledi. Kısa bir süre dinledi. "İyi haberlerim var, Konrad. Elbisenden veriler alıyoruz. Bize ihtiyacımız olan tüm bilgiyi sağlayacak. Kalıcı Atlantis Gen aktivasyonuna sahip bir ceninimiz var, aslında Patrick'in kızı ile Dieter'in çocuğu. İroniye bak. Her neyse... Sorun şu ki, Atlantis Geni aktivasyonu öncesi aynı genetik materyalden bir gene ihtiyacımız vardı. En uygunu, bir ebeveyn olması. Ayrıca Çan'ın saldırısı

sırasında hangi genlerin ve epigenetik faktörlerin devreye girdiğini anlamak için bu geni test etmemiz ve izlememiz gerekiyordu. Senin de hatırlayacağın üzere bir Çan'ı sökmek fazlasıyla uğraş gerektiriyor; ayrıca bir de enerji sorunu var." Mallory, umursamaz ve soğukkanlı bir şekilde elini salladı. "O nedenle, bu Çan'ı aktif tutmamız, gen izleme ilacı içeren bir şırınga hazırlamamız ve senin çıkışını beklememizin sorunu çözeceğini fark ettik. Ben hiçbir zaman senin kadar iyi bir konuşmacı olamadım ama insanların neler yapacaklarını tahmin etmede oldukça iyiydim. Ve sen çok tahmin edilebilir birisin, Konrad."

Konrad yüzüstü buza düşerken kan tükürdü.

"Sanırım bu bir veda, eski dostum. Dediğim gibi, fedakârlığın her zaman hatırlanacak." Mallory konuşmasını bitirirken, bir adam koşarak odaya girdi. Mallory adamı dinledi ve kafası çok karışmıştı. "Cebelitarık mı? Ne zaman?"

139

Geçiş kapısı açılırken Kate nefesini tuttu. Aynen babasının söylediği gibiydi: içinde bir sürü cam kontrol paneli bulunan bir kumanda odası. Ama başka bir şey daha vardı; bir muhafız, oturduğu tabureyle birlikte geriye yaslanmış dergi okuyordu.

Kate ve çocukları görünce kısa bir an bomboş gözlerle baktı. Daha sonra tabureyi tekrar dört ayağı üzerine indirdi ve hızla doğruldu. Duvara yaslı olan otomatik tüfeği eline aldı ve Kate'e doğrulttu. "Kımıldamayın, Dr. Warner." Adamın yüzü sertti. Omzunu ağzına doğru yaklaştırdı ve, "Burası Oda Yedi, ben Mills. Onları yakaladım, Warner'ı ve iki çocuğu. Destek istiyorum," dedi.

On saniye içinde odaya iki silahlı muhafız daha girdi. Hızlıca elleriyle yoklayarak üçünün de üzerini aradılar. Sorumlu asker, Kate'in cebindeki silahı alırken gülümsedi ve "Bizimle gelin," dedi.

140

Mallory Craig, odasında volta atıyor, haberleri bekliyordu. Immari ajanı içeri girince başını kaldırıp baktı. "Kane'in giysisinden biyometrik verileri aldık. Dr. Chang analiz ediyor ama cesede ihtiyacı olacağını söyledi."

"İyi, cesedi ona götürün. Cebelitarık'ta ne durumdayız?"

"Warner ve iki çocuğu yakaladılar."

"Hangi Warner?" diye patladı Mallory.

"Kadın."

Mallory neyi kaçırıyordu?

"Bizim ne yapmamızı..."

"Başka dışarı çıkan oldu mu?"

"Hayır."

Craig masaya oturdu ve hararetle bir şeyler karalamaya başladı. İşi bittiğinde ayağa kalktı, mektubu bir zarfa yerleştirdi ve üzerine adresi yazdı. "Bunu götürmen lazım."

"Ya Dr. Warner?"

Mallory, pencereden dışarı baktı ve düşündü. Babası ile Vale, lahitlerde ölmüş müydü? "Kadını orada tutun. Onu sorgulamalıyız. Ve o odadaki muhafız sayısını üç kat artırın. Onlara yola çıktığımı söyleyin."

141

Kate peş peşe koridorlar boyunca adamları izlerken, çocukları iki yanında kendine yakın tuttu. Arkalarından tanıdık bir ses duyuldu, "Durun."

Kate ve muhafızlar, yanında iki muhafızın eşlik ettiği adama doğru döndüler. Adamların üniformalarında, Kate'in daha önce hiç görmediği bir bayrak vardı. Onun altındaysa kare içine alınmış iki büyük harf vardı [IU].

"Buradan sonra onu ben alacağım," dedi Dr. Grey.

"Kimse alamaz, efendim. Başkan Craig'in emirleri." Kadını yakalayan askerlerin lideri öne çıkarak Martin ve adamlarıyla yüzleşti.

Martin'in görünüşü karşısında Kate'in neredeyse nefesi kesildi. Saçları darmadağınıktı, uzun süredir tıraş olmamıştı... aylarca mı? Muhtemelen, en az o kadar bir süredir duş da almamıştı. Adamın uzun saçı ve sakalı, üzerindeki hırpani giysiler ve gözlerindeki bitkin bakış bir araya geldiğinde, sesindeki yumuşaklık ve berraklıkla tam bir tezat oluşturuyorlardı. "Anlıyorum. Emir almışsınız, yüzbaşı. Onları götürmeden önce çocukları görebilir miyim acaba? Bu bir araştırma talebi; acilen ihtiyaç duyduğumuz bir şey." Adam bir cevap veremeden Martin ileri çıktı ve çocukların yanına diz çöktü. Onları kollarına aldı ve vücuduna bastırdı. Gözlerini ve kulaklarını kapadığında, daracık koridora silah sesleri ve namlu alevleri yayıldı.

Kate'in başındaki üç asker yere yığıldı ve Martin, çocukları kollarına alıp kaldırarak hızla koridordan çıktı.

Kate adamı takip etti. "Martin, buradan hemen çıkmalıyız."

Karanlık geçitlerde yürürlerken Martin'in muhafızları, grubun arkasına geçtiler.

"Bu oldukça hafif bir ifade oldu, Kate." Sonra Martin durdu. "Bir dakika, sen neden bahsediyorsun?"

"O odaya nükleer bir bomba geliyor, iki saatten az bir sürede," dedi Kate.

Martin askerlerine baktı. "Derin deniz aracı."

Askerler, peş peşe koridorlar boyunca gruba yol gösterdiler ve Atlantis metali dışında bir metalden yapılmış, oval bir odaya vardılar. Yapının bu bölümü yeniydi ve insan yapımıydı. Odanın ortasında, geniş daire şeklinde bir borudan dışarı çelik bir merdiven uzanıyordu. Kate'e kanalizasyondan dışarı açılan bir rögar deliğini hatırlattı.

"Neler oluyor, Martin? Sana ne oldu?"

"Burada bekliyor, neredeyse iki aydır saklanıyordum. Senin ve babanın dışarı çıkmasını umuyordum. Derin deniz aracında konuşacağız. İçeri girin. Muhtemelen Craig çoktan yola çıkmıştır."

142

Patrick, kapıdan geçti ve kontrol odasına girdi. Odada en az bir düzine asker vardı ve onların arkasında tanıdık bir yüz gördü. Patrick, yüz yıl önce ona tünelleri gezdiren adamın yüzünü gördüğü için ilk kez mutlu olmuştu. Kaderini değiştiren adam. 1978 yılında uyandırıldığında, Immari'nin son bulmasına izin verebilecekken, bu canavar organizasyonu tekrar inşa eden adam.

Mallory Craig'in sözleri, uzun yıllar boyunca Patrick'in zihninde yankılanmıştı. Telefon konuşması. Yem. Tuzak. "Patrick. Bir kaza oldu..."

Craig, elinde şırınga olan, beyaz önlüklü bir adama başıyla işaret etti. "Numuneyi alın."

Patrick silahını kaldırdı ve beyaz önlüklü adama doğrulttu; adam olduğu yerde kaldı.

Patrick'in yüzüne ufak bir gülümseme yayıldı. "Mallory. O zaman, sanırım doğruymuş. *Dünya, uysal insanlara miras kalacak.*"

Craig'in ifadesi değişti. "Senin düşündüğünün yarısı kadar bile uysal değil..."

"Peki, bir nükleer bombaya dayanabilir misin? Ya da iki tanesine?"

"Bu oldukça hafif bir ifade oldu, Kate." Sonra Martin durdu. "Bir dakika, sen neden bahsediyorsun?"

"O odaya nükleer bir bomba geliyor, iki saatten az bir sürede," dedi Kate.

Martin askerlerine baktı. "Derin deniz aracı."

Askerler, peş peşe koridorlar boyunca gruba yol gösterdiler ve Atlantis metali dışında bir metalden yapılmış, oval bir odaya vardılar. Yapının bu bölümü yeniydi ve insan yapımıydı. Odanın ortasında, geniş daire şeklinde bir borudan dışarı çelik bir merdiven uzanıyordu. Kate'e kanalizasyondan dışarı açılan bir rögar deliğini hatırlattı.

"Neler oluyor, Martin? Sana ne oldu?"

"Burada bekliyor, neredeyse iki aydır saklanıyordum. Senin ve babanın dışarı çıkmasını umuyordum. Derin deniz aracında konuşacağız. İçeri girin. Muhtemelen Craig çoktan yola çıkmıştır."

142

Patrick, kapıdan geçti ve kontrol odasına girdi. Odada en az bir düzine asker vardı ve onların arkasında tanıdık bir yüz gördü. Patrick, yüz yıl önce ona tünelleri gezdiren adamın yüzünü gördüğü için ilk kez mutlu olmuştu. Kaderini değiştiren adam. 1978 yılında uyandırıldığında, Immari'nin son bulmasına izin verebilecekken, bu canavar organizasyonu tekrar inşa eden adam.

Mallory Craig'in sözleri, uzun yıllar boyunca Patrick'in zihninde yankılanmıştı. Telefon konuşması. Yem. Tuzak. "Patrick. Bir kaza oldu..."

Craig, elinde şırınga olan, beyaz önlüklü bir adama başıyla işaret etti. "Numuneyi alın."

Patrick silahını kaldırdı ve beyaz önlüklü adama doğrulttu; adam olduğu yerde kaldı.

Patrick'in yüzüne ufak bir gülümseme yayıldı. "Mallory. O zaman, sanırım doğruymuş. *Dünya, uysal insanlara miras kalacak.*"

Craig'in ifadesi değişti. "Senin düşündüğünün yarısı kadar bile uysal değil..."

"Peki, bir nükleer bombaya dayanabilir misin? Ya da iki tanesine?"

143

Kate, Martin, çocuklar, arkalarından da Martin'in adamları, teker teker merdivenlerden denizaltına indiler. Otuz dakika sonra denizaltı, Cebelitarık Körfezi'nin sularında yüzeye çıktı. Alt bölmeleri olmayan ufak bir araçtı. Yüzeye çıktıklarında Martin askerlere, "Atlantik'e yönelin ve hızınızı kontrol edin. Boğazlarda devriye geziyorlar," dedi. Denizaltının dışındaki oval bir gözlem güvertesine açılan çelik merdivenlerden çıkarken, Kate'e başıyla takip etmesini işaret etti.

Kate, masif çelikten yapılmış yarım duvara yürüdü ve korkuluklara, Martin'in yanına yaslandı. Rüzgâr artık daha soğuk esiyordu Cebelitarık'ta; dünden çok daha soğuk. Ne kadardır lahitlerdeydi? Farklı olan bir şey daha vardı. Karanlıktı.

"Neden Cebelitarık'ta hiçbir ışık yanmıyor?" diye sordu Kate.

Martin döndü. Adamın tıraşsız, hırpani görünümü genç kadını hâlâ biraz geriyordu. "Tahliye edildi."

"Neden?"

"Burası bir Immari sömürgesi."

"Sömürgesi mi?"

"Sen iki aydır yoksun, Kate. Dünya değişti. Ve daha iyi bir yere dönüşmedi."

Kate, sahil şeridini taramaya devam etti. Cebelitarık karanlıktı ama Kuzey Afrika da öyleydi. O gece balkondayken gördüğü, sahilde gezinen tüm o parıltılı ışıklar; David'in onu yakalayıp yanına çektiği gece...

"Kuzey Afrika'da da hiç ışık yok."

Kate soluk ve titrek ışıkları gösterdi. "Onlar tam..."

"Bir salgın mavnası."

"Salgın mı?"

"Atlantis Salgını," dedi Martin. İç çekti, birden çok daha yorgun görünmeye başlamıştı. "Hepsinin sırası gelecek." Adam korkuluklara yasladı ve gözlerini Cebelitarık'a dikti. "Babanı tekrar görmeyi umuyordum. Ama bu... bu onun hoşuna gidecek bir son." Kate konuşamadan sözlerine devam etti. "Senin baban, çok büyük bir vicdan azabı çekti. Annenin ölümü yüzünden kendini suçladı. Ve Immari'yi Atlantis Şehri'ne götürdüğü için kendini hiç affetmedi. Senin hayatını ve Atlantislileri kurtarmak, bulduğu geçitten Immari'nin geçmesini engellemek, onları Antarktika'daki yapıdan uzak tutmak için hayatını vermek... tam ona göre bir davranış. O, Cebelitarık'ta ölmek isterdi. Annen de Cebelitarık'ta ölmüştü."

Ve kaderin cilvesi gibi tam da o anda, gökyüzüne su ve ışıktan oluşan bir top yükseldi. Kuvvetli bir ses patlaması, gökyüzünde ve kadının göğsünde yankılandı.

Martin, kolunu onun omzuna attı. "Aşağı inmeliyiz. Dalga yakında buraya ulaşacak. Dalmak zorundayız."

Kate son bir kez dönüp arkasına baktı. Patlamanın aydınlığında, Cebelitarık Kayası'nın parçalanarak çöktüğünü gördü ama tamamının değil. Son bir parça hâlâ ayaktaydı; deniz yüzeyinin hemen üzerinde yükseliyordu.

144

Laboratuvar teknisyeni, Dr. Chang'in ofisine girdi. "Efendim, Cebelitarık'tan elimize ulaşan bir veri olmadı."

"Patlama engellendi mi?"

"Hayır. Veri aktarımı hiç başlamadı. Pierce'dan numune almayı başaramadılar. Ama başka bir gelişme kaydettik. Craig bir mektup bıraktı. Pierce'ın, Helena Barton'ın cesedinin gömülmesine izin vermeyişinin bir nedeni varmış, bir gün işe yarayabileceği için Craig onu bir kutuda saklamış. San Francisco'da bir dolapta."

"Numuneyi aldınız mı?"

Teknisyen başıyla onayladı. "Cenin ve Kane'den aldığımız verilerle birlikte şu an bir simülasyonda kullanıyoruz. İşe yarayacağından tam olarak emin değiliz çünkü..."

Chang elindeki tableti masaya attı. "Ne kadar zamanda öğrenebiliriz?"

"Belki..." Teknisyenin telefonu titredi. "Aslında, içeride." Heyecanlı bir ifadeyle Chang'e baktı.

"Atlantis Geni'ni bulduk."

SONSÖZ

David gözlerini açtı. Karmakarışık bir manzara gördü. Beyaz bir duman ve kavisli bir cam. Bir kapsüldeydi. Derin bir uykudan uyanırcasına gözleri dışarıya uyum sağlamaya çalışıyordu. Artık vücudunu görebiliyordu. Çıplaktı. Cildi pürüzsüzdü, fazla pürüzsüz. Omzundaki ve bacağındaki yaralar yok olmuştu. Çöken binalardan üzerine düşen, alevler içindeki metal ve kaya parçalarının kolunda ve göğsünde açtığı yaralar da öyle.

Beyaz duman dağılmaya başladı ve adam kapsülden dışarı baktı. Sol tarafında, kocaman odayı aydınlatan bir ışık vardı. Koridordan gelen ışıktı... Geri çekildiği ve Dorian'ın onu vurduğu koridor. Onu *öldürdüğü* koridor. David, daha iyi görebilmek için eğildi. İşte oradaydı. Cansız bedeni, bir kan gölü içinde yatıyordu. Hemen karşısında yatan başka bir ceset vardı.

David olanları anlamaya çalışarak başını manzaradan çevirdi. Sağ tarafında, göz alabildiğince uzanan kapsüller vardı; yukarı aşağıda, sağı solu kapsüllerle çevriliydi. Hepsi uyuyordu.

O hariç.

Ve bir kapsül daha vardı.

Bir çift göz daha uzakları tarıyordu. Tam karşısındaydı. Onların sahibini görmek için öne doğru eğilmek istedi ama hareket edemiyordu. Bekledi. Bir sis bulutu geçti ve diğer kapsüldeki gözler ile yüzü gördü.

Dorian Sloane.

YAZARIN NOTU

Merhaba ve kitabımı okuduğunuz için teşekkürler. *Atlantis Geni*, benim ilk romanım ve umarım hoşunuza gitmiştir. Bu roman, maddi karşılık beklemeden, büyük ölçüde hoşuma gittiği için yaptığım bir işti ve benim için gerçekten harika bir deneyim oldu. Yazmak iki senemi aldı ve bu kitabın, elinize ulaşana kadar yaptığı yolculuk, 568 sayfalık başka bir roman konusu olur.

Bütün bu süreçten öğrendiklerim içinde benim açımdan en değerli olanı, sizlerin, okuyucuların ne kadar önemli olduğunu görmekti. Sizden önce kitabımı okuyanların bana gönderdikleri mesajlardan fazlasıyla yararlandım ve sizin de düşüncelerinizi doğrudan bana yazmanızı çok isterim: ag@agriddle.com. Pek çoğunuzdan aldığım cömert, bilgelik dolu ve kibar sözler, yazarlık kariyerimin rotasını kesinlikle değiştirdi.

Atlantis Geni'nin ilk baskısından on ay sonra, oturmuş bu satırları yazarken, romanım Amazon'da yaklaşık altı bin yorum almıştı. Bu yorumlar sayesinde tanınıyordum. Ben yeni, tanınmayan ve bu sayede bağımsız bir yazarım. O yorumlar olmasaydı çalışmamı asla fark etmeyebilirdiniz. Sizden *Atlantis Geni* için bir yorum yazmanızı istemiyorum. Muhtemelen yeteri kadar yazıldı. Sizden isteğim; bir dahaki sefere tanınmayan bir yazarın, yeteri kadar değerlendirme almamış bir kitabını okuduğunuzda, mümkünse bir yorum yazmanız. Yazacağız o değerlendirme, bir insanın hayatını değiştirebilir.

O zaman Kate Warner, David Vale ve Dorian Sloane'u neler bekliyor göreceğiz.

Daha fazlası için: AtlantisGene.com/Next

Okuduğunuz için bir kez daha teşekkür ederim,

Gerry

Not: Ayrıca internet sitemizde, romandaki bilim ve tarihi keşfe çıkan, "Atlantis Geni'nin Ardındaki Gerçekler ve Kurgu" *adlı bir bölüm var.*

TEŞEKKÜRLER

Nereden başlasam?

Evden, sanırım. Anna'ya tüm yaptıkları için teşekkür ederim. Özellikle ilk taslağımı okuduğu ve bana paha biçilemez tavsiyelerde bulunduğu için. Ve genel olarak, son iki senedir kazdığım kuyunun kuru çıkıp çıkmayacağını ve Balvenie şişesinin neden hep boş olduğunu (üzerinde kılcal bir çatlak olmadığı ortaya çıktı) merak ettiğim son iki sene boyunca benimle birlikte yaşadığı için. Seni seviyorum.

Tahmin ediyorum ki roman yazan her genç erkek, annesine büyük bir teşekkür borçludur ama benim için bu teşekkür borcu daha da büyük. Beni her zaman destekleyen ailem ve yirmi yıl boyunca Kuzey Carolina, Shelby'de bulunan Crest Ortaokulu'nda, sekizinci sınıflara Edebiyat (öhö öhö, artık Dil Sanatları oldu) öğreten bir annem olduğu için çok şanslıyım. Taslak metinlerimi okuduğun, muhteşem bir editörlük yaptığın ve çocuklarına her zaman, hem sınıf içinde hem sınıf dışında inandığın için çok teşekkürler.

Buradan sonra teşekkür etmek istediğim insanların listesi uzayıp gidiyor ve birini unutma tehlikesi doğuyor. Bu riske girmek istemiyorum. O yüzden, bu kitaba, ilk romanıma emeği geçen ve bu yolculuk boyunca bana yardım eden herkese teşekkür ediyorum.

YAZAR HAKKINDA

A.G. Riddle, emekli olup gerçek tutkusu olan bilim kurgu romanları yazmaya başlamadan önce, on sene boyunca internet firmaları kurmak ve yönetmekle ilgilendi. Kuzey Carolina'da küçük bir kasabada doğdu ve çocukluk arkadaşlarıyla birlikte ilk şirketini kurduğu Chapel Hill Kuzey Carolina Üniversitesi'ne gitti.

Şu anda Florida, Parkland'de yaşıyor ve sizden mesaj almak çok hoşuna gider: agriddle.com

70.000 YIL ÖNCE, İNSAN NESLİ TÜKENMENİN EŞİĞİNE GELDİ.
NASIL HAYATTA KALDIĞIMIZI KİMSE BİLMİYORDU.
ŞİMDİYE DEK...

Antarktika açıklarında bir araştırma gemisi buzula gömülü esrarengiz bir yapı keşfeder. Varlığını hayal dahi edemeyecekleri bu gizemli gömü onları insanlık tarihinden de eski, büyük bir tabirente sürükleyecektir. Binlerce yıl saklı kalmış bu yerin insan yapımı olması mümkün değildir ve bu keşifle insan evriminin bir sonraki adımına geri sayım başlamıştır; insanlık ya evrimleşecek ya da yok olacaktır.

Dr. Kate Warner Endonezya'daki bir laboratuvarda hayatının en büyük keşfini yapmış, otizmin tedavisini bulmuştur. En azından bulduğunu sanmaktadır. Ama buluşu hem kendisi hem de insan türü için göründüğünden çok daha tehlikelidir; insan evriminin sonraki aşamasını başlatıp dünya nüfusunun %99,9'unu yok etme riski taşımaktadır.

Zamana karşı yarışan Kate, Atlantis Geni'yle ilgili gerçeğin peşine düşer. Genç kadın attığı her adımda binlerce yıllık bir komplo teorisinin ve kendi geçmişinde saklı gizemlerin derinlerine inecektir. İnsanın kökeni hiç de göründüğü gibi değildir ve gelecek, Kate'in vermesi gereken tek bir karara bağlıdır...

İNSANLIĞIN KADERİNİ BELİRLEYECEK SAVAŞ BAŞLADI.

"Atlantis Geni, insanlığın kökenine kadar inen bilinmeyi bir gizem hikâyesi. Kökenin Gi[illegible]sinin ilk kitabının çok satmasının sebebi hemen anlaşılabiliyor. [illegible]enetik bilimi ve tarihten faydalanarak insan türünün kurtuluşunu kaleme almış."

Kapak Tasarımı: KS Agency